

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CINDA
WILLIAMS CHIMA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CINDA
LLIAMS
CHIA

SHADOWCASTER

A
SHATTERED REALM
KASIM IF

HARPER@SSt

A nd - ar rCöllinú/'!n/reds

DEDİKASYON

Bana kitapların hayallere açılan bir kapı olduğunu öğreten
kitapseverlere-öğretmenlere, kütüphanecilere, kitapçılara,
aileme ve arkadaşlarıma.
Hatta bazıları gerçek oluyor.

HARITALAR

İÇİNDEKİLER

İthaf Haritalar

1. Sürgünler Locası
2. Ağlayan Dere
3. Matelon
4. Queen Court Vale
5. Gri Kurt
6. Danstan Sonra
7. Kazana Dönüş
8. Sparring Dersleri
9. Breon
10. Outplayed
11. Müşteri
12. Oyuncular Sahneye Çıkıyor
13. Sahneye İlk Çıkış
14. Kur Yapma
15. Ragmarket Encore
16. Postmortem
17. Son Perde
18. Savaş Konseyi
19. Kraliçelerin Bahçesinde
20. Sınırın Güneyi
21. Delphi'de Gündönümü
22. Derin Kış Ortasında
23. Flamecaster
24. Hiçbir Yere Giden Yol

25. Kale Kayaları
 26. Sahile Giden Zorlu Bir Yol
 27. Kılıçların Çarpışması
 28. Kelimelerin Çatışması
 29. Inn Lockup
 30. İyi Haber ve Kötü Haber
 31. Kötü Haberler ve İyi Haberler
 32. Tebeşir Kayalıkları Yolunda
 33. Harabelerin İçinde
 34. Çapraz Noktalarda
 35. Busker
 36. Karada ve Denizde
 37. İkinci Bir Röportaj
 38. Yeniden Birleşme
 39. Sınırdan Yaşamak
 40. Düello
 41. Ejderha
 42. Rüyalardan Kabuslara
 43. Çok Az, Çok Geç
 44. Gece Gemileri
 45. Kazazedeler
 46. Plaj Müziği
 47. The Water is Wide
- Teşekkür Arka Reklam

Yazar Hakkında
Cinda Williams Chima'nın Kitapları
Credits
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

SÜRGÜNLERİN TEKKESİ

Lyss'in tüylü sineği, Ağlayan Dere'nin çırpınan yüzeyine hafifçe düşmeden önce güneş ışığında parıldadı. Ayaklarını diken Lyss oltayı geri çekti.

"Çekiştirme onu," diye fısıldadı kardeşi Adrian. "Bırak akıntıyla sana gelsin. Mayıs sinekleri yüzmez."

Lyss, "Belki benimki de öyledir," diye karşılık verdi.

"Eğer onu çekmek istiyorsan, bir flama sineği kullanmalısın," dedi Adrian. Elini çantasına attı. "Bende bir tane var, belki-"

"Bana patronluk taslamayı keser misin?" Adrian on üç yaşındaydı -Lyss'ten sadece iki yaş büyüktü- bu yüzden her konuda uzman gibi davranmak zorunda değildi. Öyle olsa bile.

Adrian oltasına uzanarak, "Bağırmayı kes yoksa balıkları korkutacaksın," dedi.

Arayan elden kaçınmaya çalışarak suyun kenarından geri adım attı. Ayağı gevşek bir kayaya takıldı ve sert bir şekilde sırt üstü yere düştü. "Kan ve kemikler!" diye küfrederek kuyruk sokumunu ovuşturdu.

Adrian nehir kıyısında onun yanına yığıldı, gülmekten çaresizdi. Lyss onu yumruklayacaktı ama sonra kız kardeşleri Hana öldüğünden beri ilk kez onun güldüğünü duyduğunu fark etti.

Yine de. Onun da gülecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu dereye itti.

Başı bir su samurununki kadar zarif, kekeleyerek ama hâlâ gülerek yüzeye çıktı. Birkaç hızlı kulaçla kıyıya ulaştı.

(yüzme konusunda da uzmandı) ve kendini kıyıya attı.

"Eh," diye soludu, "balık tutmayı bıraksak iyi olur. Şimdiye kadar kilometrelerce ötede hiç alabalık kalmadı."

"Bu yine kurutulmuş geyik eti yememiz gerektiği anlamına mı geliyor?" "Balıkları korkutan ben değilim."

Lyss öfkesini kontrol etmek için mücadele etti. Bu ona zor geliyordu. Kraliçe olan annesi ona her zaman konuşmadan önce düşünmesini söylerdi, ama düşünmek her zaman sonra gerçekleşirdi.

Ağabeyi farklıydı. Onunla tartışmaya başlamak neredeyse imkânsızdı. Babaları her zaman Adrian'ın uzun bir fitili olduğunu söylerdi. Bir kez yandı mı, sonsuza dek yanardı. Onu söndürmek mümkün değildi. Asla ve asla.

Sırt üstü, yan yana uzanmışlar, tepelerindeki titrek kavak yapraklarının arasından süzülen yaz sonu güneşine karşı gözlerini kısarak bakıyorlardı. Adrian da titriyordu ve Lyss bir suçluluk duygusu hissetti. Kız kardeşleri Hana'nın ölmesi ve hayatının darmadağın olması onun suçu değildi.

"Geri dönmek istemiyorum," dedi

Lyss. Adrian cevap olarak homurdandı.

"Ben ciddiym. Burada kalıp toprakla yaşayabiliriz." "Sanırım bu arazi olmalı. Birilerine bel bağlamasak iyi olur. balıkçılık."

"Yay kullanmakta iyiyimdir," dedi Lyss. "Babam öyle diyor. Sen de bütün bitkileri ve onları nerede bulacağını biliyorsun. Karlar düşmeden önce kendi kulübemizi inşa edebiliriz. Ya da aşağıdaki harabelere taşınırız." Aşağıdaki Kraliçe Sarayı Vadisi'ne doğru el salladı. "Adını Sürgünler Locası koyabiliriz."

Adrian gözlerini kapadı ve uzun, ürpertici bir nefes verdi. Yüzündeki acı çizgilerini görebiliyordu. Her ikisinin de uzaklaşmaya ihtiyacı vardı; tek yapması gereken onu buna ikna etmekte.

Lyss oturduğu yerden kalkarak çantasından günlüğünü çıkardı ve ismi yazdı. Sürgünler Evi. Sonra da kabataslak bir taslağını çizdi: İkiz bacalarından dumanlar tüten, ikisi de pencereden dışarı bakan kırık dökük yazlık saray.

Kardeşini d rtetek g nl    ona doğru itti. Genelde onun hik yelerine ve çizimlerine hayran kalırdı ama bu sefer başını salladı. "Klanların bizi bulması ne kadar sürer sence?"

"Onlar bunu yapana kadar, başka birinin kraliçe olması gerekecek."

"Kraliçe başka biri. Annemiz hiçbir yere gitmiyor. On altıncı isim gününe kadar prenses varisi bile . Bu da be  yıl demek."

"Ama bir kez o yolda yürümeye ba ladı ımda, ne geri dönüş olacak ne de başka bir tarafa." Durakladı, ona baktı. "Neden arada bir kralımız olmuyor?"

Adrian onu görmezden gelmekten vazgeçerek, "Eğer beni d   n yorsan, cevabım hayır," dedi. Oturur pozisyona geçti ve sırtını bir kavak a acına dayadı.

"Peki ya Finn?"

"Finn?" Adrian gözlerini devirdi. "Ondan ho landı ını biliyorum ama-"

"Ondan ho lanmıyorum!" Lyss hararetle söyledi.

"Bakın, bırakın büyücü bir kralı, kimse kral istemiyor. Klanlar bunun için savaşa girer ve Arden gelip yönetimi ele geçirir." Lyss'e bir bakış attı. "Arden'den bahsetmi ken, Kral Gerard devreye girmeyi çok ister."

"Onu kastetmedim," dedi Lyss, sesi öfkeyle titreyerek. "O asla ama asla Gri Kurt tahtına el süremeyecek. Bir şekilde, bir gün, Hana'yı öldürmenin bedelini  detece im ona." Kız kardeşleri Hana sınır bölgelerinde güneyli askerlerle girdiği bir çatışmada  lm  t . Arden Kralı kılıcı kendisi sallamamı  olsa da, bu onun askerleri, onun emirleri, onun hatasıydı.

"Kraliçe olsaydınız bunu yapmanın daha kolay olacağını düşünmüyor musunuz?" dedi Adrian. Ona içten içe bildiği ama de mek istemediği şeyleri söylemek gibi bir alışkanlığı vardı.

Lyss gözlerini kapattı ama artık çok geçti. Göz kapaklarının altından bir damla ya  kaçtı ve yana ından a a ı süzüldü. "Bu adil değil," diye fısıldadı, içinden bir hıçkırık titreyerek. "Asla kraliçe olmamam gerekiyordu."

Adrian uzandı ve onun elini tuttu.

Parmaklarının arasından sihir aktığını hissedince elini geri çekti. "Kes şunu!" diye tersledi. "Beni sakinleştirmeyi bırak."

Adrian kaşlarını çatı. "Değil mi sen giyiyor
senin Tılsım mı? Ateş Dansçısı sana onu asla
söylemedi mi?" "Kendimi kendime karşı korumak zorunda
kalacağımı düşünmemiştim.

kardeşim."

"Kiminle birlikte olduğun önemli değil, tılsımını takacaksın," dedi ve patronluk taslamaya geri döndü. Kız cevap vermeyince daha yumuşak bir sesle devam etti. "Sorun ne, Lyss? Gerçekten neden korkuyorsun?"

"Hana'yı herkes severdi," dedi Lyss sefil bir şekilde. "Harika bir kraliçe olurdu. Ama ben buna uygun değilim."

"Bu doğru değil. Hana olmaman harika bir kraliçe olamayacağın anlamına gelmez," dedi Adrian. "Sen de kendi tarzında güçlüsün."

"Ne gibi?"

Aklına bir şey gelmesi bir dakikasını aldı. "Doğruyu söyle."

"Belki biliyordur," dedi Lyss, "ama bu sadece başımı belaya sokuyor gibi görünüyor."

"tahammül edemezsin."

"Kraliçelerin bütün gün yapması gereken şey bu. Artı biraz da kendileri kürek çekerler."

Güldü. "Gördün mü? Şimdiden kraliçe olmak hakkında çok şey biliyorsun."

Lyss sadece homurdandı. İçinde bulunduğu durumda hiç mizah görmüyordu, hem de hiç.

Bir süre sonra Adrian tekrar söze girdi. "Sen bir rom gözlemcisisin, her şeyi fark ediyorsun. Av hayvanlarının izini sürmede harikasin, at sırtında çok iyisin ve yay kullanmakta da çok iyisin. Yazmakta, çizmekte ve basılka çalmakta da çok iyisin. Yazdığın şarkılar doğrudan kalbe gidiyor."

Bu doğrudu. Bir şeyleri yazıya döktüğünde, bu ona düşünmek ve düzenlemek için zaman veriyordu. Ağzını açtığındakinin aksine.

"Belki Kral Gerard'a kötü bir not yazarım," dedi Lyss gözlerini devirerek. "Bu onu gönderir. Bunu mezarımın üzerine yazabilirler: 'Sayfada daha iyi'."

"Korktuğun şey bu mu? İnsanların senin hakkında ne söyleyeceğinden mi?"

"Bu da işin bir parçası," dedi Lyss. "Kraliyet bin yıldan fazla bir süredir burada. İnsanların beni burayı mahveden kraliçe olarak hatırlamasını istemiyorum."

"Eğer kraliyet mahvolursa, bunu yapan sen olmayacaksın," dedi Adrian, çenesi gerilerek.

"Suçu ben üstleneceğim. Sıkıcı bir zamanda kraliçe olmam gerekiyor, savaşın ortasında olduğumuz bir zamanda değil."

"Buralarda sıkıcı zamanlar yoktur. Yirmi beş yıl önce annemiz yönetimi devraldığında her şey karmakarışık. Şimdi de öyle." Bekledi ve kız bir şey söylemeyince devam etti. "Savaş sonsuza dek süremez. Her neyse, bunu yapmak zorundasın, başka kimse yok."

"Peki ya Julianna? En azından o bir kraliçe gibi görünüyor."

Julianna onun kuzeniydi, Mellony teyzesinin kızıydı. İnce ve zarıftı ve zaman doğru şeyi söylüyor gibiydi. İnsanlar Julianna'yı severdi.

Adrian homurdandı. "Gerçekten onun senden daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Onda senin kadar omurga yok. Ya da kalbi."

Herhangi biri benden daha iyi olabilir, demek istedi Lyss ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Belki de bu işi istemiyordu ama bu işi başka kimin yapabileceğini de bilmiyordu.

"Kendine bu kadar yüklenme," dedi Adrian. "Daha yeni on birinci isim gününü kutladın ve Hana öldüğünde yirmi yaşındaydı. Kendini onunla kıyaslamayı bırakmalısın."

"Herkes öyle yapıyor," diye mırıldandı Lyss.

"Yönetimi devraldığında muhtemelen yaşlı bir kadın olacaksın," dedi Adrian. "Bunu anlamak için çok zamanın olacak."

"Senin için söylemesi kolay," dedi Lyss, bunun doğru olmadığını bilmesine rağmen. "İstedikini yapabilirsin. Oden's Ford'a gidecek ve bizi hiç düşünmeyeceksin."

Adrian yassı bir atlama taşını aldı ve nehir boyunca sektirerek gönderdi. "Bunun şimdi olup olmayacağını bile bilmiyorum."

Lyss ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Mystwerk'e gidecek yaşa gelmene daha birkaç yıl olduğunu biliyorum ama _"

Adrian, "Şimdi gitmek ve şifacılarla antrenman yapmak istiyorum," dedi.

"Şifacılarla birlikte eğitim gören bir büyücü mü? Bunu hiç duymamıştım." "Bu konuyu açtığımda herkes böyle söylüyor. Ve şimdi, Hana öldürüldüğünden beri annem Oden'in Ford'u hakkında konuşmuyor bile."

Lyss kendi taşını bulup yan eliyle tuttu ama taş sadece iki kez sektikten sonra suda kayboldu. "Fikrini değiştirecektir."

"Başkalarının endişeleri hakkında iyimser olmak neden her zaman daha kolay?" Adrian acı bir attı. "Her neyse, buraya ben ve benim sorunlarım hakkında konuşmak için gelmedik."

Lyss o anda kendini bencil hissederek dudağını ısırıldı. "İstersen yapabiliriz."

Başını salladı, mavi-yeşil gözleri kızın yüzüne sabitlenmişti. "Seni buraya daha iyi saklanabilesin diye getirmedim. Seni eski başkente getirdim çünkü tüm kıtayı buradan yöneten bir soydan geliyorsun. Bazen kim olduğunu hatırlamak için uzaklaşman gerekir. Kendine inan, Lyss. Bu işi yapabilecek kadar güçlü ve zekisin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Bu dağları ve insanlarımızı seviyorsun. Dürüstsün, neyin doğru olduğunu biliyorsun ve adım atmıyorsun. Sert birisin ve kendini beğenmiş değilsin. İşte bize böyle bir kraliçe lazım. On beş Julianna yerine sizden birini tercih ederim. Ya da beş yüz Finli."

Lyss, çabucak sönen bir umut kıvılcımı hissetti. "Herkesin öldüğü ve Hanalea Tepesi'nde tek başıma, sadece ben ve kurtların olduğu bu rüyaları görüp duruyorum."

"Tek başına olmayacaksın. Annen sana öğretecek, baban yardım edecek ve Kaptan Byrne gibi bağılı bir kaptanın olacak. Ben de sana elimden geldiğince yardım edeceğim, ne istersen. Oden's Ford'a gitsem bile, işim bittiğinde geri gelip yardım edeceğim."

Kraliçe olmaksızın kraliçeye yardım etmeyi tercih ederim, diye düşündü Lyss. Yine de kardeşinin onun yanında olacağını bilmek çok şey ifade ediyordu. Dizlerinin üzerine çöküp ona doğru baktı.

"Söz veriyor musun?" dedi, iki elini birden tutarak. "Beni yalnız bırakmayacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedi ona bakarak. "Sen kraliçe olarak kendi hikâyeni yazacaksın, ben de bana hangi rolü verirsen onu oynayacağım."

Bu bir hayır duası gibiydi. "Şimdi güneş batmadan önce iyi bir kamp yeri bulsak iyi olur" diyene kadar birkaç saniye daha diz dize kaldılar.

AĞLAYAN DERE

Lyss Ağlayan Dere'den bir bardak su alıp ağzındaki kuru peynir ve yol ekmeğini yıkamak için kullandı. Keşke anılarını da bu kadar kolay yıkayabilseydi.

Filosunun geri kalanı dere kenarında etrafına yayılmış, midillilerinin iyice sulandığından emin olduktan sonra hızlıca dinlenip bir şeyler atıştırıyorlardı.

Lyss yol ekmeğinin ardından birkaç parça kösele gibi geyik eti ve bir avuç kuru meyve ve yemiş yedi. Sefer tayınlarından o kadar sıkılmıştı ki. Hareket halindeki bir ordunun avlanmak ya da taze et kızartmak için zamanı yoktu.

Sadece dört yıl önce, Lyss ve kardeşi Adrian, Hana öldükten sonra bu derenin kıyısında kamp kurmuşlardı. Dört yıl önce, kardeşi ona ciddi bir yemin ettirmişti.

Tek başına olmayacaksın.

Ve sonra, sadece birkaç ay sonra, Gündönümü'nde, babası ve erkek kardeşi Fellsmarch sokaklarında pusuya düşürüldü.

Babası öldürülmüş, kardeşi Adrian ise kan bulaşmış ilaç çantasını kaldırım taşlarının üzerinde bırakarak kaçmıştı.

Babasını Katedral Tapınağı'nda Hana'nın yanına gömmüşler, sonra da Adrian'dan gelecek haberi merakla beklemişlerdi. Ne

onlar beklenen oldu a talep için bir Arden Kralı'ndan imkansız bir fidye ya da ölümünü kanıtlayan tüyler ürpertici bir işaret. Elllerine geçen şey ... hiçbir şeydi. Dört yıl sonra Hayır kelime, Adrian oldu varsayılan ölü tarafından Lyss hariç neredeyse herkes. Aksini gösteren kanıtlara rağmen, hâlâ mucizelere inanıyordu. Elinde olmadan

hayatta olabilirdi, belki de güneydeki bir zindanda tutsaktı, sağduyusu ona Arden'in tutsağı olmaktansa ölmesinin daha iyi olacağını söylese de.

Eğer  lm    olsun, bunu bilirdim.

 lk başta, onu aramaya gitme planlarıyla yanıp tutu uyordu. Annesi bu tür maceraları kesinlikle yasaklamış ve hayatta kalan tek çocuğunun gizlice ka madığından emin olmak için ona tam zamanlı bir koruma tahsis etmişti.

Sonunda, Lyss'in şiddetli itirazlarına rağmen Adrian için bir cenaze töreni düzenlediler. Sonunda Lyss, Adrian ya asaydı bile aramaya nereden ba layacağı konusunda hiçbir fikri olmayacağını bilecek kadar büyüdü.

Hâlâ adamın kapılarına dayandığı ve neden kimsenin onu aramaya gelmediğini öğrenmek istediği rüyalar görüyordu.

Burası tutulmayan sözlerin ülkesi, diye düşündü. Alı  buna. Sen gittiğinden beri biraz me guld m.

Lyss suyun üzerinde bir ta  sektirdi ama ta  diğer tarafa ula amadan battı. Onun yanında Sasha çantasını karıştırdı, şüphesiz gözden kaçırdığı bir yiyecek kırıntısını bulmayı umuyordu. Bu karışık asker grubunda kimsenin üzerinde bir gram bile yağ yoktu ama Sasha iriydi ve buna uygun bir i tahi vardı.

"Al," dedi Cam, bir çuval kuru meyveyi ona fırlatarak. "Ben yeterince yedim."

Sasha onu geri fırlattı. "Ye bakalım, Asker. Benim kemiklerimde senden çok daha fazla et var."

Bu doğruyd . Cam her zaman biraz beslenmeye ihtiya ı varmış gibi görünürdü; bir kamy  kadar inceydi, bir gün büyüyeceğini umduğu elleri ve ayakları vardı.

Sasha Talbot ve Cam Staunton, kraliçenin Gri Kurt muhafızlarının yürüyüş mevsimi boyunca Lyss'e atanan iki üyesiydi. Her ne kadar düzenli ordunun kıyafetlerini giyseler de tek bir amaçları vardı: Gri Kurt tahtının varisini hayatta tutmak. Savaş uzadıkça ve Lyss'in sabrı tükendikçe bu i  giderek zorla ıyordu.

Staunton muhafız birliğinde nispeten yeniydi. Annesi Lyss'in bölüğünde onbaşıydı. Bir önceki yıl Fens'te öldürülmüş ve Cam'i iki küçük erkek kardeşine bakmak zorunda bırakmıştı.

On iki yaşındaki Cam Lyss'e gelip Highlanders'a yazılmak istediğini söylediğinde cenaze ateşi henüz sönmemişti. "Sizin için savaşmak istiyorum, hanımefendi," dedi, çenesi yukarıda, omuzları geride, çoktan hazır ola geçmişti. "Herkes sizinle birlikte olursam mutlaka bir aksiyon göreceğimi söylüyor."

"Evde biraz daha kal, Cam," demişti. Lyss sadece iki yaş büyük olmasına rağmen sanki onlarca yıl geçmiş gibi hissediyordu.

"On iki yaşında savaşa katılmışsın," dedi Cam. "Bunu bana annem söyledi. On üç yaşındayken Gri Kurt sancağını komutanının soğuk ve ölü ellerinden aldın ve Hallowmere'de güneylileri denize döken hücumu önderlik ettin. Ve daha geçen yıl, sen-"

Lyss iki elini de havaya kaldırdı. "Her duyduğunuza inanmayın," dedi. "Hikayelerin büyümek için bir yolu vardır. Ve atladıkları çok şey vardır."

Cam çenesini sıktı. "Highlanders'da benim yaşıtımla bir sürü asker var. Hiç kaydolmamamın tek nedeni annemin izin vermemesiydi. Her zaman kardeşlerime göz kulak olmam gerektiğini söylerdi."

Lyss, başka herhangi bir komutanın onu hemen işe biliyordu. Sahada sahip oldukları pek çok kişiden daha sempattikti. Eğer reddederse başka bir yere gitmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Savaşa gidersen kardeşlerine kim bakacak?" demişti.

"West Wall yakınlarında büyük kuzenlerim var," dedi Cam. "Yürüyüş sezonu boyunca orada kalabilirler."

"Peki ya okul?"

"Temple School'da işim bitti sayılır. Ama eve döndüğümde çok çalışacağım."

Lyss içini çekti. Bu tür sözlere ne olduğunu biliyordu. "Neden savaşa gitmesini istiyorsun? Bir bul

çıraklık. Savaştan sonra da devam edebileceğin bir şey."

"Savaştan sonra mı, hanımefendi?" Cam şaşkın görünüyordu. "Savaşın yakın zamanda biteceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Ve Lyss zaten çok şey kaybetmiş olan bu çocuğa yalan söyleyemezdi. "Bilmiyorum," dedi.

"O zaman ben de yardım etmek istiyorum," dedi. "Annemi öldürenlerin peşinden gitmek istiyorum."

Sonunda Lyss, Yüzbaşı Byrne ile konuşmuş ve Cam'in Gri Kurtlar'a kaydolmasına izin verilmişti. Bu onu savaş alanından uzak tutacak ve eve yakın bir yerde görevlendirilebilecekti. Yine de bu yaz Lyss'in yanına atanmayı başarmış, böylece savaş alanına gitmenin yolunu bulmuştu.

Vadi'nin daha güvenli olduğunu kim söyleyebilir? Lyss düşündü.

Fells kraliçeleri Ruh Dağları'na kan ve tarih bağıyla bağlıydı. Gri Kurt ataları ormanlarda ve yüksek dağ geçitlerinde yaşayan koruyuculardı. Zirveler her zaman güneye karşı aşılmaz bir bariyer olarak durmuş ve kötülüğü uzakta tutmuştu. Yirmi beş yıl önce, annesi Raisa genç bir kraliçeyken, Arden Kralı korkunç Gerard Montaigne bu bariyeri aşmıştı. Orduları Fellsmarch'ın kapılarına kadar ilerlemiş ve teslim olmayı talep etmişti.

O zaman onu kovmuşlar, sınırları güçlendirmişler ve yirmi beş yıl süren savaş boyunca onu uzak tutmuşlardı. Sonra, dört yıl önce, cinayetler başladı. Babası ve erkek kardeşiyle başlamışlar ama sadece kraliyet ailesiyle sınırlı kalmamışlar. Çoğunlukla büyücülerdi, ama aralarında askeri görevliler, klan savaşçıları, hükümet yetkilileri ve soylular da vardı. Ortak noktaları savaş çabaları için önemli olmaları ya da kraliçeyle yakın bağlantılarıydı.

Her yerde olabilecek ve her an saldırabilecek bir düşmana karşı kendilerini nasıl koruyacaklardı?

Lyss su tulumunu buz gibi dereye daldırdı ve önündeki yolculuk için doldurdu. Alyssa Zirvesi'nden aşağı akan dereler her zaman soğuktu ve ilkbahardan yaz sonunda yeni karlar kayalık zirvesini örtene kadar akan kar erimesiyle beslenirdi. Güneyliler ona farklı bir isim takmıştı: Fahişe, çünkü erkeklerin kalbini kıran bir dağdı.

Ardenine kalpleri olabilir, diye düşündü Lyss.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, Kraliçe Sarayı Vadisi'ndeki salvolarının geri kalanına katılmak için Yol Kampı'ndan sert bir şekilde at sürmüşlerdi. Kraliyetin gözleri ve kulakları, Ardenli general Marin Karn'ın Spiritgate'e büyük bir kuvvet indirdiği haberini göndermişti. Hedefleri kuzeydeki Fortress Rocks ya da hasat mevsiminin ortasında küçük çiftliklerden oluşan bir dama tahtası gibi önlerinde uzanan Queen Court Vale olabilirdi.

"Biri geliyor," dedi Sasha, Lyss'in omzunun üzerinden işaret ederek. Gözleri inançsızlıkla kısıldı. "Shadow Dancer'a benziyor."

"Gerçekten mi?" Lyss söyledi. "Hâlâ Demonai Kampı'nda olduğunu sanıyordum." Dönüp baktı, sabah güneşine karşı gözlerini kısarak Vadi'nin karşısındaki komuta çadırına doğru hızla ilerleyen atlıya baktı. "Haklısın. Bu o. Burada ne aradığını merak ediyorum."

Shadow, Lyss'in yanında durdu, selam verdi, attan indi ve gösterişli bir hareketle bir sevkıyat tüpü çıkardı. "General Dunedain'den, efendim," dedi.

Lyss kollarını ona doladı ve o an için sevkıyatı görmezden geldi. Akı, odun kömürü ve metal kokusu demirhaneden çok uzun süre uzak kalmadığını gösteriyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Shadow, "Levazım subayınıza bir sürü yeni teçhizat bıraktım," dedi.

Bu mantıklıydı. Shadow daha on altı yaşındayken en yetenekli flashcrafter'lardan queendom-clan'dan biriydi.

Kuzeydeki savaş çabalarını desteklemek için silah ve büyü aletler yapan .

Bu yine de neden yaptığını açıklamıyordu. "Ne zamandan beri kuryecilik oynuyorsun?"

"Bugün güneylileri öldürmek için bir şans olabileceğini duydum, bu yüzden ziyaretimi uzatmaya karar verdim." Gölge'nin saçındaki çok sayıda örgü, bir dövüş nadiren hayır dediğinin ve genellikle bir ölümle döndüğünün kanıtıydı. Dükkânında yaptığı iş savaş çabaları için kritik önemde olsa da, onu savaş alanından uzak tutmak neredeyse imkânsızdı. Kraliyetteki en azılı metal ustasıydı.

Shadow'un boynunda bir erin renkleri düğümlenmişti, şimdiye kadar giydiği üniforma kadar. Gösteriş yeteneğini klan doğumlu, yetenekli babasından almış olabilirdi ama görünüşü ve pervasız, bağımsız ruhu Güney Adaları'ndaki annesinden geliyordu.

Cat Tyburn, iki yıl önce biri boğazını kesip cesedini Dyrnnewater'a atana kadar kraliyetin casus şefiydi. Cat krallıktaki en becerikli sokak dövüşçüsüydü. Lyss nasıl olup da gafil avlandığını anlayamıyordu.

Cat ölmüş olabilirdi ama inatçı ve değişken oğlunda yaşamaya devam ediyordu. Lyss ve Gölge yavruyken birbirlerinden ayrılmazlardı ama bugünlerde yürüyüş sezonunda yolları nadiren kesişiyordu. Ve şimdi . . .

"Yapacak daha iyi işlerin olduğunu düşünmüştüm," dedi Lyss. "Bir düğün planladığınızı duymamış mıydım?"

Gölge başını salladı, kara yanaklarına biraz renk gelmişti. "Görünüşe göre haberler benden daha hızlı yayılıyor."

"Bir tarih belirlediniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Babam bir ya da iki yıl daha beklememizi istiyor. Aspen ve ben zaten işe gömülmüş durumdayız, bu yüzden muhtemelen gelecek yıla kadar olmayacak. Merak etmeyin, ne zaman ve nerede olacağını öğrenir öğrenmez davetiyenizi alacaksınız."

Lyss, Gölge'nin nişanlısı Aspen Silverleaf ile klan pazarlarında birkaç kez karşılaşmıştı. Aspen tüm Yedi Diyar'da güzel deri işçiliğiyle tanınırdı. Atölyesi, kuzey ve doğuda orta büyüklükte bir kasaba olan Kale Kayalıkları'ndaydı ve burada dört küçük erkek ve kız kardeşine bakıyordu.

Biz bir ülkesiyiz, diye düşündü Lyss, ölü ebeveynlerin işini yapıyoruz.

Aspen kararlı, pratik ve yaşından daha bilgeydi. Shadow'a iyi gelmişti. Birlikte oldukları süre içinde Shadow kendine daha iyi bakmaya başlamıştı.

Yine de Lyss, Gölge'nin evlenip yuva kurması fikrini kabullenmekte zorlanıyordu, bu onu biraz daha hayatta tutacak olsa bile. Yıllar boyunca, ayrı oldukları zamanlarda bile yoldaş olmuşlar, ortak bir hedefe odaklanmışlardı: Arden Kralı'nın ordusunun anavatanlarını istila etmesini engellemek. Bu savaş hala devam ederken bir hayata yerleşmek kadere meydan okumak değil miydi?

"Nerede yaşayacağınızı düşünüyorsunuz? Evlendikten sonra yani." Eğer Fortress Rocks'a taşınırsa onu hiç göremeyeceğim, diye düşündü. Bunun bencilce olduğunu biliyordu.

"Her şey sırayla," dedi Shadow gülerek. "Hâlâ evlenme fikrine alışmaya çalışıyorum." Sevkiyat tüpünü kadının burnunun dibinde salladı. "Bunu buraya kadar getirdikten sonra okumak istemez misin?"

Lyss içindeki kâğıdı açtı, taradı ve elinde buruşturdu.

"Ne?" Sasha anında uyandı.

Lyss, "Oluk sallayan çamur sırtlılar kendilerini bu işe adadılar," dedi. "Geçide doğru gidiyorlar. Mason ve Littlefield bizimle orada buluşacaklar."

Sasha dürbününü çıkardı ve dağın omzunu taradı. "Kaç kişi?"

"Söylemiyor ama yanlarında köle büyücüler olmalı. Finn'i bizimle birlikte gönderiyorlar."

"Sul'Mander da mı burada?" Gölge Sasha'dan Lyss'e baktı, ifadesi düz ve okunaksızdı. "Son duyduğumda kraliçeyle birlikte sınır bölgelerindeydi."

"Öyleydi," dedi Lyss. "İlkbaharda yaralandı ve o zamandan beri hastanede. Başkentten yeni geldi. Biraz daha yetenek kullanabileceğimizi düşünüyor olmalılar."

Shadow ve Finn uzaktan akraba olsalar da (Shadow'un büyükbabası bir Bayar'dı), Lyss her zaman onun bir şekilde Finn'i onaylamadığı izlenimini edinmişti. Lyss bunun dağlılar ve büyücüler arasındaki eski güvensizlikten kaynaklandığını düşünmüyordu - ne de olsa Gölge'nin babası da bir büyücüydü.

Belki de ikisi de farklı şekillerde yoğun oldukları içindi.

"İzin ver seninle geleyim," dedi Gölge, eyer çizmesindeki yayı okşayarak. "Benim yeteneğim var."

"Biliyorum," dedi Lyss gözlerini devirerek. "Ama emirlere uyabilir misin?"

"Emirleri herhangi bir Demonai kadar iyi uygulayabilirim," dedi Shadow, ki bu oldukça düşük bir çıta oluşturuyordu. "Her neyse, General Dunedain çoktan evet dedi."

"Peki," dedi Lyss, onun etrafından dolaşmasına sinirlenerek. "Sadece unutma, işler zorlaştığında sızlanmanı duymak istemiyorum." Başka ne düşündüğünü yüksek sesle söylemedi - Dunedain onların flashcrafter'ını işe aldığına göre bu Ardenine saldırısı düşündüklerinden daha büyük bir tehdit olmalı.

"Gidelim!" dedi, filosunun geri kalanını uyandırarak. "At binmeye hazır olun!"

Lyss eşyalarını yüklediğinde, onlara doğru dörtnala gelen, solgun saçları sabah güneşinin altında parıldayan başka bir yalnız atlı gördü.

Finn. Lyss'in midesi her zamanki taklasını attı. On bir yaşından beri Finn sul'Mander'a aşıktı. Onu sık sık Adrian ve arkadaşlarıyla görürdü, o zamanlar kardeşine olan hayranlığı etrafındaki herkese yayılmıştı.

O zamanlar Adrian'dan beceriksizce bilgi çalışmıştı. "O gerçekten senin arkadaşın mı, Adrian?" sorardı.

Kaşını kaldırdı. "Tabii ki yle. Arkadaş olmasaydık onunla bu kadar çok vakit geirmezdim."

"Ama o bir Bayar," dedi Lyss. "Babam Bayarlara gvenmememiz gerektiğini söylüyor, değil mi?"

"O bir Mander," dedi Adrian. "Her neyse, o farklı. O diğerlerine hiç benzemiyor."

Lyss bununla ne demek istediğini bilmiyordu ama bu onu rahatlatmaya yetmişti. Finn'i her zaman ciddi, yoğun, gizemli ve derin biri olarak düşünmüştü. Bu değişmemişti. Savaş zamanında, yaşıtlarının çoğu yaşta savaşmış, genç yaşta sevmiş ve genç yaşta ölmüştü. Bazıları yirmi yaşına gelmeden bir ömür yaşamaya çalışmıştı. Pek çok fırsat olmasına rağmen Finn diğerlerinin oynadığı romantik oyunları oynamıyordu. Geçmişte bir sevgilisi olduysa bile, bu çok sıkı korunan bir sırdı.

Belki de Lyss bu yüzden ondan hoşlanıyordu. Kur yapmak ve romantik şakalaşmalar onun cephaneliğinde de yoktu. Birine aşık olduğunuzda, gidip kendilerini ldrtyorlar. Evlendiğimde, diye düşündü, ordusu, savaş gemileri ve bir çanta dolusu parası olan birini bulacağım. Sonra da dansımı savaş alanında yapacağım.

Finn son dört yıldır pek ortalıkta görünmüyordu; ya Oden's Ford'daki akademideydi ya da sınır bölgelerinde savaşıyordu. Lyss'in onun ateş altındaki kararlı cesareti hakkında duyduğu hikâyeler çekiciliğini azaltmamıştı.

On bir yaşındayken pek çok kez aşık olmuştu. Bu uzun süren tek şeydi.

"Teğmen Gray," dedi Finn, dizginleri ele alarak ve onu selamlayarak. "Her zaman olduğu gibi hizmetinizdeyim."

Bir an için Lyss'in nutku tutuldu. Finn her açıdan hâlâ yakışıklıydı ama şifa salonlarında geçirdiği zaman onu değiştirmişti. Zayıf ve bitkin görünüyordu, siyah

Gözleri yorgunluk ve acıyla gölgelenmişti, teni neredeyse saçları kadar solgundu.

Lyss daha yakından bakmak için eğildi, içinde bir endişe kıpırdanıyordu. "Sen iyi misin? Yani, yaralandığını duydum."

Finn dizginlerini sıkarak atının birkaç adım geri gitmesini sağladı. "Ben iyiyim," dedi, ses tonu ve yüz ifadesi ona geri çekilmesini söylüyordu.

"Güzel," dedi Lyss çenesini kaldırarak. "Bunu duyduğuma sevindim."

Finn yüzünü buruşturdu ve daha nazik bir ifadeyle, "Öyle olsak da olmasak da askerlerin söylemesi gereken bu değil mi?" dedi. İçini çekti. "Sadece... bu kadar çok kişi öldü ve ne için? Her muharebeyi kazanabiliriz ama yine de savaşı kaybederiz. Bu büyük bir kayıp."

"Farklı yapmamız gerektiğini düşündüğünüz bir şey var mı?" Lyss söyledi.

"Her şey," dedi Finn. "Krallık için hayatımı vermeye hazırım ama bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum." Gözlerini kaçırdı. "Boş ver," dedi. "Bunu söylememeliydim."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi Lyss. "Babamın bir sözü vardı: 'Yaptığın şeyi yapmaya devam edersen, elde ettiğin şeyi elde edersin'. Bizim durumumuzda, sonu gelmeyen bir savaş."

Finn ona döndü, onu inceliyordu. "Sen yapıyorsun anlıyorum," dedi.

"Sadece anlamıyorum," dedi Lyss. "Aynı ."

Finn gülümsedi ve Lyss eridi. Finn sul'Mander'dan bir gülümseme almak için adam öldürebilecek bir düzine kız tanıyordu ama Finn bunları idareli bir şekilde bahşediyordu.

"Gitsek iyi olacak," dedi. "Mason ve Littlefield bizimle geçidin yakın ucunda buluşacaklar."

Lyss atını döndürdü ve Finn de onunla birlikte dönerek Lyss'in yanına bindi. Sasha ve Cam her zamanki pozisyonlarını aldılar, biri Lyss'in hemen önünde, diğeri hemen arkasında.

Doğuya doğru ilerledikçe, erken doğan güneş büyük dağın omzunun arkasında kayboldu ve hava hissedilir derecede serinleyerek Lyss'in sırtından aşağı bir parmak soğuk gönderdi.

Finn yaklaşarak, "Sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi. "Bu yıl akademiye geri dönmeyeceğim."

"Değil misin?" Alışılmadık kasvetli tavrının nedeni bu muydu? "Neden olmasın?"

"Ben evde kalacağım. Şifa salonlarında Lord Vega ile antrenman yapmaya karar verdim," dedi Finn.

"Ama her zaman Oden's Ford'u ne kadar sevdiğinden bahsediyorsun."

"Oden's Ford'u seviyorum," dedi Finn. "Ama bencilliği bırakıp diyar için elimden geleni yapmanın zamanı geldi."

"Finn . . savaş alanında önemli bir varlık oldun," dedi Lyss. "Kraliyet için savaşırken ciddi şekilde yaralandın. Bu bana pek de bencilce gelmiyor."

Finn omuz . "Sadece savaşa farklı bir şekilde bulunmam gerektiğini düşünüyorum. İyileştirme salonlarında aylar geçirdikten sonra, orada yaptıkları önemli işleri gördükten sonra, ait olduğum yerin orası olduğunu fark ettim. Lord Vega benim için gerçekten bir akıl hocası oldu."

Bu neredeyse Finn'in akademiye geri dönmeme kararı kadar şaşırtıcıydı. Lyss Adrian'ın Lord Vega'dan şikâyet ettiğini hatırlıyordu ve arkadaşı Ty Gryphon'dan da aynı şeyleri duymuştu. Onlara göre büyücü kesinlikle akıl hocası tipi değildi.

İkisi için de iyi diye düşündü. Vega yıllardır şifa servisine yeni eleman alınmamasından yakınıyordu. Ya sorunun kaynağının kendi davranışları olduğunu fark etti ya da en azından kendisine katlanacak birini buldu.

Lyss Harriman Vega hakkında açık fikirli olmaya çalışıyordu ama dürüst olmak gerekirse ondan nefret ediyordu. Bunun babasının hayatını kurtaramadığı için onu affedememesinden kaynaklanmadığını umuyordu. Babasının sokakta öldüğünü ilan eden oydu.

"General Dunedain biliyor mu? Highlander'lardan ayrıldığını?"

Finn başını salladı. "Sonbaharda başkente döndüğümüzde ona söylemeyi planlıyorum."

Lyss, "Seni özleyeceğimizi söylemeye gerek yok," dedi.

Finn gülümsedi. "Devam et," dedi. "Yine de söyleyebilirsin."

Teğmen Mason ve Littlefield, salvonun komutanı Yüzbaşı Starborn ile birlikte onları geçidin yakın ucunda karşıladı. Starborn düzenli orduya katılmış nadir Demonai savaşçılarından biriydi.

"İyi haber!" Starborn geniş bir sırıtışla şöyle dedi. "Bugün öldürmemiz gereken çok ama çok sayıda düz arazi insanı var."

"Tipik Demonai," diye mırıldandı Sasha, Lyss'e endişeli bir bakış fırlatarak.

"Kaç kişi?" Lyss söyledi.

Yıldızdoğan elini salladı. "Gözcülerimiz tam bir tugay olabileceğini düşünüyor."

"Bir tugay!" Littlefield grinin tuhaf bir tonuna döndü.

Starborn başını salladı. "Yani." Ellerini birbirine sürttü.

"Etrafta dolaşacak çok şey olacak."

"Takviye kuvvet beklememiz gerekmez mi?" Littlefield ısrar etti.

"Beklemeyi göze alamayız," dedi Starborn. "Onları geçitte tutmalıyız; böylece her seferinde sadece birkaç tanesiyle karşılaşabiliriz. Eğer Vadi'ye yayılırlarsa, sayılarını bize karşı kullanabilirler."

Lyss öne doğru eğildi ve Mincemeat onun sabırsızlığını hissederek altında kaydı. "O halde ata binelim mi efendim? Benim bölüğüm Finn'in en etkili olabileceği ileri pozisyonu alabilir."

Yıldızdoğan ona dikkatle baktı, sonra başını salladı. "Devam edin, Teğmen Gray. Biz hemen arkanızda olacağız."

Lyss birliklerini ileriye doğru salladı, Sasha ve Cam iki yanında, Finn ve Shadow hemen arkasında olmak üzere liderliğe yerleşti.

"Her zaman ileri pozisyon almak zorunda mısınız, Teğmen?" Sasha tısladı. "Hatırlamaya çalışır mısın

Bazen kim olduğunuzu?"

"Kim olduğumu asla unutmuyorum," dedi Lyss. "Bu yüzden liderliği ben alıyorum."

MATELON

Halston Matelon bir savaşı dört gözle beklediğini asla kabul etmezdi ama bekliyordu. Delphi'de sırtını kollayarak geçirdiği sinir bozucu bir sezonun ardından, bir orduya savaşta liderlik etme ihtimali son derece cazip görünüyordu. Kendi seçeceği bir savaş olmasa bile.

Hal'in babası her zaman, bir asker savaşını seçmez, derdi. Onun işi önündekini kazanmaktır. Bu ölçüye göre, Hal iyi bir askerdi. İmparatorluk ordusunda hızla yükselmişti. On yedi yaşında yüzbaşı olmuştu bile. Adamları iyi askerlerdi, sadıktılar ve kaybettiğinden daha fazla savaş kazanmıştı. Ama bu, birdenbire bir sorun haline gelmişti.

Dokuz ay önce, Gündönümü'nde yeni emirler almıştı: Kral Gerard onu görevinden alıyor ve fethedilen Delphi şehrine sıkıyönetim yöneticisi olarak gönderiyordu.

"Bunu neden yapsın ki?" Hal ikinci birasını içerken babasına sormuştu. "Ben iyi bir asker oldum. Neden beni hiç hazır olmadığım bir işe göndersin ki?"

Lord Matelon, "Şu anda başarılı bir asker olman Kral Gerard için uygun değil," dedi. Elinin topuğuyla çenesini ovuşturdu. "Bu muhtemelen benim hatam. Savaşa yönelik eleştirilerimde çok açık sözlü davrandım."

"Ama... savaşı kazanmak istiyorsa, böyle aptalca bir hamle yapmak neden mantıklı olsun ki?" Hal, kimsenin duyabilecek durumda olmadığından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attı. Terasta oturuyor olmalarına rağmen

White Oaks'ta, kırsaldaki iyi tahkim edilmiş Matelon holdinginde.

"Kral Gerard bana karşı bir hamle yaparsa senin bir ordunun başında dolaşmanı istemiyor," dedi babası buruk bir gülümsemeyle.

"Sence böyle bir ihtimal var mı?" Hal yine de sesini alçaltarak konuştu.

"Önemli olan kralın ne düşündüğüdür," dedi Lord Matelon. "Kral Gerard her zaman para sıkıntısı çeker, özellikle de konsey kesenin ağzını iyice sıktığından beri. Bunu çözmenin bir yolu -en azından geçici olarak- içimizden birini kraliyete ihanet eden biri olarak ilan etmek ve mallarına el koymaktır. Şu anda muhtemelen listesinin başında ben varım."

Hal, evim dediği malikânenin yeşil tepelerine ve ormanlarına baktı. Hemen aşağıda, bahçede kış çiçeklerini toplayan annesini ve kız kardeşini -hareketli renk lekelerini görebiliyordu. Onları, bu yeri, bu sığınağı koruması gerekiyordu. "Eğer senin peşinden gelirse, ona pişman olması için bir sebep vereceğim," dedi acımasızca.

Lord Matelon boğuk bir kahkaha , "Umarım öyledir," dedi, "ama Kral Gerard'ın korktuğu şey de tam olarak bu." Durakladı, eğildi. "Ayrıca senin Delphi'den asla canlı çıkamayacağından emin olmak istediği ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız."

Hal ellerini masaya vurdu. "Ve sen hâlâ gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Hal'e göre politika, savaş alanında işe yaramayacak kadar yaşlandığınızda yaptığınız bir şeydi. Yine de itiraf etmeliydi ki babası her ikisinde de her zaman iyiydi.

"Gitmelisiniz," dedi Lord Matelon. "Kral Gerard'a seni gözaltına alması ve benim iyi niyetime karşı seni rehin tutması için bir bahane veremezsin. Delphi kötü bir yer ama kralın hapisanesi daha da kötü. Bu yüzden, evet, bence gitmelisin, içine girdiğin tehlikeye karşı gözlerin açık olarak. Burası savaşmaya alışık olduğun savaş alanı değil. Kralın muhafızlarına güvenme, onlar krala hizmet eder. Yanına yarım düzine

En iyi askerleriniz yanınızda olsun ve başka kimseye güvenmeyin. Delphi'de her gün insanlar ölüyor ve sen onların arasında olmak istemezsin."

Hal ayağa kalktı ve öfkeyle ileri geri volta atmaya başladı. "Sence kralın beni Delphi'ye göndermesinin bir hata olduğunu anlama ihtimali var mı?"

"Evet, bir ihtimal var," dedi Lord Matelon. "Bir yer sarsıntısının onu yutması ihtimali var. Sadece bilerek başarısızlığa uğrayarak bunu hızlandırmaya çalışmayın. Size verilen iş hoşunuza gitmese bile, bir Matelon o işin yapıldığını görecektir."

Tabii ki. Hal bunu hayatı boyunca duymuştu. Şimdiye kadar kemiklerine kazınmıştı.

"Arkamı kollamak dışında, Delphi'de başarılı olmak için başka bir tavsiyeniz var mı?"

"Bir bölgenin askeri komutanı olarak kendinizi görünür ve erişilebilir gerekir. İnsanların söyleyeceklerini dinleyin.

Kuralların ne olduğunu bilmelerini sağlayın ve ardından bu kuralları tutarlı bir şekilde uygulayın. Gerektiğinde acımasız olun ama bu konuda adil olun. Yine de sizden hoşlanmayacaklardır ama size saygı duyacaklardır ve bu da sorunları başlamadan durdurmanın en iyi yoludur."

Şimdi, görevinin dokuzuncu ayında Hal, babasının tavsiyesine uymanın söylemekten daha kolay olduğunu fark ediyordu. Ne zaman Delphian'larla iş ilişkisi kurma yolunda küçük bir ilerleme kaydetse, Kral Muhafızları zalim, kindar ve keyfi taktiklerle bunu geri alıyordu. Şehirdeki polis gücü olarak, çoğu vatandaş için Arden'in yüzü onlardı ve bu çirkin bir yüzdü.

Şehirdeki ilk dört ayı boyunca Hal üç suikast girişiminden de kurtulmuştu. Birinde zehir kullanılmıştı; birinde sokaklarda pusuya düşürülmüştü; bir diğesinde ise birisi eyerinin kayışını dikkatlice yıpratmıştı. Faillerin Delphian Yurtseverleri mi yoksa kralın ajanları mı olduğunu bilmiyordu, çünkü karatavuklar onları hiç yakalamamıştı.

Bundan sonra Hal, karargâhını şehrin kuzeyindeki bir yerleşkeye taşıdı. Bahanesi ise, merkezini

madenleri ve kuzey sınırını daha yakından izliyordu. Bu yeterince doğruydı, ama bu sadece işin bir parçasıydı. Bu şekilde askerlerini şehirden uzak tutabilir ve cezai ve sivil anlaşmazlıkların içine çekilmekten kaçınabilirdi. Bazıları bunun korkakça bir çıkış yolu olduğunu söyleyebilirdi ama onun insanları yerden yere vuracak midesi yoktu. Dahası, Delphi'de ölmek gibi bir planı yoktu ve şehrin kalabalık caddelerinde yürümek zorunda kalmadığında hayatta kalma olasılığı daha yüksekti.

Neden bir adam savaş alanında başarılı olduğunda, onu yönetici yaparak hayatını mahvediyorlar?

Ama şimdi, şansın bir cilvesi olarak, savaş ona gelmişti. General Karn, bütün bir tugayı Ruh Geçidi'ne indirmiş ve yaz boyunca yaşanan acı bir çıkmazdan küçük bir zafer çıkarmaya çalışmıştı. Karn, Thane Konseyi'ni yatıştırmak için biraz toprak kazanmaya can atıyordu. Hal'in babası, Kral Gerard'ın Fells'in cadı kraliçesiyle olan kin maçını finanse etme konusunda ilgisini kaybeden tek kişi değildi.

Plan, Alyssa Platosu'ndan geçip Harlot'ın yanından dolaşarak doğruca Kraliçe Sarayı Vadisi'ne yürümekti. Karn'ın bölgeyi tanıyan deneyimli bir komutana ihtiyacı vardı. En azından Hal'in yaz sonundaki bu saldırıya katılması için görevlendirilmesinin nedeni buydu.

Hal ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. Belki de bu, kralın iyi askerleri Delphi'nin arka sokaklarına ölüme göndermeyi göze alamayacağını fark ettiği anlamına geliyordu. Bunun imparatorluğa değerini göstermek için bir şans olmasını umuyordu.

Spiritgate'de orduyla buluştu. Karn onu bütün bir taburun, yani tugayın üçte birinin başına getirdi. Hal yanında yarım düzine tecrübeli adam getirmişti ama çok geçmeden emrindeki askerlerin geri kalanının aşağı diyarlardan gelen acemi askerler olduğunu, yaylı tüfek kullanmayı bile bilmediklerini fark etti. Çimenler kadar yeşildiler ve sefere çıkmalarına bir haftadan az bir süre kalmıştı.

Hal bir avuç gaxisini yanına çağırdı ve "Haberler iyi. Hepiniz teğmenliğe terfi ediyorsunuz."

Birbirlerine baktılar, ayaklarını sürüyerek teşekkürlerini mırıldandılar ve devamını beklediler.

"Bu taburu yirmi dört kişilik beş kola ayıracağım. Her biriniz bir kolun sorumluluğunu alacaksınız. Onlarla birlikte yürüyecek, onlarla birlikte yemek yiyecek, onlarla birlikte uyuyacak, kimin kim olduğunu öğrenecek ve elinizden geldiğince yeteneklerini ortaya çıkaracaksınız. Çatışmaya girene kadar, onları sıkı bir şekilde eğitmenizi istiyorum. Arbalet talimlerine, beş standart emre, savaş düzenlerine ve silahların bakımına odaklanın. Çatışmaya girdiğimizde, tüm askerlerinizi hayatta tutmak için elinizden gelen her şeyi yapmanızı istiyorum."

"Ama Yüzbaşı," diye itiraz etti Teğmen Cousineau, "ya siz? Arkanı kim kollayacak-?"

"," dedi Hal ve arkasını döndü.

Hal'in acele eğitim kampı başladığında, diğer taburlar uyurken onun adamları her gün şafakta kalkıp talim yapıyordu.

Görevin bir parçası da acemilere verilen zararı gidermekti. Yeni gelenler eski askerler tarafından hikâyelerle doldurulmuştu - kuzeydeki büyümlü toprakların, cadı kraliçenin ve onun sadıkların kanını içen ve gökyüzünde kılıç dişli atlara çıplak binen korkunç ikiz kızlarının hikâyeleri. Gri Kurt dedikleri kuzeyli savaşçı. Öldürülmesi imkansız olan bu savaşçı, savaş ateşi onu ele geçirdiğinde devasa bir gri kurda dönüşür ve yolunu kesecek kadar şanssız olan tüm zavallı askerleri vahşice katlederdi.

Hal hiçbir şeyi göz ardı etmeyecekti ama kuzeyde birkaç seferde savaşmış ve böyle bir şey görmemişti. Dağlarda kurtlar vardı, Hal onları görmüş ve duymuştu. Herhangi bir kurdun size doğru yaklaşırken dev gibi görüldüğünü ve anlatırken oldukça büyüdüğünü düşündü.

Hal emrindeki askerlere "Kuzeyli askerler sadece erkektir," dedi. "Ve kadınlar," diye düzeltti. "Onları kestiğinizde kanları akar, tıpkı bizim gibi."

Kuzeyli kadınların da erkekler kadar şiddetli savaştıkları doğrudur; öyle ki, savaş meydanında

Onları birbirinden ayırmak. Geçmişte birkaç kez, Hal öldürdüğü adamın aslında bir kadın olduğunu keşfetmişti. Buna bir türlü alışamamıştı. Belki de söylentilerin kaynağı buydu - bir cadı ya da hayalet savaşçıyı öldürdüğünü düşünmek bir kadını öldürmekten daha kolaydı.

Hal'in gelişinden bir hafta sonra Ruh Geçidi'nden ayrıldılar. Yürüdükleri kırsal kesimde yenilebilir ya da işe yarar ne varsa ellerinden alınmıştı. Çiftliklerin ve köylerin çoğu savaş boyunca tahrip edilmiş ve terk edilmişti. Yine de kuzeyliler her yıl savaşmaya devam etti. Kilise bunun nedeninin büyücü kraliçeleri tarafından köleleştirilmiş olmaları olduğunu ve Malthus'un gerçek oğullarının kurtarıcı olarak karşılanacağını söylüyordu.

Hal hâlâ bunu bekliyordu.

Her zamanki bakır başlı vur-kaç saldırıları dışında çok az direnişle karşılaştılar. Karn takip etmek için hiçbir girişimde bulunmadı, görünüşe göre burada ve orada birkaç asker kaybetmeyi iyi zaman geçirmenin bedeli olarak görüyordu.

Hal'in taburunun kuzeylilere endişelenecek bir şey vermektense kendi askerlerinden birini öldürme ihtimali hâlâ daha yüksekti. Yine de Hal'in endişeleneceğı çok şey vardı.

Onlar da gençti - çoğu henüz büyümemişti. Bazıları ortak dil bile konuşamıyordu. Hal onların isimlerini öğrenmeye çalıştı. Ty. Bakshi. Raynaud. Skye.

Kendi getirdiklerinin dışında taburuna bağlı tek gazi, dört esir büyücüydü. Bunlardan biri Pitts adında bıçak yüzlü bir adamdı. Sarkık bakışları Hal'in üzerinde gezindiğinde tüyleri diken diken oluyordu. Büyücülerin Hal'a söyleyecek pek bir şeyi yoktu, onlarla iletişim kurma çabalarına rağmen. Bu alışılmadık bir durum değildi. Yakalı büyücüler genellikle asık ; güney ordusunda çeteleşmiş olmaktan dolayı huzursuzdular. Hal genellikle onları ikna ettiğinde onlarla iyi geçinirdi ama bu onun sahip olmadığı bir zaman alırdı.

Hal, bu adamların askere alındıktan hemen sonra neden savaşa gönderildiklerini merak etmekten kendini alamıyordu.

ve neden gazilerle birlikte önden arkaya doğru yürüdüklerini sordu.

olarak bilmiyordu ama bazı teorileri vardı.

Hal, General Karn'ı köşeye sıkıştırmayı başarana kadar geçidin doğu ucuna varmışlardı.

"Efendim. Taburuma atanan adamları değerlendiriyordum ve tecrübesizliklerinin tugayı tehlikeye atabileceğinden ve görevi aksatabileceğinden endişeleniyorum," dedi Hal.

"Demek endişelisiniz Kaptan Matelon," dedi Karn ellerini kalçalarına koyarak. "Umarım bu sizi geceleri uykusuz bırakmıyordur. Bildiğiniz gibi, yeni askerler söz konusu olduğunda varilin dibini tarıyoruz. Sen de hepimiz gibi elindekiyle yetinmek zorundasın."

"Efendim," diye ısrar etti Hal, "komutam altındaki adamların kalitesinden şikâyetçi değilim. Zamanla iyi birer asker olabileceklerine inanıyorum. Gençlikleri konusunda endişeliyim ve-"

Karn, "Senin kulaklarının arkası bile kurumadı ama iyi iş çıkardın," dedi.

"On bir yaşımdan beri imparatorluk için savaşıyorum," dedi Hal. "Beni en çok endişelendiren şey, eğitim ve deneyim eksiklikleri ile tek yoğunlaşmış olmaları. Bana öyle geliyor ki, her üç taburda da daha tecrübeli birliklerle kaynaştırılabilirlerse, yoldaşlarından bir şeyler öğrenebilirler ve tecrübeliler de bazı beceriler geliştirene kadar hayatta kalmalarına yardımcı olabilirler."

"Emirlerimi mi sorguluyorsunuz, Kaptan?"

Evet, diye düşündü Hal, kesinlikle sorguluyorum.

"Hayır efendim, ben sadece şunu öneriyorum-"

Karn, "Eski askerlerimin savaşmasına ihtiyacım var Kaptan, yeni askerlere bebek bakıcılığı yapmasına değil," dedi. "Savaş planımı tüm varlıklarımı en iyi şekilde kullanacak şekilde düzenledim. Herkes senin harika bir saha memuru olduğunu söyleyip duruyor. Bu yüzden bu senaryoları

seninle birlikte. Sizin ve taburunuzun yapması gereken önemli bir iş var."

"Hangisi?"

Karn, "Taburunuz Queen Court Vale'in işgaline öncülük edecek," dedi.

Başka biri olsaydı, Hal bir şekilde yanlış anladığını düşünebilirdi. Ama Karn'ın yüzüne baktığında, oradaki alaycı zaferi gördüğünde, doğru duyduğunu anladı.

"Biraz daha . . . detaylandırabilir misiniz, efendim?" Hal söyledi. Her nasılsa sesini sakın, sabit ve gerçekçi tutmayı başarmıştı.

Karn, sanki Hal onun gerçek niyetini anlayamayacak kadar aptalmış gibi, "Geçitte savaşarak ilerleyeceksiniz," dedi. "Geçtikten sonra vadiyi sivillerden temizleyecek, kasabadaki tüm değerli eşyaları yağmalayacak ve her şeyi yakıp yıkacaksınız." Karn durakladı, sanki bu intihar görevi için içten bir teşekkür bekliyormuş gibi.

Hal doğruldu, duruşunu genişletti ve generalin gözlerinin içine baktı. "Peki ya sonra?" dedi sakın bir sesle.

Karn uzun bir süre ne yapacağını bilemedi. Hal, sonrası için bir plan yapmadığını biliyordu, çünkü Hal ve taburunun hayatta kalmaması gerekiyordu.

Karn, "Bundan sonra başka emirleri bekleyeceksiniz," dedi.

"Bu arada diğer iki taburun ne yapacağını sorabilir miyim efendim?"

"Hemen arkanızda olacağız," dedi Karn yırtıcı bir gülümsemeyle, "gerektiğinde yedekleri yukarı göndereceğiz." General bunun iyice anlaşılması için uzun bir süre durakladı. "Şimdi Kaptan, biraz dinlenseniz iyi olur." Bununla birlikte Karn döndü ve selam beklemeden uzaklaştı. Bu iyi bir şeydi, çünkü Hal ona selam vermeyecekti.

Babasının sözleri geldi. Şu anda başarılı bir asker olman Kral Gerard için uygun değil.

Hal buna kendi son sözünü ekledi.

Ama senin ölü biri olman ona yakışır.

Sıkıştırılmıştı. Karn'ın emirlerini reddederse, askeri mahkemeye çıkarılacak ve idam edilecekti. Firar ederse, yakalanıp idam edilecekti. Hain olabilir ve kendini cadı kraliçenin şüpheli merhametine bırakabilirdi. Bu seçeneklerden herhangi biri babasını küçük düşürecek ve kralın ona karşı dava açmasına yardımcı olacaktı.

Eğer Hal bir uçurumdan atlasaydı, bu erdemli bir ölüm olur muydu? Taburuna ne olacaktı? Karn onları diğer kuvvetlerine mi katacaktı yoksa kendi başlarına katledilmeye mi gönderileceklerdi? Doğrusunu söylemek gerekirse, Hal yaşamak ve taburundan kurtarabildiği kadarını kurtarmak istiyordu. İsimlerini yeni yeni öğrenmeye başlamıştı.

Size verilen iş hoşunuza gitmese bile, bir Matelon o işin yapıldığını görecektir.

Hal seçeneklerini düşündü. Sadece bir avuç atlı askeri vardı, büyük çoğunluğu piyadeydi. Ama dar geçitte arazi iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Kanatlarını koruyabilirdi ama aynı zamanda oynayabileceği tek kart olan sayıca üstünlüğünü kullanmasını da engellerdi. En iyi umudu sürpriz unsuruydu. Kuzeyliler yollarını kesmeden önce taburunu geçitten geçirip açık alana çıkarması gerekiyordu. O zaman yetenek ve beceriyle yapamadığını sayılarla yapabilirdi.

"Efendim!" diye seslendi Karn'ın ardından.

General sertleşti ve döndü. "Evet, Yüzbaşı?" "Şimdi yürümek için izin istiyorum, efendim."

Karn şaşkınlıkla göz kırptı. Ona şüpheyile baktı. Sonra dişlerini gösterdi. "Yüzbaşı," dedi, "ne zaman isterseniz yürüyüşe geçebilirsiniz."

QUEEN COURT VALE

Lyss'in bölüğü Arden ordusuyla geçidin ortasında, dağların dik omuzlarının neredeyse birbirine değdiği yerde karşılaştı ve düşman ikişer ya da üçer sıra halinde ilerlemek zorunda kaldı. Lyss ve askerleri kılıçlar, baltalar, mızraklar ve büyülerle dolu bir yığın halinde tam yollarının üzerinde duruyordu. En iyi okçularını -aralarında Gölge de vardı- yukarıdan ateş edebilmeleri için yamaca gönderdi.

Düşmanın kaç kişi olduğunu söylemek zordu, çünkü bir sıra halinde dizilmişlerdi. Önemli değil, dedi Lyss kendi kendine, eğer bir seferde sadece birkaç tanesiyle yüzleşmek zorunda kalacaksak. Çamur sırtlılar hassas sütunları ve dizilişleriyle tanınırlardı ama bu grup biraz düzensiz görünüyordu.

Lyss filosundaki bir büyücüye karşılık dört köle büyücü saymıştı. Onları görebiliyordu, yakaları ögle güneşinde parlıyordu, düşmanın ön hatlarının hemen gerisindeydiler. Finn savunmayla meşguldü; saldırı büyüüne karşı kalkanları yükseltiyor ve daha yükseğe tırmanarak atış pozisyonlarını iyileştirmeye çalışan düşman büyücülerini sıkıştırıyordu. Bu da ona Highlander hücumuna yardım etmek için çok az fırsat bırakıyordu. Bu yüzden güneylilere her toprak parçası için pahalı bir bedel ödetmek salvodaki sıralı askerlere kalmıştı.

Ve ödediler de. Güneyliler kendilerinin bir askerine karşılık üç asker kaybetmişlerdi ama çamur sırtlılar gelmeye devam ediyor, içlerinden biri öldüğünde oluşan boşlukları dolduruyor, daha fazla silah getiriyor ve ceset taşıyorlardı. Lyss sahile kadar uzanan uzun bir çamur sırtlılar hattı hayal etti. Bu

Değişmeyen tek şey dört büyücü ve kuzguni saçlı genç bir subaydı; bu subay her yerde görünüyor, kumral atını bir aşağı bir yukarı sürüyor, düzenlerini düzeltiyor, yedeklere ilerlemelerini emrediyor ve cesaretlendirmek için bağıriyordu. Bir noktada Lyss onun atından inip amaçsızca sendeleyerek ve kafasındaki yaradan kan akan bir askeri kucakladığını gördü. Onu arkaya taşıdı, sonra hemen öne döndü, tuniği artık kanla ıslanmıştı.

Öğleden sonra ilerledikçe, Lyss önündeki düşmana odaklanırken etrafındaki kakofoni donuk bir uğultuya dönüşür gibi oldu. Kılıcı ellerinde ağırlaştı ve omuzları ağrımaya başladı. Ölüm devam ederken bir çıkmaza girmiş gibiydiler ve iki taraf da ilerleme kaydedemiyordu. Şifacılar gelip gidiyor, yaralıları ve ölüleri taşıyorlardı. Lyss yorgun askerlerini cesaretlendirmek için bağıriyor, bazılarını arkaya gönderiyor ve diğer filolardan daha taze savaşçılar getiriyordu. Sadece Lyss, Finn, Shadow, Sasha ve Cam ön cephede kaldı.

Kafasının içinde, kendi tarafının eninde sonunda askerlerinin ve silahlarının tükeneceğini ve sonra da istila edileceklerini söyleyen sesi susturmaya çalıştı.

"Dikkat et, Teğmen!" Cam atını onunkine öyle bir çarptı ki, kadın neredeyse koltuğunu kaybedecekti. Gelen ok omzunun üzerinden zararsız bir şekilde geçti ama arkada bir hedef bulunduğu birinin çığlık attığını duydu.

"Mander düştü!" Gölge tepenin üstündeki görüş noktasından bağırdı. Lyss dönüp baktı ama Finn'i göremedi.

Finn düştüyse kalkanları da düşmüştür, diye düşündü Lyss. Büyücüleri bunu anladığında hepimiz kolay hedef olacağız.

Sasha da aynı sonuca varmıştı, çünkü atını Lyss ile Ardenine büyücülerinin arasına sokarak bağırdı: "Git! Lyss! Hemen çık buradan!"

Lyss atını düşmana bakacak şekilde döndürdü ve de gördü, sağ kollarını uzatmışlardı, sol elleri

tılsımlar, ateş etmeye hazırlanıyorlardı. Bu mesafeden iskalamaları mümkün değildi.

Lyss babasının klan tılsımını takıyordu ve bu tılsım doğrudan saldırı büyüüne karşı koruma sağlıyordu. Bildiği kadarıyla sahada tılsımı olan tek kişi oydu. Ama Mincemeat korumasızdı ve büyücüler onu hedef alacak kadar akıllıysa ikisi de düşecekti.

Büyücüler henüz onu fark etmemiş gibiydi. Aslında dikkatleri dağılmış, bir tarafa nişan almış görünüyorlardı.

Peki o zaman, diye düşündü Lyss. "Kuzeydeki kraliçe için!" diye bağırarak atını ileri doğru mahmuzladı. Arkasında Sasha ve Cam'in ona bağırıklarını duydu, sonra da onları takip eden toynakların şakırtısını.

Büyücüler onun geldiğini hiç görmedi. Mincemeat en yakındaki büyücüye çarparak onu uçurdu. Neredeyse midillisinin toynaklarının altına sırtüstü düştü. Eyerden aşağı doğru eğilen Lyss baltasının bir hamlesiyle onun işini bitirdi, ardından bir çamur sırtlı kafatasına bir darbe indirirken eğildi.

Saldırı büyüü tılsımına doğru cızırdarken çıkan vızıltıyı hissedebiliyordu. Ve sonra, kutsanmış şekilde, oklar gelmeyi bıraktı.

Lyss etrafına baktı ve Sasha ile Cam'in iki büyücünün daha işini bitirdiğini gördü ama sonuncusu çamur sırtlılardan oluşan bir duvarın arkasına çekilmişti ve başlarının üzerinden alev ve saldırı tılsımları fırlatıyordu. O izlerken, büyücünün oklarından biri genç Ardenine subayına isabet etti.

İşte o zaman fark etti: bu büyücü onu hedef almıyordu, kendi komutanını hedef alıyordu.

Sasha bir çamur sırtlıyı ensesinden ve pantolonundan yakaladı ve midillisini güneylilerin sırasına doğru mahmuzlarken onu kalkan olarak kullandı. Sıra yarıldı ve dördüncü büyücüye bir yol açıldı. Lyss'in ilk oku gümüş yakasından sekti ama ikincisi yerini buldu ve adam geriye doğru devrildi.

Dört büyücü öldü, diye düşündü Lyss ama etrafına baktığında etrafındaki çamur sırtlılardan ve yayını kalbine doğrultmuş genç subaydan başka bir şey göremeyince neşesi kaçtı.

GRİ KURT

Hal'in geçitten zorla ilerlemesine rağmen, kuzeyliler onları Vadi'ye varmadan karşıladı. Geçidin en dar yerinde mevzilenmişlerdi. Okuları, ortaya çıkar çıkmaz Hal'in adamlarına öldürücü ateş açabilecekleri tepelere mevzilenmişti.

Planlandığı gibi, gazileri ayrıldı ve her biri bir kolun sorumluluğunu aldı. Ne yaptığını bilen altı subay bir subaydan çok daha fazlasını başarabilir. Ayrıca Hal'in bir gözünü savaşın gidişatından, diğer gözünü de büyücülerinden ayırmamasını sağladı.

Belli ki kuzeylilerin elinde en az bir büyücü vardı, çünkü o da okçuları uzaklaştırma girişimlerini engellemek için bariyerler kurmakla meşguldü. Hal onu görene kadar düşman hatlarını araştırdı; solgun saçları onu iyi bir hedef haline getiren genç bir adamdı bu. Hal'in kendi büyücülerini tecrübeliydi; yani kendi başlarına ne yapacaklarını bilmeleri gerekirdi. Yine de etraflarına büyülü bariyerler ördüler ama hiçbir saldırı başlatmadılar.

"Pitts!" Hal işaret ederek bağırdı. "Dörde karşı bir. Büyücülerini hakkında bir şey yapabilir misin?"

Pitts yarı uykulu bir adam gibi itaat etti.

"Büyücülerini alt edene bir altın ta," diye seslendi Hal kendi okularına. Ellerinden gelenin en iyisini yaptılar, ancak birkaç yıl daha sondaj yapmaktan faydalanabilirlerdi. Oklarını bir kez fırlattıklarında, okların

yeniden doldurmak için sonsuza kadar. Öte yandan kuzeyliler uzun yay kullanıyordu ve mükemmel nişancıydılar. Cephede savaşan askerleri Hal'ın gördükleri kadar şiddetliydi. Sayıları daha az olsa da, iyi eğitilmiş her kuzeyli asker Hal'in dört adamına bedeldi.

Hal'a göre kendi sahalarında savaşıyorlar ve bu da belli oluyor.

Savaş uzadıkça, Hal onların her bir askerine karşılık iki ya da üç asker kaybediyordu. Yakında imparatorluğun sayıca üstünlüğü buharlaşacaktı. Arkasına baktığında, diğer iki taburun görünürde olmadığını fark etti.

Kayıpları arttıkça, başarısızlığa hazırlandım, diye düşündü. Ama başarısız olmayacağım. Kazanmanın bir yolunu bulmalıyım.

Hal, Fellsian saha komutanını aradı ve sonunda sarı bir teğmen atkısı takmış, dumanlı gri bir midillinin üzerinde onu gördü. Teğmen sırayı bir aşağı bir yukarı sürerken, diğer iki asker de sanki görünmez bir iple bağlıymış gibi onunla birlikte hareket ediyordu. Özel koruması da var, diye düşündü Hal, şaşırarak.

Muhafızların (eğer öyleyse) işi başından aşkındı. Teğmen kendisi de girmekten korkmuyordu. Sanki kafasının arkasında gözleri var gibiydi. Eğer komutanlarını ortadan kaldırabilirsem, diye düşündü Hal, bu bize bir savaş şansı verebilirdi.

"Pitts!" Hal bağırdı. "Saha subaylarını hedef alın." İşaret etti.

Pitts baktı, sonra Malthus'un işaretini yaparak başını salladı. "Bir işe yaramayacak," dedi. "Bu Gri Kurt."

Hal, askerlerin içinden toplu bir gibi geçen bir mırıltı duydu. Gri Kurt! Bu Gri Kurt!

Hal tekrar baktı. Gerçi teğmen biraz uzaktaydı ama Hal onda kurda benzer bir şey görememişti. "O olduğunu düşündüren ne?"

"Onu daha önce sınır bölgelerinde ve Fens'te görmüştüm. Her zaman yanında iki muhafızla savaşır. O bir

iblis. Eğer onu öldürmeye çalışırsanız, kurda dönüşür."

Hal sabırlı olmak için mücadele etti. "Bunu kendi gözlerinizle gördünüz mü?"

Pitts başını salladı. "Kimse bunu görüp de anlatacak kadar yaşamadı."

Hal paniğin bir sel dalgası gibi etrafına yayıldığını hissedebiliyordu. Buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Seni bilmem," dedi Hal, "ama bir iblisle yüzleşmektense bir kurtla yüzleşmeyi tercih ederim." Atını ileri doğru iterek aralarındaki mesafeyi cesaret edebildiği kadar kapattı. Yayını omzundan çözdü, eyer çizmesinin içine uzandı, bir ok çıkardı, taktı ve fırlattı.

Hal, kralın ordusundaki en iyi okçu değildi ama Gri Kurt'un muhafızı teğmeni kenara itip okun zararsız bir şekilde tek omzunun üzerinden uçmasını sağlamasaydı, o mesafeden hedefini vurabilirdi. İkinci bir atış umuduyla Hal atını döndürdü. Sonra göz ucuyla Pitts'in, eli tılsımının üzerinde, kendisine doğru bir alev seli saldığını gördü.

Atına tam isabet etti. At çığlık atıp yere düştü ama Hal çoktan sıçrayarak kurtulmuştu. İndi ve tam zamanında ayağa kalkarak büyücülerinden bir diğerrinin kendisine ateş ettiğini gördü. O da ıskaladı ama Hal şansının sonsuza dek yaver gitmeyeceğini biliyordu.

Hal onlara doğru zikzak çizerek koşuyor, bir yandan da içlerinden biri şansını denemeden hepsine ulaşmasının mümkün olmadığını bilerek dua ediyordu. Babasının ve annesinin alacağı mesajı hayal etti - kaybedilen bir savaşta öldürüldüğünü. Babası gerçekten şüphelenecek miydi?

Duaları garip bir şekilde karşılık buldu ve üç spatterback büyücülere çarparak onları uçurdu.

Gri Kurt ve iki koruyucusuydu.

Hal donup kalmış, onların büyücülerden üçünün işini çabucak bitirmelerini izliyordu. Ama Pitts kısa bir mesafe geri çekildi.

uzaklaştı, ayaklarını yere bastı ve Gri Kurt adını verdiği subaya ateş üstüne ateş yağdırdı. Teğmen bir kurda dönüşmedi. Aslında, neredeyse hiç fark etmemiş gibiydi. Bu Pitts'in haklı olduğu, Fellslı subayın bir tür cadı ya da şeytan olduğu anlamına mı geliyordu?

Bununla birlikte Pitts Hal'i fark etmiş olmalı, çünkü ona doğru bir alev seli fırlattı ve neredeyse onu yakıyordu.

Bu Hal'in transını bozdu ve onu harekete geçirdi. Ölü bir askerin elinden bir yay ve ok paketini aldı, binicisiz bir ata bindi ve tam zamanında Pitts'e doğru hücum ederek büyücünün göğsüne saplanan bir okla yere düştüğünü gördü.

Hal dönerek bir ok yerleştirdi ve kendini az önce atışı yapmış olan teğmenle yüz yüze buldu. Hal art arda birkaç şeyi anladı.

Birincisi, iblis olsun ya da olmasın, bu düşman subayı büyülü saldırılara görünürde hiçbir hasar almadan dayanmıştı.

İkincisi, teğmen bir kadındı. Birçok erkek gibi uzun boylu olmasına rağmen, yüz hatları belirgin bir şekilde kadınsıydı ve uzun saçları sonbahar buğdayı renginde kalın bir örgüyle örülmüştü. Teni pek çok kuzeylininkinden daha koyu, kahverengi gözleri herhangi bir yırtıcı kuşunki kadar vahşi ve gururluydu.

Üçüncüsü, o ve arkadaşları az önce onun tarafında olması gereken dört büyücüyü öldürerek hayatını kurtarmışlardı.

Dördüncüsü, tek yapması gereken uçmaktı ve sözde Gri Kurt'un işi bitecekti -okların onun üzerinde büyüden daha iyi çalıştığını varsayarsak.

Ama yapamadı. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca atlarının üzerinde oturup birbirlerine baktılar. Karşıt taraflarda hayatta kalmaya çalışan iki asker. Hal, bu azılı teğmenle, Arden'in üç kez lanetlenmiş kralından çok daha fazla ortak noktası olduğunu fark etti. Ve kendilerine ihanet eden bir adamın hizmetinde böylesine kıyasıya savaştığı olan emrindeki adamlara daha çok şey borçluydu.

Hal yayını indirdi. Savaş zaten kaybedildi, dedi kendi kendine. O ölü büyücüler elimizdeki tek avantajdı.

Teğmen sırttı, gözleri eğlenerek kırıştı. "Arkanı kollasan iyi olur, düz arazi adamı," dedi. Midillisini döndürdü ve dörtnala ileri hattının güvenliğine geri döndü.

ile Bu, Hal aradı ve Geri çekilme, umut o yok edilen birlikleri hala o emri hatırlıyordu.

DANSTAN SONRA

Lyss, General Dunedain, Shadow Dancer, Mason ve Littlefield ile birlikte artık sessiz olan savaş alanında yürüdü. Karanlık çöküyordu. Güneş batıya doğru alçalırken, Ruh Dağları Queen Court Vadisi boyunca Alyssa Zirvesi'ne uzanan uzun gölge parmaklarını gönderiyordu. Her iki ordudan da ölümler hâlâ alandan taşınıyordu. Çevredeki tepelerde cenaze ateşleri yanıyor, yükselen ayın yüzünü lekeliyordu. Bunlardan biri, en sevdiği şeyi yaparken -güneylileri öldürürken- ölen Yüzbaşı Starborn için yanıyor. Genelde vurdumduymaz olan Dunedain bile haberi duyunca ağladı. Bu göze alamayacakları bir kayıptı.

Kazandığımızda bile kaybediyoruz, diye düşündü Lyss.

Krallığın ölü ve yaralılarının çoğu Lyss'in kendi filosundandı. On iki yaşına bastığı yazdan beri, Arden'in babasını ve kardeşini ondan çalmasından sadece bir yıl sonra onlardan bazılarıyla savaşmıştı.

Savaş ölümcül bir dans gibidir, diye düşündü Lyss. Adımları antrenman sahalarında idman yaparak, kan kokusu, yaralıların çığlıkları ve her taraftan bize doğru uluyan ölümle dikkatimiz dağıldığında hareketleri hatırlayacağımızı umarak sahada bir aşağı bir yukarı yürüyerek öğreniriz. Davulların ve silahların ritmiyle savaşa giriyoruz ama dans kartlarımız boş. O gün kiminle dans edeceğimizi, ölümün ne zaman araya girebileceğini ve pistten kimin sağ çıkacağını bilmiyoruz.

Görevliler adımları söylemeye çalışır, ancak bir noktadan sonra kimse dinlemez. Her şey düzinelerce mahrem toplantının her birinde olanlara bağlıdır: ilerlemeler ve geri çekilmeler, hamleler ve karşı hamleler. Bir subay olarak Lyss sahayı yönetmeye çalışmak zorundaydı ama diğer askerler gibi zamanı geldiğinde yalnız ölecekti.

Yaralılar çoktan kasabadaki şifacılara teslim edilmişti. Yaralılar arasında başına darbe almış olan Finn de vardı. Lyss çoktan iyileştirme salonlarına gitmiş ve ziyaretçi kabul edebilecek kadar iyi olan herkesle konuşmuştu. Finn kimseyle görüşmeyi reddediyordu, bu da bir başka endişeydi. Bu kadar erken savaşa dönmemeliydi, diye düşündü Lyss. Kraliyete farklı bir şekilde hizmet etmek istemesine şaşmamalı. Yine de şifacılar Finn'in iyileşeceğini söylediler ve bu minnettar olunacak bir şeydi.

Güneyli büyücülere karşı yapılan saldırının hikâyesi orman yangını gibi yayılmış, yayıldıkça daha fazla parıltı katmıştı. Yakında Arden Kralı'nın bizzat yönettiği koca bir büyücü taburu olacaktı. Lyss'in hikâyesinin bu versiyonuyla ilgili hoşuna giden tek şey Gerard'ın yay mesafesi içinde olduğu düşüncesi idi.

Düşünce karmaşası içinde kaybolan Lyss diğerlerinin peşinden gitti. Bir yandan, imkânsız gibi görünen ihtimallere karşı önemli bir zafer kazanmışlardı. Öte yandan, karşılaştıkları taburun büyük bir kısmının Haziran ayında Dyrnnewater boyunca uzanan çimler kadar genç ve yeşil olduğunu biliyordu. Eğitimsiz, denenmemiş, savaş meydanında denenmemiş, kılıcın hangi ucuyla dürteceğini bilecek kadar şanslıydılar. Yine de Karn'ın daha tecrübeli birlikleri eriyip giderken, genç kaptanlarıyla birlikte koyun sürüsü gibi minibüse gönderilmişlerdi. Ve bu bir katliamdı. Düşman kayıpları kendileriyle kıyaslandığında olağanüstü yüksekti.

Onlarla aramızdaki fark, Arden Kralı'nın umurunda olmaması.

Onlar koyunsa, çamur sırtlı kaptan da çoban köpeğiydi; sırayla onları mücadeleye sokuyor, tehlikeden uzaklaştırıyor, topuklarına vuruyor, dağıldıklarında onları düzene çağırıyordu. Onun taktiklerinin kemiklerini görebiliyordu. Onun yerinde olsaydı yapacağı şeyi yapmıştı; basit bir saldırı stratejisi oluşturmuş ve bunu uygulayabileceklerini ummuştu. Kötü bir durumda yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Ve sonunda ihanete uğramıştı.

Sasha ve Cam yanılıyor olabileceğini söylediler ama Lyss ne gördüğünü biliyordu ve gördüğü şey dört büyücünün komutanlarına sırt çevirmesiydi; sahadaki düşman yerine ona saldırıyorlardı. Ve aynı komutan onun boğazına bir ok saplama şansı varken geri çekilmişti. Karn neden bu gençlere liderlik etsin ki? Ve neden ihtiyaç duyduklarında onları ? Bu savaşı kazanıp kazanmaması umurunda değil miydi? Daha da önemlisi,

Karn şimdi neredeydi?

Tüm bunlar bir çeşit dikkat dağıtma ya da yem miydi? Kırmızı bir ringa mı? Karn birine ders mi veriyordu? Büyücüler güneyli işleyicilerine karşı ayaklanıyor muydu? Orada bir hikâye vardı -Lyss bir hikâye olduğunu biliyordu ama muhtemelen bunu asla duyamayacaktı. Sonuç olarak, bu içi boş bir zaferdi.

"Teğmen Gray!"

İrkilen Lyss başını kaldırdığında kendisini ilgi odağı olarak buldu.

General Dunedain, "Her neredeseysiniz, umarım keyifli bir yolculuk olmuştur," dedi.

"Ah, hayır, tam olarak değil," dedi Lyss. "Sadece, bir savaştan sonra düşünecek çok şey oluyor."

"Katılıyorum," dedi Dunedain. "Ben de düşünüyordum." Elini uzattı. "Eşarbını bana ver."

Kafası karışan Lyss, generale göz kırptı. "Özür dilerim hanımefendi, anlamıyorum."

Dunedain sabırsızlıkla, "Eşarbınız, Teğmen," diye tekrarladı. Sabır generalin güçlü değildi.

Lyss uzandı ve boynundaki sarı atkıyı . Savaş yorgunu zihni bir açıklama bulamayınca tökezledi. "Yıkanması gerektiğini biliyorum ama-"

"Yıkanmaya ihtiyacı yok," dedi Dunedain. "Değiştirilmesi gerekiyor. Şimdi onu buraya ver."

Rütbesi mi indiriliyordu? Atılıyor muydu? Lyss düğümü çözmeyi başardı, atkıyı çıkardı ve Dunedain'e uzattı. General onu çantasına tıktırdı ve cebinden bir tomar kumaş çıkardı. Lyss'e doğru itti. "İşte yeni bir tane."

Maviydi. Kaptan mavisini.

Dunedain sırtarak, "Törene önem vermediğinizi biliyorum Kaptan Gray," dedi, "bu yüzden sahada terfi alarak hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Bu salvonun yeni bir komutana ihtiyacı var ve ben de sizi seçtim."

Lyss onu tutarak ayağa kalktı. "Ama . . . Littlefield ve -ve Mason- benden çok daha fazla deneyime sahipler ve-"

Littlefield, "Bu işi istemiyorum," dedi. "Mavi gözlerimle çatışıyor."

Mason, "Ve ben kaptan olmak için yeterince yüksek sayamıyorum," dedi.

Shadow atkıyı Lyss'ten aldı ve boynuna düğümledi. "Sizsiniz, Kaptan Gray. Bununla ilgilen. Ve şehre vardığımızda, sen ısmarlıyorsun."

"Evlenecek olan sensin," dedi Lyss. "Sen satın alıyorsun."

"Düğün günümde satın alacağım," dedi Shadow. "O zamana kadar beklemeniz gerekecek."

Ve sonra hepsi gülüyor, kucaklaşıyor ve yoldaşların bir savaş bitip diğeri henüz başlamamışken yaptıkları türden tehditler ve sözler veriyorlardı.

Atlarına henüz ki toynak sesleri duydular ve gece gökyüzünde bir atının silüetini gördüler. Yanlarında durdu, General Dunedain'i selamladı ve ona bir sevkiyat tüpü uzattı. "Bir kuşumuz vardı

Fortress Rocks'tan, hanımefendi," dedi. Yüz ifadesinden bunun kötü bir haber olduğu anlaşılıyordu.

Kale Kayalar! Lyss Gölge'ye baktı. Nişanlısı Aspen, Kale Kayalıkları'nda yaşıyordu.

Dunedain açılmamış tüpü elinde tarttı. "Ve?"

"Biz geçitte meşgulken, Karn tugayının geri kalanını kuzeye götürdü." Asker zorlukla yutkundu. "Durum kötü efendim. Kasaba yok edildi. Yakılabilecek her şeyi yakmışlar, çalınabilecek her şeyi çalmışlar ve kaleyi havaya uçurmuşlar. Herkesi katlettiler."

Lyss'in kalbi sıkıştı. Rocks Kalesi kuzey direnişinin sevilen bir sembolüydü. Büyücü Savaşları sırasında bile hiçbir zaman yabancı bir istilacıya yenilmemişti. Ta ki şimdiye kadar.

Gölge, sadece bir yaylacının yapabileceği şekilde karanlık ve hareketsiz kalmıştı. "Siviller mi? Sivilleri mi öldürdüler?"

Asker başını salladı. "Neredeyse hepsi sivildi," dedi. "Sınırdan uzakta olduğu için, genelde orada sadece bir avuç asker görev yapıyor. Sanırım kolay bir hedef olduğunu düşündüler."

"Peki ya hayatta kalanlar?" Gölge ısrar etti.

Asker başını salladı. "Bilmiyorum."

Dunedain kağıdı tüpten çıkardı, mesajı taradı ve yemin etti.

"Görebilir miyim?" Gölge elini uzattı.

Dunedain vermek istemedi, Lyss bunu anlayabiliyordu ama verdi. Shadow iki kez okuduktan sonra geri verdi. Karnı deşilmiş gibi görünüyordu ama bir şekilde hâlâ ayakta idi. Lyss ona doğru bir adım attı ve elini koluna koydu ama Gölge onu elinin tersiyle itti.

"Karn'ın bu tugayı," dedi haberciye, sesi buz gibi ve düzdü. "Şu anda nerede olduklarını biliyor muyuz?"

"Doğruca Tebeşir Kayalıkları'na gideceklerini düşünmüştük ama görünüşe göre güneye dönmüşler ve Spiritgate'e doğru hızla ilerliyorlar. Şimdiye kadar muhtemelen savaştıklarımızdan geriye kalanlarla buluşmuşlardır. Artık onları yakalamamızın imkânı yok."

"Eğer Yedi Diyar'da iseler, onları bulacağım," dedi Gölge.

Lyss, Aspen'in öldüğünü iliklerine kadar biliyordu. Bu yeterince kötüydü. Ama bir şekilde arkadaşının da hayatını bir kenara atmasına engel olmalıydı.

Onun omzunu kavradı. "Gölge, lütfen. Rocks Kalesi'ne gidelim," dedi. "Orada . . . orada yardımımıza ihtiyacı olan insanlar olabilir. Şu anda önemli olan bu."

Orada öylece durup ona baktı, yüzü Hanalea Tepesi'nin granit yüzü kadar ifadesiz, gözleri ikiz mağaralar kadar siyah ve donuktu.

"Lütfen Gölge. Onları avlamaya gittiğimizde o piçler hâlâ orada olacak."

Bu gerçeğin gücüne sahipti. İyiler genç ölürken, kötülük her zaman gelişiyor gibi görünür.

Uzun bir duraksamadan sonra Gölge başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Hadi gidelim."

KAZANA GERİ DÖN

Lyss ve ekibi doğu dağlarından Dyrnnewater vadisini takip ederek Vadi'ye doğru uzun bir inişe başladı. Kraliçe Sarayı ve Kayalar Kalesi'nden bu yana neredeyse üç ay geçmişti; Lyss'in hatırlaması ve ders çıkarması gereken olaylar.

Kasım ayında yüksek geçitlerde kar birikmeye başlamıştı. Eve dönmek için geç bir saatti. Uzun ve kanlı bir yürüyüş sezonu olmuştu.

Kale Kayalıkları'ndaki manzara Lyss'in hayal ettiğinden bile daha kötüydü. Öldürülenlerin sayısı, elinde bıçağı ve iki ölü çamur sırtıyla sokağa düşen Aspen Silverleaf de dahil olmak üzere altı yüze yaklaşmıştı. Ardeninler herkesi kılıçtan geçirmişti; yetişkinleri, yavruları, hatta çiftlik hayvanlarını bile.

Lyss'in salvosu günlerini molozları temizlemek ve günlerce yanan cenaze ateşlerini inşa etmekle geçirdi. Yüzlerce hüzünlü hikâyenin kitabesini yazıyorlardı. Çoğu durumda, Lyss ve askerleri yas tutan tek kişilerdi; hayatta kalan başka kimse yoktu. Finn yaralılarına yardım edip edemeyeceğini görmek için ata binmekte ısrar etmişti ama çok ama çok az yaralı vardı. Yarası iyileşiyor gibi görünüyordu ama yine de söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Bir parça iyi haber vardı. Aspen'in küçük kardeşleri ölenler arasında değildi. Marisa Pines Kampı'nda ailelerinin yanında kalıyorlardı, böylece Aspen

onun emriyle. Döndüklerinde en büyük kız kardeşlerinin öldüğünü ve evlerinin harabeye döndüğünü gördüler.

Hayatta kalan tek kişi çevredeki tepelere kaçmayı başaran ya da askerler uzaklaşana kadar onlardan saklanan birkaç kasaba halkıydı. Lyss, Shadow ve Dunedain onları sorguladı, detayları topladı, zaman çizelgelerini bir araya getirdi, sanki bu bir şekilde tekrar olmasını engelleyecekmiş gibi.

Lyss bunun tekrar yaşanmasını engellemenin tek yolunun bu savaşı kazanmak olduğunu düşündü. Ve biz kazanmıyoruz.

Lyss, daha kuzeyde yoldaşları sivilleri katlederken askerlerini geçitte katliama götüren genç yüzbaşıyı düşünüp duruyordu. Saldırı planı hakkında ne kadar şey biliyordu? İstekli ya da isteksiz bir katılımcı mıydı? Enayi miydi yoksa işbirlikçi mi? Kendi büyücüleri bu yüzden mi ona sırt çevirmişti; kurban edildiklerini bildikleri için mi?

Önemli değil, dedi kendi kendine. O zaman neden bunun üzerinde durmaya devam ediyordu?

Aspen'i kendi elleriyle yaptığı geyik derisinden işlemeli bir kaftanla yatırdılar. Gölge bir eline tığ ve iğnesini, diğer eline hançerini, ayaklarının dibine de bir yığın kürk ve geyik derisi koydu. Yükselen alevler onu bırakmaya zorlayana kadar onun elini tuttu. Bıraktığında Lyss rahat bir nefes aldı. Onun da kendisiyle birlikte yanmayı seçmesinden korkmuştu.

Fortress Rocks'ta kalan zamanlarını tapınağı ve kalan az sayıda kişiyi barındıracak kadar konutu yeniden inşa ederek geçirdiler. Lyss'in salvosu yürüyüş emri aldığı anda, Shadow Aspen'in dükkânının yeniden inşasına yardım etmek için geride kaldı. Küçük kız kardeşi Sparrow, dükkânı devralmaya ve aileden geriye kalanların geçimini sağlamaya kararlıydı. Büyükkanneleri yardım etmek için Marisa Pines'dan geldi.

Lyss ve salvosu sonbaharın geri kalanını Spiritgate'te ve güneydoğu sınırı boyunca düşmanla çatışarak geçirmişti. Hiçbir şey başaramadılar.

Şimdi eve gidiyorlardı. Salvosunun çoğu önlerinden gitmişti. Lyss, Sasha, Cam, Finn ve Littlefield yoldan sapmış ve Shadow'u Fortress Rocks'ta toplamışlardı.

Dağın eteklerini döndüklerinde Lyss kendini evinin bulunduğu vadiye bakarken buldu. Kışın, sıcak su kaynaklarından ve gayzerlerden çıkan buhar soğuk dağ havasıyla buluştuğunda oluşan bir bulut denizine bakmak gibiydi.

Babası ona Kazan derdi. Lyss bunun gerçekten çok da uzak olmadığını düşünmeden edemiyordu.

Alçaldıkça, toprağın altında kaynayan ve yer yer dışarı sızan ısı sayesinde hava hissedilir derecede ısındı. Nemli hava kayalıklarda ve ağaçlarda buz tabakaları oluşturuyor, güneş ışığı vurduğunda ışıltılı bir masal diyarı çıkıyordu. Cadı rüzgârı Hanalea üzerinden esip kar fırtınalarını vadiye bıraktığında Vadi'de hâlâ kar yağıyordu. Ancak tüm yıl boyunca yeşil kalan kayalıklar ve nişler de vardı.

Son bulut katmanını da aştıklarında alacakaranlık çöküyordu ve Lyss önlerinde tapınak kuleleriyle süslü şehri gördü. Sokak lambacıları çoktan sokaklarda ilerlemeye başlamıştı; ellerinin arasında ışık küreleri döndüren ve onları elektrik direklerinin tepelerine çıkaran genç büyücüler. Arkalarından gelen çocuk kalabalığı, lambacıların ilerlemeden önce kendileriyle yakalamaca oynamalarını umuyor, büyücü ışığı karanlığın içinden süzülüyordu. Bazen lambacılar çocukları omuzlarına alır ve parlaklığı ellerinin arasında kavramalarına ve ışıkları kendilerinin yakmalarına izin verirlerdi. Şimdi bile, savaş zamanında, pek çok kayıpla birlikte, bazı gelenekler devam etti.

Kapı aralıklarından alacakaranlığa ışık sızıyordu. Son dükkânlar kapanıp hanlar ve müzikholler kapılarını açarken Lyss hafif bir müzik sesi duydu. İnsanlar sokakları doldurmuş, işten oyuna, evlerine, ailelerine gidiyor ya da sevgilileri ve arkadaşlarıyla buluşuyorlardı. Bir zamanlar Lyss de onların arasındaydı. Çocukken, sokaklarda yürümeyi çok severdi.

Babasıyla birlikte Southbridge ve Ragmarket'in tanidik sokaklarında, kimliğini gizleyerek, pazarları ziyaret ederek ve tapınaklardaki müzik programlarına katılarak. Müziğin onu kaldırmasına ve alıp götürmesine izin veriyordu.

Artık öyle değil. Belki de bir ay sürecektir gündönümü mevsiminin başladığını gösteren şey, karanlığın çökmeye başlamasıydı. Yılın bu zamanı her zaman geçmişin kederli anılarını ve geleceğe dair endişeleri beraberinde getirirdi. Gündönümü, sevdiklerinin ölümleriyle sonsuza dek lekelenecekti. Arden'in canavar kralının da istediği gibi.

Atları nereye gittiklerini anlayınca adımları hızlandı ve onları ileri itmekten çok dizginlemek gerekiyordu. Mincemeat dişlerini sıkıp ilerlemeye çalıştı.

Ben hariç herkes eve gittiği için mutlu, diye düşündü Lyss. önünde giden Gölge'ye baktı, omuzları hâlâ kederden yuvarlanmıştı. Neredeyse herkes.

Lyss'in on altıncı isim günü ona doğru hızla ilerliyor, prensesin varisi olarak taç giymesini ve evlilik piyasasına girmesini beraberinde getiriyordu.

Lyss'in iyimser geçmişte kız kardeşi Hana'nın isim verme partisiyle ilgili birkaç anısı vardı. Lyss'in babası onunla dans , yılan tılsımı boynunda parlıyordu ve yüzünde gururlu bir sırıtış vardı.

"Annemi bana dans etmeyi öğretmesi için tuttuğumu biliyor muydun?" dedi, kulağına konuşmak için yaklaşarak.

"Ne?" Lyss onunla dalga geçtiğine ikna olmuş bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Doğru, ölü kraliçeler üzerine yemin ederim," demişti babası. "Onu benimle dans ettirmek için aklıma gelen tek yol buydu."

"Eh," diye gözlemledi Lyss, "sanırım iyi iş çıkardı."

Babası Fellsmarch'ın kenar mahallelerinden çıkmış, gümüş manşetleri büyümlü bir mirası simgeleyen karizmatik bir sokak efendisiydi. Kraliçenin koruması, ardından Büyücü Konseyi'nin bir üyesi ve son olarak da Yüksek Büyücü ve

Kraliçenin eşi. Asla kral olmadı. Asla kral olmak istememişti. İstedığı şey kraliçeydi ve ağır bir bedel ödedi.

Birbirimize çok benziyoruz, diye düşündü Lyss. O kral olmak istemedi, ben de kraliçe olmaya pek hevesli değilim.

Hana hala yaşıyor olsaydı, Lyss'in isim alması bir dönüm noktasından, bir kariyere girişini işaret eden şenlikli bir partiden başka bir şey ifade etmezdi. Bir zamanlar müzisyen ya da şair olmayı düşünürdü; şimdi ise muhtemelen askeri bir kariyer seçecekti. Zaten, en azından ne yaptığını bildiği savaş alanından giderek daha fazla çekiliyordu.

Lyss Fellsmarch'ın birbirine karışmış kokularını içine çekti. Her türden çiçek ve sokak satıcılarının gözleme içine sardıkları sosisleri ve uçan balıkları izgara yapmak için kullandıkları küçük kömür ocakları. Atlıkarıncanın ışıkları, gözlerindeki yaşlarla bulanıklaşan pencere camındaki yağmur damlaları gibi yeşilin üzerinde parıltıyordu. Babası atlıkarıncayı dağlardan parçalar halinde getirmiş ve şehirdeki tüm çocuklar da uçan atlara binebilsin diye yeniden monte edilmesini emretmişti.

Dört yıl diye düşündü. Kraliyet ailesine yapılan son saldırıdan bu yana dört yıl geçmişti. Bu Kral Gerard'ın başka hedeflere yöneldiği anlamına mı geliyordu? Yoksa vadelerinin geldiği anlamına mı geliyordu?

"Kaptan?" Sasha midillisini Mincemeat'in yanına çağırdı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Lyss. "Duman gözlerimi yakıyor o."

"Eve her gelişinde böyle oluyor," dedi Sasha sempatik bir gülümsemeyle. "Etlı börek ve bir biranın iyileştiremeyeceği bir şey değil."

"Sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi Talbot?" Lyss söyledi.

Sasha homurdandı. "Ben evde olduğum için mutluyum. Yeğenlerimi görmek ve biraz Gündönümü pastası yemek için sabırsızlanıyorum."

"Biraz sıcak şarap içmek için sabırsızlanıyorum," dedi Littlefield. Lyss kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünen Finn'e baktı. "Finn? Neyi dört gözle ? Sen de hemen şifa salonlarında çalışacak mısın?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi. "Oh! İnsanları görmek için sabırsızlanıyorum. "Bir süredir görmediğim insanları görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Ve bana ihtiyaç duyulduğu anda Lord Vega ile çalışmaya başlayacağım. çalışmaya başlayacağım."

"Umarım biraz ara verirsin Finn," dedi Lyss. "Tüm bu olanlardan sonra-"

"Ben iyiyim," diye tersledi Finn. "Neden kimse bana inanmıyor?"

"Sakin ol, Sul'Mander," dedi Gölge.

"Peki ya sen Shadow?" Sasha söyledi, sonra da soruyu sorduğuna pişman olmuş gibi ağzını kapattı.

"Evde fazla kalmayacağım," dedi. "Birkaç gün kalıp babamı göreceğim ama sonra doğuya geri döneceğim."

"Ne?" Lyss irkilerek "Ne?" dedi. İkisi de başkentteyken arkadaşıyla vakit geçirmeyi umuyordu. Kalbiyle ilgili konularda pek iyi değildi ama yine de Adrian'ın Hana öldükten sonra ona yardım ettiği gibi ona da yardım etmenin bir yolunu bulabileceğini umuyordu. "Gündönümünde evde olmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı.

"Fortress Rocks'a geri mi dönüyorsun?"

"Orada bir mola vermeyi ve Serçe'ye biraz daha malzeme bırakmayı planlıyorum ama bir hafta içinde sahilde işim var. Bahar boyunca Demonai Kampı'nda çalışacağım, bu yüzden tatil için onca yolu geri dönmenin pek bir anlamı yok."

Lyss hızlı hızlı düşünerek, "Evet, ," dedi. Sahildeki işlerle ilgili hikâyeye inanmamıştı. Eğer doğuya gidiyorsa, bu Marin Karn'ın peşinden gitme sözünü yerine getirmeyi planladığı anlamına gelebilirdi. Gölge her zaman uçlarda dans etmişti ama şimdi onda daha önce görmediği bir pervasızlık vardı. İçini bir endişe kapladı; asla geri dönmeyeceği endişesi.

Onu Vadi'de tutmanın ya da en azından Işık Festivali için geri getirmenin bir yolunu aradı. "Ama . . . Birlikte ava çıkmayı düşünüyordum.

tatil için masa. Eğer bütün kış arpa yemek zorunda kalırsam, boğazımı keserim."

"Sen benim olabileceğimden çok daha iyi bir avcısın," dedi Gölge. "Kendi başına daha iyisini yaparsın."

"Hayır, yapmayacağım," dedi Lyss. "Her neyse, bu savaşta her gün her dakika mücadele edemezsin."

" dakika," dedi Sasha, Lyss'e bakarak. "Az önce ne dedin sen? Sanırım kulaklarımda bir sorun var."

"Kapa çeneni Talbot," diye homurdandı Lyss, zihni hâlâ Shadow'u kalmaya ikna etmek için bir bahane bulmaya çalışıyordu. "Mesele şu ki, yardımına ihtiyacım olan başka bir şey var."

Gölge'nin gözleri kısıldı. "Başka bir şey mi?"

"Doğru," dedi. "Başka bir şey."

"Gibi mi?"

Shadow'un isim gününden önce, flashcraft'a başladığında, müzik aralarında bir bağlantı olmuştu ve varlığının merkezinde yer alıyordu. Bunu kullanabilirdi.

"Southbridge Tapınağı'nda birlikte nasıl müzik dersleri aldığımızı hatırlıyor musun? Ve senin her zaman benden daha iyi olduğunu?"

"Zar zor," dedi Gölge, sanki bir tuzağa doğru yürüdüğünü düşünüyormuş gibi. "Bu uzun zaman önceydi."

"Konuşmacı Jemson'ın her kış gündönümünde Briar Rose Vakfı için düzenlediği yardım gecesini biliyor musun?"

"Evet," dedi Shadow, elini buklelerinin arasından geçirerek. "Yani?"

"Jemson'a ikimizin Briar Rose Bakanlığının yirmi beşinci yıldönümü için bir set yapacağımıza söz verdim."

"Hayır."

"Ama söz verdim."

"Sen söz verdin, ben vermedim," dedi Gölge. "Bir fesleğen almalı uzun zaman oldu."

"Bu asla unutamayacağın bir şey," dedi Lyss sahte bir güvenle. Shadow başını sallamaya devam edince, kadın devam etti. "Jemson'ın yüzünü görseydin, hayır demen mümkün olmazdı. O çok heyecanlıydı. Sen nasıl biliyorsun."

Eski öğrencileri için çok duygusal. Ve biliyorsunuz bakanlık bugünlerde her zamankinden daha önemli. Tatilde pek çok insan aç kalıyor."

"Savaşa odaklanmak için bir neden daha," dedi Gölge. "Bana ihtiyacın yok. Kalabalıkları çekecek olan sensin. Sen bir savaş kahramanısın ve tahtın varisisin. Kim karşı koyabilir ki?"

İş yalvarmaya kalmıştı. Lyss eyerinden eğildi, onun iki elini kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Lütfen Gölge," dedi. "Beni oraya yalnız çıkmaya zorlama. Bir tapınak kalabalığı yerine uluyan yüzlerce güneyli paralı askerle yüzleşmeyi tercih ederim."

Gölge güldü, bugünlerde nadir ve değerli bir sestir bu. "Öyle olduğuna inanıyorum," dedi. "Pekâlâ. Bunu yapacağım. Ama tatilden hemen öncesine kadar dönmeyeceğim. Hangi parçaları çalmak istediğinizi bana bildirin, ben yokken biraz pratik yapmaya çalışırım."

"Teşekkür ederim," dedi Lyss. "Sana borçluyum. Jemson'a söylemek için sabırsızlanıyorum."

Gölge'nin atını sürüp uzaklaşmasını izledi ve muhtemelen en çok Jemson'ın şaşıracağını düşündü.

Littlefield, Mason ve kalan İskoçyalılar şehre girdiklerinde soyunarak garnizon binasına doğru ilerlediler. Lyss, Sasha, Cam ve Finn yollarına devam ederek kale yakınlarına ve her şeyin üzerinde yükselen Fellsmarch Kalesi'nin kulesine doğru ilerlediler.

"Şehirde mi kalacaksın?" Lyss Finn'e bunun güvenli bir soru olduğunu umarak sordu. Finn'in kaçıp doğrudan ailesinin Gri Leydi Tepesi'ndeki yerleşkesine gideceğini tahmin etmişti.

"Sarayda kalacağım," dedi. "Prenses Mellony tatil boyunca ailem için kalacak yer ayarladı."

"Gerçekten mi?" Lyss şaşırarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Mellony Teyze mi yaptı? Bu seni her zamankinden daha fazla görecek anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi. "Yapacaksın."

"Şehirde olduğun sürece, tatilde bizimle yemeğe gelebilirsin," dedi düşüncesizce.

"Planımız bu," dedi. Omzunun üzerinden bakarak ekledi, "İşte kraliçe geliyor."

Lyss arkasını döndüğünde annesinin ahır avlusundan geçtiğini gördü, Kaptan Byrne peşindeydi, Lyss'in teyzesi Mellony ve kuzeni Julianna da onu takip ediyordu.

"Bakın!" Lyss, arkadan gelen Lord ve Leydi Mander'i işaret ederek, "Bak," dedi. "Ailen de burada."

Finn omuzlarını oynatarak başını salladı. Şaşırmış gibi görünmüyordu.

Lyss kollarını açtı ve annesini kendine çekti. Lyss her zamanki gibi kendini beceriksiz sarışın bir dev gibi hissediyordu.

"Yaratıcı'ya şükürler olsun ki sağ salim evindesin," dedi Kraliçe Raisa, gözlerinde yaşlar parlayarak. Lyss'in savaş alanındaki maceralarını hoşgörüyü karşılıyordu çünkü bunlar Gri Kurt kraliçesinin rolünün bir parçasıydı. Lyss'in hevesle benimsediği tek parçasıydı. Kraliçeye göre biraz fazla hevesliydi.

"Sınır bölgesinden eve geleli ne kadar oldu?" Lyss annesini kol mesafesinde tutarak sordu.

"Sadece bir hafta," dedi annesi. "Doğudaki kampanya hakkında her şeyi duymak isteyeceğim."

Hep aynı hikaye anne, diye düşündü Lyss. Kuzeye yürüyorlar, biz onların bir kısmını öldürüyoruz, onlar bizim bir kısmımızı öldürüyor ve sonra tekrar güneye yürüyorlar.

Lyss göz ucuyla Leydi Mander'in Finn'i kollarına aldığını ve Lyss'in onun herhangi bir konuda sergilediğini hiç görmediği bir coşkuyla kucakladığını gördü. Babası sırtını sıvazlamaya ve kulağına bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu. Bu üçlü nihayet ayrıldığında, Mellony Teyze Finn'i sanki uzun zamandır kayıp oğluymuş gibi gülümseyerek karşıladı. Sonra sıra Julianna'ya geldi. Onun selamlaması annesininkinden daha sıcaktı.

Herkes Finn'in eve dönmesinden memnun, diye düşündü Lyss. Sevinmemeleri gerekmiyordu ama... her şey biraz abartılmıştı, tıpkı ilk kez sahnelenen bir oyun gibi.

Sonunda aşk festivali sona erdi. Mander'ler birlikte yürüdüler, Lord Mander kolunu Finn'in omuzlarına dolamıştı.

İşte o zaman Mellony Teyze Lyss'i fark etti. "Evine hoş geldin Alyssa," diyerek onu sıcak bir şekilde kucakladı. "Julianna ve ben her gün seni arıyorduk."

Mellony Teyze onu bırakır bırakmaz Julianna iki elini birden kavradı. "Lyss. Sen eve sağ salim dönene kadar yürüyüş sezonunun gerçekten bittiğini asla düşünmüyorum."

"İyi görünüyorsun," dedi Lyss, çünkü bu doğrudu. Kuzeninin gözleri parlıyordu ve yanakları soğuktan ya da heyecandan pembeleşmişti ya da belki de sadece böyleydi.

"Konuşacak çok şeyimiz var. Raisa Teyze ve ben bir başka Kale Kayasını önlemenin yollarını tartışıyorduk ve sizin de görüşlerinizi almak istedik."

"İyi fikir," dedi Lyss. Kuzeninin ellerinin yumuşak, tırnaklarının temiz ve manikürlü olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Bu, Lyss'in kendi ellerini aşırı derecede hatırlamasına neden oldu; aşınmış, çatlamış ve kir içindeydi.

Bir adım geri çekilerek kuzeni ona baktı. "Sonbaharda her zaman ilkbaharda gittiğinden çok daha renkli oluyorsun," dedi.

"Aslında kir," dedi Lyss. "Kalın bir kir tabakasının harika bir kamuflaj olduğunu keşfettik. Aslında, arazide iyi bir fırçalama hayatınıza mal olabilir."

Julianna kaşları çatılmış bir halde Lyss'e baktı. "Gerçekten mi?" dedi sonunda, sanki inanmıyormuş ama bunu ona söylemekten korkuyormuş gibi.

"Hepsi bu değil," dedi Lyss, içindeki bir şeytan onu harekete geçiriyordu. "Çamurun cilt için mükemmel bir tedavi olduğu ortaya çıktı. Eve bir miktar getirdim, böylece uygulayabilirim

Burada, sarayda düzenli olarak." O sırada annesi onunla göz göze geldi, kaşlarını çatı ve başını hafifçe salladı.

Julianna fark etmemiş gibi davrandı.

Lyss kuzeni söz konusu olduğunda neden bu kadar ince derili olduğunu söyleyemiyordu. Julianna'nın bir lodos çamı gibi değil de bir prenses gibi yapılı olmasını mı kıskanıyordu? Yoksa Julianna'nın Lyss'te eksik olan tüm özelliklere -sosyal beceriler, diplomasi, politik zekâ ve göğüsler- sahip olması mıydı?

Lyss'ten sadece iki yaş büyük olmasına rağmen kuzeni annesinin güvenilir danışmanlarından biri olduğu için miydi? Julianna dış ilişkiler konusunda uzmanlaşmıştı ve yakın zamanda kraliyetin istihbarat servisinin sorumluluğunu üstlenmişti. Leydi Tyburn öldürüldüğünden beri bocalıyordu.

Garip. Lyss, Mellony Teyze'nin politikaya en ufak bir ilgi gösterdiğini hatırlamıyordu. Julianna devlet yönetimini bir domuzun çamura alışması gibi benimsemiş, sarayda gündemi yönlendirmek için gereken zeki ve kıvrak zekâyı göstermişti. Lyss sanki bir ömür boyu Julianna'nın toplantılarda onu nazikçe düzelttiğini duymuş gibiydi.

"İşin aslı şu ki" derdi, uzun parmaklarını önündeki raporlara vurarak. Ya da, "Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum, Majesteleri, ama ..." Ya da, "Son istihbaratımız aslında şunu gösteriyor ..."

Lyss sadece kuzeninin bu ilgi ve yeteneği ölmüş babasından miras aldığı sonucuna varabilirdi. Ne olursa olsun, Julianna ve kraliçe birbirlerinin cümlelerini hiç aksatmadan tamamlayabiliyor gibiydiler.

Aferin ona, diye düşündü Lyss. Yürüyüş sezonunu birbiri ardına toplantılarla harcamak istemezdim.

"Kraliçe Sarayı'ndaki zaferiniz için tebrikler, Majesteleri," dedi Yüzbaşı Byrne.

Lyss, hemen ardından Rocks Kalesi'ndeki katliamın geldiğini düşündü.

Julianna, "Finn senin tanıdığı en vahşi kadın olduğunu söylüyor," diye ekledi.

Vahşı mi? Bu bir çeşit iltifattı ama Lyss'in tam olarak istediği şey bu değildi.

"Julianna ve ben başarılarınızı takip ediyoruz," dedi Mellony Teyze. "Sarayda çok konuşuluyor. Düşünün, dört köle büyücüyü tek bir kılıç darbesiyle yere seriyorsunuz."

Lyss, "Tam olarak böyle olmadı," dedi.

"Fens'ten gelen elçi bana Lord Dimitri'nin seni evlat edinmeye hazır olduğunu söyledi," dedi Julianna, "ya da en azından seni iki ya da üç oğluyla evlendirmeye."

"Ben kimseyle evlenmiyorum," diye tersledi Lyss. Sonra derin bir nefes alarak daha nazik bir şekilde ekledi: "Her neyse, Lord Dimitri çok cömert. Batıdaki başarıımız için tüm övgüler Suda Yürüyenler'e gitmeli. Bizim tarafımızda oldukları için mutluyum."

"Belki de bazılarını güney sınırlarımıza göndermeliyiz," dedi annesi alaycı bir gülümsemeyle.

"Belki de onları güney sınırlarımızın ötesine göndermeliyiz," dedi Lyss. Annesine baktı, annesi de ona baktı, her biri diğerinin ne düşündüğünü biliyordu, taktikler konusunda aralarında süregelen anlaşmazlık ağır basıyordu.

Evdeki ilk günümde güneş batmadan tartışmaya girmeyelim, diye düşündü Lyss. Özellikle de Mellony ve Julianna'nın önünde.

Midillinin burnunu okşayarak, "Mincemeat'e baksam iyi olacak," dedi.

"Akşam yemeği saat yedide," dedi annesi. "Julianna ve Mellony teyzen de orada olacak. Arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum."

SPARRING DERSLERİ

"Dikkat et, Lyss!"

Lyss dişlerini sıktı ve Sasha'nın savuruşuna karşılık vermek için kılıcının ucunu kaldırdı. Kılıçları karşılaştığında, darbenin gücü kafasındaki dişleri yerinden oynattı. Kulakları çeliğin çelik üzerindeki gürültüsünden çınliyordu ve kolları o kadar yorgundu ki kılıcını zar zor kaldırabiliyordu. Soğuk rüzgâr bir şekilde antrenman sahasına girmiş ve ortaya çıkar çıkmaz yüzündeki teri kurutmuştu ama giysileri sıırılsıklam olmuştu. Katedral kulesinin çanları zamanı işaret ettiğinde, yüzüstü karın üzerine düştü.

Sasha'nın ondan yaklaşık elli kilo fazla olmasına rağmen, genellikle en azından boy açısından oldukça eşit durumdaydılar. Ama Lyss hiç bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu.

"Kan ve kemik," diye mırıldandı Lyss, yüzüne kar sürerek. "Söyle bana Talbot, söylediğim bir şey mi var? Eğer öyleyse, çok ama çok özür dilerim."

Sasha ona yardım etmek için elini uzatarak, "Senin salvodan özel bir ricam var," dedi. "Öğleden sonra tatbikat yapmak zorunda kalmamak için seni yormamı istediler. Bazı insanların hayatları var, biliyorsun."

"Ha," dedi Lyss. "Beni boşuna yordun. Zaten bu öğleden sonra tatbikat iptal edildi. Savaş konseyi toplanıyor, sonra da konser nedeniyle erken bir akşam yemeği yiyeceğiz."

"Oh," dedi Sasha yüzünü buruşturarak. "Bu durumda, seni bu kadar çok çalıştırdığım için çok ama çok üzgünüm."

İssiz görev odasına girdiklerinde Lyss, "Bu toplantı için zırhımı üzerimde bıraksam iyi olacak," dedi.

"Ağır ateş mi bekliyorsunuz?"

Lyss başını salladı. "Kimse söyleyeceklerimi duymak istemiyor." "Sorun ne söylediğin mi yoksa nasıl söylediğin mi?"

Lyss içini çekti. "Muhtemelen ikisi de. Her zaman doğruyu söylersem insanların bana hak vereceğini düşünürüm. Kabul etmediklerinde ise kendimi kaybediyorum ve her şey o andan itibaren kötüye gidiyor."

Sasha homurdandı. "İşte senin hatan bu - siyasetin gerçekte bir ilgisi olduğunu düşünmek."

Lyss, "Yani güzelleştirdiğiniz sürece ne söylediğinizin bir önemi yok," dedi. "Bunu yazmalıyım." Yastıklı boks ceketini, deri zırhını ve kollarını güçlendirmek için kullandığı ağırlıkları çıkardı. Sasha da soyundu. Lyss onun bir şeyler çiğnediğini ve tükürüp tükürmemeye karar vermeye çalıştığını anlayabiliyordu.

"Ne?" Lyss sonunda söyledi.

"Babamın bana satış yapmakla ilgili söylediği bir şeyi düşünüp duruyorum."

Sasha'nın babası, o henüz küçük bir çocukken ölmüştü, ama bir bilgelik pınarı gibi görünüyordu, çünkü her zaman ondan alıntılar yapıyordu.

"Ne dedi?"

"Ragmarket'te bir tezgahı olduğunu biliyorsun," dedi Sasha.

Çalıntı ve kaçak malları çitle çevirdiği yer. Lyss başını salladı.

"Bir bayana şal satmaya çalışırken, yayla koyun yününden, çivit boyasından ya da el dokuması saçaklardan bahsetmeye başlamayacağını söyledi."

"musun?"

"Belki de bunların hiçbirisi umurunda değildir. Hayır. Ne istediğini, hayatında neyin eksik olduğunu öğrenirsiniz ve sonra ona bu şalın bunu nasıl karşıladığını gösterirsiniz."

"Yani açlıktan ölüyorsa şalı yiyebileceğini mi söylüyorsun?"
"Boş ver," diye homurdandı Sasha, yanakları alev alev yanarken. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Lyss elini Sasha'nın koluna koyarak, "Bekle," dedi. "Özür dilerim. Bana bir örnek verebilir misiniz?"

"Şala ihtiyacı olmadığını, çok pahalı olduğunu ve zaten sıcak tutan bir paltosu olduğunu söylüyor. Ama siz konuşurken torunlarını çok sevdiğini ve daha sık ziyaret etmelerini istediğini öğreniyorsunuz. Siz de onu torunlarıyla birlikte şömine başında otururken ve o şala sarınmış bir şekilde hayal ediyorsunuz. Satın aldığı şey bu, sadece bir şal değil."

Lyss güldü. "Teşekkür . Bunu unutmamaya çalışacağım."

Sasha ekipmanları ve alıştırmaya kılıçlarını topladı, onları bir çıra yükü gibi kollarının arasına aldı. "Herkes bu akşamki konser için heyecanlı," dedi. "Şehrin her yerinde pankartlar asılı. Sanırım tüm salvo orada olmayı planlıyor. En azından Littlefield ve Mason."

Harika, diye düşündü Lyss. Ya onlar gelir de Gölge gelmezse? Bunun sonunu asla duyamayacağım.

"Ne giymeyi planlıyorsun? Dur tahmin edeyim, yas ceketini."

Bu Lyss'in standart kıyafetiydi - her duruma uyuyor gibiydi. Ama bu sefer öyle değildi. "Mellony Teyze bana bir elbise ödünç veriyor," dedi.

"Hmm," dedi Sasha, dudakları seğirirken bir gülümsemeye karşı koydu. "Görölmeye değer bir manzara olacak."

"Beni daha önce elbise içinde görmemiş değilsin."

"Prenses Mellony'nin elbiselerinden biri değil. Ne hakkında Gölge mi? Ne giyiyor o? Onu hiç giyinik gördüğümü sanmıyorum."

Lyss omuz silkti. "Bilmiyorum. Henüz dönmedi."

"Değil mi?" Sasha yüzündeki şaşkınlığı silmek için çabaladı. "Antrenman yapacağınızı sanıyordum."

"Kendi başıma biraz pratik yapıyordum," dedi Lyss. "Muhtemelen o da öyle. İkimiz de solo yapacağımız yeni şarkılar yazıyoruz."

Sasha dudağını ısırđı. "Ondan haber aldın mı?"

Lyss başını iki yana salladı. "Endişelenmiyorum," diye yalan söyledi. "Konserden hemen öncesine kadar dönmeyeceğini söyledi."

"Yani şimdi mi? Konserden hemen önce."

"Gelecektir," dedi Lyss. "Müzik onun için her zaman çok önemliydi. Ayrıca, beni hayal kırıklığına uğratmayacaktır." Tabii ona bir şey olmadıysa.

Tam o sırada katedral kulesinin çanları yarım saati çaldı. "Bones," dedi Lyss. "Acele edip temizlensem iyi olacak, yoksa Julianna çamurda debelenmeye geri döndüğümü düşünecek."

"İyi şanslar, Lyss," arkasından seslendi Sasha.

Lyss kütüphaneye girdiğinde ocakta neşeli bir ateş yanıyordu. Konsey üyeleri odanın etrafına dağılmış, gayriresmi bir şekilde sohbet ediyorlardı. Annesi ortadaki büyük masanın üzerine yaydığı haritaları inceliyordu - Fells'in ve komşu Tamron ve Arden'in haritaları.

Ayak basmayı hiç düşünmediğiniz yerlerin haritalarına neden ihtiyaç duyarsınız ki? Lyss düşündü.

Lyss'in duvarlarında da haritalar vardı; sınırın güneyindeki askeri hedeflerin çizimleri, kuzey ordusunun nasıl girip çıkacağına dair planlar.

Konuşmalısın, diye azarladı kendini. Sen de hiçbir yere gitmiyorsun.

Lyss içeri girdiğinde kraliçe başını kaldırdı ve hızlıca başını salladı. "İşte buradasınız. İsterseniz kendinize biraz çay alın. Birkaç dakika içinde başlayacağız."

Lyss'i şaşırtan bir şekilde Finn sul'Mander büfede iki fincan çaya bal karıştırıyordu. Daha önce konseye hiç katılmamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Lyss fısıldayarak yanına geldi ve sunulan yetersiz yiyeceklere baktı.

Finn çayını yudumlayıp biraz daha tatlandırarak, "Babam Micah Amca'dan beni bu toplantıya getirmesini istedi," dedi. "Başkente karar alma mekanizması ve savaşın nasıl planlanacağı hakkında daha fazla bilgi edinmemi istiyor.

strateji. Özellikle de tam zamanlı olarak şehirde olacağım için. Lord Vega belki sağlık hizmetleriyle ilgili bazı toplantılarda onun yerini alabileceğimi söylüyor."

Bu toplantılarda biraz zaman geçirirsen savaş alanını tercih edebileceğini düşündü Lyss. Gerçi Vega'yı Finn'le her gün değiştirebilirdi.

"İşte size bir ipucu," dedi. "Uyanık kalmaya çalışın. Uykuya dalarsanız herkes fark eder."

Finn kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Oh, çok kötü. Biraz kestirebilirim diye düşünmüştüm, böylece bu akşamki konser için zinde olurum."

Lyss çayını içerken neredeyse boğulacaktı. "Sen geliyor musun?" Seyircilerin tanıdığı, tekrar görebileceği gerçek insanlardan oluşacağını fark etmeye başlamıştı.

Başını salladı. "Ben olsam kaçırmazdım. Ayrıca, Mellony teyzen sana hava atmaya hevesli görünüyor ve Julianna da bu konuda çok heyecanlı."

Öyle mi? Lyss onun iki fincan çayı masaya taşımasını, birini Julianna'nın önüne koymasını ve onunla amcasının oğlu Micah Bayar'ın arasına oturmasını izlerken düşündü. İki büyücü yan yana, başları bitişik, konuşurlarken, birinin karanlık, diğerinin aydınlık olması dışında benzerlik çarpıcıydı. Bayar bir zamanlar Lyss'in babasına ait olan Yüksek Büyücü cübbesini giymişti. Yaşadığı sürece buna asla alışamayacaktı.

Lyss her zamanki gibi kraliçenin sağındaki koltuğuna oturdu. Sasha'nın söylediklerini düşünerek masanın etrafına bakındı. Konsey üyelerinin çoğunu hayatı boyunca tanımıştı. Ama gerçekten ne istiyorlardı?

Annesi kolay biriydi. Krallığı ve Soy'u korumak istiyordu. Ailesinden geriye kalanları, yani Lyss'i korumak istiyordu. Bu da onu daha temkinli, risk almaya daha az hevesli yapıyordu. İşin anahtarı, onu hiçbir şey yapmamanın kendi risklerini de beraberinde getirdiğine ikna etmektir.

Yüzbaşı Byrne annesinin solunda oturuyordu. Kraliçenin bağlı kaptanı olarak kraliçeliği korumak istiyordu.

ve Gri Kurt hattı. Aksi takdirde Hattın tehlikede olduğuna inanırsa strateji değişikliğini destekleyebilir.

Yanında geyik derisinden tozlukları ve paltosuyla Shilo Trailblazer vardı; saçları çok sayıda avını simgeleyecek şekilde tamamen boncuklu ve örgülüydü. Shilo, Demonai Locası'nın reisi ve ünlü klan savaşçılarının komutanıydı. Demonai'ler savaşmak için doğmuşlardı ama bunu çok sevdikleri dağlarda, üstün oldukları yerlerde yapmayı tercih ediyorlardı. Lyss'in onları farklı bir savaş alanına taşımak için iyi bir gerekçe göstermesi gerekecekti.

Randolph Howard parmaklarını masaya vurdu, sonra sanki gidecek yerleri ve yapacak daha iyi işleri varmış gibi önüne serilmiş notları karıştırdı. Bir tüccar ve Vale soylularının bir üyesi olarak, Fellsian savaş güçleri için malzeme ayarlayan bir çeşit levazım subayı olarak görev yapıyordu. Howard barış zamanında da savaş zamanında da her zaman para kazanmanın bir yolunu bulabilirdi.

Char Dunedain düzenli orduya, yani Highlander kuvvetlerine komuta ediyordu. Zeki, sert ve deneyimliydi, ayrıca cesareti de fazlaydı. Askerlerinin hayatlarını düşüncesizce harcamayacak, net hedefleri olan stratejik açıdan önemli bir görev istiyordu.

Bayar Büyücü Konseyi'ni temsil ediyordu. İş saldırıya geldiğinde, yakalanıp tutuklanabilecekleri Arden'e geçmekten çekinmeleri muhtemeldi. Yine de, iddiasını kanıtlayabilirse büyücüler onun en güvenilir müttefikleri olabilirdi. İmparatorlukta yeteneklilerin başına gelenleri görmüşlerdi ve bunun kuzeyde de tekrarlanmasını istemiyorlardı.

Lord Vega Julianna'nın solunda oturuyordu ama Finn'le konuşmak için ona doğru eğilmeye devam ediyordu. Vega sağlık bakanı ve şifa salonlarının gözetmeniydi. Lyss onun neden bu mesleği seçtiğini anlayamıyordu; kibirli, kaba ruhlu ve empatiden tamamen yoksundu.

Lord Vega'nın istediği şey, insanların haddini bildiği ve büyücülerin kral olduğu, hayalindeki altın çağa geri dönmekti.

Masanın en ucundaki Hadley DeVilliers onun bakışlarıyla karşılaştı ve yumruğunu göğsüne götürerek sahte bir ciddiyetle selam verdi. Hadley çiçeği burnunda Fellsian donanmasının komutanıydı. Lyss'ten çok da yaşlı sayılmazdı ama donanmayı birkaç yıl içinde sıfırdan inşa etmişti. Hadley politikadan uzak durma eğilimindeydi ama genellikle güvenilebilecek bir dosttu.

Hadley'nin karşısında Lyss'kuzeni Julianna, yanında da annesi prenses Mellony oturuyordu. Mellony'nin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu ama Julianna farklı bir kumaştan yapılmıştı. Açık sözlü olmaya meyilliydi. Çok soru sorar ve fikirlerini özgürce söylerdi.

Julianna'yı neredeyse tüm hayatı boyunca tanımasına rağmen, Lyss Julianna'nın ne istediği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Bu nasıl olabilirdi?

"Umarım burada, başkentin lüksünde aylaklık etmekten keyif almışsınızdır," diye söze başladı kraliçe. "Ne kadar oldu, üç hafta mı?"

İçlerinde kahkahalar dalgalanıyordu. Sınır bölgelerindeki yaz kamplarından bir adım önde olsalar da, savaş zamanı Fellsimarch tam olarak lüks sayılmazdı.

"Yataklar çok yumuşak," diye homurdandı Trailblazer. "Demonai kemiklerim için hiç uygun değil."

General Dunedain, belinde var olmayan yağları çimdikleyerek, "Bütün bu zengin yiyecekler," dedi. "Üniformalarımın içine zor sığıyorum."

Bayar bile . "Durmak bilmeyen partiler bir süre sonra yorucu olmaya başlıyor," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Böyle hissetmene çok sevindim," dedi annesi, "çünkü yapacak işlerimiz var. Bildiğiniz gibi nadas mevsimi askeri stratejimizi tartıştığımız ve herhangi bir değişiklik yapmamız gerekip gerekmediğini değerlendirdiğimiz zamandır. Ben de bugün bu konuya odaklanmak istiyorum. Her zamanki gibi, burada söylediklerimizin bu odada kalacağını bilerek hepinizi özgürce konuşmaya teşvik ediyorum."

Lord Bayar ayağa kalktı. "Majesteleri, başlamadan önce size kuzenimin oğlu Finn sul'Mander'i takdim etmek ve oturumumuzu izlemesine izin verdiğiniz için teşekkür etmek isterim."

"Hoş geldin Finn," dedi kraliçe. "Gündemde ilerlerken soru sormaktan çekinmeyin. Şimdi, General Dunedain, sizinle başlayalım."

Ve böylece Lyss'in nefret etmeye başladığı yıllık ritüel başladı. Yıl boyunca savaş alanında ne yaşanmış olursa olsun, sonuç hep aynıydı; ne yapıyorsak onu yapmaya devam edelim.

Dunedain Kraliçe Sarayı'ndaki "zaferi" ve Kayalıklar Kalesi'ndeki katliamı gözden geçirdi. Bu, konseyin çoğu için eski bir haberd.

"Bir noktayı açıklığa kavuşturalım," dedi Lyss. "Kraliçe Sarayı'nın Rocks Kalesi'ne yapılan saldırıdan sadece bir saptırma olduğu artık açıkça görüldüğüne göre, buna bir zafer diyebileceğimizi sanmıyorum."

Dunedain, "Yine de Kraliçe Sarayı'ndaki güney kuvvetleri ağır kayıplar verdi," dedi.

"Doğru," dedi Lyss, "ama kaybettikleri birlikler aşağı diyarlardan gelen kötü eğitilmiş askerler gibi görünüyordu. Arden onlara çok fazla yatırım yapmış gibi görünmüyor."

Hadley yüzünü buruşturarak, "İşte yine yapıyorsun," dedi. "Zaferin pençesinden yenilgiyi kapıyorsun. Bir kez olsun zaferin tadını çıkaramaz mısın?"

Lyss, "Ben sadece kimseyi yanlış yönlendirmek istemiyorum," dedi.

"Yine de," dedi Raisa, "Ardenine taburunun yok edildiği ve dört büyücü kaybettikleri doğru değil mi?"

"Bu doğru," dedi Lyss. "Onlarla aramızdaki fark, Arden Kralı'nın bunu umursamıyor olması."

Kraliçe "Anlaşıldı," dedi ve konseyde bir eğlence dalgası yayıldı. Dunedain'e geri döndü. "Devam edin."

Dunedain, "Lord Dimitri ve Fens'teki müttefiklerimiz düşmanı batıda meşgul ediyor," dedi. "Ayrıca epeyce mühimmat ele geçirdiler."

Kış boyunca ve baharda bize yardımcı olacak erzak ve gıda maddeleri."

Lyss sonucun ne olacağını biliyordu. Yürüyüş sezonunun sonunda iki taraf da toprak kazanamamıştı. Güneyliler daha fazla kayıp vermişti -en azından mutlak sayı olarak. Ama kraliyet yüzlerce sivil ve milyonlarca kron değerinde mal kaybetmişti.

Howard, "Bizim her bir askerimiz onların üç askerine bedeldir," dedi, kendisi hiç kılıç kaldırmamış olanların sergilediği türden bir gururla.

Dunedain, "Askerlerimiz olmak zorunda," dedi. "Güneyliler bizim üç katımız kadar asker çıkarabilir."

Shilo, "Güney silahları klan yapımı kılıçlar ve uzun yaylarla rekabet edemez," dedi.

"Evet, silahlarımız daha iyi," dedi Dunedain. "Sadece elimizde yeterince silah bulundurmak zor."

Howard, Hadley'e dikkatle bakarak, "Sorun Ardenine'in limanlarımızı abluka altına alması," dedi.

"Bu da bizi Leydi Barrett'a getiriyor," dedi kraliçe Howard'ın bakışlarını görmezden gelerek. "Güney Adaları'ndaki liman yöneticileriyle pazarlığımız nasıl gidiyor?"

Julianna yüzünü buruşturdu. "Onlarla pazarlık yapmak çıplak elle balık yakalamaya çalışmak gibi. Tam onları yakaladığınızı düşündüğünüz anda, elinizden kayıp . Bizim için gemiler inşa edecekler -paramız her şey kadar iyi harcanıyor- ama limanlarını nakliye ya da askeri kullanım için bize açmaktan çekiniyorlar. Arden'a karşı çok savunmasızlar."

"Arden'den haber var mı?" Kaptan Byrne sordu. "Yani krallığın içinden?"

Lyss anında uyandı.

"Duyduğumuza göre Montaigne savaş yüzünden Thane Konseyi ile anlaşmazlığa düşmüş," dedi Julianna. "Onlara hızlı bir zafer sattı, adam ve para sağlamayı kabul eden herkes için ganimetle birlikte. Bazıları bizim kayalık toprak parçamızın harcadıkları adam ve hazineye değip değmeyeceğini sorguluyor."

"Sizce bu bir şey ifade eder mi?" Bayar sordu.

Julianna omuz silkti. "Söylemesi zor. Kral Gerard'ın her türlü isyan kıvılcımını acımasızca bastırmak gibi bir geçmişi var. Ölen altı kardeşine sorun."

Kraliçe ekşi bir şekilde gülümsedi. "Başka bir şey var mı?"

"Delphi üzerindeki kontrollerini sıkılaştırmış görünüyorlar," dedi Julianna. "Son zamanlarda kara kuşlar şehre giriş ve çıkışları kısıtladı. Bu da oradaki gözlerimiz ve kulaklarımızla iletişimde kalmamızı zorlaştırdı. Arden bir tür bela bekliyor olmalı."

"Umalım da haklı olsunlar Leydi Barrett. Lord Bayar? Büyülü kaynaklarımız hakkındaki değerlendirmeniz? Flashcraft sıkıntısı da var mı?"

Bayar başını salladı. "Pek sayılmaz, Majesteleri. Üstün yeteneklilerden o kadar çok kişi öldürüldü ki, elimizde fazlasıyla tılsım var."

Yorgun görünüyor, diye düşündü Lyss, beklenmedik bir sempati titreşimi hissederek. Ve cesareti kırılmış.

"Büyü kullanımında giderek daha sofistike hale geliyorlar gibi görünüyor," diye devam etti Bayar, "bu da bizim bu alandaki avantajımızın bir kısmını kaybettiğimiz anlamına geliyor."

"Görüşleriniz için hepinize teşekkür ederim," diyen kraliçe birkaç not karaladı ve kalemini bıraktı.

İşte geliyor, diye düşündü Lyss.

"Özetle, savaş devam ediyor, ancak üstün sayılara ve çok daha büyük kaynaklara karşı iyi iş çıkardık. Bence İskoçyalılarımızla, klan savaşçılarımızla, genç donanmamızla ve hepimizi özgür tutmak için çok şey feda eden tüm vatandaşlarımızla gurur duyabiliriz."

Kadehini kaldırdı ve diğerleri de onu takip ederek "Duyduk, duyduk!" diye mırıldandılar.

Bu her zaman ölüm sonrası değerlendirmeydi. Her şeye rağmen bir yıl daha hayatta kaldık. Buna kadeh kaldıralım.

"Bu özgürlük gibi mi hissettiriyor?" Lyss ayağa kalkmaya çalışarak şöyle dedi. "Yoksa bir ömür boyu hapis cezası mı?"

Ardından garip bir sessizlik oldu.

"... ile ilgili olarak. ?" Yüzbaşı Byrne söyledi.

"Hayatı değerli kılan her şeyle ilgili olarak," dedi Lyss. "Yaylacı tüccarlar eskiden yaptıkları gibi diyarlar boyunca seyahat edebiliyor mu?" dedi Trailblazer'a bakarak. "Metal ustaları kendilerini Yedi Diyar'da meşhur eden muska ve takıları mu, yoksa tüm zamanlarını silah üreterek mi geçiriyorlar? Çocuklar, ebeveynlerimizin yaptığı gibi ormanda özgürce dolaşabiliyor mu? Düşman tarafından ele geçirilme riski olmadan limanlarımızdan denize açılabilir miyiz? Büyücülerimiz, yakalanıp köleleştirilebileceklerini bilerek geceleri rahat uyuyabiliyorlar mı? Krallığın kanlı kraliçesi başkentin sokaklarında omzunun üzerinden bakmadan yürüyebilir mi?"

"Neden olmasın, bilmiyorum," dedi Lord Howard biraz huysuzca. "Neredeyse dört yıldır kraliyet ailesine yönelik bir saldırı olmadı."

"Ama insanlar ölmeye devam ediyor, değil mi?" Lyss dedi ki. "Kaybetmeyi göze alamayacağımız insanlar. Güvende olduğumuzu düşünüyor musunuz, Kaptan Byrne?"

Lyss onu zor durumda bıraktığı için kendini kötü hissetti ama Byrne geri adım atmadı. "Bilmiyorum, Majesteleri," dedi, "ama öyle olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Yapacağını biliyorum," dedi Lyss. "Ancak, gördüğümüz gibi, bazen bu yeterli olmuyor. Hepimiz herkesin beklediğinden daha iyi gittiğimiz konusunda hemfikiriz. Ama kaçınız kazandığınızı düşünüyor?" Masadakilere baktı. Kimse elini kaldırmadı.

"Belki kazanmıyoruz," dedi Trailblazer sonunda, "ama kaybetmiyoruz da."

"Katılmıyorum. Çok şey kaybediyoruz," dedi Lyss. "Kaybettiklerimizin yeri doldurulamaz. Sadece Hana'dan, Adrian'dan ve babamdan bahsetmiyorum. Geleceğimizi kaybediyoruz. Fırsatlarımızı kaybediyoruz. Savaşa harcadığımız parayla neler yapabileceğimizi bir düşünün. Okula gitmek yerine madenlerde çalışan ve dağlarda savaşan çocuklarımız var."

akademide ya da esnaf ıraklığında. Silah yapmayı bilen kimse kalmadığında Demonai silahlarını nereden bulacak?"

"Shadow Dancer babasından bir şeyler öğreniyor," diyor Trailblazer. "Yaptığı iş, gördüklerim arasında en iyisi."

"Bu doğru," dedi Lyss, "ama hem Gölge hem de babası bugünlerde tehlikeli yollarda yürüyorlar. Savaş yeterince uzun sürerse ölüm onları bulacaktır. Subaylarımız güneylilere kıyasla stratejik dehalar ama General Dunedain, elinizdeki asker ve mühimmatla mucizeler yaratmaya daha ne kadar devam edebilirsiniz? Daha fazla kaynağa sahip olsaydık kaç muharebeyi doğrudan kazanabilirdik?"

"Bunu söylemek zor," diye yanıtladı Dunedain. "Ben kahin değilim." "Eğer kehanet kemiklerini fırlatıp atsam ve sana İmparatorluk asla krallığı ele geçiremeyecekti ama savaş sonsuza dek sürecekti; kaçınız bu savaşa katılmak isterdi?"

Hepsi koltuklarında kıpırdandı ve başka tarafa baktı.

Hadley elini kaldırdı, işaret parmağı ve başparmağı bir santim açtı. "Kahretsin Lyss, mutlu olmama ramak kalmıştı."

"Majesteleri," dedi Lord Vega, sözlü olarak başını okşayarak. "Hepimiz savaşın bitmesini diliyoruz. Bu gerçekleşene kadar başka seçeneğimiz yok."

Lyss, "Biz onu ortadan kaldırıana kadar savaş ortadan kalkmayacak," dedi. "Bunu ortadan kaldırmanın tek yolu risk almaktır."

"Aklında belirli bir şey mi var, Alyssa?" Kraliçe Raisa bir parça sabırsızlıkla konuştu.

"Sınırın onların tarafında kan akıtmamız gerekiyor. Onlara dişlerimiz olduğunu göstermeliyiz. Kurtlar ava çıktıklarında sınır tanımazlar."

Trailblazer kaşlarını çattı. "Kendi suikastılarımızı Arden'e göndermemizi mi öneriyorsunuz?"

"Montaigne'in beklediği de tam olarak bu değil mi?" Hadley dedi ki. "O suikastçılar gönderir, biz de aynı şekilde karşılık veririz. Bahse girerim ona ulaşmak kraliyet ailemize ulaşmaktan daha zordur."

Julianna ellerini önünde kavuşturarak, "Öyle," dedi. "Arden Kralı'nın hayatına kasteden birkaç girişim oldu, hepsi de başarısızlıkla sonuçlandı." Diğerleri ona baktı, detaylandırmasını bekliyorlardı ama o detaylandırmadı.

"Meadowlark," dedi Trailblazer, Lyss'in klan adını kullanarak, "olanlardan sonra güneylilerden intikam almak istediğin için seni suçlamıyorum ama-"

"İntikamdan bahsetmiyorum," dedi Lyss. "Savaşı kazanmamıza yardımcı olabilecek bir stratejiden bahsediyorum. Özellikle de suikastçılardan bahsetmiyorum. Onların dikkatini çekecek bir saldırı başlatmamız gerekiyor."

Dunedain, "Eğer bir istila düşünüyorsanız, zaten çok zayıf durumdayız," dedi. "Mesele sadece asker toplamak ve eğitmek değil, düzlüklere tedarik zincirini sürdürmek. Daha önce orada savaştım ve bu farklı bir savaş türü ve bizim güçlü yanlarımıza hitap eden bir savaş değil." Durakladı. "Askerlerimiz yorgun, Majesteleri. Birçoğu yaralarını sarıyor. Biz her zaman karanlık mevsimi iyileşmek için kullanırız. Onlardan tekrar sefere çıkmalarını ister misiniz?"

Lyss el yordamıyla bir cevap aradı, zemin kaybettiğinin farkındaydı. "Ardenscourt'a yürümek zorunda değiliz," dedi. "Sadece yenilmezlik duvarlarına bir çentik atmamız gerekiyor."

Julianna, "Alyssa'ya katılıyorum," deyince Lyss de dahil olmak üzere herkes sessizliğe gömüldü.

Bu da demek oluyor? Lyss kuzenine bakarak düşündü.

Hadley ellerini masaya koyup çenesini öne çıkararak, "Ben de öyle," dedi.

"Ve ben," dedi Finn.

Dunedain, "Sırf güneylileri korkutmak için askerlerimizi riske atmayı göze alamayız," dedi.

"Prenses varisin bahsettiği şey boş bir jest değil," dedi Julianna. "Eğer konseyleri şu anda savaştan bıktıysa, bize gerçekten toprak kaybetmeye başladıklarında verecekleri tepkiyi bir düşünün. Bu savaşın maliyeti çok yüksek görünecek. Savaştaki kötü bir dönüş, güç dengesini değiştirmek ve Montaigne'in devrilmesini mümkün kılmak için gereken şey olabilir."

Hadley, "Hayatım boyunca savaş içindeydik," dedi. "Çok fazla arkadaşım genç yaşta öldü. Yaşlıların bir daha geri gelmeyeceklerini bile bile eski güzel günlerden duyuyorum. Bu başarı için oldukça düşük bir standart."

"Taktiklerimizi neden değiştirmemiz gerektiğini anlamıyorum Majesteleri," dedi Trailblazer. "Biz her zaman Arden'in bize gelmesini bekledik. Kendilerini yamaçlarımıza bırakırlar ve okçularımız da işlerini bitirir. Bu gençler henüz sabrın değerini öğrenemediler."

İşte o zaman Lyss yaşlılarının hepsinin onun tarafında olduğunu fark etti. "Çocuklarımı savaşa göndermek istemiyorum," dedi Julianna şiddetle, Lyss bunu şaşırtıcı bulmuştu çünkü kuzeninin hiç çocuğu yoktu. Evli bile değildi.

Kraliçe belli belirsiz gülümsedi, kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Ben de çocuklarımı savaşa göndermeyi hiç istemedim," dedi parmaklarını bağlayıp çözerek.

Karnıma bıçak saplanmış gibiydi.

Bayar üçüne de ters ters baktı. "Gençler için büyüklerinin yaptıklarına eleştirel gözle bakmak kolaydır. Bu kraliçenin son yirmi beş yılda neler başardığı hakkında bir fikriniz var mı? Arden'in kızıl şahinini sınırlarımızın dışında tutarak imkansız başardı. Bu istediğimiz her şey olmayabilir ama yeterli olacaktır."

Lyss annesinin savaş stratejisini eleştiriyormuş gibi görünmek istememişti ama öyle anlaşıyordu.

"Bu konuda şimdi karar vermek zorunda değiliz," dedi annesi. "Bu konuyu Gündönümü tatilinden sonraki buluşmamıza kadar ertelemeyi öneriyorum. Belki o zaman bir çözüm bulabiliriz."

Bir sonraki yürüyüş sezonu için tüm tarafları tatmin edecek strateji değişiklikleri."

Eğer çok geç değilse, diye düşündü Lyss. "Bazen hiçbir şey yapmamanın riski bir şey yapmaktan daha fazladır," dedi. Durakladı, anılar karanlık suların başını örtmesi gibi üzerine çökmüştü. "Dokuz yaşındayken kardeşimle küçük bir tekneyle açılmıştık ve tekne alabora oldu. Kıyıdan biraz açıkta bir kayaya tutunmayı başardım. Gelgit yaklaşıyordu ve kardeşime doğru yüzmem gerektiğini biliyordum. Ama bu kayayı bırakmam gerektiği anlamına geliyordu. Yaptım ama bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi."

Trailblazer düşünceli bir şekilde başını salladı. Yaylacılar genellikle bir noktaya değinmek için hikâyeler anlatırlardı.

"Sizin tekne kazanızın savaşıla ne ilgisi var?" Lord Howard söyledi.

"Demek istediğim şu ki, bugüne kadar yaptıklarımızı bir kenara bırakıp şansımızı denemeliyiz. Her zaman yaptığımız şeyi yaparsak, her zaman aldığımız şeyi alırız - bu hiç bitmeyen savaş. Sonsuza kadar suda kalamayız. Eninde sonunda boğulacağız."

BREON

Onu uyandıran şey aşermesi olabilirdi - bu her zamanki şeydi. Ya da sinsi bir hareketin sesiydi, ki bu olağan değildi. Breon gözlerini açmadan eli sustalısını buldu. Birisi yanındaki pis zemine çömelmiş, eşyalarını karıştırıyordu.

"Goose," dedi kurumuş dudaklarının arasından, "vaktini boşa harcama."

Goose geriye doğru savruldu ve kışının üzerine düştü. "Ben değildim.

Ben sadece ..."

"Sadece ... kapa çeneneni." Breon her zamanki gibi uyandığına pişman olmuştu. Her yeri acıyordu ve giderek daha sık olmaya başladığı gibi, nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Üzerindeki giysilere göre çok soğuktu, hava ince görünüyordu ve artık denizin kokusunu alamıyordu. Bu sadece kendi pis kokusunu daha da belirginleştiriyordu. Ter ve stingo, yaprak ve balık kokuyordu.

Balık mı?

Gündüz olmalıydı; pencere panjurlarından içeri sızan ışığı görebiliyordu. Bir ölü gibi uyumuş olmalıydı. Ani bir panikle dirseklerinin üzerine kalktı. Ama cafesi hâlâ yastıklı çantasının içinde yanında duruyordu. Gerçek olduğundan emin olmak için elini üzerinde gezdirdi. Uzun zaman önce kaybolmuş olmalıydı ama diğerleri ona dokunmamaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Whacks Breon'un onu saklamasını yararlı buluyordu. Gezici gösterilerinde kullandıkları bir ticaret aracıydı.

Bir şehirdeydiler; yakınlarda tapınak çanları duydu. Köşedeki battaniye yığını Aubrey olmalı. Dışarıda

ilk düzinelerinden geriye sadece dört kişi kalmıştı. Breon yeteneği, Aubrey görünüşü, Goose ise kendini iyi hissettiği zamanlarda iyi bir akrobattı, ki bu günlerde bu neredeyse hiç olmuyordu. Whacks'in işin ticari kısmını halletmesi gerekiyordu; şovları için rezervasyon yapıyor ve seyahatleri ayarlıyordu. Ama esas olarak yaprak satarak para kazanıyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse Whacks acınası bir menajerdi. Breon'un planları vardı. O da her an ayrılabilirdi.

"Whacks'in şimdiye kadar dönmüş olacağını sanıyordum," diye sızlandı Goose. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bir uyanışa ihtiyacım var."

Ne demek istediğini anlıyorum, diye düşündü Breon. Baş bütüm gece dövülmüş bir davul gibi zonkluyordu. "Yine neredeyiz?"

"Başkent," dedi Goose. "Fellsmarch. Dağlarda."

"Gerçekten mi?" Breon bir ilgi kıvılcımıyla söyledi. "Hep dağları görmek istemişimdir." Ayağa kalktı ama bu sırada pantolonunu da kaybetti. Yine kilo kaybetmeye başlamıştı. Bugünlerde etrafta hiç yiyecek yoktu ve yaprak kullandığında da onu bir fırın gibi yakıyordu.

Goose, her zamanki gibi yerinde durdu. "Sence burada yaprak var mıdır? Yani, her yer kar ve buz, değil mi?"

"Burada ne istersen alabilirsin," dedi Breon. "Burası başkent." Sanki Goose'dan daha fazlasını biliyormuş gibi. Durakladı. "Buraya nasıl gelmiştik?"

"Whacks bize kıyıda gelen bir balık arabasında yer buldu," dedi Goose. "Hatırladın mı?"

Doğru ya. Bu kıyafetlerine sinen kokuyu .

Breon her yerdeki tuvaletler gibi görünen ve kokan tuvalete doğru yürüdü. Kiralık evlerin ve depoların sıralandığı dar bir sokaktaydılar. Burası başkent olabilirdi ama alışık olduğu sahil kasabalarından pek de farklı değildi. Kıyıda daha soğuktı ama dağlarda olmasını beklediğinden daha sıcaktı. Sokaklar arnavut kaldırımlıydı, çamur değildi.

Bazıları. Ve her tarafta karla kaplı tepeler, binaların arkasında taş bir hapishanenin duvarları gibi yükseliyordu.

Ya da bir saray, nasıl baktığınıza bağlı. Whacks, onlara yıkık dökük bir tavernada ya da kliket-house'da bir konser daha ayarladığında, her şeyin tavırla ilgili olduğunu söylerdi.

Birkaç blok , binaların üzerinde yükselen kuleleri görebiliyordu. Tapınak olmalı. Acı veren güneş ışığına karşı gözlerini kısarak, ne görebileceğini görmek için duvarı ana caddeye kadar takip etti. Bazen tapınaklarda yemek edilirdi. Whacks geri gelmeden önce karnını doyurması gerekiyordu. Bir yaprak daha yerse aç olduğunu bile unutacaktı.

Bu konuda . Tapınağın önündeki meydanda adanmışlar ekmek ve portakal dağıtıyordu.

Portakallar! Bu onun içinde derin bir yankı uyandırdı. Daha önce portakalın tadına nerede bakmıştı ki? Breon'un hiçbir fikri yoktu. Sanki biri hayatının büyük bir bölümünü hafızasından silmiş gibiydi. Yine de ağzı hatırlıyordu çünkü diğerlerinin yanında sıraya girdiğinde ağzı sulanmıştı. İleriye baktığında Aubrey'nin bir şekilde kendisinden önce sıraya girdiğini gördü. Döndü ve ona sıırttı. İşte Aubrey buydu; iki yaş büyüktü ve her zaman iki adım öndeydi.

Adanan kişi ekmek ve meyveyle birlikte bir kutsama sundu.

"Bir tane daha alabilir miyim?" Breon sordu. Yemeği kastediyordu, kutsamayı değil. "Arkadaşım için mi?"

Görevli, saniyeleri teslim ederken Breon'a şöyle bir baktı. "Yardıma ihtiyacın olursa," dedi, "içeride bulabilirsin." Başını tapınağa doğru eğdi.

Breon başını salladı. "Dinle pek aram yoktur," dedi bir lokma ekmeğin etrafında.

Adanmış gülümsedi ve mükemmel mavi kanlı dişlerini gösterdi. "Bu sadece din değil," dedi. "Daha pratik türden yardımlar sunuyoruz; sınıflar, barınma, temizlenme şansı."

Breon ekmeği tutan elini kaldırdı. "Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu," dedi. "Teşekkür ederim-" Etrafta

Uygun unvanı verdikten sonra "Sayın Yargıç" diye bitirdi. "Bana Samuel deyin," dedi adanan kişi.

"Samuel." Breon küçük bir selam verdi ve arkasını dönmeye başladı.

"Bu akşam ücretsiz bir konser var," diye ısrar etti Samuel, tapınağın ön tarafına asılmış bir pankartı göstererek.

Briar Rose Bakanlığı bu gece Rogan Shadow Dancer ve Temple Dancers ile birlikte HRH Alyssa ana'Raisa'yı Konserde Sunuyor. Sadece bir gece. Southbridge Tapınağı. Ücretsiz.

"Diyor ki-"

"Okuyabiliyorum," diye homurdandı Breon. Ne zaman ve nerede öğrendiğine dair hiçbir fikri yoktu. İnsanlar yaprağın beyni kızarttığını söylüyordu ve belki de bu doğrudu. İsteddiği zaman bırakabilirdi ve belki de bırakmalıydı.

Samuel tapınağı işaret ederek, "Madem okuyabiliyorsun, kütüphanemiz hoşuna gidebilir," dedi. İyilik yapmak için yanıp tutuşan ve ne zaman vazgeçeceğini bilemeyen adanmışlardan birine benziyordu.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Gidip şuradaki arkadaşımı görmem gerekiyor." Gülmekten iki büklüm olmuş bir halde kendisini izleyen Aubrey'e başıyla işaret etti.

"Bazen bedenle birlikte ruhu da beslemek gerekir," diye seslendi Samuel arkasından. Muhtemelen vaaz sırasında açlıktan öleceğinden endişelenerek ayaklarını kaydıran bir sonraki müşterisine döndü.

Tapınak nehre bir taş atımı uzaklıktaydı ve Aubrey suya bakan bir bankta oturuyordu. Breon'a yer açmak için yana kaydı. Breon onun üç porsiyon aldığını ve ilkini bitirmekte olduğunu o zaman fark etti.

"Üçü nasıl aldın?" Breon kaşlarını çatarak ona baktı.

Aubrey göbeğinin olması gereken yeri okşadı ve boş gözlerle bakmaya başladı. "Yalan söyledim. Ona fırında bir çöreğim olduğunu söyledim." Yüzündeki ifadeye bakılırsa, oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Breon güldü. Aubrey doğuştan suçluydu. Ona bir liman kasabasının sokaklarında nasıl hayatta kalacağını öğreten oydu. Işıklar söndükten sonra ona başka dersler de vermişti.

Pek iyi bir müzisyen sayılmazdı ama küçük gösterilerini izlemek için erkeklerin akın akın gelmesini sağlardı. Bazen, Goose kendini iyi hissettiğinde, o ve Aubrey birlikte komik şeyler yaparlardı.

Breon bazen ona aşık olabileceğini düşünüyordu - daha önce hiç aşık olmadığı için bunu nasıl bilebilirdi ki? En azından onun kendisine öğrettiklerinden her zaman keyif almıştı. Yırtık pırtık hafızasında ona karşı nazik davranan tek kişi oydu. Ama son zamanlarda daha ters ve soğuk görünüyordu.

Breon taş duvarın üzerinden nehre baktı. Şimdiye kadar herhangi bir şehirde gördüğü en temiz nehirdi. Neredeyse kış ortası olmasına rağmen, duvarın üzerinden minik çiçekler dökülüyordu. Birkaç tane kopardı ve Aubrey'e uzattı. Aubrey çiçekleri kokladı, sonra da yanındaki bankın üzerine koydu.

Cesaretlenen Breon daha da yaklaştı. "Nehir kenarında piknik yapmak romantik bir şey." Elini kızın dizine koyarak öpmek için eğildi ama Aubrey başını çevirdi.

"Bunu bana balık kokmadığın zaman tekrar söyle." Parmaklarını yaladı ve bankın üzerine sildi.

Çok huysuz, diye düşündü.

Breon ve Aubrey beşiğin kapısından geri döndüklerinde, Whacks geri dönmüştü ve bir yavru kedi doğuruyordu.

"Nerelerdeydin?" Whacks, Breon'un ceketinin önünü kavradı ve onu salladı. "Neden tam da sana ihtiyacım olduğu anda çekip gidiyorsun?"

"Sakin ol," dedi Breon, gevşeyerek. "Bana ihtiyacın olduğunu bilseydim çekip gitmezdim." Whacks'e ihtiyatla baktı. Breon'un kendine özgü menajeri ona bu kadar ilgi göstermeyeli uzun zaman olmuştu. Whacks, Breon'a yardım etmenin yolları söz konusu olduğunda çok yaratıcı olabiliyordu.

Breon geçimini sağlayabilirdi. Breon'un kendisi için belirlediği sınırları aşan yollar.

Güneydeki liman kasabası Baston Bay'de korunmaya ihtiyacı olan on yaşında sarışın bir ocuk olduğundan beri Whacks'le birlikteydi. Artık büyüümüştü, on altı yaşındaydı ve kendi yolunu çizebilecek durumdaydı. Bu grpla kalmanın kendisine bir faydası olup olmadığını giderek daha fazla sorgulamaya başlamıştı.

Aubrey iyi olacaktı. Ayaklarının üzerine nasıl basacağını biliyordu. Son zamanlarda çok sık gidiyordu ve Breon onun kendi oyununu oynadığından şüpheleniyordu. Bu kadar uzun süre kalmasına şaşırmıştı.

Peki ya Goose? Breon giderse ona ne olacaktı? Bugünlerde paranın çoğunu Breon getiriyordu. Ve Whacks karşı karşıya geldiğinde acımasız olabiliyordu.

İşine yarayacağını düşündüğü her an acımasız olabilirdi.

"Ee, ne var ne yok?" Breon dedi ki. "Bizim için bir şey getirdin mi?" Breon yaprağı kabul edebilir ya da etmeyebilirdi ama Goose kötü durumdaydı.

Whacks'in bakışları titreyerek uzaklaştı. "şu anda sana verecek bir şeyim yok," dedi, "ama bu gece sosun içinde olacağız. O zamana kadar dayanman gerekecek."

Breon düşüncelerinin dışarı dökölmesini engellemek için dişlerini sıktı. Sonra onları "Bu gece ne olacak?" diyecek kadar açtı.

"şu bahsettiğim konser var ya? Başladı." Whacks başparmağını ve parmaklarını birbirine sürttü. "Bu sefer gerçek para var. Sana başkentin olması gereken yer olduğunu söylemiştim." Gözü Breon'un elinde tuttuğu yiyeceğe takıldı. "Bu bir portakal mı? Nereden buldun bunu?" Portakalı Breon'un elinden kaptı ve soymaya başladı.

Breon kalan ekmeği portakalın yolunu tutmadan önce Goose'a fırlattı. Goose'un istediği bu değildi ama Breon'un elindeki tek şey buydu.

"Bu gece bir şovumuz varsa bir vuruşa ihtiyacım olacak," diye sızlandı Goose, ekmekten büyük bir ısırik alarak.

Whacks başparmağıyla Breon'a işaret ederek, "Sadece Bree," dedi. "Sen değilsin."

"Dur bakalım. Ne tür bir işten bahsediyoruz?" Breon hemen tetikte sordu.

"Bu, bilirsiniz, özel bir konser," dedi Whacks. "Birisi Baston Bay'de çaldığınızı duymuş ve gelip burada onun için çalmanızdan başka bir şey yapamazdı."

"Özel bir konser mi?" Breon bir kaşını kaldırdı. Bunu daha önce de duymuştu.

"Sana yeni giysiler aldım," dedi Whacks. "Ve nehrin karşısındaki bir handa banyo ayarladım."

Bir han. Sağda.

Breon yanakları yanarken, "Unut gitsin," dedi. Cafesinin yanında yere oturdu ve kollarını dizlerine doladı. "Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, ben bir müzisyenim. Bir fantezi değil."

"Hayır, hayır, hayır," diye itiraz etti Whacks başını sallayarak. "Her şeyi yanlış anladınız. Öyle bir şey değil."

"Ah?" Breon çantanın tokalarını çözdü ve aleti dışarı çıkardı. "Nasıl bir şey o zaman?"

"Bu bir konser," diye ısrar etti Whacks. "Kalitenin önünde. Oraya balık kokarak gidemezsiniz."

"Seyirci kim?" Breon talep etti. "Kim ödüyor ve para ne kadar? Ve konser nerede?"

"Konser handa değil," dedi Whacks. Her zamanki gibi cevaplamak istediği soruyu seçti.

"Nerede o zaman?"

"Ah, Bree," dedi Whacks hüzünle. "Bana güvenen, sevimli bir çocuk olduğun zamanları hatırlıyorum-"

Breon, "Cazibenin yeterli olmadığını öğrendim," dedi. "Ve güven kazanılmalı." Ve doğruyu söylemen konusunda sana güvenemeyeceğimi.

Whacks kederli bir iç geçirdi. "Bir kız için şarkı söyleyeceksin," dedi. "Tapınakta bir konsere katılacak.

köşeyi dönünce."

Breon tapınağın girişinde asılı duran bayrağı hatırladı. Bu o olmalı.

"O yanınızdan geçerken şarkı söylemeye ve çalmaya başlayacaksınız. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyorsun çünkü herkesin içinde olacaksın."

Bu nasıl iyi bir şey olabilir ki? Breon düşündü. Toplum içinde her zaman kötü şeyler olur.

"O geçiyor, ben ona şarkı söylüyorum, hepsi bu mu?" Whacks başını salladı. "Gördün mü? Kolay para."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Bu müşteri neden bu kıza şarkı söylememi istiyor?"

"Ona kur yapmanı istiyor."

Bu banyo ve kıyafet değişimini açıklıyor. Ama bu Whacks'in kaypak bakışlarını açıklamıyordu.

Breon, "Bu tür şeyler yanlış gidebilir, biliyorsun," dedi. "Bir kız domuz çöreği gibi değildir. Ona kur yapıp kazanacak ve sonra da başkasına verecek değilim."

"Sanırım sadece onu havaya sokmanı istiyor," dedi Whacks, dudaklarını ona hiç de çekici gelmeyen imalı bir şekilde yalayarak. "Onu biraz yumuşatmak için romantik baladlar söyle. O bir blueblood, ama o değil. Senin ona yardımcı olabileceğini umuyor."

"Hoşuma gitmiyor," dedi Breon, parmaklarını tellerin üzerinde gezdirerek, notaların sihir gibi süzüldüğünü duyarak. "Şehirdeki diğer tüm kıvılcımlar bir kıızı kötü bir karar vermeye ikna etmek için mavi harabeyi kullanıyor. Ben de bu işe bulaşmak istemezdim."

"Kırk kron teklif ediyor," dedi Whacks, kozunu oynayarak.

"Kan ve kemik," diye mırıldandı Goose. "Kırk kız mı? Bir aşk şarkısı için mi?"

"Girlie" aynı zamanda bir yüzünde taç, diğer yüzünde kraliyet silueti bulunan kraliyet parasının popüler adıydı. Breon'un avucunun içinden bırakın kırk kıızı, tek bir kızın geçmesi bile nadirdi. Bu küçük bir şeydi

servet. Ve eğer Whacks kırktan bahsediyorsa, bu muhtemelen aşık talibin altmış teklif ettiği anlamına geliyordu.

Breon, "Bu koyunun soylu biri olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi. "O kadar parayı nereden bulmuş olabilir?"

"Zengin olanlar sadece mavi kanlılar değil, biliyorsun-"

"Doğru, aceleciler ve hırsızlar ve sokak lordları var,"

Breon, "ve ben hiçbirine istemiyorum," dedi.

"Kırk kız, Bree," dedi Goose, meşgul elleriyle battaniyelerini karıştırırken.

"Bu genç aşıkları bir araya getirmek istemiyor musun?" Whacks onu sıkıştırdı. "Sadece onunla konuşmak istiyor."

"Onunla konuşmak mı? Tüm yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" "Bak, konser , her türlü Sokaklarda insanlar ve her yerde polisler var. Ne olabilir ki?" Whacks gür sakalını sıvazladı.

Breon içini çekerek elini kirli saçlarında gezdirdi. Acı çeken sadece Goose değildi. Çok zayıf bir yıl geçirmişti. "Pekâlâ," dedi, çoktan bir set listesi hazırlamaya başlamıştı, "Ben yaparım."

"Aferin oğlum!" Whacks gülümsedi. "Şimdi sadece-"

"Eğer," diye ekledi Breon.

Whacks ona göz kırptı. "Eğer ne?"

Breon, "Bu koyunun sana para verdiğini biliyorum," dedi. Parmaklarını oynatarak elini uzattı.

Whacks, "Verdi ama ben onu senin yeni kıyafetlerine, banyoya falan harcadım," diye sızlandı.

"Hepsi değil," dedi Breon. "Hepimizin iyi bir yemeğe ihtiyacı var ve ben ve Goose bu geceye kadar bekleyemeyiz. Ödeme yapıldığında ben yirmi beş kız alacağım, Goose ve Aubrey de beşer kız alacak."

"Neden beş alıyorlar? Bunu hak edecek bir şey yapmadılar ki." "Çünkü bu işte hepimiz birlikteyiz," dedi Breon. "Öyle değil mi?"

Her zaman ne dersin? Paylaş ve aynı şekilde paylaş?" "Bulma ücretim ne ? Sadece beş kron mu?"

Breon, "Sanırım ücretinizi çoktan talep ettiniz," dedi. "Al ya da git."

Whacks, "Pekâlâ," diye homurdandı ve pes etmesi Breon'a bilmesi gereken her şeyi anlattı. Whacks çantasını karıştırdı, bir cüzdan çıkardı ve . O kadar da ağır değildi ve Bree'nin aradığı kızlarla değil de çeliklerle dolu olduğuna şüphe yoktu.

"Kime şarkı söyleyeceğimi nasıl bileceğim?" Breon sordu. "Ona ait bir şeyiniz var mı?" Breon, kanalize edebileceği bir enstrümanı olduğu sürece neredeyse herkesi etkileyebilirdi. Kişinin gözlerinin içine bakabilmesinin de yardımı oluyordu. Bağlantılı bir nesneye sahip olmak daha da yardımcı oluyordu - sevilen bir nesne daha da iyiydi.

"Müşterinizle South Bridge ve River Street'in köşesinde buluşacaksınız. Tapınaktan sonra nehrin hemen diğer tarafında. Size vereceği bir şey olacak."

"Adının ne olduğunu bile biliyor musun?"

"Hayır." Whacks sırtına bir tokat attı ve neredeyse onu deviriyordu. "Endişelenme. Sana güveniyorum. Sadece şarkı söyle. Bu ve güzel yüzünle o da gelecektir."

AÇIKLANDI

Akşam yemeği erkendi ve bu zayıf zamanlarda her zamankinden daha gayri resmi bir şekilde yeniyordu. Kraliçe o akşamki konserin şerefine bir davetiye çıkarmış ve bunu tatil sezonunun açılışı olarak ilan etmişti.

Lyss içeri girdiğinde yemek odası zaten kalabalıktı. Otomatik olarak, olası pusular için odayı taradı. Herkesin pozisyon almak için itişip kakıştığı bu tür toplantılardan nefret ederdi.

Farklı insanların bir araya geldiğini gören Lyss biraz rahatladı. Cam Staunton'ın mavi elbisesi içinde tatlı masasını incelediğini gördü. O izlerken Cam iki bisküvi aldı ve ağzına attı. Dönüp Lyss'in onu izlediğini görünce yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzının etrafındaki pudra şekeriyle güzel bir tezat oluşturdu.

Lyss, "Bisküviyi ispiyonlamadan önce tanık arayacaksın, Asker," dedi.

Staunton birkaç kırıntı kusarak, "Evet, hanımefendi," diye geveledi. "Merhamet Hanımefendi," diye mırıldandı, sonra selam verip aceleyle uzaklaştı.

"Ekselansları."

Lyss arkasını döndü ve gümüş sarısı saçlarını ve siyah gözlerini ortaya çıkaran gece mavisi kadife paltosu ve üzerindeki fellscat şalıyla gelenin Finn sul'Mander olduğunu gördü.

Finn eğilip kızın elini öptü, dudakları kızın teninde büyüçülüğün vızıltısını bıraktı. "Ekselansları. Bilmenizi isterim ki

Bugün konsey toplantısında söylediklerinize katıldığımı belirtmek isterim - savaşı kaybediyoruz ama kimse bunu kabul etmiyor."

"Tam olarak kaybettiğimizi söylemedim," dedi Lyss. "Sadece kazanıp kazanmadığımızı sorguladım. Arada bir fark var." Olması gerektiğinden emindi ama bunu açıklamakta zorlanacaktı.

"Hala. Felakete giden bir yolda olduğumuza inanan pek çok kişi var." Adam kadının ellerini sıkıca kavradı ve sesi biraz titredi.

"Hey, şimdi," dedi Lyss. "Uzun bir sezon oldu. Konseye gelince, bazen insanları yeni bir düşünce tarzına ikna etmek zaman alır. Bunun kolay olması gerekmiyor." Bunu söylerken bile bu sözlerin ağzından çıktığına inanamıyordu.

Finn, "Anlamadıkları şey zamanın tükenmekte olduğu," dedi. Bununla birlikte, kendini toplar gibi oldu ve insanlarla dolu bir odada olduğunu hatırladı. "Özür dilerim," dedi. "Ne de olsa bu gece kutlayacak çok şeyimiz var."

Öyle mi? Adam eğilip arkasını dönerken Lyss düşündü. Alt dudağını ısırarak onun odayı geçmesini izledi. Savaş, çatışmalar durduğunda bitmiyor, diye düşündü. Arkadaşları arasında çok fazla yürüyen yaralı vardı. Savaş bugün sona erse, diyarın iyileşmesi ne kadar sürerdi?

İç geçirerek yiyecek ve içeceklere doğru yöneldi.

Kış sarayına yeni gelenler, aylar süren iz sürme faaliyetinin ardından yetersiz yiyeceklerle dolup taşıyordu. Salvosunun birkaç aç üyesini selamlayan Lyss, kendisine bir bisküvi ve bir kadeh şarap ikram etti. Büfeye doğru döndüğünde kendini İskoçyalı üniformasıyla göz kamaştıran Quill Bosley ile yüz yüze buldu.

"Tatlı Alyssa," dedi başıyla selam vererek. "Burada olmanı umuyordum."

Ben de öyle olmayacağını umuyordum, diye düşündü Lyss, kaçmak için bir bahane arıyordu ama bulamadı.

"Teğmen," dedi başını selamlamak için eğerek.

"İyi haberi yeni duydum," dedi. "Anladığım kadarıyla tebrikler sıraya girmiş, Kaptan. Yoksa size Gri Kurt mu demeliyim?"

"Yüzbaşı olur," dedi. "Aralarından seçim yapabileceğimiz çok daha deneyimli memurlar varken seçilmek benim için bir onurdu."

"General Dunedain'in sizin gözünüze girmek istemesi şaşırtıcı değil. Bunu hak etmediğinizi söylemiyorum elbette." Bosley sanki terfisi içeriden bir şakaymış gibi ona göz kırptı.

Bosley, geçtiğimiz sosyal sezonda Lyss'e ilgi gösteren birkaç talipten biriydi. Bu teklifler çoğunlukla hızlı girişler ve daha hızlı geri çekilmelerdi. Bosley çoğundan daha ısrarcı davranmış, garip konuşmalara ve ayaklarına basmaya olan eğilimine rağmen dans kartında defalarca görünmüştü. Vale soylularından birinin en küçük oğlu olan Bosley, yükselmek için alternatif bir yol izliyor gibi görünüyordu.

Lyss ilk başta kibar davranmış, en azından asker olarak konuşacak ortak bir şeyleri olabileceğini düşünmüştü. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirse, ondan o kadar az hoşlanıyordu. Görünüşe göre adam onun strateji hakkında söyleyeceklerinden çok, küçük giysilerinin altına girmekle ilgileniyordu. Şimdi de bir tür hak iddia ettiğini düşünüyor gibiydi.

Eve döndüğünden beri onu birkaç kez aramış olsa , yüz yüze gelmekten kaçınmayı başarmıştı. Gündönümü sosyal sezonunun gelişiyile birlikte, bu mühlet sona ermişti.

"Eve döndüğümüzden beri seni daha fazla göremediğim için hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim," dedi Bosley.

"Oldukça meşguldüm," dedi Lyss belli belirsiz. "Evde geçirdiğimiz zaman çok çabuk geçiyor."

"İşte bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz." Uzanarak kızın iki elini de tuttu. Neden insanlar onun elini tutup duruyordu? "Yemekten sonra bir planın olup olmadığını merak ettim," dedi,

Nefesindeki kokuyu alabilmek için yakınına eğildi. "Bir yere gidip savaş hikâyelerimizi paylaşabiliriz."

Eğer bunu gerçekten kastetmiş olsaydı, kadın baştan çıkabilirdi.

Özellikle de bu konuşma toplum içinde gerçekleşmişse.

"Çok kötü," dedi Lyss ellerini serbest bırakarak. "Bu akşam bir resitalim var. Aslında tüm sezon inanılmaz yoğun geçiyor. Çok fazla şehir dışında olduğum için, toparlanacak çok şey var. Sondaj, yürüyüş, toplantılar, daha fazla sondaj ..."

Bosley ağırlığını kaydırды ve ellerini yumruk yaptı. "Anladığım kadarıyla sosyal takviminiz karmaşık olmalı, tatil falan derken, ama eminim siz-"

"Sosyal takvimlerden bahsetmişken," dedi Lyss, Bosley'nin omzunun üzerinden bakarak, "işte Lord Thornleigh geliyor." Thornleigh'i gördüğüne sevindiği bir zamanı hiç hatırlamıyordu. Şu ana kadar.

Dışişleri Bakan Yardımcısı Caddis Thornleigh doğru geliyordu. Ya da belki de üzerlerine süzölmek daha iyi bir tanımlamaydı.

"Ekselansları," dedi, mükemmel bir selam vererek ve Bosley'i görmezden gelerek. "İç bölgelerden hoş geldiniz. Büyük bir heyecan içinde olmalısınız. Hayatınızın en önemli gecesinin eşiğinde olduğumuza inanabiliyor musunuz?"

Lyss bir an için kendini kaybetti. "Oh," dedi sonunda. "Eğer konserden bahsediyorsanız, ben-"

"Konser mi?" Thornleigh kaşlarını çatdı. "İsim gününüzden bahsediyorum, Majesteleri. İlk çıkışınız."

"Oh," dedi Lyss, kafası karışmıştı. "Buna daha aylar var."

Thornleigh onun kolundan tutup Bosley'den uzaklaştırarak, "Ben de tam olarak bunu demek istiyorum," dedi. Thornleigh'in durumunda bu kasıtlı bir küçümseme olurdu. "Meşgul olduğumu biliyorum ama artık buradasın ve zaman çok önemli. Kraliçeye mükemmel bir tören ve kutlama planlama sorumluluğunu üstleneceğimi söyledim. Davetli listesini görüşmek üzere yakında bir araya gelmemiz gerekecek."

Lyss'in midesi düğümlendi. "Senden bunu üstlenmeni isteyemezdim, diğer sorumluluklarınla birlikte, bilirsin, diplomasi gibi ..."

"Ekselansları, yeni yılda sizi iyi bir evlilik içinde görmekten daha önemli bir diplomatik çaba düşünemiyorum."

Bekle biraz.

"Benim isim günüm yaklaşıyor Lord Thornleigh," dedi Lyss. "Düğünüm değil. Uzun bir süre için değil." Bosley'nin hâlâ havada asılı durduğunu görmek için arkasını döndü. "Güle güle, Bosley," diye tersledi.

Bosley sertçe eğildi. "Belki Ekselansları, sizinle isim günü partinizde görüşürüz," dedi, çenesi gergindi. Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Thornleigh onu biraz uzaklaşana kadar izledikten sonra, "Şu kibirli herif, değil mi? Davet edileceğini nereden çıkarıyor?"

Lyss, "Bakın, gösterişli bir partiyle pek ilgilenmiyorum," dedi. "Paramız yok ve benim de zamanım yok. Yaz mevsimi yürüyüş sezonu ve şüphesiz ben de şehir dışında olacağım. Bence isim günlerini yaylalarda yaptıkları gibi yapmalıyız - yılda iki büyük törenle, on altı yaşına giren herkesi onurlandırarak. Her aile bir geyik eti ve bir fıçı bira ile katkıda bulunabilir."

Thornleigh'in yüzü bir denizcinin onaylamama düğümüne benzeyene kadar dönmeye devam etti. "Majesteleri, tüm saygımla, ben-"

Lyss, "Tüm isimleri sığdırabilmek için çok büyük bir pasta yapmamız gerekirdi," dedi. "Ya da belki sadece 'Kimi ilgilendiriyorsa: Tebrikler!' yazabilir."

Diplomatın yüzü yavaş yavaş endişeli bir maskeye dönüştü. "İlk kutlamanızın anlamsız olduğunu düşünebilirsiniz ama bu kraliyetin geleceği için önemli bir yatırım. Müttefiklere, kaynaklara ve paraya çok ihtiyacımız var. Doğru evlilik tüm bunları sağlayabilir. İşe yarar bir eş bulabilmek için güç gösterisine ihtiyacımız olacak.

zenginlik." Daha yakına eğildi. "Gerçekçi olun, Majesteleri. Anneniz kadar güzel değilsiniz, ya da kız kardeşiniz Hana, huzur içinde yatsın, ya da kuzeniniz Julianna -çok güzel bir kız- ama uygun bir sahneleme ile yapılabilecek çok şey var ve-"

"Lord Thornleigh, söz konusu bir ittifak olduğunda akıllıca seçim yapmanın öneminin farkındayım. Emin olun, evlenirken de güzel bir yüz aramayacağım. Bu savaşı kazanmamıza yardımcı olacak varlıkları getirecek birini bulacağım." Lyss'in sesi yükseliyordu ve şimdi insanlar dönüp bakıyordu. Lanet olası kemikler, diye düşündü. "Şimdi izninizle..."

Lyss cevap beklemeden, daha fazla düşünce dudaklarından dökülmeden kaçmaya başladı. Onun durumunda diplomasinin anahtarı buydu -gerçek düşüncelerini söylemeden önce kaçmak.

neyse, gerçekten istediği birini görmüştü. Hadley DeVilliers ile konuşmak için.

"Hadley!" diye haykırdı onu kucaklayarak. "Bu sabah seni toplantıda görene kadar döndüğünü bilmiyordum." Hadley her zaman uzak yerleri çağırırdı. Aylar sonra, güneşten bronzlaşmış teni, piercingleri ve dövmeleriyle her zamankinden daha egzotik görünüyordu. mavi ile çizgili siyah.

Lyss onu kol mesafesinde tutarak inceledi. "Seni son gördüğümde saçların-?"

Hadley yüzünü buruşturarak, "Pembe çok iyi bir hedef oldu," dedi. "Birkaç ıskalamadan sonra daha az görünür bir şey kullanmaya karar verdim."

"İyi fikir," dedi Lyss. "Egzotik limanlar ve açık denizlerdeki deniz savaşları hakkında hikâyeler dinlemek için sabırsızlanıyorum." Hikâyeler iyiydi. Sadece beni doğrudan işin içine sokmaya çalışmayın.

Hadley gülerek, "Ben buna tam olarak açık denizler demezdim," dedi. "Ardenine savaş gemileri ve Kartacalı korsanlar arasında, zamanımızın çoğunu

ve karaya oturmaktan kaçınmaya çalışıyorduk. Kıyıda o kadar uzaklaşamadık ama onları meşgul ettik."

"Gerçekten korsanları gördün mü?"

Hadley başını salladı. "Yine de hiçbir zaman çok yakın olmazlar ve genellikle diğer yelken açarlar. Korsanlar geri ateş eden gemilerle sevmezler, özellikle de peşinde oldukları türden bir mal taşımadığımız için."

"Ne kadar süre evde olacaksın?" Ardenine gemileri yıl boyunca denizlerde dolaşırdı, bu yüzden Hadley için belirli bir savaş mevsimi yoktu.

Hadley omuz silkti. "Henüz emir almadım, yani kim bilir."

"Ne zaman birkaç bira içip hasret giderebiliriz?" Lyss dedi ki. "Bu akşama ne dersin?"

"Duydunuz mu bilmiyorum ama bu akşam bir konser vereceğim-"

Hadley sırtarak, "Konsere geliyorum," dedi. "Bunu kaçıramazdım. Belki konserden sonra bir grup oluşturabiliriz."

"Hadi yapalım," dedi Lyss, saçma bir mutlulukla. "Çok uzun zaman oldu."

Hadley sanki konuşup konuşmamayı tartışıyormuş gibi duraksadı. "Bil diye söylüyorum, Arden'e saldırı fikrini destekliyorum. Aklınızda bir hedef olduğunu varsayıyorum."

"Birkaç tane," dedi Lyss acımasız bir gülümsemeyle.

Akşam yemeği servis edildi ama hâlâ Gölge yoktu. Lyss'in endişesi endişeye dönüştü. Geleceğini söylemişti ama ya ona bir şey olduysa? Konseyde de söylediği gibi, özellikle Aspen öldüğünden beri tehlikeli bir yolda yürüyordu.

Konser nedeniyle akşam yemeği erken verilecekti ve saraydaki hemen hemen herkes davetliydi. Mellony Teyze ev sahipliği yapıyordu. Raisa ve Julianna, Finn ve ailesi ile birlikte önde oturuyordu. Mellony Teyze elbette şık giyinmişti ve Julianna da ender rastlanan bir çiçeği andırıyordu.

Porselen teni ve dumanlı gözleri, zarif boynunu göstermek için topladığı saçları.

Lyss ilk kez oturma planına dahil edilmemişti. Seçme şansı olduğu için Hadley, Sasha, Mason ve Littlefield ile birlikte masanın ayak kısmına doğru yemek yedi.

Lyss, arpa olmadığı için genellikle en sevdiği yemeklerden biri olan kızarmış tavuğunu didikliyordu ama midesi endişeyle çalkalanıyordu. Shadow'un akşam yemeğine geleceğinden emindi.

Tatlı sırasında konuşmalar kaçınılmaz olarak Arden ve savaşa döndü. Sadece bir geceliğine savaşı görmezden gelemeyiz miyiz? diye düşündü Lyss. Eğer farklı bir şey yapmayacaksanız, o zaman neden başka bir şey hakkında konuşmuyorsunuz?

Ne dilediğinize dikkat edin.

Annesi ayağa kalktı ve oda sessizleşti. O böyle bir insandı. "Hepinize ışığın dönüşünü kutladığımız Gündönümü mevsiminin açılışına hoş geldiniz demek istiyorum. Ayrıca birçoğunuzun savaş alanından dönüşünü kutluyor ve asla aramıza dönemeyecek olanları onurlandırıyoruz." Kadehini kaldırdı ve herkes onu izledi. "Umarım hepiniz bu tatil sezonunda neşe ve huzur bulur, ruhunuzu onarmak için zaman ve mekân bulursunuz."

Hepsi içti.

"Kraliçe sözlerine şöyle devam etti: "Romantizmin kıvılcımı genellikle bu bayram mevsiminde ateşlenir. "Evlilik, geleceğe dair bir umudu ve inancı temsil eder - savaş zamanında şiddetle ihtiyaç duyulan bir şey. Bu ruhla, ev sahibiniz ve kız kardeşim Prenses Mellony ana'Marianna'nın bir duyurusu var." Eliyle işaret etti ve Mellony Teyze bir spekülasyon vızıltısı arasında ayağa kalktı.

Mellony Teyze yeniden evleniyor, diye düşündü Lyss. Aferin ona. Lyss olası adaylar için masayı taradı. Lord Mander yoktu. Onun yanında oturuyordu ama çoktan evlenmişti.

Micah Bayar olabilir mi? Bunca yıldan sonra nihayet bir araya gelmiş olabilirler miydi? Lyss masanın aşağısına baktı.

büyücünün oturduğu yerde. Büyücü gülümseyerek bakıyordu ama romantizmden eser yoktu.

"Majesteleri, bayanlar ve baylar, kızım Julianna ana'Mellony'nin Finn sul'Mander ile nişanlandığını duyurmaktan büyük memnuniyet duyuyorum."

Bekle. . . ne?

Lyss masanın aşağısına, Finn ve Julianna'nın yan yana oturdukları, kızarıp gülümsedikleri yere baktı. Julianna kızarıyor ve Finn gülümsüyordu. Julianna nişan yüzüğünü göstermek için birleştirdikleri ellerini havaya kaldırdı. Zümrüt ve elmaslardan oluşan yüzük mum ışığında parlıyordu.

Lord Mander anında ayağa kalkarak kadehini kaldırdı. "Mutlu çiftin şerefine!"

Micah Bayar gülümseyerek ona katıldı ve kendi kadehini kaldırdı. "Duyduk duymadık demeyin!"

Sonra Lord Vega. "Daha mutlu olamazdım," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Bu kraliyetin daha çok ihtiyaç duyduğu türden genç bir çiftsiniz."

Bunu kadeh kaldırma, iyi dilekler ve düğün planlarıyla ilgili sorular izledi. Lyss itaatkâr bir şekilde kuzenine kadeh kaldırdı, sonra bir kütük gibi sessiz oturdu, yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

Finn sul'Mander'a aşık olduğundan değildi. Doğru, gençken ona aşık olmuştu ama artık bunu unutmuştu. En azından büyük ölçüde. Tam olarak kışkandığından değildi. Sadece Thornleigh'in sözleri kafasında yankılanmaya devam ediyordu: Sen annen kadar güzel değilsin, ya da kız kardeşin Hana, huzur içinde yatsın, ya da kuzenin Julianna - çok güzel bir kız. . .

Finn ve Julianna birbirlerine o kadar yaklaşıyorlardı ki, tıpkı safkan bir çift gibi.

Sadece Lyss'in gerçekten olana kadar bunun olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Finn eve dönüş yolunda bu konuda tek kelime etmemişti.

Çok aşağılayıcıydı.

MÜŞTERİ

"Hanın" adı Mabry'nin Yeri'ydi ve Breon'un şüphelendiği gibi bir tıkırtı eviydi. Ama burası temiz ve bakımlıydı ve kapıyı kilitlediği ve sustalısını yanından ayırmadığı sürece orada banyo yapmaması için hiçbir neden yoktu.

Breon'un dünyasında uzun ve sıcak banyolara nadiren rastlanırdı. Küvete ilk giren olmak da alışılmadık bir şeydi. Doğruyu söylemek gerekirse, kıyafetlerini çıkaralı epey olmuştu ve ne kadar zayıfladığını görünce şok olmuştu. Boyu uzamıştı ve sanki gerilmiş gibiydi, kaburgaları derisinin altında belirginleşmişti.

Yaprağı rahat bırakmalısın, diye düşündü ve bırakacaktı da. Yakında.

Cildi kırışana, su bulanık griye çevirene kadar demlenmenin ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı. Sonunda damlayarak küvetten çıktığında saçları iki ton daha açıktı ve balık kokusu gitmişti.

Giysi paketini açar açmaz, Whacks'in onları seçmediğini anladı. Yumuşak yün pantolonlar, çiçekli kollu karlı keten bir gömlek ve zengin zümrüt yeşili kadife bir duble pantolon buldu. Altına giymek için sıcak tutan bir hortum ve üstüne giymek için de kadife süslemeli, ince, kapüşonlu bir pelerin vardı. Her şey yeterince iyi oturuyordu, ancak kemikli kışının üzerinden aşağı kaymasını önlemek için pantolonunu sıkması gerekiyordu.

Aynada kendine hayran hayran bakıyor, pozlar veriyordu ki biri odasının kapısını çaldı. Breon

sustalısını kaptı ve "İşgal edildi." dedi.

"Çabuk aç kapıyı. Ben Aubrey."

Sustalıyı yerleştirdi ve kapıya doğru yürüdü.

Aubrey elinde bir çift botla dışarıda duruyordu. Breon'u görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bones, Bree, şu halinize bakar mısınız? Herhangi bir saraya girip evinizde gibi hissedebilirsiniz."

"Ağzımı açana kadar," dedi ve kadının içeri girebilmesi için kenara çekildi.

İçeri girdi, geçerken botları adamın kollarına tıktırdı. "Bunları dene," dedi. "Bakalım uyacaklar mı?" Küvetin içine baktı. "Vay canına," dedi. "Bunu sürersen arpa bile yetiştirebilirsin."

Breon duygulanmış ve şaşırmış bir halde botları kucakladı. "Bunlar benim için mi?"

"Hayır, onlar ayakları seninle aynı boyda olan diğer sevgilim için."

Tatlım mı? Bu tuhaf bir şekilde cesaret vericiydi. Breon yatağın kenarına oturdu ve botlarını çekti. Gevşemişlerdi ama bir çift daha hortum ya da bir yıl daha büyüme bunu düzeltebilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi, hayranlıkla bakabilmek için ayaklarını uzatarak. "Nereden aldın bunları?"

"Diğer odalardan birinin dışında oturuyorlardı ve doğru boyutta gibi görünüyorlardı. Ev sahibi onları özlemeden gitsek iyi olur. Ama önce-" Aubrey onun yanına oturdu. Kollarını ona dolayarak uzun ve derin bir öpücük kondurdu, onu yastıkların üzerine bastırdı, ta ki kalbi süslü ceketinin altında güm güm atana kadar.

"Bu ne içindi?" dedi, kız öpüşmeyi kestiğinde. Şikâyetçi olduğundan değil ama onu böyle öpmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Bir beyefendiyi öpmenin nasıl bir şey olduğunu görmek istedim," dedi.

"Peki o zaman," dedi Breon, "madem buradayız, nasıl bir yer olduğunu görmek ister misin-?"

Başını salladı ve parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Dediğim gibi, koridorun sonundaki koy botlarını aramaya gelmeden önce gitmemiz gerekiyor," dedi. "Ama seninle özel olarak konuşmak istedim." Ellerini aşağı doğru kaydırarak boynunu çevreledi ve parmaklarıyla boynunun sihirli işareti okşadı. Sonra daha yakından bakabilmek için başını aşağı doğru itti. Sırtında ve omuzlarında tüyler diken diken oldu.

"Yapma," dedi, çekerek

kurtuldu. "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Aubrey ona göz kırptı, sonra ellerini kucağına bıraktı. Breon onun hayır cevabını duymaya alışık olmadığını tahmin ediyordu. En azından ondan.

"Kendi başımıza dışarı çıkma zamanı geldi," dedi.

Breon biraz arkasına yaslanıp ellerini kalçalarına dayadı. Beklemeye başladı.

"Whacks bizim için hiçbir şey yapmıyor, sadece yolumuza çıkıyor," dedi. "Çetesine destek olamayan bir sokak ağası, bir çeteye sahip olmayı hak etmiyor."

"O bir sokak ağası değil," dedi Breon. "O bir menajer. Biz bir ekip değiliz, biz bir müzik grubuyuz." Bu ayrımı korumanın kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu söyleyemedi.

Aubrey, "Her neyse" der gibi elini salladı. "Bütün parayı getiren sensin. Şimdi biraz paramız var, daha da gelecek ve senin de güzel kıyafetlerin var. Bu geceki konserden sonra gidelim derim."

"Ve nereye gideceğiz?"

"Sahile geri döneceğiz. Limanın aşağısında biraz iş yapıyorum. Ayrıca, oradan her yere yelken açabiliriz. Bundan sonra senin menajerin ben olacağım."

"Peki ya Goose?"

Kaşlarını çattı. "Peki ya ?" "Ona ne olacak?"

"O ... Whacks ile kalacak sanırım," dedi omuz silkerek. "Biz gittikten sonra neyle geçinecek?"

Tekrar omuz silkti.

"Whacks kendi başının çaresine bakabilir," dedi Breon. "Ama biz gidersek Goose da bizimle gelir. Temizlenmek için bir şansa ihtiyacı var." Eğer Whacks'i bırakırlarsa, eğer kaynağı ortadan kalkarsa, her şey daha kolay olabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Aubrey gözlerini devirerek ve kederli bir iç çekişle. "Kaz geliyor." Ayağa kalktı. "Geri dönsek iyi olacak," dedi hızlı ve işbilir bir tavırla.

Breon o gün ikinci kez hayır diyerek, "Sen git," dedi. "Ben erkenden Southbridge'e gidip neyin ne olduğuna bakacağım."

Aubrey uzun bir süre onu inceledi. "Pekâlâ," dedi. "Dikkatli ol. Sen döner dönmez gidebilmemiz için her şeyi toparlayacağım." Onu umut verici bir şekilde tekrar öptü ve kapıdan çıktı.

Breon kendi kendine gülerek başını salladı. Bu kız cazibesini bir musluk gibi açıp kapatabiliyordu. Ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de aralarındaki bu şey belki de aşık olmaya en çok yaklaştığı şeydi.

Bütün gün aşk şarkıları söylüyorsun, diye düşündü, ama gelip kulağını ısırsa bile aşkı bilemezsin.

Zaman boşa geçiyordu. Breon cafesini aldı, merdivenlerden indi ve ortak salonda hızlı adımlarla yürüdü, müşterilerden herhangi biriyle göz teması kurmamaya veya kendisine yöneltilen müstehcen yorumlara cevap vermemeye dikkat etti. Dışarı çıktıktan sonra nehrin tapınak tarafına geçti ve büyük ön kapıdan içeri girdi.

Kapıların hemen içindeki küçük bir kabul masasında oturan bir görevli, büyük bir ışıklı el yazmasını karıştırıyordu.

"Bana bir kütüphane olduğu söylenmişti?" Breon başını kaldırıp baktığında şöyle dedi.

Yarı yarıya neden bilmek istediğini sormasını bekliyordu ama kadın sadece işaret etti. "Bu koridorun sonunda sağda. Sonuna kadar giderseniz kaçırmazsınız." Kadın okumaya geri döndü.

Yeni giysiler olmalı diye düşündü, parmaklarını kadifenin üzerinde gezdirirken.

Kütüphane o güne kadar gördüklerinin en büyüğüydü, üç katlıydı ve tamamı koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı. En yüksek raflara ulaşmak için kullanabileceğiniz tekerlekli merdivenler vardı. Bir başka duvarda da, içlerinden rulo yapılmış el yazmalarının çıktığı küçük nişler vardı.

Dedeler şuradaki buradaki masalarda oturmuş, başlarını işlerine eğmişlerdi. Bir köşede bir bilgin bir grup çocuğa kitap okuyordu. Ön masada oturan bir adam Breon'un yaklaştığını görünce başını kaldırdı ve işaret parmağıyla kitabındaki yerini tuttu.

"Merak ediyordum da," dedi Breon, "gemiler hakkında hiç kitabınız var mı?"

Görünüşe göre öyle yapmışlar.

Breon gemiler ve deniz hakkında saatlerce okuyabilirdi. Belki de bir liman kasabasında büyüdüğü, gemilerin gelip gidişini izlediği ve gemide olmayı dilediği içindi. Bir keresinde, bir gemi kaptanı onun limandaki gemilere özlemle baktığını görmüş ve daha yakından bakması için kürek çekmeyi teklif etmişti. Breon nedensiz bir paniğe kapılmış ve kaçmıştı.

Kitaplar gitmek için daha güvenli bir yoldu. Bir kitabın kapakları arasında kaybolmak kolaydı. Burada, tapınak kütüphanesinde yaşamının nasıl bir şey hayal etti; burada okuyabilir, okuyabilir, okuyabilir, arada bir ekmek ve portakal almak için meydana çıkabilirdi. Tapınak günlerinde, banyo yapmak için kliket-house'a giderdi.

Ne olduğunu anlayamadan tepedeki çanlar çalmaya başlamıştı ve saat yediye ve işle ilgili bağlantısıyla buluşma vakti gelmişti.

Cafesini omzuna atarak merdivenlerden geri döndü, cebine attığı her neyse onu aramak istemeleri ihtimaline karşı kapının yanındaki masada durdu. Görevliler onu el sallayarak tapınağın ön kapısından, konserin duyurulduğu pankartın altından geçirdiler.

Breon köprüyü geçip Ragmarket olarak bilinen mahalleye geri döndüğünde hafif bir kar yağıyordu.

soldaki ilk sokaktan aşağı indi. Sokak, nehir kıyısındaki bir dizi meyhane, klike-ev ve apartmanın arkası boyunca uzanıyordu.

İlk bloğun sonunda, köşedeki elektrik direğine yaslanmış pelerinli bir figür gördü. Lambaya yaslanan Breon'u fark edince doğruldu, gözleri kapüşonunun gölgesinde parlıyordu. Gerisi tamamen karanlıktı, sanki korkunç hikaye kitaplarındaki, içinde yaşamak için yeni bir beden arayan iblislerden biriydi.

Aşık talip bu muydu? Kız arkadaşıyla aşk yaşamakta zorlanmasına şaşmamalı.

Ve yine de onda tanıdık bir parlaklık vardı, Breon'un her zaman büyücülerle ilişkilendirdiği mavi-beyaz bir parıltı. Bu doğru olamaz, diye düşündü Breon. Büyücüler asla bir sevgili bulmakta zorlanmazlar. En azından o böyle duymuştu.

Belki de yanılıyordu. Müşteri olduğu gibi sarıldığı için iyi bakamıyordu.

Breon oyunun kurallarını baştan belirlemek isteyerek, "Bir sokak konseri için buradayım," dedi. "Öyle mi?"

"Büyücü sen misin?" Müşterinin sesi ölü bir balık soğuktu ve sanki bunu gizlemeye çalışıyormuş gibi düzdü.

"Evet," dedi Breon, kılı kırk yarma işinde olmadığından ve Whacks'in ona ne söylemiş olabileceğini bilmediğinden.

"Klan yapımı bir tılsım takıyor olsa bile bir kişiyi etkileyebiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Breon. Gerçekten hiçbir fikri yoktu ama cevabın evet olmasının daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştı. Bu yüzden mi çağrılmıştı? Bu büyücü denediği ve başarısız olduğu için mi? Breon göğsünü biraz kabarttı.

Yabancı sokağın yukarısına ve aşağısına baktı, sonra Breon'a kendisini takip etmesini işaret etti. Breon için bir tedirginlik kaplayarak bunu yaptı. Whacks kiminle iş yaptığı konusunda o kadar da seçici değildi. Breon'un cebinde fazla para olduğundan değil. Whacks'in hafif cüzdanının çoğunu Goose'u idare etmek için birkaç yaprağa harcamıştı. Biraz da kendisi için.

"Bu köşede olacaksın," dedi müşteri, ara sokaklardan ana yolun köprüyle kesiştiği yeri işaret ederek. "O geldiğinde, nehir kıyısından bu tarafa doğru ilerleyecek ve onu nehir kenarındaki parka getireceksin. Orada dur."

"Kime şarkı söyleyeceğimi nasıl bileceğim? Neye benziyor?"

"Uzun boylu," dedi müşteri, "ve iri kemikli. Garip. Yeşil bir elbise giyecek. Ve bir şal."

Bu birinin sevgilisini tanımlamasına benzemiyordu. Breon daha fazlasını bekledi ama alamadı. "Bu kadar mı?"

"Bu yeterli değil mi?"

Breon, "Yanlışı kızı etkilemek istemiyorum," dedi. Başka biri olsaydı, bununla ilgili bir şaka yapardı. "Ah... peki ya saçları? Nasıl bir şey?"

"Uzun ve bir tür okroid rengine."

"Ochroid?" Kim "ochroid" der ki? Bir çeşit hastalık gibi geldi.

"Eski altın ya da kehribar gibi," dedi müşteri sabırsızlıkla. "Bir enstrüman kutusu taşıyor olabilir."

"Bir enstrüman kutusu mu?" Breon bir ilgi kıvılcımıyla söyledi. "O bir müzisyen mi?"

Müşteri soruyu duymazdan geldi. Onun yerine pelerininin içini karıştırdı ve Breon metalin metal üzerinde yumuşak bir şingirtisini duydu. Müşteri elini ona doğru uzattığında Breon bir adım geri çekilmekten kendini alamadı.

Müşteri bıkkın bir nefes verdi. "Onu büyülemek için ona ait bir şeye ihtiyacınız olduğu söylendi," dedi müşteri. "İstiyor musun, istemiyor musun?" Yumruğunu açtı ve Breon'un eline bir madalyon bıraktı.

Breon onu avucunda tarttı. Altın gibi ve dışında bir gül yazılıydı. Küçük bir tırnağıyla açtığında, gözlerinin önünde yer değiştiriyormuş gibi görünen küçük boyalı mavi kan portreleri içerdiğini gördü.

Başını kaldırıp müşteriye baktı. "Bu ... manevi değeri olan bir şey miydi-?"

"Evet." Breon incelemeye devam edince müşteri tısladı, "Kaybetmeden önce o şeyi kaldır. Ve kimsenin görmesine izin verme."

Breon onu pantolonunun cebine soktu ve yüzündeki çatık kaşları gizlemek için başını eğdi. Bu müşteriden hiç hoşlanmamıştı.

Cadde boyunca bir aşağı bir yukarı bakan müşteri kapüşonunu öne doğru çekti, pelerinini etrafına sardı. Belki soğuk rüzgârdandı ama Breon, yeni kıyafetleriyle bile onun gibilerle görünmek istemediği izlenimine kapıldı. "Çalmaya ve şarkı söylemeye devam etmeni ve ben gelene kadar onu orada tutmanı istiyorum. Sonra gidebilirsin."

Breon sırtındaki cafeyi kaydırды, bu buluşmayı yağlamaktan tedirgindi. "Kız seni tanıyor mu? Bu onun yapacağı bir şey mi? Planlamıyor musun-?"

"Bu işi istiyor musun, istemiyor musun?" Müşteri Breon'un ince ceketinin önünü kavradı ve onu salladı. Yine yumuşak bir metal şingirtisi duyuldu.

Bu koyda kur yapmak istediği tüm kızlardan bir cep dolusu madalyon var mı?

"Size şarkı söylemeniz için para ödeniyor, soru sormanız için değil."

Breon tereddüt etti. Bu iş çok kötü kokuyordu ama buna gerçekten ihtiyacı vardı, özellikle de o ve diğerleri Whacks'ten ayrılacaklarsa. Seyahat parası isteyeceklerdi.

Parayı peşin alabilirse, geri dönüp Goose ve Aubrey'i alacak ve hiçbir etik kaygı duymadan yola koyulacaktı. Denemeye değerdi. Elini uzattı. "Peşinata ihtiyacım var. Yirmi beş kron."

"Peşinatı senin ... işleyicine verdim," dedi müşteri. "Kızı teslim ettiğinizde geri kalanını ona ödeyeceğim. Konser dokuz buçuk gibi bitmiş olur. Çeyrek geçe burada olmanı istiyorum. Zamanı tapınak çanlarına göre ayarlayabilirsin. Anladın mı?"

Breon bundan hoşlanmamıştı ama Whacks anlaşmayı çoktan yapmıştı, bu yüzden tartışmak zordu. Başını salladı. "Anladım."

"Bir şey daha var." Bir tür sokak sihirbazı gibi tekrar pelerininin içine uzanan müşteri, bir beze gevşekçe sarılmış bir demet çiçek çıkardı ve Breon'a doğru itti. "Bunları ona ver."

Bu garipti. Müşterisi çiçekleri kendisi vermek ve övgü aldığından emin olmak istiyor gibi görünüyordu. "Çiçekleri ona vermemi ister misiniz?"

"Ben de öyle demedim mi?"

Breon buketi aldı. "Ya bunları kimin gönderdiğini sorarsa? Ne söylemem gerekir?"

"Ona Darian olduğunu söyle," dedi müşteri.

Darian mı?

"Unutma, yüz yüze görüşmemizi görene kadar onu orada tut."

"Doğru," dedi Breon, bu berbat müşterinin gitmesini dileyerek.

Ama Darian'ın söyleyecek bir şeyi daha vardı. "Unutma, eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, hiç doğmamış olmayı dilersin." Etrafında kar girdapları oluşurken döndü ve botları buzlu kaldırım taşlarında çitirdayarak uzaklaştı. Breon bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledi.

Breon olduğu yerde donmuş gibi duruyordu. Elleri, enstrüman çantası ve çiçeklerle doluydu. Sonunda çantasını karın üzerine bıraktı, kemerini çözdü ve çiçekleri içine kaydırды, onları teslim ettiğinde oldukça kötü bir gösteri yapacaklarını düşünüyordu.

Gerçekten umurunda değildi. Bu işi asla kabul etmemeliydi. Bunu şimdi biliyordu ama bundan kurtulmanın bir yolunu da göremiyordu.

Bakalım nasıl görünecek, dedi kendi kendine. Eğer çok kötü kokuyorsa, bir mavi ceket bulurum. Kendi kendine böyle diyordu ama kalbinin derinliklerinde bunu yapmayacağını biliyordu.

OYUNCULAR SAHNEYE ÇIKIYOR

Mellony Teyze konseri duyar duymaz, Lyss'in gösteri için kendisinden bir elbise ödünç alması konusunda ısrar etmişti. Lyss'in teyzesinin dolabında, her bir giysinin keten bir ambalaj içinde sevgiyle korunduğu bir tür elbise müzesi vardı. Bugünlerde kimsenin bulsa bile alamayacağı türden elbiselerdi bunlar. Lyss, içine sığabileceği bir yeşil elbise bulana kadar bir düzine elbise denemek zorunda kalmıştı. O bile o kadar dardı ki zar zor yürüyebiliyordu ve gerçekten de ona çok kısa gelmişti.

Mellony Teyze alt dudağını çiğneyerek ve Lyss'i bir aşağı bir yukarı süzerek, "Sen sadece iri kemiklisin, canım," demişti. "Bunda yanlış bir şey yok."

Sadece kemik değildi. Bir yayla bu kadar çok zaman geçiren, dövüşen ve pratik yapan, günlerini at sırtında, tuvalet kazarak ve benzeri şeylerle geçiren herkes kas katmanları ekleme eğilimindeydi. Bu çoğu zaman iyi bir şeydi. Mellony Teyze'nin dar elbiselerinden birinin içine girmeye çalışan bir vücut hariç.

Lyss, "Teklifin için minnettarım Mellony Teyze, ama belki de bu iş yürümeyecek," dedi. "Eminim yapabileceğim bir şey var-"

"Saçmalık," dedi Mellony. "Seçiminizi yapın, ben de değiştireyim."

"Elbiselerini bana uyacak şekilde değiştirmeni istemiyorum," dedi Lyss. "O zaman sana uymazlar. Sadece klan ceketimi giyeceğim. Bu-"

Mellony Teyze yüzünü buruşturarak, "Cenaze ceketiniz kesinlikle unutulmaz," dedi, "ama sanırım bu vesileyle daha şenlikli bir görünüm isteyeceksiniz."

Sonunda Lyss çok kısa olan yeşil elbiseyi seçti, nasıl olsa gösterinin üstesinden gelebileceğini düşündü. Yine de Sasha'nın uğrayıp ona yardım etmesi iyi oldu, yoksa geç kalacaktı.

"Yürüyebilmen için yanlardan kesmemi istemediğine emin misin?" Sasha elini belindeki bıçağa dayayarak kuşkuyla konuştu.

"Bu ödünç alınmış bir elbise, Sasha," dedi Lyss. "Bir süre bununla yaşamak zorunda . Üzerine şalımlı giyerim, sonra da daha rahat bir şeyler getiririm."

Sasha bir dizi küçük düğmeyi karıştırırken, "Keyfine bak," dedi. Her şey biraz gülünçtü - Sasha oda hizmetçisini oynuyor, silah ve zırh yerine kombinezon ve dantel giymesine yardım ediyordu.

Sasha, dişlerinin arasında tuttuğu düğme kancasının etrafında, "Peki, buna ne dersin-Julianna ve Finn," dedi. "Bunun olacağını tahmin etmiş miydin?"

"Hayır, yapmadım."

"Benim de hiçbir fikrim yoktu," dedi Sasha, "ama belki Julianna sana önceden söylemiştir diye düşündüm."

"Biz gerçekten yakın değiliz," dedi Lyss. Tüm çabalarına rağmen sesi titriyordu. Bunun üzerine Sasha düğmelerini iliklemeyi bıraktı ve Lyss'in yüzüne bakabilecek hale gelene kadar yürüdü.

"O senin için iyi bir eş değil, Lyss," dedi nazikçe. "Sen ondan bir düzine yönden daha güçlüsün. Daha iyisini yapabilirsin ve yapacaksın da."

Lyss mahcup oldu. Beni okumak bu kadar kolay mı? Finn sul'Mander'ın peşinden koştuğumu herkes biliyor mu? Tüm sarayın alay konusu muyum? Ya da daha kötüsü, acınacak biri miyim?

"Hayır," dedi Sasha, onun dile getirilmemiş sorusunu yanıtlayarak. "Muhtemelen, bunu bilen tek kişi benim ve bunu söylemeyeceğim."

herkes."

Lyss ve Sasha ahırın avlusuna çıktıklarında, kapının önünde sıralanmış üç araba ve binmek için bekleyen küçük bir insan kalabalığı vardı.

Lyss Julianna'yı hemen fark etti. Her zamanki gibi etrafı bir arkadaş kalabalığıyla çevriliydi ve nişan hakkında vızıldıyorlardı. Lyss arı kovanına çomak sokar gibi Julianna' etrafında geniş bir daire çizdi. Kuzeninin nişanını kutlaması gerektiğini biliyordu ama hiç havasında değildi. En azından Finn Julianna'yla birlikte değildi, bu da küçük bir nimetti.

Ama Julianna onu gördü ve arkadaşlarından uzaklaştı. "Alyssa! Bekle! Bir bakayım!"

Bu yüzden Lyss'in durması, dönmesi ve tek yapabildiği minik adımlarla elbisesini göstermesi gerekiyordu. Kuzeni dumanlı mor renkte uzun, kıvrımlı bir elbise giymişti, gece yarısı saçlarında bir düzlük zambağı vardı. Finn'in ona vurulmuş olmasına şaşmamalıydı.

"Çok güzel görünüyorsun, Alyssa," dedi Julianna, her zamanki gibi nazik bir şekilde. "O elbisenin iyi bir şekilde kullanıldığını gördüğüme çok sevindim. Annem onları saklamakta ısrar ediyor ama hiç giymiyor. Onu gerçekten kendinin yapmışsın."

Çok uzun sürmez, diye düşündü Lyss.

"Bir bakayım!" Arayan Bethy Musgrave'di, West Gate yakınlarındaki bir toprak sahibinin kızıydı. Lyss'in çok az tanıdığı ve daha iyi tanımak istemediği biriydi.

Bethy kaşlarını çatarak işaret parmağıyla pürüzlü dudaklarına vurdu. "Heykelsi görünüyorsun," dedi, sanki bu kelimenin tadını çıkarıyormuş gibi. "Yine de ayak bileği sorununu halletmek için etek ucuna bir volan eklemeli miydin diye merak ediyorum."

Lyss elbisesinin eteklerinin kaval kemiklerini sıyırdığı yere baktı. Sonra başını kaldırıp Bethy'ye baktı. "En azından bu düzeltilebilir," dedi. "Pislik olmak öyle değil."

Bethy uzun bir süre donup kaldı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonra eteklerini topladı,

Başını salladı ve Julianna'ya, "Unutma, gelecek hafta Cecily ve Geoff ile kâğıt oynayacağız," dedi. Fırlayıp gitti.

Lyss'i şaşırtan bir şekilde Julianna gülmeye başladı. Bir kez başladığında, gözlerinden akan yaşları koluyla silene kadar güldü. "Yüzünü gördün mü? Bunu hak etmişti. Keşke ben de senin gibi fikrimi söyleyebilseydim."

Lyss, "Herkes aklımdan geçenleri duymak istemiyor," dedi.

"Ama bunu duymaları gerekiyor," dedi Julianna. "Bugün konseyde söyledikleriniz bence harikaydı. Yeni fikirlere ihtiyacımız var. Bazen çok sinirleniyorum. . . ." Sözünü yarıda kesti.

Sen de mi? "Oh. Şey. Teşekkür ederim," dedi Lyss. "Ben ... ah ... desteğiniz için minnettarım. Nişanınız için sizi şahsen tebrik edemedim. Sen ve Finn çok güzelsiniz... birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Julianna'nın yüzündeki ifadeden Lyss'in ne düşündüğünü gerçekten önemsedici anlaşıyordu. "Kraliçe onayını verdi ve annem bundan daha fazla memnun olamazdı. Bunu beklemiyordum... şey..." Tereddüt etti, sonra aceleyle devam etti. "Dinle, bunu sormak için yanlış bir zaman olduğunu biliyorum ama saraya döndüğünden beri seni neredeyse hiç görmedim. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum ama düşünümüzde Finn ve benim yanımda olursan benim için çok anlamlı olur."

Lyss ağzını açtı ve ilk kez ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bir kez daha gafil avlanmıştı. Savaş alanında oklardan kaçmakta bu kadar iyiyken sarayda nasıl bu kadar kolay bir hedef olabiliyordu?

Lyss hiçbir şey söylemeyince Julianna hemen devam etti. "Finn'le bunun hakkında konuştuk ve bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyor. İkimiz de sana çok hayranız ve günümüzü paylaşmayı tercih edeceğimiz başka birini düşünemiyoruz."

"Şey, bu çok şaşırtıcı bir sürpriz. Ben-"

"Bana Őimdi bir cevap vermek zorunda deęilsin," dedi Julianna. "Bu gece aklında baŐka Őeyler olduęunu biliyorum. Henüz bir tarih bile belirlemedik, ama daha sonra deęil, daha erken dűŐűnűyoruz. Eęer evet dersen, programını ayarlamaya ęalıŐacaęız." Kuzeni onun kolunu sıktı. "Kız kardeŐime en yakın kiŐi sensin, o yűzden en azından bunu dűŐűneceęini umuyorum."

"Harika," dedi Lyss. "Bu Bunu dűrt gűzle bekleyeceęim." DiŐ ęektirmek gibi.

Bunun olacaęını neden tahmin edemedim? diye dűŐűndű. Ben Julianna'nın kırk yaŐın altındaki tek kadın akrabasıyım. Tabii ki dűęűne katılmamı isteyecekti. Bunun akıllıca bir politik hamle olduęundan bahsetmiyorum bile. Julianna'nın ęok iyi olduęu tűrden.

Kafasını kaldırdıęında Julianna'nın onu beklenti dolu bir bakıŐla izledięini gűrdű ve "Finn nerede bu arada? Onun da geleceęini sanıyordum."

"Bizimle orada buluşacak," dedi Julianna. "Daha erken kağamazdı. Şimdi gidip hangi arabaya binmemiz gerektiğine baksam iyi olacak."

Lyss, zihni allak bullak olmuş bir halde, kuzeninin bekleyen arabalara doğru uzaklaşmasını izledi.

"Ekselansları."

Lyss dűndűęűnde Cam'i tam arkasında buldu. Artık mavilerini giymiŐti ve hiębir yerinde pudra Őekeri lekesi yoktu. "Ekselansları, size orta vagona kadar eŐlik edeceęim," dedi. "Eęer zaman kazanmak istiyorsanız yola ęıksak iyi olur. Enstrűman ęantanızı yűkledim ve Prenses Julianna da ęoktan bindi." İleriye bakan Lyss, orta vagonun etrafının at sırtında daha fazla Gri Kurt tarafından ęevrildięini gűrdű.

"Gűlge'yi gűrmedin, deęil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hanımefendi. YűzbaŐı Byrne bizimle geleceęini sűylemiŐti ama onu henűz gűrmedim. Belki de bizimle orada buluŐmaya karar vermiŐtir."

Zihni endişeyle dolu olan Lyss kendisinin belirlenen arabaya götürülmesine izin verdi. Cam ona elini uzattı, sonra da arkasından bindi. "Yüzbaşı Byrne içeriye binmem gerektiğini söyledi," dedi, sanki varlığını haklı çıkarma ihtiyacı hissediyormuş gibi. "Talbot da yanımızda olacak."

"Harika," dedi Lyss otomatik olarak. "Bu harika."

Cam karşı koltukta Julianna'nın yanına yerleşti ama Lyss bunu fark etmedi bile. Bu konserde sahne alması için Shadow'a baskı yapmamalıydım, diye düşündü Lyss. Aspen'in ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra insanların önüne çıkmak isteyeceği son şey olurdu. O baş başa kalmak isteyecek türden biri. Tek başına sahneye çıkmak zorunda kalsam da umurumda değil. Bırak iyi olsun.

"Alyssa? var?"

Lyss başını kaldırıp kuzeninin endişeli gözleri ve çatık kaşlarıyla karşılaştı. "Yok bir şey. Sadece hatırlamaya çalışıyorum-"

Tam o sırada, birisi arabaya tırmanırken araba biraz sallandı.

İç

nd Gölge'ydi.

e. "Merhaba, Meadowlark," dedi Shadow, boş kutuyu göstererek

Lyss'in yanındaki boşluğa oturdu ve basilkasını dizlerinin arasına yerleştirdi. Cam ve Julianna'ya başıyla selam verdi. "Geciktiğim için özür dilerim. Umarım sizi geciktirmemişimdir."

"Gölge!" Lyss kollarını ona doladı. "Yaratıcı'ya şükürler olsun. Öyle olmadığını düşünmeye başlamıştım -doğrudan Demonai Kampı'ndan geldiğini."

"Birkaç saat önce geldim. Tapınağa gitmeden önce terimi yıkamam gerektiğini düşündüm." Başını eğdi. "Sen iyi misin?"

"Mükemmel," dedi Lyss. "Ben Sadece geç kalmak istemedim. Baban burada olacak mı?"

Başını salladı. "Tekrar bir araya geldik. Bir proje üzerinde çalışıyorduk."

Gölge tozluk ve çizme giymişti, boynunda bir tılsım vardı. Üstüne kavak ağaçlarıyla süslü, geyik derisinden ince bir matem ceketi giymişti. Lyss'e baktı ve

Aşağı inerek elbisesini ve saçlarını inceledi. "Umalım da müziğimiz kıyafetlerimizden daha uyumlu olsun," dedi.

"olacak," dedi Lyss. Çantasını karıştırdı ve şarkı listesini çıkardı. "Şimdi, aynı sayfadan şarkı söylediğimizden emin olalım. Sende ne var?"

Düetleri hayatları boyunca söyledikleri şarkılardı. Shadow solo parçaları için iki yeni beste getirmişti. Yani o yokken müzik yazıyordu. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi, kafa kafaya vermişler, müzik üzerine tartışıyorlardı.

Çok geçmeden Güney Köprüsü'nden geçip tapınağın önünde durdular. Fells'in farklı halklarının bir karışımı olan konser izleyicileri tüm caddeyi doldurmuştu. Arabalardan inen büyücüler ve Vadi soylularının üyeleri, şıklıklarıyla meydanı aydınlatıyordu. Bunlar Briar Rose Bakanlığı'nın patronları olacaktı. Bazıları uzun zamandır davanın destekçileriydi. Diğerleri ise hiç şüphesiz kraliçenin gözüne girmek istiyordu.

Çıraklar loncalarının gökkuşağı rozetlerini takıyor, askerler üniformalarını giyiyordu. Klan halkı da geleneksel kıyafetleriyle iyi bir şekilde temsil ediliyordu. Şimdi, yürüyüş sezonunun sonunda, bazıları altı aylık ziyaretleri için Vadi'ye inmişti. Müzik, dans, düğünler, cenazeler ve siyaset onları düzlük olarak gördükleri bu yere getirebilecek tek şeydi.

Southbridge ve Ragmarket ebeveynleri, en iyi ve bazen de tek kıyafetlerini giymiş olan çocukları öne doğru sürdüler.

Mavi ceketli muhafızları arabacıyı tapınağın arkasındaki daha az kalabalık olan ve Lyss ile arkadaşlarının arka kapıdan girebilecekleri sokağa yönlendirdi.

Hemen içeride Finn ve Hadley onları bekliyordu. O ve Julianna sanki birbirlerini görmeyeli saatler değil de aylar olmuş gibi sarıldılar.

"Seninle gelemediğim için üzgünüm," dedi Finn. "Bugünlerde hayatımı yöneten çok fazla insan var gibi görünüyor. Babamın kesinlikle hiçbir duygusu aciliyeti yok söz konusu olduğunda

savaş ve politika dışında her şey. Lord Vega da şifa hizmeti konusunda aynı durumda." Julianna'yı tekrar öptü. Ve sonra tekrar.

"Hey, Lyss," dedi Hadley, sanki onun dikkatini öpüşmeden başka bir yöne çekmek istercesine. "Bu yeni bir elbise mi? Seni daha önce bunu giyerken gördüğümü sanmıyorum."

Lyss, Hadley'nin yüzünde bir sırıtma belirtisi olup olmadığına baktı ama göremedi. "Bu Mellony Teyze'nin," dedi, kumaşı çekiştirme dürtüsüne direnerek. Hadley deri pantolonu ve ipek içinde çok daha rahat görünüyordu, belinde bir denizci kuşağı vardı.

Hadley onu inceledi. "Daha sık elbise giymelisin," dedi çenesini okşayarak ve düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Kürekle atmayı bırak Hadley, biliyorsun ben-"

Hadley sırtarak, "O elbise demedim," dedi. "Sadece genel olarak elbiseler."

Finn ve Julianna öpüşmeyi bitirmiş gibi görünüyordu çünkü Finn konuşmaya girdi. "Gidip gerek," dedi Finn, "ama sonra dışarı çıkacağız. Bizimle gelmek ister misin?"

"Biz" derken Julianna ve Finn'i mi kastediyorsun? Üç kişi kesinlikle kalabalık olurdu. "Şey, ah . . . Çok isterdim, ama aslında Hadley'e söz verdim-"

"Hadley, sen de gel," dedi Julianna, mutluluğu serseri bir dalga gibi ikisinin üzerine yayılıyordu. Gölge'ye döndü. "Peki ya sen Shadow? Konserden sonra bir planın var mı?"

Gölge tereddüt etti. "Hayır," dedi, "ama istemiyorum-"

"Lütfen gel!" Julianna dedi ki. "Ne olduğunu öğrenmem gerek

Doğuda gördüğünüz ve duyduğunuz."

"Çalışmak yok," dedi Finn gözlerini devirerek. "Sadece oyun. Ne kadar çok o kadar iyi."

"Ne kadar çok o kadar iyi," dedi Lyss, en azından mutluluğun biraz seyreleceğini düşünerek. Sersemlik ve yası karıştırırsanız ne elde edersiniz?

"Pekâlâ. Anlaştık o zaman." Finn, Julianna'nın dirseğini tuttu. "Koltuklarımızı kaybetmeden gitsek iyi olacak." Ve ikisi kol kola girerek uzaklaştılar.

Sahne arkasında toplanan oyuncular, kostümlü dansçıların bir o yana bir bu yana savrulduğu, kaynamaya başlayan bir tencere gibi fokurduyordu.

Konuşmacı Jemson, kendisini soru bombardımanına tutan üç adanmışın peşinden telaşlı bir ifadeyle koşarak geçti. Alyssa ve Shadow'u gördüğünde, "Yaratıcıya şükürler olsun," dedi ve listedeki bir şeyin üzerini çizdi. "Bu şeyi organize etmeye çalışmak fellscats'i gütmeye benziyor."

Lyss perdelerin arasından baktı ve mabedin şimdiden kalabalık olduğunu, her düzlüğe sandalyeler yerleştirildiğini gördü. Güvenlik sıkıydı; mavi ceketli korumalar balkonlarda ve girişlerde konuşlanmıştı ve öndeki birkaç sıraya serpiştirilmişlerdi.

"Pekâlâ," dedi Konuşmacı Jemson. "Açılış dua ile yapacağız, sonra el çanları, sonra koro ve Temple School dansçıları. Aradan sonra sizi sahneye alacağız. 'Hanalea' için tüm koroyu ve el çanlarını geri alacağız. Kulağa hoş geliyor mu?" Cevap beklemeden sahnenin sağına, genç bir yardımcının büyük setlerden biriyle uğraştığı yere doğru koştu.

Lyss notlarını çıkardı ve yeni şarkı sözlerinin üzerinden geçti. Onlar için tek başına olacaktı.

Kalabalık giderek daha da hareketleniyordu ve Alyssa saatin sekize yaklaşmış olması gerektiğini biliyordu. Tepede, kuledaki çanlar çalmaya başlamış, gösteri zamanının geldiğini işaret ediyordu.

Her nasılsa, mucizevi bir şekilde, belki de ilahi bir müdahaleyle, Konuşmacı Jemson platformun önüne çıktığında tüm müzisyenler ve şarkıcılar yerlerini almış, kostümlerini giymiş ve hazır bekliyorlardı. "Tapınakta çalışmakla ilgili bir şey var," dedi, hâlâ çınlamakta olan çan kulesine bakarak. "Saatin kaç olduğunu her zaman bilirsiniz."

SAHNE ÇIKIŞI

Konserin ilk yarısı duyusal bir bulanıklık içinde geçti: nefte yankılanan genç sesler, mum kokusu, seyirciler arasında ters dönmüş yüzlerce yüz. Lyss kuliste kaldı, endişesi müziğin saf, tatlı büyüyle savaşıyordu.

Ara verildiğinde, Mellony Teyze Lyss'in saçına yardım etmek için sahne arkasına geldi.

Mellony, Lyss'in her zamanki kalın örgüsünü çözdü ve saçlarını başının arkasında yumuşak bir kıvrımla düzenleyerek uzun boynunu ve büyükannesini Marianna'nın yine Mellony Teyze'den ödünç aldığı elmas küpelerini ortaya çıkardı.

"Saçlarını daha sık böyle yapmalısın," dedi Mellony Teyze. "Çok yakışıyor."

"Belki," dedi Lyss aynada kendini incelerken. Gözleri ve dudakları renkli, omuzlarını açıkta bırakan elbisesiyle bir yabancı ona bakıyordu. Lyss boynundaki zincirde babasından miras kalan ve onu büyülü saldırılara karşı koruyan üvez tılsımını taşıyordu. Kraliçe Sarayı'nda hayatını kurtarmış olan tılsım.

Bunu, babasının sekizinci isim gününde ona verdiği madalyonun yanına takmayı planlıyordu. "İçine sevgililerinin resimlerini koyabilirsin," demişti. "Üst üste dizebilirsin."

Ben annem değilim, diye düşündü Lyss. Bir tanesi yeter.

Hana'nın ölümünden sonraki karanlık günlerde Adrian klan sanatçılarına gidip ailelerindeki her bir kişinin -kendisinin, Hana'nın, Alyssa'nın, babalarının ve annelerinin- küçük portrelerini yaptırmıştı. Shadow'un babası Ateş Dansçısı'nın da yardımıyla Adrian onları madalyonun içine yerleştirmişti. Resimler kurnazca hazırlanmıştı. Ona dokunduğunda portreler yer değiştiriyor, önce bir kişiyi sonra diğerini gösteriyordu.

Numarasını göstermiş, boynuna takmış ve şöyle demişti: "Gördün mü? Her gün seninle olacağız. Asla yalnız olmayacaksın."

Artık değil. Madalyon iki hafta önce kaybolmuştu.

Bu son kayıp Lyss'i çok etkilemişti. Onlar hâlâ kalbinde, dedi kendi kendine ama tutunabileceği fiziksel bir şeye sahip olmayı özliyordu. Kardeşinin ona verdiği son hediye.

Annesine söylememişti, kimseye söylememişti. Karyola ile yatağı arasında ya da sarayın çatısındaki cam bahçenin patikalarından birinde ya da bir giysi sandığının dibinde sıkışmış olarak çok geçmeden bulacağı kesindi. Bu yerlerin hepsine çoktan bakmış olmasına aldırmadı. Bir değerli anı parçasını daha kaybetmeyi kabul edemezdi.

Mellony Teyze son rötuşları yaparken, "Dalgın görünüyorsun Alyssa," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Lyss, teyzesi onunla uğraşırken neredeyse tek kelime bile etmediğini fark etti.

"Ah! Özür dilerim," dedi Lyss. "Yılın bu zamanı hep bir sürü anıyı canlandırır."

"Hepimiz için, tatlım," dedi Mellony Teyze, ellerini Lyss'in omuzlarına koyarak. "Böyle zamanlarda, neler olabileceğini düşünmemek çok zor." Ona gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun. Çok büyümüşsün. Annen seninle çok gurur duyuyor."

"mi?" Lyss ağzından kaçırdı.

Mellony kaşlarını çatarak başını eğdi. "Elbette öyle. Raisa bu gece en ön sırada olacak. Bundan neden şüphe ediyorsun ki?"

"Annem ve ben hep farklı yönler çekiliyormuşuz gibi geliyor. O hiç burada olmuyor ya da o buradaysa ben yokum. Birlikte olduğumuzda da sanki beni izliyormuş, yanlış bir şey yapmamı bekliyormuş gibi hissediyorum."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi Mellony, parmağını yalayarak ve Lyss'in saçındaki bir tutamı düzelterek. "Sadece senin için endişeleniyor. Zaten çok fazla kayıp yaşadı."

"Her zaman beni düzeltiyor, nasıl daha iyi yapabileceğimi gösteriyor. Sanki beni sürekli Hana ile kıyaslıyor."

Mellony kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi tereddüt etti. "Eğer öyleyse, öyle olmamalı. Hana son derece yetenekliydi ve Raisa onu kraliçe yapmak için yıllarını harcadı. Senden bu kadar çok şey beklememeli. Bence o sadece kısaltılmış bir zaman çizelgesinin bilincinde."

Lyss, "Bana yumuşak davranmasını istediğimden değil," dedi. "İyi bir kraliçe olmak istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

Lyss, "Sen ve Julianna çok yakınsınız, sanki her şeyi paylaşıyorsunuz," dedi.

"Her şey değil," dedi Mellony Teyze. "O gerçekten babasının kızı. Bazen ben-" Durdu ve dudağını ısırды.

Lyss içten içe inledi. Lord Barrett da kendi babasından sadece bir yıl sonra genç yaşta ateşten ölmüştü. Onların kaybı daha da tazeydi.

"Özür dilerim Mellony Teyze," dedi Lyss. "Sana yüklenmek istememiştim."

"Üzülecek bir şey yok canım," dedi Mellony hafifçe. "Sandığın kadar kırılgan değilim. Annene karşı adil ol, Alyssa. Julianna ile geçirecek çok daha fazla zamanım ve ikimizin üzerinde daha az baskı var, bu yüzden

iyi anlaşacağımıza inanıyorum." Lyss'i alnından öptü. "şimdi, onlar tekrar başlamadan önce ön tarafa dönsem iyi olacak. Ve endişelenme. Bu gece senin parlama gecen. Seni sahnede görmek için sabırsızlanıyorum."

arkasına dönen Lyss basilka'sının ayarını bir kez daha kontrol etti. Konuşmacı Jemson sahnenin ortasına doğru yürürken Lyss'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Gölge de kanatlarda ona katıldı. Baştaki isteksizliğine rağmen hiç de endişeli görünmüyordu.

Lyss bunun iyi gitmesi gerektiğini düşündü. Shadow müziğini tekrar bulmak zorunda.

Belki ben de kendiminkini bulmalıyım. Bu savaş yüzünden pek çok önemli şey bir kenara itildi.

"Ve şimdi, söz verdiğimiz gibi, Temple School'da eğitim görmüş iki yıldız müzisyeni sizlerle buluşturuyoruz. Öğrencilerimizin çeşitliliğini temsil iki müzisyen ilk kez birlikte sahnede. Rogan Shadow Dancer ve yaylalarda Meadowlark olarak bilinen, Gri Kurt tahtının varisi Majesteleri Alyssa ana'Raisa."

Lyss sanki bir rüyadaymış gibi Gölge'yi sahneye kadar takip etti, tökezlememek için gözlerini ayaklarının üzerinde sabit tuttu. Ayrıca sahnenin kenarında sıralanan büyücü ışıklarının ötesinde kimin olduğunu görmemek için.

Girişleri, okyanus dalgaları gibi üzerinde yuvarlanan bir onay kükremesiyle karşıldı. Lyss gözlerini sahnenin kenarından bakabileceği kadar kaldırdığında, öndeki iki sıranın çeşitli yaşlarda bir grup tapınak öğrencisiyle dolu olduğunu gördü. Onların arkasında annesi ona gülümsüyordu. Kaptan Byrne, Shilo Trailblazer, Micah Bayar, Mellony Teyze, Finn ve Julianna, General Dunedain ve şifacı Harriman Vega. Diğer sıraları dolduran her renkten, her yaştan ve her sosyal sınıftan yüzlerden oluşan bir yorgan.

Sasha ve Cam sahnenin sağında ve solunda durmuş, kalabalığı bela işaretleri için tarıyorlardı. Lyss mabedin her tarafına dağılmış başka mavi noktalar da gördü.

Lyss ve Shadow "Upland Dancer "ın açılış notalarına başladıklarında, müziğin tanıdık büyüü onu sakinleştirdi. Shadow'a baktığında, sanki çok uzaklardaymış gibi başını arkaya atmış, gözlerini kapatmıştı ama tek bir notayı bile kaçırmamıştı. Çaldıkça omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

"Upland Dancer "ın ardından gelen melankolik "Summervale" insanları hüzünlü anılar içinde bıraktı, ancak daha sonra hareketli "Baston Bay" alkışlar ve doğaçlama şarkılarla kalabalığı canlandırdı. Lyss ve Shadow karşı karşıya gelerek hancının kızı ve geminin kaptanı arasındaki çağrı ve yanıtı söylediler ve alkışlar, kahkahalar ve çığlıklar yükseldi. Müzik yapmanın basit keyfini unutmıştı.

Shadow'un sololarının zamanı çoktan gelmişti. Lyss hem onu hem de kalabalığı izleyebilmek için bir kenara oturdu.

"Ben buna 'Bittersweet' diyorum." Shadow sahnede fazla bir tanıtım yapmadı. Eser ya tutardı ya da tutmazdı. Onun durumunda, her zaman öyleydi.

Sözler ve müzik, aşkın ve kaybın parlak ıstırabını yakaladı. Sanki kraliyetin ortak deneyimini yansıtıyordu. Seyirciler arasında bu bitmek bilmeyen savaşta sevdiği birini kaybetmemiş çok az kişi vardı. Lyss kalabalığa baktı ve annesinin yüzünden akan gözyaşlarını gördü.

Alkışlar kesildiğinde Shadow, "Aspen Autumn" dedi. Bu enstrümantal bir methiyeydi, notaların tatlı akışı altın kavak yapraklarının rüzgârdaki parıltısını akla getiriyordu.

Ve sonra Lyss için öne çıkma zamanı gelmişti.

Ayağa kalktı ve enstrümanın tabanını yere dayadı. "Shadow Dancer'ın müziği dağ evinde duyulmayalı çok uzun zaman oldu. Onunla aynı sahneyi paylaşıyor olmaktan büyük onur duyuyorum. Onu yazmaya ve bizimle paylaşmaya devam etmesi için cesaretlendirelim."

Bu gürültülü bir coşkuyla karşılandı.

Su çekildiğinde Lyss, "Benim adım Alyssa ana'Raisa, yaylalarda Meadowlark olarak bilinirim. Raisa ana'Marianna ve Han sul'Alger'in ikinci kızıyım. Bu gece aşk ve savaş hakkında şarkı söyleyeceğim. İlk olarak, aşık olmaya hiç hakkı olmayan insanlar hakkında yazdığım bir şarkı. Adı 'Kuzgun ve Gül'."

Basilka'sının askısını omuzlarına attı, ayaklarını uzattı ve çalmaya başladı. Önündeki kalabalığı görmezden gelmeye çalışarak gözlerini tellerin üzerinde gezinen parmaklarından ayırmadı. Şarkıyı gezgin ozanların söylediği zamansız türküler tarzında yazmıştı, öğrenmesi kolay, elden ele geçtikçe büyüyen ve değişen türküler. Bu, zeki kuzgun Han Alister'ın hikâyesiydi ve birçok dikenine rağmen Briar Rose'un kalbinde nasıl bir yuva bulduğunu anlatıyordu.

Lyss bunu yazmakta ve sonra da paylaşmakta tereddüt etmişti çünkü bu hikayeyi anlatacak en iyi kişi olmadığından endişeleniyordu - hem yeterince iyi olmadığı için hem de anlatılacak hikaye onun olmadığı için. Son nakarata ulaştığında Shadow da basilka'ya katılmıştı ve mabetteki herkes ayağa kalkmış, onunla birlikte şarkı söylüyordu.

Şarkı büyük bir alkış ve ayak sesleriyle sona erdi. Alyssa yere bakınca annesinin gülümsediğini ve hâlâ gözlerini ovuşturduğunu gördü; tek gülümseyen o değildi.

Seyircilerin Lyss'in sesini duyurabilecek kadar sakinleşmesi epey zaman aldı. "Sıradaki şarkıyı yazdım çünkü bazen aşk yeterli olmaz. Bazen düşmanınıza karşı savaşmanız gerekir. Adı 'Kuzeyin Çocukları'." Bir iki ölçülük vahşi yayla notalarıyla başladı ve sonra şarkı söylemeye başladı.

"Biz kuzeyin çocuklarıyız,
ağaçların arasında doğduk.
Tasmayı almayacağız.
Ve biz diz çökmeyeceğiz.

Sizinle kışın karda, yazın çamurda
savaşacağız,
Ve Hanalea'nın yamaçları
Kanınızla sulanacak.

"Biz kuzeyin çocuklarıyız ve
yalnız savaşmıyoruz.
Annelerimiz yanımızda savaşır
Dağ evini korumak için. Dağ
kampından yayla vadisine kadar
savaş çılgılığımızı duyacaksınız:
Savaşmaya hazırlıklı geldiğinizi sanıyorsunuz.
Bunun yerine, ölmeye hazırlanın."

Şimdi Lyss sahnenin önüne doğru ilerledi, annesinin
gözlerinin içine baktı ve her kelimesi ortak düşmanlarına karşı
bir darbe olan şarkı söyledi.

"Sizi saklanacak yer olmayan
düzlüklerde bulacağız. Sizi
bataklıklarda boğacağız, Suda
Yürüyenler'in beklediği yerde.
Sizi kalelerinizden çıkmaya zorlayacağız
ve sizi denize süreceğiz.
Altın şehirlerinizi yakacağız
Ve tutsaklarınızı serbest bırakacağız."

Lyss başını savurdu ve saç tutamlarının çözüldüğünü
hissetti. Ayakkabılarını tekmeleyerek bir aşağı bir yukarı
yürüdü, dizlerini saran kumaşın yırtılmasını görmezden
gelmeye çalışarak birbiri ardına insanlarla göz teması kurdu.
Müzik onu özgür bıraktığında konuşmak zor değildi. Gerçeği
söylemek gerekirse, bir tapınakta söylemek için kanlı ve
savaşçı bir şarkıydı, ama önemli görünmüyordu. Tüm mabet
ayak sesleriyle çalkalanıyordu. Ön sıradaki öğrenciler

yüzlerini ona dikmiş bakıyorlardı. Tüm kalabalık onunla birlikteyken bu bir solo gibi hissettirmiyordu.

"Biz kuzeyin çocuklarıyız. Bu kez
tek vücut olarak savaşacağız.
Büyücü, klan ve valefolk,
Kızlarımız ve oğullarımız.
Biz et ve kandan yapılmadık, çelik
ve taştan bilendik.
Bir dağ daha yükselteceğiz
Ve onu senin kemiklerinle inşa edeceğiz."

Kalabalığın gürültüsü taş duvarlarda yankılandı, kavernöz tavanlarda yankılandı ve kemiklerinde yankılandı. Gölge onunla el ele tutuştu ve yan yana durdular. Lyss kurt ulumalarını duydu ve başını kaldırıp baktığında neredeyse tüm balkonun onun salvosuyla dolduğunu gördü. Kalabalığın finale geçebilecek kadar sessizleşmesi biraz zaman aldı.

Gölge ve Alyssa'nın basilka'da yer aldığı tam koro tarafından söylenen, dağlık bölgenin geleneksel bir baladı olan "Hanalea'nın Ağdı" idi. Seyirciler tekrar ayağa kalktı ve şarkıya eşlik etti. Şimdi Alyssa'nın yüzünden de gözyaşları akıyordu ama umurunda değildi.

Bu, diye düşündü. Başından beri söylemeye çalıştığım şey buydu.

Şarkı bittiğinde kimse gitmek istemiyor gibiydi ama herkes ayakta durmuş, kollarını birleştirmiş, sallanıyor, hâlâ nakaratı söylüyor, uluyor ya da "Kraliçe için!" ve "Gri Kurt için!" ve "Asa ve Fener için!" diye bağırıyordu - bunlar Yüce Büyücü'nün işaretleriydi.

Konserden sonra, çoğu sanatçıların arkadaşları ve aile üyeleri olan seyirciler öne doğru yığıldı. Lyss sahne arkasında, kıyafetlerini bıraktığı küçük odaya doğru eğildi. Fesleğeni çantasına geri koydu, minik ayakkabılarını tekmeledi ve elbisesini çıkardı,

Şatonun yakınından ayrılmadan önceki ilk engelsiz nefesini içine çekti. Minnettarlıkla deri pantolonunu, yumuşak kumaştan gömleğini ve yas ceketini giydi ve bir çift iyi yıpranmış botla tamamladı. Mellony Teyze'nin elbisesini bir koluna dolayarak diğer koluyla enstrümanını aldı.

"Ekselansları?" Kapının hemen dışındaki Sasha'ydı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Geliyorum."

Lyss ortaya çıktığında Sasha, "Kendine daha çok benziyorsun. Hâlâ Finn ve diğerleriyle dışarı çıkmayı planlıyor musun?"

Lyss başını salladı. "Başlangıçta bunu planlamadığını biliyorum, yani-"

"Kaptan Byrne ile konuştum ve size eskort olarak beş Kurt daha bırakıyor. Altı kişi olacağız; artı bir büyücü, iki yayla savaşçısı ve vahşi bir İskoçyalı kaptan. Sence bu yeterli mi?"

"Bu kadar yeter," dedi Lyss. "Onlar bizi almadan gitsek iyi olacak."

Lyss ve Sasha sahneden indiğinde mabetteki kalabalık oldukça azalmıştı. Shadow, babası Ateş Dansçısı, Kraliçe Raisa, Mellony Teyze ve Trailblazer ile birlikte ilk sıradaki koltukların yanında duruyordu.

"Dancer!" Lyss onu kucakladı. "Geldiğin için teşekkürler."

Dancer ona gülümsedi. Yüzü özenle çizilmişti ve mavi gözleri biraz solmuştu ama gülümsemesi eskisi kadar parlaktı. "Bu kadar çok eski arkadaşımın bir arada olması pek sık rastlanan bir durum değil."

Gölge Lyss'e bir aşağı bir yukarı bakarak dönüşümünü inceledi. "Çok uzun sürmedi," dedi sırtarak.

"Alyssa," dedi annesi, yanakları duygusallıktan pembeleşmiş, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hiçbir fikrim yoktu. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu fevkalade bir şeydi. Seni şarkı söylerken ve çalarken dinlemenin ne büyük bir zevk olduğunu unutmuşum."

Ben de, diye düşündü Lyss. "Geldiğine çok sevindim," dedi. Ve sonra yanakları yanarak ekledi: "Umarım Umarım orada siyasi bir açıklama yaparak kimseyi utandırmak istediğimi düşünmemişsinizdir."

Kraliçe gülümsedi. "Alyssa, her zaman aynı fikirde olmayabiliriz ama konuştuğunda her zaman dinlemeye değer. Bunu kaçırmadığım için çok mutluyum."

"Meadowlark," dedi Trailblazer, "marşınız bana bir Demonai savaş dansını hatırlatıyor - aynı şekilde kanı harekete geçiriyor. Bu bahar Ruhlar arasında yankılandığını duyarsanız şaşırmayın."

Kaptan Byrne omuzlarında ve saçlarında kar tozlarıyla göründü. Lyss ve Gölge'ye gülümseyerek, "İkinize de aferin," dedi. Kraliçeye döndü. "Arabanız dışarıda Majesteleri."

Annesi, "Benimle ve Mellony Teyzenle birlikte geri dönmek ister misin, Alyssa?" diye sordu.

Lyss, "Aslında ben birkaç arkadaşımınla dışarı çıkıyorum," dedi. "Julianna'nın nişanını kutluyoruz." Birden Mellony Teyze'nin elbisesinin bir kolunun altında olduğunu fark ederek, "Elbise için teşekkürler Mellony Teyze," diye ekledi.

"İşte. Ben alırım," dedi Mellony Teyze, elini uzatarak. "Ellerin dolu gibi görünüyor."

Annesi ayak parmaklarının ucuna geldi ve Lyss'i yanağından öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum, Alyssa." Durakladı. "Dışarıda çok geç kalma. Yarın erkenden bir kahvaltı toplantımız var." Tereddüt etti, sonra dayanamayıp ekledi, "Ve ... dikkatli ol. Karanlık mevsim ve kurtlar kaçıyor."

"Yapacağım anne." Lyss krallığın başka bir yerinde savaşa uluyarak at sürebilirdi ama burada, başkentte annesinin on beş yaşındaki kızıydı.

Yetişkinler tapınak kapılarından geçip sokağa doğru ilerledi.

"Maiyetin dışarıda, Meadowlark," dedi Shadow. "Hadley pis deniz şarkıları hakkında bir şeyler söyledi."

Fesleğenlerimizi getirmemizi söyledi."

Tapınaktan çıktıklarında kalabalık neredeyse yok olmuştu ve sadece iki ya da üç at arabası caddenin karşısına dizilmişti. Hafif bir kar yağıyor, kaldırım taşlarını kayganlaştırıyor ve büyücü ışıklarının etrafında haleler oluşturuyordu. Lyss annesinin şalını etrafına sardı, diğer elinde enstrüman çantasının sapını tutuyordu, kıyafetlerini değiştirmek için zaman ayırdığı için iki kat mutluydu.

"Bravo, Majesteleri ve Gölge Dansçısı," dedi Finn küçük bir selam vererek. "Tüm beklentilerimizi aştınız."

"Hiç şüphesiz düşüktü," dedi Shadow.

Julianna, "Nehre bakan Keg and Crown adında bir yere gideceğiz," dedi. "Finn oraya gitmiş ve yemeklerin iyi olduğunu söylüyor."

"Ben de oraya gitmiştim," dedi Hadley. "River Caddesi üzerinde, yani yürüsek iyi olur. Ne kadar dar olduğunu biliyorsun. Oradan bir araba geçirebileceğimizi sanmıyorum."

SESLENİŞ

Breon müşteriyle yaptığı görüşmeden ana caddeye döndüğünde trafik oldukça artmıştı. Sürekli bir insan seli köprüye yaklaşıyor, tapınağın yakınından geçiyordu.

Şimdi konser bitmeden önce öldürecek zamanı vardı. Beşiğe geri dönüp orada gözlerden uzakta bekleyebilirdi. Ama Whacks'in onu azarlamasını, Goose'un mutsuzluğunu ve Aubrey'nin ona sinsî sinsî bakmasını dinleyecek durumda değildi. Ayrıca, içerisi çok pisti ve en azından konser bitene kadar yeni giysilerini temiz tutması gerekiyordu.

Acıkmıştı ama Whacks'in ona verdiği parayı harcamıştı. Şimdi hem cüzdanı hem de midesi boştu.

İşte o zaman konsere kendisinin de katılmaması için hiçbir neden olmadığını fark etti. Ne de olsa afişte ücretsiz olduğu yazıyordu ve zaten giyinip kuşanmıştı. Bu ona görev yerine dönme vakti gelene kadar yapacak bir şey verirdi.

Tüm tapınak avlusu kalabalıktı ve sıranın önüne geldiğinde bunun nedenini görebiliyordu. Kapıda bir grup polis herkesi arıyor, üstlerini başlarını yokluyor, içeri girmeden önce herkesi iyice bir süzüyordu. Nedenini merak etti. Kural olarak bir tapınağa girmek zor değildi, ama çıkmak daha zordu. Önlem olarak sustalısını, zulasını ve madalyonunu yeni ceketinin astarının altında açtığı gizli deliğe .

Cafesiyle birlikte mabede girmek için biraz hızlı konuşması gerekti. Onu dışarıda bırakıp geri döndüğünde kayıp olduğunu görecekti değıldi. Sonunda, çantasını ve üzerini arayıp zulasını, sustalisını ya da madalyonunu bulamadıktan sonra onu içeri aldılar.

İbadethaneye vardığında hiçbir yerde boş bir koltuk göremedi. İnsanlar hâlâ, bir koridordan beşinci kez geçtiklerinde sihirli bir şekilde bir koltuk belireceğini düşündüklerinde yaptıkları gibi etrafta dolanıyorlardı. Breon zahmet etmedi. Sahnenin solundaki tapınak sütunlarından birinin yanında bir yer buldu. Görmek için boynunu eğmesi gerekiyordu ve hâlâ her şeyi göremiyordu ama ayakta duracak yer bulabildiğı için kendini şanslı hissediyordu. Boğuk sesler duyabiliyordu ve elini sahneye koyduğunda perdenin arkasında dolaşan insanların titreşimlerini hissedebiliyordu. Kalbi biraz daha hızlı atıyordu. Tavernalarda ve hanlarda çok konser vermişti ama hiç böyle bir yerde çalmamıştı.

İçerisi süslü püslü boyanmıştı, tıpkı daha önce gittiğı ama şimdi hatırlayamadığı bir yer gibi. Pencereilerin etrafında ve sunakların üzerinde yeşillikler ve kış meyveleri vardı. Taş duvarlar şamdanların ışığında parlıyor gibiydi ve yüksek tavanlar burayı Yaratıcı'nın gelip duaları dinlemek isteyebileceğı bir yer gibi gösteriyordu.

Belki de şeyi yeniden yapacak olsaydı, kendini adayan biri olurdu.

Din dışında yumuşak bir hayat gibi görünüyordu.

Tapınak çanları tepede çalmaya başladı ve bir konuşmacı sahnenin ortasında belirerek ilk gösteriyi, yani dans eden dansçıları tanıttı.

Breon bir tapınağın içinde bulunduğu zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabilirdi ve o zamanlar da genellikle bir sınıfta ya da yemek salonundaydı, mabette değıl. Yarı yarıya birinin onu dışarı atmasını bekliyordu ama insanlar salonun ön tarafındaki aksiyona odaklandıkları için onu fark etmemiş gibiydiler.

Neredeyse tamamen müzik ve danstan ibaretti; hokkabazlar ya da masal anlatıcıları yoktu. Dansçıları belli bir açıdan çok iyi göremiyordu ama yeterince iyi duyabiliyordu. Yetenekler değışkendi ama en azından coşkuluydu ve bazı müzikler o güne kadar duyduklarının en iyisiydi. Kimse cafasa çalmıyordu elbette, o piyasayı ele geçirmiş gibi görünüyordu.

Son sahnede bir koy ve bir kız vardı, ikisi de basilkas çalıyordu. Koy Güney Adalı gibi görünüyordu ama bakır kafa tarzında giyinmişti ve saçları savaşçıları gibi toplanmıştı. Kız ise iri kemikli, sarışın ve gergin görünümlüydü. Sanki karanlıkta eşleşmiş gibiydiler.

şarkılar standarttı, armonileri kabaydı ama biraz daha pratik yapmanın düzeltemeyeceği bir şey değildi. Breon kendini o kadar kaptırmıştı ki gitme vaktinin geldiğini fark ettiğinde setin yarısına gelmişlerdi.

Arkaya doğru ilerlemeye başladığında, bir fesleğenden gelen unutulmaz notalar onu koridor boyunca takip etti ve arkaya doğru yarı yolda durup kimin böyle çaldığını görmek için dönmek zorunda kaldı.

Detin koy yarısı, basilka üzerinde solo çalıyordu. Breon şarkıyı daha önce duymamıştı ama yine de kalbini yakalamıştı.

Breon durdu ve bir başka şarkı boyunca yaylacıyı izledi. Sonra o oyuncu geri çekildi ve kız öne çıktı.

Bir tay kadar uzun bacaklıydı ve dar elbisesinin içinde Breon'un yeni kıyafetlerinin içinde olduğu kadar rahat görünüyordu. Saçları ıslak kum ya da soluk bira gibi kahverengi ile sarı arasında bir renkteydi ve kafasına yığılma şekli boynunu daha da uzun gösteriyordu.

Seyirciler ya onu tanıyordu ya da kendini evinde hissetmesini istiyorlardı, çünkü hepsi ayağa kalktı ve kirişlerdeki tozu silkeleyen bir hoş geldin diye kükredi. Daha çalmaya başlamadan böyle bir karşılama almak nasıl olurdu?

Omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve "Adım Alyssa ana'Raisa, yaylalarda Meadowlark olarak bilinirim. Raisa ana'Marianna ve Han sul'Alger'in ikinci kızımı."

Kalabalık yeniden, daha da yüksek sesle kükredi.

Bu leylek gibi kızın hafızasına kazınmış gibi görünen bir sürü ismi vardı. Onları daha önce nerede duymuştu?

"Bu gece aşk ve savaş hakkında şarkı söyleyeceğim. İlk olarak, aşık olmaya hiç hakkı olmayan insanlar hakkında yazdığım bir şarkı. Adı 'Kuzgun ve Gül'."

Sesi Breon'un ki kadar iyi değildi ve alması da arkadaşının ki nin yanında acemice kalıyordu ama onun kulağına takılan sözleri oldu. Şarkı bir aşk türküsüydü ve sözleri daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu -ham ve dürüst, basit ve yine de gerçek. Dünyayı birlikte olabilecekleri bir yer haline getirmek için değıştiren yıldız çarpmış aşıkların hikâyesini anlatıyordu.

Breon aşklar ve aşk şarkıları konusunda alaycıydı ama bu şarkı onu kalbine saplanan bir okla sırt üstü yere serdi. Bittiğinde tapınak alkıştan yıkıldı. Breon etrafında ağlayan ve sanki hepsinin bir parçası olduğu bir hikayeymiş gibi birbirlerine sarılan insanlarla bir ada gibi duruyordu.

Kız -Alyssa ana'Whatever- sahnede durdu, fesleğeni tutuyordu, yanaklarında renk lekeleri vardı, çılgınlık biraz azalana kadar. Sonra alçak ve gür bir sesle şöyle dedi: "Sıradaki şarkıyı yazdım çünkü bazen aşk yeterli olmaz. Bazen düşmanınıza karşı savaşmanız gerekir."

Şarkının adı "Kuzeyin Çocukları "ydı ve bir savaş ığlığıydı.

Şarkıyı sert ve gururlu bir sesle söyledi. Melodi akılda kalıcıydı ve nakaratı hatırlaması kolaydı ve kısa süre sonra Breon da seyircilerin geri kalanıyla birlikte şarkı söylüyordu, sanki bu onun da hikâyesiydi. Sanki buraya aitmiş gibi. Ama ait olmadığını biliyordu.

Breon bir savaş olduğunu biliyordu -her zaman bir savaş olurdu- ama bu mavi kanlılar arasında bir savaştı. Amacı bir gemiye ya da orduya alınmaktan kurtulmaktı. şimdi bu şarkıyı duyunca, hayatta kalmanın neden bu kadar önemli olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

şarkı bittiğinde salon alkış ve tezahüratla inledi. Yaşadığı hayat göz önüne alındığında Breon kendini sahtekâr gibi hissediyordu. Yıllardır, dünyası sahil sokaklarının iğrenç karmaşasından öteye gitmemişti. Bir sonraki işinin, bir sonraki yemeğinin ya da bir sonraki yaprağının ötesine bakmayalı uzun zaman olmuştu. Her zaman biri gibi davranıyordu, müşteriye memnun etmek için ne gerekiyorsa yapıyordu. Bir fantezi olmadığını iddia ediyordu ama sadece rol yapıyordu. Bir fantezi ondan daha dürüst bir yaşam sürüyordu.

Breon başını eğdi ve zorbalıkla tapınağın arkasına doğru ilerledi. Kapıdaki polislerin yanından geçip soğuk geceye karıştı. Arkasından şarkının yeniden başladığını duydu - bu kez belli belirsiz tanıdık bir yayla türküsü.

Kendini kötü ve sefil hissediyordu ve onu neyin daha iyi hissettireceğini biliyordu.

Tapınağın yakınından ayrıldı ve nehri geçerek Ragmarket tarafına geçti. Doğrudan kendisine tahsis edilen yere gitmek yerine sağa döndü ve daha ilerideki bir sokağa sapana kadar nehri takip etti. Kapalı bir dükkânın kapısına sığınıp değerli yaprak çuvalını çıkardı ve piposuna biraz salladı. Tekrar sokağa çıktı, yukarı uzandı ve başının üstündeki fenerin büyücü alevinden piposunu yaktı.

Sigara içtikçe, başından beri haklı olduğunu daha iyi anlıyordu. Yetkinin olduğunun onun için pek bir önemi yoktu - her iki durumda da hayatı değişmeyecekti. Hayatı, yarını garanti olmayan bir dizi bugünden ibaretti.

Birkaç dakika sonra köprüye doğru geri dönüyordu, yaprağın büyüsü el ve ayak parmaklarına doğru fırlıyordu, bayağı derisinden çıkıp rolüne girmeye hazırdı.

O başka bir şeyle meşgulken konser bitmiş olmalıydı. İnsanlar akın akın yanından geçiyordu, çoğunlukla çevre mahallelerden gelen aileler. İnsanlar müzik, dans ve tüm bunların ne kadar muhteşem olduğu hakkında konuşuyordu. Bazı çocuklar kostüm giymişti, yani sahneye kendileri çıkmış olmalıydı.

Breon önündeki fincanı yere koydu, içine birkaç çelik koydu, sonra bir binaya yaslandı, ayağını taş duvara dayadı, kafesi dizinin üzerinde rahatça duruyordu. Hoş bir coşkunun içinde kaybolmuş bir halde akort ayarını yaptı, etrafındaki insanlar renk ve hareket saçıyordu. Kafasında şarkı listesini gözden geçirdi, birbiri ardına aşk şarkıları.

Cebini karıştırarak kızın kolyesini çıkardı ve zinciri başının üzerine bırakarak madalyonu keten gömleğinin altından geçirip çıplak göğsünün üzerine koydu. Bunu takmayalı ne kadar olmuştu? Gözlerini kapatarak kolyeyi tenine bastırdı, anılarını, hayallerini ve arzularını gözden geçirdi, onunla yankılanacak bir melodi aradı.

Müziği bir fellsdeer kadar zor, deniz havası kadar karmaşık, aşk ve kaybın, cesaret ve korkunun, keder, neşe ve öfkenin bir karışımıydı. Ne olmuştu, ne vardı ve ne olabilirdi. Aralarında tuhaf bir uyumsuzluk olan üç nota. Birbiriyle örülmüş, her birinden daha güçlü üç iplik. Ham, bitmemiş, vahşi, bir bahar günü gibi değişken. Belki yaprak yüzündendi -muhtemelen yaprak yüzündendi- ama daha kızı görmeden müziğine aşık olmuştu.

gelene kadar gerçekten sahip olup olmadığını bilemeyecekti ve onun için çalacaktı. Bu arada, artık inanmadığı taverna şarkıları, içki şarkıları ve aşk şarkılarından oluşan set listesine başladı.

Çalmaya başladığında, bozuk paralar hızla yığıldı - her zaman olduğu gibi. Bazı insanlar dinlemek için bir süre oyalandılar, kendi aralarında yumuşak bir şekilde mırıldanıyorlardı.

tapınak, ve diğerleri onları susturuyor. Yaşlı ve genç çiftler el ele tutuşup gülümsediler.

İlk başta kaldırımlar kalabalıktı ama sayı giderek azaldı ve şallı kız hâlâ gelmemişti. Breon içinde bir kuşku hissetti. Müşterisi ne giyeceği ve nereye yürüyeceği konusunda bilgili görünüyordu ama belki de yanılmıştı ya da belki de fikrini değiştirmişti. Ya da belki Breon piposuyla çok uzun süre oyalanmış ve erken kalabalığın içinde onu kaçırmıştı.

Beklemeye devam etti, çalmaya ve şarkı söylemeye devam etti, ancak artık sokaklar bomboştu. Hayal kırıklığı boğazını yakıyordu. Konser sona ermek üzereyken bir vuruş için gitmemeliydi. Bu onun son hatasıydı.

Beşiklerine geri dönmek ve Aubrey, Whacks ve Goose ile boş ceplerle yüzleşmek için acelesi olmadığı için beklemeye devam etti ve yakınlarda gizlenen müşteriyi görüp göremeyeceğini görmek için etrafına baktı. Onu göremedi ama etrafı tararken yakındaki bir çatıda hareket gördüğünü sandı. Odaklandığında hiçbir şey göremedi, belki de yapraklar ona oyun oynuyordu.

Kar daha sert yağıyor, rüzgâr giysilerinin arasından kendine yol buluyordu ve nefesi bulutlar halinde gelirken ve parmakları soğuktan yanarken bir yerde durup oynamak gittikçe zorlaşıyordu. Belki de her şeyi berbat ettiği gerçeğini kabul etmenin zamanı gelmişti. Tekrar.

Başka işler de olacak, dedi kendi kendine. Daha .

Tam o sırada, yakındaki bir meyhaneden çıkan ve kendisine doğru gelen bir grup gördü. Onun yaşlarında görünüyorlardı ve gelirken gülüyor ve birbirlerini itip kakıyorlardı. Onlar köprü'nün payandalarının ışığından içeri girip çıkarken gözlerini kısarak iyice bakmaya çalıştı.

İnsanların tuhaf bir karışımıydı. İkisi klan kıyafeti giymişti, üçü tapınak kıyafeti giymişti ve diğerlerinin hepsi mavi ceketliydi.

Breon mavikuşakların da herkes kadar içki içip bir şeyler atıştırmaktan hoşlandığını tahmin ediyordu. Ama aralarında yeşil elbiseli bir kız görmemişti.

Grupla ilgili bir şey ona tapınakta duyduğu şarkıyı hatırlattı - kendisini suçlu hissetmesine neden olan şarkıyı.

Biz kuzeyin çocuklarıyız. Bu
sefer tek vücut olarak
savaşacağız.
Büyücü, klan ve valefolk,
Kızlarımız ve oğullarımız.

Madalyon teninde ısınarak dikkatini çekti. Breon irkilerek onu parmakladı ve kendisine doğru yürüyen gruba bir kez daha baktı.

İşte o zaman onu gördü; klan kıyafetli iki kişiden biri bir enstrüman çantası taşıyordu ve müşterinin ona tarif ettiği şalı takmıştı. Uzun boyluydu ama şalı başının üzerindeydi, bu yüzden saç rengini seçemedi.

Büyünün stingo gibi içinden vızıldadığını, madalyonu ve kendisine doğru gelen kızı birbirine bağladığını hissetti. O halde bu onun hedefiydi. İşte, yeni bir başlangıç yapma fırsatı.

Doğruldu, derin bir nefes aldı, seçtiği akorları buldu ve şarkısına başladı.

RAGMARKET ENCORE

Keg and Crown, kış yeşillikleriyle çevrili sıcak bir ocakla sıcacıktı. Lyss özenle düzelttiği saçlarındaki tokaları çıkardı ve başını sallayarak saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verdi. Bu, Keg and Crown'a Mellony Teyze'nin kıvrımından daha çok yakışıyor gibiydi. Derisi de öyle.

Finn ve Julianna'nın nişanına kadeh kaldırdılar ve bu kez Lyss geleneksel bir aşk baladı olan "Lily of the Vale "i çalıp söyleyerek zarif bir gösteri yaptı. Sonunda Sasha kadehini sessizce Lyss'e kaldırdı ve tankardının kenarından ona baktı.

Lyss ve Shadow basilka çaldı ve Hadley denizci şarkıları söyledi, gerçekten de o kadar iğrençti ki tüm taverna önce baktı, sonra katıldı. Marşlara, evden uzakta şarkılarına ve bu savaş ne zaman bitecek şarkılarına geçtiler. Arada bir fincanlarını masaya vurarak nişanlı çifti öpücük vermeye zorluyorlardı, ki nişanlı çift de buna çok istekli görünüyordu.

Bazen bir şarkı diğerine, bir tur da ikincisine yol açar. Lyss mahkemeye döndüğünden beri hiç olmadığı kadar rahat ve evinde hissediyordu.

Tam o sırada nehrin karşısındaki Southbridge Tapınağı'nın çan sesi ona saatin ne kadar geç olduğunu hatırlattı.

"Gitmem gerek," dedi peçetesini yere atarak. "Bu kadar uzun kalmayı hiç istememiştim. Bu saatte bir toplantım var."

Julianna sandalyesini geriye iterek, "Ben de aynı toplantıdayım," dedi. "Hepimiz gideceğiz."

Lyss başını salladı. "Hayır, hayır, kal. Sasha, Cam ve Gri Kurtlarımın geri kalanını yanıma alacağım. Geri kalanınızın sokağa çıkma yasağı yok. Biz Southbridge'den bir arabayla döneceğiz, siz de diğer arabayla dönebilirsiniz."

"Kulağa kalabalık geliyor," dedi Shadow ayağa kalkarken. "Seninle geri döneceğim. Kendall House'da babamla kalıyorum, bu yüzden benim için yol dışında olmayacak."

Sonunda hep birlikte ayrıldılar.

Dışarıda kar daha sert yağıyor, rüzgâr artıyor ve sıcaklık da düşüyordu. Lyss saçlarının yüzüne savrulmasını önlemek için şalını başının üzerine çekti. Bridge Sokağı'na doğru yürüdüler, Cam önde, Sasha arkada, başını bir o yana bir bu yana sallayarak tehlike arıyordu. Julianna ve Finn el yürüyor, Lyss ve Shadow , kar yağarken usulca konuşuyorlardı.

Tam Güney Köprüsü'ne dönüyorlardı ki Lyss bunu duydu; ruhuna pençelerini geçirmiş gibi görünen tuhaf, uhrevi bir müzik.

"Bu da ne?" Döndü ve geldikleri yöne doğru baktı.

"Ben bir şey duymuyorum," dedi Shadow.

Lyss bunun ne tür bir enstrüman olduğunu bilmiyordu ama egzotik, uhrevi bir sesi vardı. Sesi yüksek, berrak ve Dyrnnewater kadar saftı, ilk duyuşta kalbi esir alan, ayakları hareket ettiren ve asla bırakmayan türden bir melodiydi.

"Hemen döneceğim," dedi ve enstrüman çantasını kalçasına vurarak koşmaya başladı.

"Meadowlark! Bekle!" Gölge yarı gülerek seslendi. "Yanlış yöne gidiyorsun."

Müzisyen, Güney Köprüsü'nün birleştiği bir sokak köşesinde durmuş yaylı bir enstrüman çalıyordu.

tanıyamadı. Kalın bir pelerinle örtünmüş, kapüşonunu yüzüne kapatmış, hafif bir figürdü. Konserden çıkan müziksever kalabalığından faydalanmayı uman bir işportacı olmalıydı.

Ama artık kalabalık yoktu, sadece Lyss vardı.

"Lyss? Hey, Lyss, nereye gidiyorsun?" Şimdi arkasından seslenen Sasha'ydı. Lyss diğerlerine doğru döndü ve onları köprünün bir tarafında gördü. Sonra karanlığın dalları ona doğru kıvrılıp bir örtü gibi etrafını sararak dünyanın geri kalanını dışarıda bırakırken gözden kayboldular. Hiçbir şey duyamıyor, hiçbir şey göremiyordu. Gölgeler zihnini doldurdu, bu yüzden sadece Lyss, uhrevi müzik ve müzisyen vardı.

Lyss kendine engel olamıyordu; sanki müzik kalbine bağlanmıştı ve onu tökezleyerek ileriye doğru çekiyordu.

İşportacı ona bakmak için başını kaldırdı ve kız onun gözlerinin pelerininin örtüsü içinde parladığını, nefesinin soğukta dışarı fırladığını görebiliyordu. Adam sanki şaşırmış gibi, sanki hiç de beklediği gibi biri değilmiş gibi irkilerek geri çekildi. Ama sonra, kız yaklaştıkça kendini toplar gibi oldu. Nehir kıyısı boyunca geriye doğru sıçradı, hiçbir notayı kaçırmadı, bir fellsdeer kadar hafif hareket etti. O geriye doğru, kız da ileriye doğru hareket etse de, ona ayak uydurmak için elinden gelen tek şey buydu.

"Efendim," dedi, bir avuç bozuk para için cüzdanını karıştırırken, "çaldığınız şey nedir? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım." Adam geri çekilmeye devam etti ve o da onu takip etti, çevresi yumuşak bir gölge lekesiydi, bu yüzden nerede olduğundan tam olarak emin değildi. Müziği kaynağına kadar takip etme arzusunun yanında bu önemsiz görünüyordu.

Hikâyelerdeki kavalcı gibi, müziğiyle onunla alay ediyordu. Mavi harabe kadar sarhoş ediciydi. Onu çekiyor, kendine çekiyordu. Onun tutmasını istediği vaatlerle doluydu. Sadece onun için verilmiş sözler.

Beni tanıyor. Anlıyor. Dinlemeye devam edersem, ben de anlayacağım.

Nehir kıyısında ilerlerken, nehirden esen rüzgâr kapüşonunu yakaladı ve geri düştü, tapınaklardaki genç tanrılardan birininkine benzer bir yüz ortaya çıktı, mermer solukluğundaki deri kemiğin üzerine gerilmişti. Saçları yayla balı rengindeydi, kırmızı ve altın çizgilerle örülmüş koyu, zengin bir kahverengiydi. Gülümsedi, gözleri muziplikle parlıyordu, onu çağırırken. Lyss'e hikâyelerdeki peri halkından birini hatırlatıyordu; dikkatsizleri yüksek kayalıklardaki randevulara çeken, insanı insan aşıklardan sonsuza dek memnuniyetsiz bırakan karşılaşmalar.

İşportacı bir şey duymuş gibi başını kaldırdı. Onun yanından nehre doğru bakarken müzik azaldı, neredeyse durdu. Gölgeler inceldi ve Lyss arkasındaki kargaşayı, kavga seslerini, alarm bağırıışlarını, yayların tıngirtisini ve silahların gürültüsünü duyabildi. Lyss döndü ve Bridge Sokağı'na doğru bir adım attı. Ama müzik yeniden başladı, öncekinden daha hızlı, çılgınca, onu yeniden ele geçirdi, sürükleyip götürdü. İleride, çalgıcının bir köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördü ve buzlu kaldırım taşlarında kaymamaya çalışarak aceleyle peşinden gitti.

Köşeyi döndüğünde onu tekrar gördü, nehir kenarındaki küçük bir parkta, tilki gibi ağaçlandırılmış taş bir bankta duruyordu. Adam ayakta idi, elleri hâlâ tellerin üzerinde geziniyor, o büyülü müziği yapıyordu. Enstrüman çantasını orada, bankın üzerinde açık bir şekilde bırakmıştı.

"Efendim," dedi Lyss, çantasındaki basilkasını kaldırarak. "Ben de bir müzisyenim ve daha önce hiç böyle bir enstrüman duymamıştım."

"Buna jafasa deniyor," dedi. Adam enstrümanını arkasına astığında kadın sadece birkaç adım uzaktaydı. Eğildi, enstrüman kutusundan bir şey aldı ve ona doğru uzattı.

Müzik durur durmaz, zihni gölgelerden arındı ve adamın bir silahı geri alıyor olabileceğini fark etti.

Silah. El yordamıyla bıçağını ararken birkaç adım geriye doğru tökezledi. Sonra adamın elinde ne olduğunu anladı.

Bir buket çiçek.

Sanki bir rüyadaymış gibi, çiçekleri ondan aldı ve kokularını tatmak için burnuna götürdü. Kırmızı tilki çiçeklerini, beyaz zambakları ve mavi gerçek kalbi tanıdı, ancak tanımlayamadığı başkaları da vardı. Bir an için hafızasının bir yankısıyla, yani onları daha önce bir yerde görmüş olduğu hissiyle dikkati dağıldı.

"Sahne de gördüğüm sen miydin?" dedi. Kız ona bakınca, sabırsızca ekledi: "Kuzeyli çocuklarla ilgili şarkıyı söyleyen sen miydin?"

"Oh," dedi başını sallayarak. "Evet."

"Performansınız harikaydı," dedi ve garip bir selam verdi.

"Sen de mi oradaydın?"

"Oradaydım. Dürüsttü ve bugünlerde dürüstlük bulmak çok zor." Sonra tekrar çalmaya başladı, gözleri kapalı, başı arkaya eğik, dudakları hafifçe ayrık, sanki müzik derinlerdeki bir sihir kuyusundan akıyormuş gibi.

"Dürüst olabilirim," dedi Lyss, "çünkü yalan söyleme konusunda pek iyi değilim."

Onun konuştuğunu duyunca gözlerini açtı ve gülümsedi. "Biliyorum," dedi. Sonra omzunun üzerinden baktı, gözleri kocaman oldu ve müzik aniden kesildi. Aksi takdirde kaldırım taşlarına vuran botların gümbürtüsünü ve arkasından gelen bağırışları duymayabilirdi.

"Dikkat et, Lyss!" Sasha'nın sesi gibi geliyordu, çok uzaklardan.

Lyss tanıdık bir gümleme sesi duyana kadar işportacı donmuş gibi durdu, kül rengi soldu, başını salladı. Tüm dünya için bir-

Tezgâhtar banktan sıçradı ve onu kaldırım taşlarına çarparak fesleğenini uçurdu. Enstrümanını bir kalkan gibi kaldırdı ve bir cıvata daha ses tahtasına çarparak kadının yüzüne kıymık yağmurları yağdırdı.

Sonra aniden Cam orada belirdi, çalgıcıyı ensesinden yakaladı, üzerinden çekip aldı ve bir kenara fırlattı. Lyss'i vücuduyla siper ederek nehir yolu boyunca uzanan ve biraz sığınak sağlayabilecek alçak bir ta duvara doğru itti. Bir ok Lyss'in kulağının yanından geçerek nehre sıçradı. Sonra Cam'in vücudu titredi ve tökezledi.

"Cam?"

Birkaç adım daha sendeleyerek ilerlediler. Adam onu duvarın arkasına itti ve yanına yığıldı.

"Vuruldu!"

"Evet, hanımefendi," diye nefes nefese kaldı.

Lyss elini üniforma tuniğinin üzerinde gezdirerek sağ beline saplanmış olan ok sapını buldu. Fazla kan kaybetmemiti ama onu bir ifacıya götürmesi gerekiyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı, duvarın üstünden bakarak kesişen sokaklar boyunca toplanmış binaları taradı. Yangın oradan geliyor gibi görünüyordu. Yakındaki bir çatıda, kapüşonlu bir okçunun sakince yayını yeniden doldurduğunu gördü. Döndü, doğrudan Lyss'e nişan aldı ve Lyss tekrar siper alırken okunu fırlattı. Ok kızgın bir böcek gibi başının üzerinden vınlayarak geçti.

Peşinde oldukları benim, diye düşündü, zihni müziğin büyüsünden arınmaya başlamıştı. İportacı ortadan kaybolmuştu ama cıvatalar hâlâ geliyor, ta parçaları uçuşuyordu, yani birden fazla kişi olmalıydı-

Cam umutsuzca el yordamıyla bir silah ararken, "Başlar yukarı, hanımefendi," dedi.

Lyss döndü. Başka bir suikast nehirden ona doğru geliyordu, elinde parıldayan bir bıçak vardı. Köşeye sıkışmıştı, gidecek yeri yoktu. Botundaki bıçağa ulaşamadan suikast tepesine binmiş olacaktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama botları buzlu zeminde kaydı ve geriye düşerek başını sertçe duvara çarptı.

Suikast ona doğru hamle yaptığında, Cam'in yuvarlandığıının farkındaydı, böylece yarı yarıya onun üstündeydi. Suikast garip bir homurtuyla sertçe yere düştü ve ardından kan fışkırdı

ve Cam. Lyss, koşucunun sırtından çıkan kan lekeli bir bıçak gördü. Cam kılıcını bulmuştu.

Ancak şimdi bayılmış gibi görünüyordu. Koşan ayaklar ve bir bağırış duydu: "Gri Kurt için! Kuzeydeki kraliçe için!" Bu Sasha'ydı.

Ama daha fazla kılıçlı adam geliyordu. Yerden fıskıran iblisler gibiydiler. Lyss, Cam'in altından sıyrıldı, el yordamıyla alet çantasının sapını buldu.

Çaresizce, çantayı önde giden bıçaklı adama doğru savurdu. Toplayabildiği tüm güçle yüzüne çarptı, onu sırt üstü yere düşürdü, elindeki hançer sokağa savruldu. Adam ayağa kalkıp kendisine doğru hamle yaparken elini çizmesinin içine kaydırıldı.

Suikastçı Lyss'e doğru hızla ilerledi ve ikisi de yere düştü; suikastçı üstteydi, elleri Lyss'in boğazına sarılmıştı. Birden fazla ok ona isabet ettiğinde vücudu irkildi ama tutmaya devam etti. Lyss'in sustalı bıçağı boğazına saplanana ve kan derisinin üzerine dökülene kadar parmakları gevşemedi.

İyi ki Mellony Teyze'nin elbisesini değiştirmişim, diye düşündü sersem sersem.

Lyss, avlu taşına daha fazla mermi çarparken vücudunun ölü ağırlığını üzerinden itti. Fesleğeni yukarı kaldırdı, bir şemsiye gibi altına sığındı, füze üstüne füze isabet ederken titrediğini hissetti, bazıları ses tahtasını delip arka tarafa saplandı.

Koşan ayak sesleri duydu ve Hadley çatıları büyücü alevinden oklarla tarayıp kardan ve okçulardan temizlerken sokak aydınlandı. Oklar gelmeyi bıraktı, en azından şimdilik. Ve sonra Gölge onun yanındaydı, mavi üniformalar denizinde yutulana kadar onu bedeniyle korudu. Finn nehir kenarını alev alev yakarak kalan suikastçıları temizledi. Sasha hâlâ sokağı temizliyordu.

"Yürüyebiliyor musun Meadowlark?" Shadow bir kolunu ona dolamış, yüzü endişeden kasvetli bir halde konuştu.

"Ben mi? Ben iyiyim. Yapmamız gereken-"

"Her tarafın kan içinde," dedi nazikçe.

Etrafına bakabilmek için dönerek, "Benim değil," dedi.

"Julianna nerede?"

"Onu tapınağa gönderdim," dedi Sasha, aniden onun yanına gelerek. "Hadi gidelim."

"Getir Staunton," Lyss dedi, dikim onu ayaklar ve duvarın yanında hareketsiz ve sessiz bir şekilde yattığı yeri işaret etti.

Shadow, Cam'in yanına diz çöktü parmaklarını Cam'in nabız noktalarına bastırdı. "Meadowlark," dedi. "Bilmiyorum eğer _."

"Getirin onu," diye hırladı Lyss. "Onsuz hiçbir yere gitmiyorum."

Gölge onu kucağına aldı ve köprüye doğru akın ettiler; Hadley ve Finn siper alırken, Lyss muhafızlarından geriye kalanların ortasında duruyordu. Köprünün Ragmarket ucundaki cesetlerin etrafından dolaşmak zorunda kaldılar.

"Pusu," dedi Sasha, siyah giysili bir cesedin üzerinden geçerken. "Biz karşıya geçmeye başladıktan sonra köprüyü kapattılar. Yolumuza devam etmek için savaşmak zorunda kaldık. Size ulaşmamız bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

Köprüyü iki arabanın hâlâ beklediği tapınak avlusuna girdiler. Lyss'in Gölge tapınağa girmeden önce gördüğü tek şey buydu. Sasha, Lyss'i önüne iterek onu takip etti.

Julianna genç bir adanmışla birlikte içeride bekliyordu. "Zincire vurulmuş tatlı bayan," diye fısıldadı kuzeni, kanlı görünümlerine bakarak.

"Binada bir şifacı var mı?" Gölge nefes nefese kaldı. "Bu çok kötü yaralanmış. Prensesin varisini öldürmeye çalıştılar."

"Elbette," dedi adanmış kişi, ocağın yanında oturmuş kitap okuyan genç bir kızı işaret ederek. Kız koşmaya başladı.

Kendini adayan kişi kukuletasını silkeleyerek klan tarzı boncuklu ve örgülü saçlarını ortaya çıkardı. Masasının arkasına uzanarak bir uzun yay ve bir ok sadağı çıkardı.

"İşte görmek istediğim şey bu," dedi Shadow, "dişleri olan bir inanç."

"Çocuğu kutsal alana taşıyın," dedi adanmış kişi. "Ben yukarı çıkıp içeri girmeye çalışan olursa diye kapıyı koruyacağım." Merdivenlerden hafifçe yukarı koştu.

Lyss Gölge'yi takip etmek için döndüğünde Julianna'yla karşılaştı. Kuzeninin gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, kirpikleri gözyaşlarıyla birbirine yapışmıştı. Lyss'in kanla ıslanmış giysilerine baktı, sanki bayılacakmış gibi görünüyordu. "Alyssa," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Sana ne yaptılar böyle?"

Lyss onun yanından geçerken, "Beni kızdırdılar, yaptıkları bu," dedi.

Shadow, Cam'i geniş bir taş bankın üzerine yüzüstü yatırdı. Lyss onun yanına diz çökerek üniformasının tuniğini yaradan ayırdı. Cıvata neredeyse gömülmüştü, sadece küçük bir parçası etinden dışarı çıkmıştı. Derisi yaranın etrafında buz gibi soğuktu ve giderek daha da soğuyor gibiydi. Nabızı zayıftı ve titriyordu.

"Kurtların geri kalanı nerede?" Lyss etrafına bakınarak sordu. "Başka yaralanan oldu mu?"

"Bir ölü daha var," dedi Gölge. "Kim?"

"Carew. Diğerleri okçuları avlıyor. Hadley ve Finn hâlâ dışarıdalar ve Southbridge Garnizon Binası'ndan takviye çağırdık. Ben de geri dönüyorum." Konser sırasında gözlerinde parlayan kıvılcım sönmüş gibiydi, Aspen'i kaybettiğinden beri olduğu gibi donuk ve ölü kalmıştı.

Bu benim hatam, diye düşündü Lyss. Suçluluk duygusu bir dolunay dalgası gibi içinde yükseldi. Gündönümündeyiz ve annem kurtların kaçtığını söylemişti. Evde kalmalıydım. Ve şimdi, Gölge . . .

"Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum," dedi Lyss onun elini tutarak. "Neyin ne olduğunu öğrenene kadar onları geri çağırabilir miyiz?"

Gölge yavaşça çekerek kurtuldu. "Eğer onları şimdi yakalayamazsak, sonsuza ortadan kaybolabilirler. Bu altın saat, yere inmeye vakitleri olmadan önce." Gözleri onunkilerle buluştu, tutuldu. "Merak etme. Dikkatli olacağım." Ve sonra gitmişti.

Genç kız peşinde Ty Gryphon ile geri döndü. Elinde bir ilaç çantası vardı.

"Ty!" Lyss rahatlamış bir halde, "Ty!" dedi. Ty, Hadley'nin ağabeyiydi ve yetenekli bir şifacıydı. Lord Vega Adrian'ın şifa salonlarında çalışmasına izin vermediğinde, Ty onu tür gayri resmi asistan olarak yanına almıştı. Adrian her zaman Ty'ın Lord Vega'nın hizmetindeki en yetenekli şifacı olduğunu söylerdi - Lord Vega da dahil.

Ty bugünlerde başkentte çok az zaman geçiriyordu. Lyss onu bir yıldan uzun süredir görmemişti; savaşın en şiddetli olduğu her yere, krallığın dört bir yanına seyahat ediyordu.

Ty, Lyss'i baştan aşağı süzerek kan bulaşmış giysilerini inceledi. "Neredesin sen-?"

"Bu başkasının," dedi Lyss. Cam'i işaret etti. "Hasta olan o. Sırtından bir arbalet kurşunu yedi."

Ty önce Cam'e, sonra tekrar ona baktı. "Yaralanmadığına emin misin? Bir çizik bile mi?"

Lyss'in başı zonkluyordu ve duvara çarptığı yerde büyük bir şişlik hissediyordu ama bekleyebilirdi. "Ben iyiyim. Önce onunla ilgilen."

Ty Cam'i incelerken Lyss de Cam'in alnındaki kanlı saçları okşadı. Cam hiç tepki vermedi.

"Bu tanıdığın biri mi?" Ty sordu.

"O benim kişisel korumam. Bütün yaz boyunca savaş alanlarında benimle birlikte oldu ve bir çizik bile almadı, sonra eve geldi ve bu oldu."

"Adı ne?" "Cam Staunton."

"Buraya biraz battaniye getirebilir miyiz?" Ty genç yardımcısına seslendi. Bir kucak dolusu battaniye getirdi ve Lyss bir tanesini Cam'in başının altına, diğerini de kalçalarına ve bacaklarına örttü.

"Yaralanmasının üzerinden ne kadar zaman geçti?" Ty sordu.

Lyss, "Vurulmasının üzerinden muhtemelen bir saat geçmiştir," dedi.

Ty'ın dudakları gerildi. "Kullandıkları cıvatalara baktın mı?"

Lyss, "Muhtemelen dışarıda bir yerlerde vardır," dedi. "Birini gönderebilirim."

"Bunun tedavi planını değistireceğini sanmıyorum," dedi Ty. Bir elini yaranın etrafındaki deriye bastırđı, diğer eliyle muskasını kavradı ve gözlerini kapatarak konsantre oldu. Sonra elini Cam'in sırtının üst kısmına götürdü. Sonra da alnına - sanki hasarı sayıyormuş gibi.

İçini çekti ve topuklarının üzerine oturdu. "Cıvatayı kesip çıkarmayı deneyebilirim," dedi, "ama bu ciddi bir travma ve acıya neden olur ve bir işe yaraması için artık çok geç."

Lyss geri çekildi. "Ne demek çok geç? O kadar kan kaybetmedi. Bu tür bir yaradan kurtulan askerleri yüzlerce kez gördüm."

"Bu zehir, Lyss," dedi Ty. "Sana her kim saldırdıysa öldürmek istemiş."

"O benim hayatımı kurtardı," dedi Lyss. "O sadece on üç yaşında. Bu kabul edilemez."

"Özür dilerim, Majesteleri."

Hayır. Cam Staunton'a veda etmeyecekti. "Onu büyü ile emip çıkaramaz mısın?" Üstün yeteneklilerin zehiri ve enfeksiyonu bu şekilde çıkardığını görmüştü. "Ya da yılan ısırgı gibi tedavi edebiliriz? Yarayı açabiliriz, böylece zehir kanayarak dışarı akar."

"ok uzun zaman oldu. Zehir artık her yerde, bu yüzden onu çıkarma umudum yok."

"Ne tür bir şey bu?"

"Tam olarak emin değilim, ancak cıvatalardan birini ele geçirdiğimde muhtemelen anlayabilirim."

Lyss ayağa kalkarak, "Sana bir tane getireyim," dedi. "Ne olduğunu öğrendiğimizde bir panzehir bulacağız."

"Lyss," dedi Ty nazikçe. "Cam'in bir ailesi var mı? Onlara haber göndermeliyiz."

"Hayır!" Lyss geri çekilirken öfkeli gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Yani, eğer ne olduğunu bilmiyorsan, panzehiri olmadığını nereden biliyorsun? Onu iyileştirmelisin. Sen bir şifacısın, değil mi?"

Sanki Lyss bir anı kuyusunun içine çekiliyordu, neredeyse tam dört yıl önceki o güne. Babası sokakta hareketsiz ve soğuk bir şekilde yatıyordu ve Lord Vega bunun zehir olduğunu ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylüyordu.

On bir yaşındaki Lyss bunun için onu yumruklamıştı. Şimdi de birini yumruklamak istiyordu ama Ty'ın doğru kişi olmadığını bilecek kadar büyümüştü.

"Lyss," dedi Ty, Adrian'ın onun üzerinde her zaman kullandığı yatıştırıcı büyücü sesiyle. "Ellerini tutup onunla konuşabilir misin? Şu anda yalnız olmamalı."

Lyss gözlerini sildi. Keşke Sasha orada olsaydı, onu en iyi o tanırdı. Ya da söylenecek doğru şeyi bilecek başka birinin.

"Merak etme," dedi Ty, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Ne dersen de doğru olanı yapacaksın."

Lyss'in yapması gerekecekti. Cam'in yanına oturdu, onun buz gibi ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve konuşmaya başladı. Konuştu, her şeyden ve hiçbir şeyden bahsetti, yaz boyunca yaşanan savaşları, kamp anılarını, annesiyle ilgili hikâyeleri ve ikisinin Sasha'ya yaptığı şakaları hatırladı. Konserden ve meyhanede söyledikleri şarkılardan bahsetti ve birlikte hücum edenleri nasıl kovduklarını anlattı. Hatta ona biraz şarkı bile söyledi, sanki uyuması için şarkı söylüyormuş gibi.

Bir anda Cam'in tutuşu sıkılaştı ve gözleri fıldır fıldır açıldı. "Hanımefendi?" diye fısıldadı.

Lyss yaklaştı. "Ne , Staunton?"

"İyi misiniz hanımefendi?" Adamın gözleri endişeyle kadının yüzünü aradı. "Size ulaştılar mı?"

"Ben iyiyim," dedi. "Senin sayende."

Cam gülümsedi. Ve gözlerini kapattı.

ÖLÜM SONRASI

Ty sonunda Lyss'i Cam'in ellerini bırakması için ikna etti.

"Sizi saraya geri götürmeliyiz, orada Lord Vega daha kapsamlı bir inceleme yapabilir."

"Hayır," dedi Lyss. "Kurtlarım geri gelene kadar buradan ayrılmayacağım. Güvende olduklarını bilmem gerekiyor ve ne öğrendiklerini öğrenmek istiyorum."

Ty, "Bütün gece dışarıda olabilirler, Majesteleri," dedi.

"Ben bir askerim, Usta Gryphon. Bütün gece çalışmaya alışkınım." "Lord Vega'ya haber göndereyim mi?

Burada mı?"

"Hayır!" Lyss dedi ki. "O değil." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Öfkesini yanlış insanlardan çıkarmayı bırakması gerekiyordu. "İçini rahatlatırsa bir göz atabilirsin."

"Pekâlâ." Ty, Cam'e göz kulak olması için yardımcısına işaret etti ve Lyss'i yan şapellerden birine götürdü.

Lyss sunağın merdivenlerine oturana kadar ne kadar bitkin olduğunu fark . Bacakları titriyordu, başının duvara çarptığı yer öfkeyle ağrıyordu ve yeni bir keder yüküyle ağırlaşmıştı. Gözlerini kapadı, uykuya kaçmayı her şeyden çok istiyordu.

"Ekselansları."

Gözlerini açtığında Ty'ın onu kısıp gözlerle incelediğini gördü.

"Konuyu dağıtmak istemem Majesteleri, ama deride bir yırtık yok mu? Bir sıyrık bile mi? Çentik? Üzerinize atlayan kişi sizi kesti mi?"

Lyss başını öyle bir salladı ki, bir an için Ty'ın kucağına kusup kusmayacağı belli değildi.

Kendine geldiğinde Lyss, "Sıyrık ve kesiklerim var," dedi. "Bildiğim kadarıyla hepsi duvara çarpmaktan, uçan taş parçalarından ve benzerlerinden kaynaklandı. Bildiğim kadarıyla beni ne bir bıçak kesti ne de bir ok isabet etti. Başımı gerçekten çok sert vurdum. Başım dönüyor ve biraz hastayım. Ayrıca beni boğmaya çalıştığı yerde boynum fena halde morardı."

Görevli geri döndü ve yanlarına büyük bir çanta bıraktı.

"Yılan ısırganı otu ve söğüt kabuğu var mı?" Ty ona sordu. O da başını salladı. "Oradalar."

"O zaman bana sıcak su getirebilir misiniz? Ve lapa yapmak için bezler?"

Bununla birlikte Lyss, Ty'ın dikkatli muayenesine, yatıştırıcı sesine ve ellerine teslim oldu. Boğazındaki, boynundaki ve başındaki ağrıyı dindirdi, ardından derisi yüzülmüş dizlerini ve başka yerlerdeki sıyrık ve çürükleri iyileştirdi. Şüpheli çentik ve kesiklerin yılan ısırganı otuyla kapladı ve üzerlerine tılsımlar konuştu.

"Onları bırakmalısın," dedi Lyss, "aptallığın bedelinin bir hatırlatıcısı olarak."

Yine de buna gerçekten inanmıyordu. İçindeki tanıdık öfke yeniden alevlenmiş, suçluluk duygusunun yerini almıştı. Bazıları, babasının ve kardeşinin hayatına mal olmuş bir şehirde dışarı çıkmanın aptalca olduğunu söyleyebilirdi.

Bu kabul edilemez, diye düşündü. Burası benim evim. Neden her gün omuzlarımızın üzerinden bakmak zorundayız?

Ve çalgıcı. Böylesine büyüleyici bir müzik çalabilen biri tarafından ihanete uğraması çok yanlış görünüyordu.

Büyüleyici. Belki de doğru kelime budur.

Bilmiyordu, dedi kafasının içindeki sinir bozucu bir ses.

Ne demek bilmiyordu? Nasıl bilmez?

Bir saldırı olacağını bilmiyordu. O da sizin kadar . Sizi yere itti ve elindeki aletle sizi korudu. Yoksa vurulacaktın. Planın içindeyse bunu neden yapsın ki?

Bunu açıklamak bana düşmez. Bana yaptığı büyü yüzünden hâlâ kafam karışık.

Dünyada kendisiyle tartışıp da kaybeden tek kişi sizsiniz.

Lyss gözlerinin tekrar kapandığını fark etti. Gözlerini açtığında Ty'ın onu izlediğini gördü.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi sempatik bir gülümsemeye. "Yarın kendini daha kötü hissedebilirsin. Gözden kaçırdığımız bir şey fark edersen hemen bana haber ver."

Yardımcı başını köşeden uzattı.

"Majesteleri, kuzeniniz dışarıda. Mümkünse sizi görmek istiyor."

Lyss başını salladı. "."

Julianna parmak ucunda odaya girdi. Yanaklarında daha önce olduğundan biraz daha fazla renk vardı. İzin ister gibi Ty'a baktı. Ty başını salladığında, odayı geçti, Lyss'in yanına oturdu ve onun ellerini tuttu.

"Sen-?"

"Ben ," dedi Lyss.

"Finn, Yüzbaşı Byrne tarafından sorgulanıyor. İşi bittiğinde saraya geri döneceğiz. Bizimle gelmek isteyip istemediğinizi merak ettik."

Lyss başını salladı. "Bir süre daha kalacağım. Daha fazla bilgi edinene kadar. Eğer çok geç olursa, Southbridge Garnizon Evi'nde kalacağım."

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı? Saldırı hakkında herhangi bir resmi açıklama yapmak ister misiniz, yoksa onayınız için bir şeyler yazmamı mı tercih edersiniz?"

Lyss yorgun bir ifadeyle, "Bunu erteleyelim," dedi. "Önce ölenlerin ailelerine haber vermek isteyeceğiz."

Julianna başını salladı, bankın üzerinde kıpırdandı. Sonunda aceleyle, "Çok üzgünüm, Lyss. Bunun benim hatam olduğunu hissediyorum. Bizimle gelmen için asla ısrar etmemeliydim. Kutlayacak çok şeyimiz varmış gibi hissettim."

Lyss başını salladı. "Bakın, Kral Gerard ne zaman alçakça bir şey yapsa kendimizi suçlamayı bırakmanın zamanı geldi." Tamamen farklı bir şey yapmanın zamanı geldi.

"Belki," dedi Julianna. Yeni yüzüğüyle oynadı, sonra parmaklarını birbirine bağladı. "Yaptığın şeyi nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi zorlukla yutkunarak. "Kavga başladığında hiçbir işe yaramadım. Sadece donup kaldım, sanki bu şekilde gözden kaçabilirmişim gibi."

Lyss şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Şey," dedi, "savaşta herkes farklı tepki verir. Sanırım alışmak biraz zaman alıyor."

Julianna ayağa kalktı. "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum." Belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım bugün seni daha sonra göreceğim."

Lyss onun uzaklaşmasını izledi.

Julianna ayrıldığında, aralarında Sasha'nın da bulunduğu diğer bazı Gri Kurtlar da içeri girmeye başlamıştı. Kapıdaki muhafızlarla birkaç kelime konuştuktan sonra gelip Lyss'i selamladı. "Şimdiye kadar çoktan gitmiş olacağını sanıyordum," dedi.

Lyss başını salladı. "Otur, Sasha." Onu yanında bir yere oturttu.

Sasha oturdu ve endişeyle onun yüzüne baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Sadece bazı şişlikler ve morluklar. Seninle antrenman yaptıktan sonra daha kötü hissetmiştim. Gelişmeleri öğrenmeden ayrılmak istemedim." Lyss durakladı. "Cam ve Carew'i duydun mu?"

Sasha başını salladı. "Buradan ayrıldıktan sonra Cam'in kardeşleriyle konuşmaya gideceğim," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

"Sabaha kadar bekle," dedi Lyss, "ben de seninle geleyim. Onları kötü haberler için uyandırmanın bir anlamı yok."

"Pekâlâ," dedi Sasha. Bir mendil çıkararak burnunu sildi.

"Peki. Ne ?"

"Ne yazık ki sorgulayacak kimsemiz yok, henüz değil. Elimizde üç ölü var."

"Peki ya çalgıcı? Onu bulabildiniz mi?" Eğer gerçekten komponun içinde değilse, belki de onu kiralayanları ele vermeye razı olurdu.

"Hayır. Ama onu bulacağız. Ragmarket ve Southbridge'de kapsamlı bir arama yapabilmemiz için Yüzbaşı Byrne'e takviye kuvvet göndermesini söyledim. Bu arada ben de geri döneceğim."

"Ölülerin üzerinde bize ipucu verebilecek bir şey var mıydı?" Kral Gerard'dan bir senet ya da bir çuval Ardenine gümüşü gibi mi?

"Cepleri boştu," dedi Sasha. "Her zamanki sokak gibi giyinmişlerdi. Arbalet kullanıyorlardı ve bunlar güneyde daha yaygındır, ama yay kullanmayı pek beceremeyenler için de iyidir. Laurent onların ölüm maskesi çizimlerini yaptı ve onları tüm kasabada gösterip tanıyan olup olmadığına bakacağız. Ama en çok canlı bir tane yakalamak işimize yarayacaktır." Durakladı. "Peki, bilmek istediğim şey, onlardan herhangi birine iyice bakabildin mi?"

"Muhtemelen müzisyen tek kişidir," dedi Lyss. "Diğerleri içeri daldı ve ateş ediyorlardı ve-"

"Müzisyen, onu daha önce hiç gördünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum." Asla. Hatırlamalıydım.

"Kurtlara verebileceğim bir eşkal verebilir misiniz?"

Aç görünüyordu, sanki beslenmeyeli uzun zaman olmuş gibiydi.

Hayır.

Bir orman perisine ya da genç bir tanrıya benziyordu.

Hayır.

Hayatımda gördüğüm en büyüleyici çocuktur.

Hayır.

"Bizim yaşlarımızdaydı," dedi Lyss, "tahmin etmem gerekirse. Zayıftı ve gözleri - güneş ışığı vurduğunda okyanusun renginin griden yeşile nasıl değiştiğini bilirsiniz."

"Yani gözleri ela mıydı?" Sasha söyledi.

Lyss başını salladı, gerçi bu sıkıcı bir tanımlamaydı. "Sayılır. Saçları altın sarısı, kızıl ve kahverenginin karışımıydı, sonbaharda kavak, meşe ve akçaağaç yaprakları ya da ocakta alçaktan yanan alevler gibi. . . ." Sesi kesildi.

Sasha not alıyordu ve şimdi merakla başını kaldırdı. "Yani saçları çizgi çizgi kahverengi miydi?" O bir şair değildi.

"Doğru. Hepsi bu kadar. Ve ... iyi giyinmişti. İnce yün pelerin, deri botlar, kadife ceket."

Sasha onu da indirdi. "Çaldığı enstrüman ? Tanıdın mı?"

Lyss başını salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim ya da duymadım. Buna jafasa dendiğini söyledi."

"Jafasa," diye tekrarladı Sasha. "Nasıl ?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lyss, "ama müzik sanki benim için yazılmış gibi kafamın içine girdi. Sanki o çaldığında diğer her şey gölgede kalıyordu. Başka hiçbir şey yoktu."

"Huh," dedi Sasha. "Bana peri halkı gibi geldi. İnsanların başını nasıl belaya soktuklarını bilirsin."

Ama ben peri halkına inanmıyorum, diye düşündü Lyss. "Geriye dönüp baktığımda, enstrümanın bir tür flashcraft olup olmadığını merak ediyorum. Belki de sihir değil, çalgının içindeydi."

"Belki," dedi Sasha. "Bu da bir başlangıç. Eğer bunun bir taslağını çizebilirsen, belki kopyalarını çıkarıp etrafa gösterebilir ve böyle bir enstrüman çalan bir müzisyen tanıyan var mı diye bakabiliriz. Zaman alabilir ama onu bulacağız."

"Sasha," dedi Lyss, "bir saldırı olacağını bilmediğini düşünmeden edemedim. Sanki bir saldırı olacağını"

benim kadar şaşırdı."

Sasha şüpheci bir kaşını kaldırdı. "Seni ara sokağa çekenin o olması sadece onun kötü şansı, öyle mi?"

Ty geri dönmüştü ve ayakta durmuş sabırsızca kıpırdanıyordu. "Cevaplarınızı aldınız mı, Majesteleri? Biraz dinlenebilmeniz için sizi saraya geri götürmeyi gerçekten çok isterim."

Sasha, "Dışarıda hâlâ Kurtlar arıyor ama bu gece daha fazla haber çıkacağını sanmıyorum," dedi.

"," dedi Lyss. "Yorulдум."

Tam o sırada Gri Kurtlardan biri onlara yaklaştı ve elinde bir avuç dolusu hırpalanmış çiçek tuttu. "Bana bunları düşürdüğünüz söylendi, Majesteleri."

Çiçeklerin görüntüsü bir kez daha hafızasına kazındı. "Onları bana işportacı verdi."

"Ondan çiçek mi aldın?" Sasha ona baktı.

"Bakın, ben aptal değilim," dedi Lyss, ateşi yükselmişti. "O müzikte öyle bir şey vardı ki..." Sözüünü yarıda kesti.

Ty, Lyss ile çiçeklerin arasına girerek, "Dur bakalım," dedi. "Şunlara bir göz atmak istiyorum." Tılsımını eline alarak onları parmakladı, ardından üzerlerinde bazı büyüler yaptı. Sonunda başını kaldırdı ve biraz mahcup bir ifadeyle, "Bunlar sadece çiçek sanırım. Özel bir yanları yok."

Ama vardı. Bu çiçek karışımında Lyss'in hatırlaması gereken bir şey vardı. . . .

"Bunları buradan, şehirden almış olmalı," dedi Sasha. "Bakalım böyle çiçekler alan birini hatırlayan var mı?"

Lyss elini uzattı ve tilki çiçeklerinden birine dokunarak yaprakların yere doğru spiraller çizmesine neden oldu. İşte o zaman parçalar yerine oturdu. "Hanalea'nın kemikleri," diye bağırды, histerisini yenerek geri çekildi.

İşportacı suçluydu. Olabileceği kadar suçluydu, tatlı dilli piç. Kral Gerard da öyleydi.

"Ekselansları?" Ty şaşkın görünüyordu. "Bir şey mi var-?"

"Şu çiçekler," dedi Lyss, sesi boğuklaşarak. "Babamın öldürüldüğü gün aldıklarının aynısı."

FİNAL HAREKETİ

Breon'un işi o kadar hızlı tersine döndü ki düşünecek zamanı olmadı. Birdenbire, yapraklarla karışık zihni işlemeye çalışırken cıvatalar hızlı ve öfkeli bir şekilde uçuyordu. Bildiği bir sonraki şey, kızı yere düşürdüğü ve biri onu kaldırıp kenara fırlatana kadar ikisini de cafasıyla örtmeye çalıştığıydı. Sert bir şekilde kaldırım taşlarına çarptı ve nefesi geri gelene kadar bir süre sersemlemiş bir şekilde orada yattı.

Okçuların, kızın parkta arkasına sığındığı alçak taş duvara odaklandığını gördü. Ama nehir tarafından da saldırganlar geliyordu. Kızın onlardan birine enstrüman çantasıyla vuruşunu izledi. Sonra saldırganlar kızın üzerine çullandı ve kız düştü. Breon müdahale etmezse bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu.

Bir adım attı, sonra kendilerine doğru gelen bir mavikuş çetesini gördü ve yakalanırsa sıkı bir sorguya çekileceğini anladı. Çekip gitmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Zaten onu kurtarmak için muhtemelen çok geçti.

Çantasını ve parçalanmış cafesini aldı ve koşmaya başladı, dar sokaklarda zikzaklar çizerek, nereye gittiğinden çok nereden geldiğiyle ilgileniyordu. Tuhaf bir şehirde olmasının bir faydası olmamıştı. Gerçekten tuhaf bir şehir olduğu ortaya çıkmıştı.

Arkasındaki karda çıtırdayan botların sesini duydu ve temiz bir şekilde kaçmadığını anladı. Derin kazarak

Hızla, körlemesine koşuyor, çıkmaz sokakla karşılaşmamayı umuyordu.

Çıkmaz sokak! Ama şaka o kadar da komik değildi.

Arkasından gelen takip seslerini artık duymadığını fark ettiğinde ne kadar zamandır koştuğunu bilmiyordu. Hızlı bir yürüyüşle yavaşladı, saçlarındaki karı silkeledi ve ince paltosundan fırçaladı, kaçtığına tam olarak inanamıyordu.

Yine de onu arıyor olacaktı ve onlar onu tekrar bulmadan önce beşiğe geri dönmesi gerekiyordu. Ne yazık ki nehrin yanlış tarafındaydı, bu yüzden köprüye geri dönmek zorundaydı. Katedralin kulesini bir işaret olarak kullanarak konserin yapıldığı yere doğru ilerledi.

Ama işe yaramadı. Pazar, nehrin her iki yakasında da mavi böceklerle kaynıyordu.

Nehir boyunca daha kuzeyde başka bir köprü görebiliyordu, o yüzden o tarafa yöneldi. Bluejacket'ler ağlarını daha da genişletmeden karşıya geçmeye çalışmalıydı.

Köprüye ulaştığında, etrafı taramak için bir binanın gölgesinde durakladı. Endişe verici bir şey görmeyince nehir boyunca uzanan gezinti yolunu geçti ve köprüye döndü.

Yolun yarısına gelmişti ki, uzak uçtaki köprüye birinin adım attığını ve kararlı bir şekilde ona doğru yürüdüğünü gördü. Tanıdık köşeli şekli Breon'un kalbini küt küt attırdı.

Darian'dı.

Breon birkaç adım geri gitti, döndü ve arkasından saldıran, bıçağı sokak lambasının ışığında parıldayan başka bir saldırgana çarptı. Breon iki büklüm oldu, adama alçaktan vurdu ve onu bir kingpin gibi devirdi.

Breon geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Müşterinin küfrettiğini ve diğerlerine de katılmaları için bağırıldığını duydu. Bir sokaktan yukarı, diğerinden aşağı koştu, bir kedi ya da cılız bir jafasier dışında kimsenin giremeyeceği kadar dar binaların arasındaki bir çatlaktan kaydı. Orada durdu, soluk soluğa, ve sürüyü dinledi

Takipçiler geçip gitti. Her nasılsa, bir arka koruma olacağını biliyordu ve öyleydi de. Darian'ın pelerinli figürü, sanki avının kokusunu alabilecekmiş gibi başını sağa sola çevirerek yanından geçti.

Breon uzanıp ensesindeki sihirli işareti parmakladı ve onun gibi lekelenmiş bir ruhu dinleyebilecek tanrılara dua etti. Belki tanrılar dinliyordu, belki de zaten payına düşen kötü şansa katlanmıştı. Önemli olan tek şey müşterinin yanından geçip gitmesiydi.

Saatler sonra Breon nehirden birkaç blok ötede bir ahırda saklanacak bir delik buldu. Kapıdan içeri girdiğinde birkaç at başlarını dışarı çıkarmıştı ama ahır görevlisi derin bir uykundaydı - Breon binanın arka tarafından gelen horlama seslerini duyabiliyordu ama bu sesler çatının kiremitlerini tıkırdatıyordu.

Tehlikeli merdiveni samanlığa tırmandığında, merdiveni arkasından yukarı çekmek istedi ama bunun saklandığı yeri işaret edeceğini tahmin etti. Bu yüzden onu olduğu gibi bıraktı ve en uzak köşedeki samanların altına gömüldü, elinde sustalısı, yanında cafasasından geriye kalanlar.

Bunu neden yanında taşıdığına dair hiçbir fikri yoktu, tabii sahip olduğu tek değerli şey olduğu ve muhtemelen bir daha asla eline geçmeyeceği için değilse.

Aşağıdan gelen gürültüyü, seyisin uykulu küfürlerini, çizme seslerini ve hoparlörler arka odadan ön tarafa doğru ilerledikçe netleşen boğuk sesleri duyduğunda daha yeni yerleşmişti.

"Güzel kıyafetler giyiyor ve siyah deri bir çanta taşıyor olmalı," dedi sert bir kadın sesi. Neyse ki ellerindeki tüm tarif bu kadardı.

Seyisin sesi yükseldi. "Daha önce de söyledim, burada benden ve atlardan başka kimse yok. Bütün gece nöbetteydim."

"Biz buraya geldiğimizde sen nöbet tutmuyordun bile," diye karşılık verdi yeni gelen. "Horlamayı net bir şekilde duyabiliyorduk."

Sokakta. Yatağınızı paylaşıyor olabilirdi ve siz bunu asla bilemezsiniz. Yine de etrafa bir göz atacağız." Merdiven tırmanmaya başladığında titredi.

Başı döşeme tahtalarının üzerine çıktı, sonra da geri kalanı. Breon nefesini tuttu ve kılını bile kıpırdatmamaya çalıştı. Mavi ceket çatı katında sinsice dolaşıyor, kılıcıyla saman yığınlarını dürtüyordu. Kılıç Breon'un gözüne çok yaklaştığında, bir ya da iki kirpiğini kesmiş gibi görünüyordu. Sonunda mavi ceket bir ahır kedisini rahatsız etti ve kedi öyle bir çığlık attı ki Breon neredeyse altına edecekti.

Homurdanan mavi ceketli merdivenden aşığı inerek gözden kayboldu.

"Bu çocuk ne yapmış olabilir?" diye sordu seyis.

"Piç kurusu prenses Alyssa'ya saldırdı," dedi mavi ceketli.

Dur bakalım. Kim?

"O ve bir grup haydut onu pusuya düşürdü." "O iyi mi?" diye sordu seyis.

Mavi ceketli başını salladı. "Bilmiyorum. Hiç duymadım. Babası ve erkek kardeşı de aynı şekilde öldürüldü. Korkak herifler. geçirirsem hepsinin bağırsaklarını deşerim."

Hayır, diye düşündü Breon, kırılmıştı. Ben bir müzisyenim, katil değil. Sadece doğduğumda kötü bir kalabalığa karıştım.

Sesler nihayet uzaklaştı ve o da rahatlayarak nefesini bıraktı. Hâlâ göğsüne yaslanmış olan Majestelerinin madalyonunu parmakladı.

Gözlerini her kapadığında onun yüzünü, doğrudan bakan kahverengi gözlerini, "Dürüst olsam iyi olur, çünkü yalan söylemekte pek iyi değilim" derkenki ifadesini görüyordu.

Bu işin en başından beri kötü haber olduğunu biliyordu. O zaman neden kabul etmişti? Neye dönüşüyordu?

Ölmemiş olmasını umuyordu.

Uykuya dalması uzun zaman aldı.

Breon iki gün boyunca saklandı, köşesine kıvrıldı, ısınmak için samana gömüldü. Günde bir ya da iki kez, seyis Clayton merdivenden çatı katına çıkar ve atlara saman atardı. Ama Clayton yavaş hareket eden, gürültücü biriydi, bu yüzden Clayton başını yerden kaldırdığında Breon her zaman saklanmış olurdu. İnsanlar ahıra girip çıkarken Breon kıpırdamadan durmak zorundaydı, böylece kimse onun başının üzerinde dolaştığını duymayacaktı. Günün çoğunu tek bir yerde geçirdikten sonra o kadar kaskatı kesilmişti ki zar zor hareket edebiliyordu.

Geceleri, gece toprağı kovasını boşaltmak ve hızlı bir sigara içmek için ahırın avlusuna çıkıyordu, ama mavi ceketli devriyeler o kadar sıkı ki, içeri geri sürülmeden önce asla fazla uzaklaşmadı. Cafesini geride bıraksa bile köprüyü görünmeden geçme şansı yoktu ve böyle bir planı da yoktu.

Üçüncü gün yaprakları bitmiş ve umutsuzluğa kapılmıştı. Sonunda şans, ahırın avlusunda atları değiştirecek ve Breon'un yükü örten brandanın altına girmesine yetecek kadar uzun süre park eden bir şekilde karşısına çıktı. Arabanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bulunduğu yerden daha iyi bir yerde olması gerektiğini düşündü, her yerde mavi ceketli muhafızlar vardı. Nehri geçebilirse, beşiğe uğrayıp Aubrey ve Goose'u alacak ve ceplerinde çingirak olsun ya da olmasın yollarına devam edeceklerdi. Her zaman küçük bir şingirtı yapmanın bir yolu vardı. Çok yönlülük her zaman onun güçlü yanlarından biri olmuştu.

Arabanın varış noktası biraz uzaktaki başka bir pazardı. Sürücü tüccarlarla konuşmak için içeri girdiğinde Breon arabanın arkasından sıvıştı. Pazarı geçerken, "klan yapımı" malların sergilendiği tezgâhlardan birinden oyma bir baston ve bir paçavra sepetine doldurulmuş hırpalanmış bir pelerin aldı.

Derme çatma pelerinine sarınmış, kambur gibi görünsün diye altındaki cafese sarınmış, bastonuyla topallaya topallaya yürüyordu. Bu kılık değıştirme onu köprüden geçirmeye yetmişti.

O sırada karanlık adamın saati gelmiş, hava sıcaklığı düşmüş ve sokaklardaki çamur yeniden donmaya başlamıştı.

Tam sığınağın bulunduğu sokağa dönüyordu ki birinin adını tısladığını duydu. Baktı ve bu Aubrey'di, bir tavernanın kapısından eliyle işaret ediyordu.

Görünüşe göre kılık değıştirmesi sandığı kadar iyi değildi. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra içeri girdi.

Kapının solunda, açık pencereden dışarı bakabildiği bir masada toplanmıştı. Adamın geçtiğini bu şekilde görmüş olmalı. Çoban şapkasını yüzüne doğru çekmişti ve gözlerinin altında iri koyu halkalar vardı.

"Aubrey!" dedi ama kadın onu hemen susturdu ve cafesini masanın altına itti.

"Onu taşıyamazsın," diye hırladı. "Seni yakalarlar."

"Beşiğe geri dönüyordum," dedi Breon. "Onu orada saklayacağım."

Başını iki yana salladı. "Ondan kurtulmalısın. Ben de vazgeçmek üzereydim," dedi. "Hâlâ hayatta olduğunu düşündüm çünkü hâlâ seni arıyorlar. Bu sefer gerçekten zorlandın."

"İçine mi bastım?" Sanki onun hatası olduğunu düşünüyor gibiydi. "Whacks'i yakalamak için sabırsızlanıyorum. Bana tuzak kurdu."

"Whacks öldü," dedi Aubrey, "Goose da öyle."

Whacks . . . ve Goose. İkisi de öldü mü? Breon kendini sopayla dövülmüş gibi hissetti. Whacks her zaman kendi ayakları üzerinde durabilen biriydi, bunu yapmak için kimi ezmek zorunda kalırsa kalsın. Peki ya Goose? Bir tomar yaprak için boğazınızı kesebilirdi ama bunun dışında her zaman zararsız bir tip olmuştu.

Breon hiçbir şey söylemeyince Aubrey devam etti. "Geldiklerinde orada olsaydık biz de ölmüş olurduk."

"Kim ne zaman geldi? Mavi ceketliler mi?"

Başını iki yana salladı. "Seni kiralayanlar. Sanırım arkalarında hikâyeler anlatacak kimseyi bırakmak istemediler. Bluejackets endişelenmen gereken en son şey."

Breon, "Eğer senin için sorun değilse, onlar için yine de endişeleneceğim," dedi. "Kimin yaptığını gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, istemiyorum da."

"Nasıl yapıldılar?"

Aubrey tereddüt etti. "Boğazları kesilmişti."

"Ama sen orada değildin?"

Başını iki yana salladı. "Dediğim

gibi..." "Kim söyledi sana?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl öldürüldüklerini sana kim söyledi?"

"Bilmiyorum," diye tersledi. "Hatırlamıyorum."

"Bluejackets ne diyor?"

"Gidip onlara soramam," dedi Aubrey. "Her neyse, henüz bilmiyor olabilirler. Tek duyduğum şarkı söylediğin o mavi kanlı adam."

"O da mı öldü?"

Aubrey başıyla onayladı. "Sokakta öyle konuşuluyor zaten."

İçinde suçluluk kabardı, kahverengi gözlü kızın öldürülmesinde oynadığı rolden dolayı pişmanlık duydu. Yalan söylemekte pek iyi olmayan Majesteleri.

"Cesetler hala orada mı?"

"Hangi cesetler?" diye hırladı. Breon onun sinirli olduğunu anlayabiliyordu çünkü çok huysuzdu.

"Goose and Whacks."

"Muhtemelen. Neden davranıyorsun?"

Neden böyle davranıyorsun?

"Bilmek istiyorum," dedi Breon. "Gidip kontrol edeceğim."

"Bak, oraya yakın bir yere gidemezsin. Seni bekliyor olmasaydım, şu an burada olmazdım. Kolay olmadı."

Bu kadar uzun süre hayatta kaldıktan sonra, şimdi bunu mahvetmek istemiyorum." Onun kolunu kavradı. "Hadi, Bree. Bu kasabadan gidelim. Söylediğimiz gibi Baston Körfezi'ne geri dönelim. Her şeye yeniden başlayabiliriz."

Breon'un içinde kuşku titreşti. Aubrey, Goose ve Whacks olmadan ayrılmak istemişti ve şimdi ona başka seçenekleri olmadığını söylüyordu.

Belki de ölmemişlerdi. Ya da belki de o-

Hayır. Bu Aubrey'di. Aubrey'e çantayı emanet edemezsin ama o bir katil değildi.

Her iki durumda da, bilmesi gerekiyordu.

"Sen burada kal. Ben kendim gideceğim. Döndüğümde gideriz."

"Gitme," dedi Aubrey, sonra aceleyle ekledi, "Bak, bende küçük bir yaprak var. Onu tıttırüp yola çıkabiliriz."

"Bu iyi bir plan," dedi Breon, "geri döndüğüm zaman için. Benim için jafasa'ma göz kulak olur musun?" Kırık bir oyuncak olan ve onu sürekli peşinden sürükleyen bir çocuk gibiydi.

"Döndüğünde burada olmayabilirim," diye mırıldandı Aubrey. "Söz vermiyorum."

"Döndüğümde burada olmazsan, sana iyi şanslar," dedi ve arkasını döndü.

Bu kasabada bir yabancı olmamayı diledi. Keşke etrafı daha iyi tanısaydı. Çuvallar dolusu ganimetin üzerinde oturan bir korsan olmayı diledi. Ne de olsa dilekler bedavaydı.

Deponun dışındaki sokak ürkütücü bir şekilde ıssızdı, sanki dışarıdaki herkes içeride ne olduğunu biliyordu.

Herkes benden daha akıllı, diye düşündü. Arkamı dönüp geri gitmeli, biraz yaprak tıttırmeli ve bu kasabayı ve içindeki herkesi unutmalıyım. Kahverengi gözlü majesteleri de dahil.

Kapının önünde bir an durakladı ve neredeyse geri dönüyordu. Hayır. Bilmek zorundaydı. Sokağın yukarısına ve aşağısına baktı, kimseyi görmedi ve kapıyı iterek açtı.

Kapıdan birkaç metre ötede yüzükoyun yere yığılmış, kollarını hâlâ kurtulmayı umuyormuş gibi uzatmış bir cesedin üzerine tökezledi. Hafif bir çürüme kokusu yükseldi.

Her zamanki yırtık pırtık kıyafetini giymiş, yüzü yapışkan bir kan gölüne dönmüş olan Whacks'ti. Aubrey haklıydı.

-Boğazı kesilmiş gibiydi. Elleri şişmiş, morarmıştı. Katiller yüzüklerini bile almamıştı.

Bu bile başlı başına dehşet vericiydi.

Whacks. Her zamanki gibi beladan kaçıyor.

Goose da fazla mücadele etmemişti. Breon'un onu en son gördüğü köşede sırtüstü yatıyordu, gözleri açıktı, bu yüzden şaşkın görünüyordu, piposu eline yakın duruyordu, boğazı kulaktan kulağa düzgünce kesilmişti. Çürümesi Whacks'inkinden biraz daha ileriydi, belki de köşesi daha sıcak olduğu içindi. Breon'un piponun çanağına bakıp yaprak kalıp kalmadığına bakmaması için her şeyi yapması gerekiyordu.

Goose onu kullanmayacaktı.

Kendine ipucu aradığını söyleyen Breon iki cesedi de aradı. Goose'un iç cebinde taş gibi sert bir ekmek topuğundan başka bir şey yoktu elbette. Whacks'in ise dolu bir cüzdanı vardı, pantolonunun belinde bağlı tuttuğu cüzdan. Çoğunlukla kız, birkaç tane de çelik. Katil tarafından imzalanmış bir not ya da başka bir şey yoktu.

Çantanın hâlâ orada olması şu anlama geliyordu: bir, bu bir soygun değildi ve iki, başka kimse gelip cesetleri bulmamıştı.

Breon çantayı sakladı. Ne de olsa seyahat paraları vardı. Beşiğin geri kalanını aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Bununla birlikte, onu yoluna göndermek için bir şeyler yapması gerektiğini düşünerek Kaz'a döndü. Goose'un gerçek adı neydi? Dillon, belki? Böyle bir zamanda ona Goose demek yanlış görünüyordu.

Breon üç kez Dillon'ın gözlerini kapatmaya çalıştı ama ; gözleri sanki yapıştırılmış gibiydi. Sonunda, kendi

Gözleri sulanarak, yırtık pırtık battaniyeyi Dillon'ın yüzünün üzerine çekti. Sonra boruyu eline geri koymaya çalıştı ama boru düşmeye devam etti. Sonunda, Dillon'ın göğsünün üstüne koydu.

En azından sevdiği şeyi yaparken öldü, diye düşündü Breon.

Ne kadar uzun kalırsa o kadar sinirli oluyordu. Gitme vakti gelmişti.

Birinin mandalla oynadığını duyduğunda kapıya üç adım kalmıştı. Breon bir anlık panikle saklanacak bir yer aradı. Sonra nereye saklanırsa saklansın, etrafı ararlarsa onu bulacaklarını fark etti. Sonunda kendini kapının yanındaki duvara yasladı ve her kimse fark etmeden yanından geçip gideceğini umdu. Kapı çarparak açıldığında, kendini kapının arkasında buldu.

Hepsi de Breon'dan daha iri, palto giymiş dört saldırgandı.

". . . Darian burayı aramamız ve bizi bu şeye bağlayacak yarım kalmış bir iş olmadığından emin olmamız gerektiğini söylüyor," diyordu içlerinden biri.

"Bize işin ne olduğunu baştan söylemeliydi," diye bir diğeri. "Bu tür belalara ihtiyacım yok. Bir mavi ceketliyle karşılaşmadan hareket edemiyorum."

"İşte tam da bu yüzden burayı kontrol etmemiz gerekiyor," dedi Bir Numaralı Rusher. "Bunlar kokmaya başladığında bulunacaklar."

Dikkatleri hemen Whacks'in üzerinde toplandı. Breon cesedi kapıdan daha uzağa sürüklemiş olmayı dilemekten kendini alamadı.

"Siz ikiniz, bunu arayın," dedi Bir Numara, ayağıyla Whacks'i dürterek. "Sen, benimle gel. Darian köşede bir tane daha olduğunu söyledi. Sonra her yeri süpürüp buradan gideceğiz."

Diğer ikisi Dillon'a bakmak için ayrıldığında, kalanlar Whacks'in yanında diz çöktü.

"Bunun neden bizim işimiz olduğunu anlamıyorum," diye sızlandı Üç Numara. "Onları biz yapmadık. Dışarıda o cılız sokak faresini avlıyor olmamız gerekirdi."

"Darian'a reddettiğini söylemek ister misin? Reddetmiyorum. bakarsan, bu kasabayı terk ediyorum. Onlara yaptığı gibi bize de yapmayacağını kim söyleyebilir?"

Breon kapının arkasından bakabilmek için öne doğru eğildi. Whacks'in üstünü arıyorlardı. Breon gitmesi gerektiğini biliyordu ama yine de kaldı, belki bu şeyi kimin yaptığını ve emirleri kimin verdiğini söyleyecek bir şeyler duymayı umuyordu.

Peki ya öğrenirsen? Bu konuda ne yapacaksın? Ona caferanla mı vuracaksın? Ölene kadar şarkı mı söyleyeceksin? Gardiyana bir not mu göndereceksin?

Bir şeyleri düşünmemek için bu kadar çok çalışmaktan o kadar yorulmuştu ki.

"Hey! Bunun yüzükleri var," dedi Üç Numara. Yüzükleri Whacks'in şişmiş parmaklarından çekmeye başladı.

"Kesin şunu!" Dört Numara, diğer ikisinin Dillon'ı aradığı yere doğru bakarak, "Kes şunu," dedi.

"Darian'ın bilmesine gerek yok," diye fısıldadı Üç Numara. "Çeneni kapalı tut, ben de onları seninle paylaşayım." Yüzükleri çekiştirmeyi bırakarak bıçağını çıkardı.

Hayır. Breon bunu görmek ve sonra da unutmaya çalışmak istemiyordu. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kapıyı açıp sokağa geri döndü ve canını kurtarmak için koşmaya başladı. Arkasından bağırışlar duydu ama tavernanın kapısından içeri girene kadar ne yavaşladı ne de arkasına döndü. İçeri girdiğinde kapı çerçevesinden dışarı baktı ama görünüşe göre onları kaybetmişti.

Hafif bir şaşkınlıkla Aubrey'nin hâlâ orada olduğunu gördü. Onun gürültülü girişiyle başını kaldırdı ve sonra rahatlayarak gülümsedi.

"Sana döneceğimi söylemiştim," dedi ve bir sandalyeye çöküp soluklanmaya çalıştı.

Aubrey kapıya doğru baktı, belki de onu ne tür bir iblisin kovaladığını merak ediyordu, sonra Breon'a döndü. "Eee? Bir şey öğrendin mi?"

Evet. Cinayetin bir adı olduğunu ve bu adın Darian olduğunu öğrenmişti. Breon Whacks konusunda o kadar da duygusal değildi ama Goose daha iyisini hak ediyordu. Ve kahverengi gözlü prenses de öyle.

Whacks "Ben bir aşığım, savaşçı değil," demeyi severdi ve Breon da her zaman aynı felsefeyi takip etmişti. Ama şu anda Darian'la karşılaşırса ne yapacağından emin değildi.

O buluşmadan kaçınmak en iyisi.

"Evet," dedi. "Baston Körfezi'nde daha iyi durumda olacağımızı öğrendim."

SAVAŞ KONSEYİ

Konserden iki gün sonra Lyss tören alanını geçerek kışlaya doğru ilerledi. Kışla avlusu neredeyse tamamen terk edilmişti. Normal insanlar çoktan bayramı kutluyorlardı ama Lyss öğleden sonra geç saatlerde salvo için bir tatbikat planlamıştı.

İptal etmeliydi. Askerleri bütün yaz çok savaşıyordu. Dinlenmeyi hak etmişlerdi. Her neyse, fazladan bir tatbikatın ne faydası olacaktı? Güney Köprüsü'ndeki gibi saldırıları engelleyemezdi.

Bu onu korkutmaktan çok kızdırmıştı. Kaybettikleri iki kişi için yas tutuyor ve suçluluk duyuyordu.

Belki de sınırı kendi başına geçmesi daha iyi olur.

-Uzun yayı, kılıcı ve intikam hırsıyla yanıp tutuşan gri bir kurt. Arden kralını bulana kadar güneye doğru ilerlemeye devam edecek, yol boyunca daha küçük avlar yakalayacaktı. Ve sonra ona avlanmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecekti.

Saldırının sorumlularını bulma konusunda pek bir ilerleme kaydedilememişti. Tüm Southbridge ve Ragmarket'in gözetim altında olmasına ve bir sürü mavi ceketli olmasına rağmen, işportacının izine rastlanmamıştı. Sanki yeryüzü onu yutmuş gibiydi.

Daha önce kimse onu Ragmarket'te çalgı çalarken görmemişti, yani ya şehirde yeniydi ya da çalgı çalmaya yeni başlamıştı. Lyss cafasanın ayrıntılı bir çizimini yapmış olmasına rağmen, daha önce kimse böyle bir cafasa görmemişti ve ana caddedeki luthierlerin hiçbiri tamir için gelen bir cafasa görmemişti. Gölge teorisine düşmüştü

olabileceğini düşünüyordlardı ama şansları yaver gitmemiştir. Bildikleri kadarıyla, tüm flashcraftlar yayla klanlarından geliyordu, ancak Shadow'un bağlantılarından hiçbirisi böyle bir alet görmemiş veya bu şekilde kullanıldığını duymamıştır.

Konuşmacı Jemson, Katedral Tapınağı'nda tarih boyunca müzik aletleri konusunda uzman olan bir bilgin bulmuştu. Çizimin Kartaca'ya özgü geleneksel bir müzik aleti olan jafasaii'ye benzediğini düşünmüştü. Belki de buraya Kartacalı bir korsan tarafından getirilmişti.

Eğer çalgıcı akıllıysa, diye düşündü Lyss, şimdiye kadar onu atmıştır.

En azından saldırıya kadar pazarlarda biraz iz bırakmıştı. Tapınağa adanmış kişilerden biri olan Samuel Bannock, konser sabahı gıda bakanlığına işportacının tarifine uyan bir çocuğun geldiğini hatırlıyor. Çocuk pejmürde giyinmişti ve bir aydır banyo yapmamış gibi görünüyordu ve kokuyordu. Samuel çocuğa konserden bahsetmişti. Şimdi Bannock saldırıya bir şekilde katkıda bulunduğundan endişe ediyordu, özellikle de tapınağın kapısındaki muhafızlardan biri konser sırasında iyi giyimli bir çocuğun elinde bir enstrüman çantasıyla mabede girdiğini gördüğü için.

Kütüphanecilerden biri, aynı çocuğun konserin olduğu öğleden sonra kütüphaneye geldiğini hatırladı. Yelkenli gemilerle ilgili kitaplar istemiştir.

Görüşmeler ve sorgulamalar boyunca Lyss yüzleri ve beden dilini, tutanakları ve raporları inceledi, ihanet kokusuna karşı tetikleydi.

Şehirdeki biri Arden'la işbirliği yapıyordu. Yoksa çalgıcı hangi çiçeği alacağını nereden bilebilirdi? Onun konserden sonra sokakta yürüyeceğini nereden bilebilirdi? Doğru, Arden'in konsere çıkacağı tüm şehirde duyurulmuştu. Aceleciler dışarıda bekleyip onu Ragmarket'e kadar takip edebilirlerdi.

Ama içgüdüleri ona burada, sarayda biri tarafından tuzağa düşürüldüğünü söylüyordu. Bu ihanet beş yıl öncesine dayanıyor olabilir miydi?

Hana'ya kadar gidebilir mi?

Sasha ve Yüzbaşı Byrne onu yeni bulgulardan haberdar ediyordu ama Lyss nefesini tutup bir tutuklama beklemiyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi olacaktı. Yüzbaşı Byrne ve Kurtları herkesi sorgulayacak ve kraliçeliği didik didik arayacak, izler soğudukça çıkmaz sokaklara girecekti. Ve sonra bir sonraki saldırı için bekleyiş başlayacaktı.

Lyss görev odasına girdiğinde Hadley'i duvardaki diyarlar haritasının önünde durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, haritayı incelerken görünce şaşırdı. Duvara dayalı bir masanın üzerinde yiyecek ve içecekler duruyordu. Ekmek, peynir, sosis ve keklerin yanı sıra umut verici görünen iki fiçisi vardı. Bu nadir görülen bir durumdu; sahipsiz yiyecekler asla uzun süre sahipsiz kalmazdı.

"Hadley! Burada ne işin var?" Lyss elini sallayarak yiyecekleri inceledi. "Bütün bunlar da ne?"

"Bir toplantı var," dedi Hadley.

"Toplantı mı? Burada mı?"

"Bunun sizin için daha uygun olacağını düşündük."

Lyss unuttuğu bir toplantı olup olmadığını hatırlamaya çalışarak beynini yokladı. Ve hiçbir şey bulamadı.

"İstersen görev odasını kullanabilirsin," dedi, "ama yarım saat içinde salvomla buluşmam gerekiyor."

Hadley, "Bunu biliyorlar," dedi.

Eğer onlar bunu biliyorsa ben neden bilmiyorum? Lyss sinirli bir şekilde düşündü.

Tam o anda, Sasha karları fırçalayarak içeri girdi. "Toplantı için geldim," dedi eldivenlerini çıkarıp sobanın yanında ellerini ısıtarak. "Buralar çok soğuk. Keşke daha sıcak bir yere gidebilseydik."

Sonra Shadow, Julianna ve Finn geldi. Ardından Lyss'in teğmenleri, Mason, Littlefield, ve yeni

terfi ettirildi Demeter Farrow. Yakut Greenholt,
Muhafızlarının bir başka üyesi. Ve Ty Gryphon.
Finn odaya bakarak, "Sanırım hepimiz buradayız," dedi.
"Bugün benim doğum günüm değil," dedi Lyss. "Peki neler
oluyor?" "Staunton ve Carew için bir cenaze töreni
planlamak istiyoruz," dedi Sasha.
dedi.

"Oh!" Lyss bunun acil bir toplantı gerektirmediğini
düşünerek, "Bu harika bir fikir," dedi. "Bu harika bir fikir.
Sadece ne zaman olduğunu bana bildirin ve eğer para
toplayacaksanız, ben-"

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi Hadley. "Bize doğru yeri
bulabileceğinizi ve ihtiyacımız olan malzemeleri almamıza
yardım edebileceğinizi umuyoruz.
_"

"Çünkü bu tür bir etkinliği planlama konusunda çok
deneyimlisiniz," dedi Sasha.

Lyss ne yapacağını şaşırmıştı. "Size elimden geldiğince
yardım etmekten memnuniyet duyduğumu biliyorsunuz, ama
konu partilere gelince, ben-"

"Bu partiyi sınırın güneyinde veriyoruz," dedi Shadow, hiç
mizahtan eser yoktu. "Savaşı Arden'e getirmek istiyoruz ve
bunun nasıl yapılacağını bildiğinizi düşünüyoruz."

Lyss bir o kişiye bir bu kişiye baktı. Gülümsemeleri
kaybolmuş, sert, kararlı ve kesinlikle ciddi görünüyorlardı. Lyss
temizledi ve gözlerini sildi. "Bu jesti takdir ediyorum," dedi.
"Gerçekten minnettarım. Hepinizden gelmesi çok anlamlı."

Littlefield, "Bu bir jest değil," dedi. "Bu gerçek. Ve eğer bu
girişim sırasında ölürsek-" Omuzlarını silkti.

"İşte bu kadar," dedi Lyss. "Bu girişim sırasında ölmenizi
istemiyorum. Eğer tahta geçmeyi başarırsam, hepinizi
yanımda istiyorum. Her neyse, on kişinin yapabileceklerinin de
bir sınırı var."

Biri kapıya vurdu. Littlefield kapıyı çekip açtı, dışarıya baktı
ve Lyss'e işaret ederek kapıyı araladı. "Dışarıda partiye
gelmek isteyen bazı insanlar da var."

Dışarıda, Lyss'in tüm salvosunun toplandığı görülüyordu.
Hep birlikte kılıçlarını çekip

diz çöktüler ve silahlarını önlerindeki karın üzerine bıraktılar. "Gri Kurt için!" diye kükrediler. "Kılıçlarımızı aldınız!" Ve sonra uludular. Sanki bir oyundan ya da gösteriden bir sahne gibiydi.

Lyss uzun bir süre suskun bir şekilde orada durdu. Sonra yumruğunu göğsüne götürerek selam verdi. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı, başka ne diyeceğini bilemiyordu. "Şimdi ... dağılabilirsiniz. Tatbikat iptal edilmiştir."

Lyss kapıyı kapattı ve komplocularla yüzleşmek için döndü. "Ne dedin onlara, bu kadar gaza gelmeleri için?"

Mason omuz silkti. "Doğruyu söylemek gerekirse çok fazla bir şey gerekmedi. Birkaçı tapınak konserindeydi ve sonrasında olanları duydular. Filolarımıza, Staunton ve Carew'i öldüren ve Yüzbaşı Gray'i öldürmeye çalışanlardan intikam almak için nadas mevsiminde zor, tehlikeli ve son derece gizli bir şey planladığımızı söyledik. Ondan sonra, orada gördüğünüz askerlerin her biri bize gelip bu işe nasıl dahil olabileceklerini sordular." Belli belirsiz gülümsedi. "Kimsenin katılması için baskı altında hissetmesini istemedim. Yaptığımız şeyin duyulmasını da istemedim."

Littlefield, "Staunton bütün yaz bizimle birlikte sahadaydı," dedi. "Highlanders'daki neredeyse herkes onu tanıyordu ve çoğumuz annesi Nance'in yanında savaştık. Onu savaş alanında, adil bir dövüşte kaybetmek yeterince kötü olurdu. Ama bu şekilde pusuya düşürüldüğünü görmek çok yanlış. Böyle düşünen tek kişi ben değilim."

Mason ve Farrow başlarıyla onayladılar.

Lyss Ty'a döndü. "Hoş karşılanmadığınızı ima etmek istemem ama neden buradasınız? Southbridge Tapınağı'nda Cam üzerinde çalıştığını biliyorum ama bir şifacı neden askeri bir baskın planlıyor?"

Ty, "Üç yıldır savaş alanlarında çalışıyorum," dedi. "Tekrar savaşabilmeleri için askerleri iyileştirmeye daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum,

Tekrar tekrar, sonsuza dek yok olana kadar. Farklı bir şeyler denemeye fazlasıyla hazırım. Herhangi bir girişimdeki rolüme gelince. Ben bir büyücüyüm. Her ne kadar şifacı sıfatıyla yardımcı olmayı tercih etsem de, yeteneğimi amaca destek olacak her türlü amaç için kullanırım."

"Julianna? Kendini bu maceraya nasıl katkıda bulunur görüyorsun?" Lyss küçümser görünmemeye çalıştı.

Kızardı. "Çoğunuzun sahip olduğu deneyim ve becerilere sahip olmadığımı biliyorum. Bir savaş alanında denenmedim ve bunun için biçilmiş kaftan olduğumdan da emin değilim. Ama güney hakkında bilgiliyim ve Yedi Diyar'ın her yerinde bağlantılarım ve temsilcilerim var. Başka şekillerde de yardımcı olabileceğimi umuyorum."

"Peki ya sen Hadley?" Lyss söyledi. "Söyleyecek pek bir şeyin yok."

"Nasıl oluyor da sürekli savaştan bahsediyoruz?" Hadley gözlerini kocaman ve masum bir şekilde açtı. "Yani, buraya bir parti planlamak için geldiğimizi sanıyordum."

Bu, Lyss'in şimdiye kadar gördüğü en karışık savaşçı adayları grubuydu. ", konuşacağız," dedi. Fıçıdan bir fincan elma şarabı aldı, masanın üzerine bıraktı ve oturdu. "Ama önce, temel kurallar."

Diğerleri de masanın etrafına dizilip hem temkinli hem de beklenti içinde beklemeye başladılar.

"Bu intikam almakla ilgili olamaz," dedi Lyss. "Bir noktaya değinmek için askerlerin hayatlarını heba etmeyeceğim. Bu oyunu değiştirecek bir oyun olmalı."

"İntikam peşinde değilim," dedi Julianna. "Benim için bu bir politika meselesi. Bu işin içindeyim çünkü haklı olduğumu düşünüyorum - stratejide bir değişikliğe ihtiyacımız var. Küçük konsey toplantısında söylediklerimde ciddiydim." Finn'in elini tuttu. "Bunu çocuklarımız için yapıyorum. Onların bir savaşın üvey evlatları olarak büyümek zorunda kalmalarını istemiyorum."

"Bölgeyi ele geçirirsek, onu elimizde tutabilmemiz gerekir," diye devam etti Lyss, parmaklarının ucuyla noktaları işaretleyerek. "Bu olamaz

bir çatışma ya da vur-kaç. Gerçek stratejik değeri olan bir hedef olmalı."

Julianna, "Thane Konseyi'nin görmezden gelemeyeceği bir şey," dedi.

"Tüm bunları bir salvo ile yapabilir miyiz?" Greenholt dedi ki.

"Ya öyle yaparız ya da evde kalırız." Lyss durakladı. "Bu senin partin olduğuna göre, hedefler konusunda herhangi bir önerin var mı?"

"Baston Körfezi ne olacak?" Hadley söyledi. "Orası başkentlerine yakın ve en önemli limanları. Düzlükler boyunca yürümek zorunda kalmayız çünkü gemiyle gelebiliriz."

Hayır, diye düşündü Lyss, titreyerek. Gemi yok.

"Orası güneye oldukça uzak," dedi Farrow. "Orayı ele geçirmeyi başarsak bile, Arden hem karadan hem de denizden üzerimize gelebilir ve kapana kısıılırız."

"Spiritgate?" dedi Hadley. "Queen Court ve Fortress Rocks'a saldırdıklarında tugaylarını oraya indirdiklerine göre, bunun belli bir adaleti var."

"O bölgeyi iyi bilirim," dedi Shadow. "Son iki yıldır kıyı boyunca bir aşağı bir yukarı seyahat ediyorum. Ve orası düzlüklerin ortasında değil."

Lyss, "Ama tam sınırdaki, bu yüzden Arden'e ayak parmağımızı bile zor sokarız," dedi. "Bu daha çok bir vur-kaç gibi hissettirir. Ve burası onların ana limanlarından biri değil."

Sasha, "Sadece bir gemiye ayak basmak istemiyorsun," dedi.

Lyss omuz silkti. Bunu inkâr etmeyecekti. "Peki ya bir kış saldırısı? Bu onları şaşırtabilir."

Mason başını salladı. "Bu beklenmedik bir şey olurdu," dedi. "Ama dağları aşsak bile, dezavantajlı olduğumuz düzlüklerde ordularıyla karşılaşmadan önce çok fazla ilerlemeyi bekleyemeyiz. Arden'in şehirleri çoğunlukla güneyde, yıl boyunca sıcak olan yerlerde. Ne kadar güneye gidersek, koşullar o kadar onların lehine olur."

Julianna, "Yani stratejik açıdan önemli ama elimizin altında olan bir hedefe ihtiyacımız var," dedi. "Ve makul bir şekilde elimizde tutmayı bekleyebileceğimiz bir şey olmalı." Baktı

Lyss'e. "Herkesin hayalindeki düğünü planladığı gibi senin de askeri harekâtlar planladığını biliyorum. Bu kurallara uyacak bildiğin bir şey var mı?"

Lyss ayağa kalktı ve duvardaki haritaya yakından bakmak için masanın etrafında yürüdü. "Peki ya Delphi?" dedi parmağını haritaya saplayarak. "Bir süredir hedef listemde orası da var. Dağların hemen diğer tarafında." Delphi haritada kuzeydeki dağlara yaslanmış karanlık bir nokta olarak görünüyordu.

Diğerleri de görmek için içeri doluştu.

"Hatırlatsana, Delphi'de ne var?" Finn söyledi. "İstedığımız bir şey var mı?"

"Kömür madenleri," dedi Julianna. "Ve demirhaneler ve demirciler. Bildiğim kadarıyla fethedilen topraklarda sadece onlar var. Arden bu yüzden Delphi'yi ele geçirdi, böylece mühimmat endüstrisini tedarik kaynağına yakın bir yerde kurabileceklerdi. Yani bize yakın."

"Oradaydım," dedi Shadow yüzünü buruşturarak. "Her zaman cesur bir sanayi merkeziydi, ama şimdi gerçek bir cehennem çukuruna dönüştü. Oradaki insanlara davranış biçimleri yüzünden ciddi bir huzursuzluk var. Bu yüzden Arden büyük bir ordu varlığını sürdürüyor."

"Yani pek de yumuşak bir hedef sayılmaz," diye mırıldandı Finn.

Shadow, Lyss'e bir bakış atarak, "Öldürülecek daha çok düzlük insanı var," dedi.

"Delphi'de gözlerimiz ve kulaklarımız var," dedi Julianna. "Bizimle işbirliği yapabilecek bir yeraltı direniş hareketi var. Bu da sayımızın daha da artmasını sağlayacaktır."

"Buradan oraya nasıl gideceğiz?" Farrow dedi ki. "Ya da bu mevsimde gidebilir miyiz?"

Littlefield işaret parmağıyla harita üzerinde bir rota çizdi. "Marisa Pines Geçidi'nden güneye doğru gidebiliriz ama o sınır kapısı kışın bile çok sıkı korunuyor." Sonra dağların kuzeydoğusundaki bir noktayı işaret etti.

Delphi ve Hunter's Camp'in güneyi. "Burası Ana Maria Geçidi. Yüksek bir geçittir ve yılın bu zamanında çoktan karla dolmuştur. Kolay olmayacaktır ama onları şaşırtmak istiyorsak bu yolu seçebiliriz."

"Oradan ağır bir şey ge iremezdik," dedi Lyss. "Mancınık ya da top yok."

"Ama atlar geçebilir," dedi Gölge. "Ve yaya askerler."

Littlefield, "Biz hafif seyahat etmeye alışkınız," dedi. "Güneyi hiç işgal kuşatma savaşına pek hazırlıklı değiliz."

Lyss, "Bu bizim işimize yaramazdı zaten," dedi. "Sadece bir salvo ile, anahtar sürpriz unsurudur. Şehri hızla ele geçirmemiz gerekecek. Surların dışında oturup teslim olmayı beklersek, bu Arden'e büyük bir karşılık toplamak için zaman kazandırır."

"Şehri alsak bile eninde sonunda bunu yapmayacaklar mı?" Hadley söyledi. "Burayı uzun vadede elimizde tutmayı nasıl umabiliriz?"

Shadow, "Delphi hakkında bildiklerime dayanarak, güneyden geri almak zor olabilir, özellikle de şehir Marisa Pines üzerinden yeniden tedarik edilebiliyorsa," dedi. "Etrafımızı sarıp bizi kuşatma altına almayı asla umamazlar."

Lyss, "Şehri elimizde tutamazsak, mayınları ve mühimmat fabrikalarını yok etmek, kayıplarımızı azaltmak ve ayrılmak zorunda kalabiliriz," dedi.

Julianna, "Görünüşe göre pek çok şey sakinlerden ne kadar destek alabilece imize ve bu işi dışarıya sızmadan başariy başaramayacağımıza ba lı," dedi. "Delphi'deki ba lantılarıma ulaştı ımda, ne kadar erken gidersek o kadar iyi olur."

Lyss masanın etrafına baktı ve heyecanlı yüzlerden başka bir şey görmedi.

" nce yapmam gereken bir şey var," dedi Lyss. "İşlerin en zoru."

"Hangisi?" Finn sordu.

Lyss, "Kraliçe ile konuşmam gerekiyor," dedi.

Heyecan yerini şaşkınlığa ve dehşete bıraktı.

Julianna öne doğru eğildi. "Yani biz yokken yokluğumuzu açıklayacak makul bir hikâye bulman gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Demek istediğim, annemin onayı olmadan gidemeyiz."

Bunu şaşkın bir sessizlikle karşıladılar. Hepsi birbirine baktı. Hadley boğazını temizledi. "Kraliçe Raisa'nın bunu kabul edeceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Bir plan yapmak için çok zaman harcayabiliriz ama hemen reddedilir."

"Bu mümkün," dedi Lyss. "Ama yine de sormak zorundayız."

"'Af dilemek izin istemekten daha iyidir' sözünü duyduunuz mu?" Sasha söyledi. "Eğer izin istersen ve o da hayır derse, o zaman kesinlikle gidemeyiz."

"Haklısın, o zaman kesinlikle gidemeyiz," dedi Lyss.

Herkes aynı anda konuşmaya, konuyu tartışmaya başladı, ta ki Lyss bardağını masaya çarpana kadar. "Bakın, kimse bu konuda benden daha sinirli olamaz ama annem krallığın kraliçesi. Eğer sınır ötesinde izinsiz bir saldırı başlatırsak, bazıları buna vatana ihanet der. Bunun cezasız kalmasına nasıl izin verebilir?"

"Gerçekten seni suçlayacağını mı düşünüyorsun?" Mason sordu.

"General Dunedain emir komuta zincirine uymadığınız için hepinizi askeri mahkemeye verebilir," dedi Lyss. Gaaah, diye düşündü, çok uzun zamandır ordudayım.

"Yine de şehri alırsak," diye karşı çıktı Finn, "büyük bir zafer kazanırsak, bizi affedeceğini düşünmüyor musun?"

"Ya ?" Lyss dedi ki. "Ya bu bir felaket olursa ve hepimiz yakalanırsak ya da katledilirsek? Ya hepimiz bir daha haber alınamayacak şekilde ortadan kaybolursak? Ya ben öldürülürsem ve hepiniz bunun hesabını vermek zorunda kalırsanız?"

Sasha'nın beti benzi attı. "Kendimi idam eder ve Majestelerini zahmetten kurtarırdım."

"Görüyor musun? Senin aldığın risk benimkinden çok daha büyük." Lyss iç çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse, benim en büyük nedenim

anneme bunu yapamam. Mellony Teyze ve senin dışında ailesinden geriye kalan tek kişi benim Julianna. Eğer Gerard Montaigne tarafından esir alınırsam, annemin durumu savunulamaz olur. Bu onu ve Hat'ın geleceğini mahveder. İstifa etmek ya da yeni bir varis tayin etmek zorunda kalabilir."

Şimdi hepsi biraz utangaç görünüyordu.

Hadley, "Bones, Lyss, odadaki tek yetişkin sizmişsiniz gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Lyss ekşi bir şekilde güldü. "Bir kez olsun."

Ty, "Söylediğin her şey bu işe devam etmememiz gerektiğini gösteriyor," dedi. "Ya da eğer yaparsak, evde kalman gerektiğini."

"Kastettiğim bu değildi," dedi Lyss. "Kesinlikle bu işe devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum ve geride kalmak kalbimi kırar. Babam ve kardeşim öldüğünden beri savaşı Arden'e götürmeyi hayal ediyordum. Ama bence annemin hayır deme hakkı var."

"Sence bunu küçük konseye götürmek ister mi?" Julianna söyledi. "Tatil sonrasına kadar toplanmayacaklar ve ikimiz de geçen sefer nasıl karşılandığını biliyoruz."

Lyss başını salladı. "Bunu küçük konseye götürmek istemiyorum. Kararı annemin vermesini istiyorum. Bence bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur." Şüphelendiği şeyi, yani şehirdeki birinin Arden'a bilgi aktardığını yüksek sesle söylemek istemedi.

Finn ensesini ovuşturarak, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi ne yapacağız? Senden haber alana kadar bekleyecek miyiz?"

"Onunla hemen konuşmak niyetindeyim," dedi Lyss. "Bu arada, tüm bunların uygulanabilir olup olmadığını değerlendirmek için Delphi'deki müttefiklerimizden bazı bilgilere ihtiyacımız olacak." Durakladı. "Gündönümüne üç hafta var. Sence o zamana kadar hazır olabilir miyiz?"

"Gündönümünde Delphi'ye saldırmayı mı düşünüyorsun?" Sasha gözlerini Lyss'e dikti.

"Kral Gerard'ın bayramını mahvetmek istiyorum," dedi Lyss. "Işığın dönüşünü kutlamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

KRALİÇELERİN BAHÇESİNDE

Lyss ertesi gün onu aramaya gittiğinde kraliçe her zamanki uğrak yerlerinden hiçbirinde değildi; ne küçük salonunda, ne büyük salonunda, ne kütüphanesinde, ne de seyirci odasındaydı. Midillisi ahırdıydı, yani kasabanın içine doğru at sürmemiştı. General Dunedain onu görmemiştı ve o da geçit töreninde sopa talimi yapmıyordu. Randevu sekreteri kayıtlarda bir şey olmadığını söyledi. Lyss annesinin yatak odasına gittiğinde kapılar açık duruyordu ve dışarıdaki Kurtlar onu görmediklerini söylediler.

Ve sonra aklına annesinin nerede olabileceğı geldi. En sevdiği inziva yerlerinden biri, yazın istediğı zaman ziyaret edebildiğı çatı katındaki cam bahçeydi. Bugünlerde bahçe çoğunlukla saray ve Briar Rose Bakanlığı için taze meyve ve sebze yetiştirmeye ayrılmıştı.

Lyss görevli polis memuruna, "Sanırım nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Ben buradan geçeceğim."

Lyss oturma odasından annesinin yatak odasına doğru yürüdü. Doğruca arka duvardaki dolaba gitti, giysilerini ve ayakkabılarını bir kenara itti ve arka paneldeki gizli kapıdan içeri süzüldü - atası Kraliçe Hanalea tarafından, sevgilisi Alger Waterlow'la gizlice buluşabilmesi için yaptırılmış bir kapı. Kapının ardında, çatıya çıkan demir bir döner merdivenin ortasındaki küçük, yuvarlak bir oda vardı. Lyss, Adrian ve Sasha küçükken bu merdivenleri oyun alanı olarak kullanmış, gizlice girip çıkmışlardı,

tavşan ve tazi oynadılar ve daha sonra Ardencourt Kalesi'ne yaklaşan askerler gibi davrandılar.

Gerçekten savaşa girdiklerinde savaş oyunları oynamayı bırakırlardı.

Lyss tırmanmaya başladı. Uzun bacaklarıyla şimdi burası onun için küçüklüğüne kıyasla kesinlikle daha yakın bir yerdi. Çok fazla toz ve örümcek ağı vardı, sanki annesi de burayı pek kullanmıyormuş gibi. Yol boyunca Lyss söyleyeceklerini, yapacağı tartışmaları prova etti.

Annem ne istiyor? Kraliçeliği
güvende tutmak.

Tek yapması gereken kraliçeyi bunun doğru yol olduğuna ikna etmektir.

Merdiven bahçedeki küçük şapelin zeminindeki bir kapağa açılıyordu. Lyss kapağı itip yoldan çekildi, sonra da kendini yukarı çekip mermer zemine çıktı. Artık daha uzun olduğu için bu daha kolaydı.

Ayağa kalktı, giysilerindeki örümcek ağlarının ve kirin tozunu aldı. Bahçeden gelen sesleri duyabiliyordu. Annesi ve Yüzbaşı Byrne. Şapelin penceresinden baktığında, zambak havuzunun yanındaki bir bankta oturduklarını gördü.

Annesi Byrne'e "Kimi göndereceksin?" diye soruyordu.

"Elimden gelenin en iyisini göndereceğim. Tanıdığınız herkesi. Garret ve Talia - dili konuşuyorlar ve yollarını biliyorlar."

"Yirmi beş yıl önce gittiler," dedi Raisa. "Oraya daha yakın zamanda gitmiş birini göndermelisiniz."

Byrne, "Artık pek çok genç oraya gitmiyor," dedi. "Tehlikeli bir yolculuk ve çoğu ebeveyn çocuklarını gönderirken rahat hissetmiyor."

"Çok yazık," dedi annesi. "Wien House'a sadece bir yıl katıldım ama yine de çok değerliydi. Bence Alyssa orayı çok severdi."

Byrne, "Hatırı sayılır bir pratik deneyim kazanıyor," dedi.

"En azından savaşta."

Oden'in Ford'undan bahsediyorlar, diye düşündü Lyss. Ama neden Kraliçe'nin Muhafızları'nın üyelerini oraya göndersinler ki? Akademi savaş söz konusu olduğunda her zaman şiddetle tarafsız kalmıştı.

"Katılmadığımdan değil, ama neden şimdi, Rai - bunca zamandan sonra? Artık güvenli olmadığını düşünmene neden olan bir şey mi var?"

"Bu bir çok şeyin birleşimi - gün dönümündeki kurtlar, Alyssa'ya yapılan saldırı, önemli bir şeyi gözden kaçırdığımı hissetmem. Her neyse, zamanı geldi. Çocuklarımın yanımda olmasını istiyorum."

Çocuklar mı?

Kelime Lyss' kafasının içinde sekiyor gibiydi, nereye çarpsa yankı yapıyordu, ta ki kafası yarılacakmış gibi olana kadar.

Oden's Ford'da kim vardı? Kim mi?

Annesinin sesi yine düşüncelerini böldü. Byrne'ün söylediği bir şeye cevap veriyordu.

"Bakın, bunu ondan saklamamı onaylamadığınızı biliyorum ama Alyssa on bir yaşındaydı! Bu bir çocuğun saklayamayacağı kadar büyük bir sırdı ama yine de saklanması çok önemliydi. Hepimiz onun öldüğünü sanıyorduk, hatırlayın. Cenaze törenlerini düzenlemiştik. Kederimizi çoktan atlatmıştık. Sonra birdenbire Beaugarde'dan gelen haberin doğruluğundan kuşkulandım. Bunun Montaigne'in bir oyunu, kalbimi kırmak için bir girişim daha olabileceğini düşündüm. Lila rapor verene kadar onun hayatta ve güvende olduğundan emin olamadık."

"Prenses o zaman on bir yaşındaydı, ama şimdi neredeyse on altı yaşında. Kraliçe olduğunuzda siz de ondan çok büyük değildiniz."

"Alyssa farklı," dedi annesi. "Benim olduğumdan daha inatçı ve düşüncesiz."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Lyss kaptanın sesindeki şüpheciliği duyabiliyordu.

Bana güvenmiyor, diye düşündü Lyss, yanakları yanarken. Belki de farklı şeyler konusunda inatçıyım.

"Doğruca Oden's Ford'a gidip onu eve getirmekte ısrar ederdi."

"Hiç şüphesiz," dedi Byrne. "Ona şimdi söyleyecek misin?"

Kraliçe bunu düşündü. "Eve sağ salım dönmeden önce bunu ona şimdi söylemek kaderi kıskırtmak gibi görünüyor."

Adrian. Adrian yaşıyordu ve Oden's Ford'daydı. Ve bu dört uzun yıl boyunca kimse ona söylememiştir, çünkü aptalca bir şey yapacağını düşünmüşlerdi.

Bununla birlikte, beynindeki yaygara yerini soğuk ve ölümcül bir sessizliğe bıraktı.

Şapelin kapısını itip açtığı anda menteşeleri bir şeytan gibi gıcırdadı. Annesi ve Byrne bir randevudaki suçlu aşıklar gibi ayağa fırladılar. Byrne kraliçeyi arkasından itti, Leydi kılıcını çekmiş ve hazır bekliyordu. Kim olduğunu gördüğünde, kılıcın ucunu yere doğrultana kadar bıraktı.

"Benim, Yüzbaşı Byrne," dedi Lyss.

"Ekselansları," diyerek onu selamladı.

"Artık gidebilirsiniz Kaptan," dedi Lyss. "Annemle yalnız konuşmam gerekiyor."

Yarı yarıya onun reddetmesini ya da emir almak için annesine bakmasını bekliyordu ama o bunu yapmadı. Bunun yerine kılıcını kınına geri koydu, onu tekrar selamladı ve "Dışarıda olacağım," dedi.

Byrne gittiğinde, kraliçe ve prenses varisi, anne ve kızı, karanlık ve aydınlık, küçük ve uzun boylu olarak birbirlerine bakıyorlardı.

Annesi alt dudağını çiğneyerek, "Sanırım bütün bunları duydun," dedi.

", sanırım," dedi Lyss. "Yeterince."

"Ah." Bankı işaret etti. "Oturmak ister misin, Alyssa?"

"Ayağa kalkacağım. Dik başlı bir şey yapmak isteyebilirim, mesela düşüncesizce odadan fırlamak ve Adrian'ın nerede olduğunu kuleden duyurmak gibi."

"Bunu hak ediyorum sanırım," dedi annesi iç çekerek.

"Evet. Hak ediyorsun."

"Ve bir özrü hak ediyorsun."

"Bir açıklamayı tercih ederim." Soğuk. Ölümcül. Uyuşuk.

"Ben oturayım o zaman." Kraliçe sanki o da harekete geçecekmiş gibi bankın kenarına oturdu. "Önce hangisini istiyorsunuz, özrü mü yoksa açıklamayı mı?"

"Neden bana babamın öldürüldüğü gün neler olduğunu anlatarak başlamıyorsun?" Lyss kollarını kavuşturdu.

"Bildiklerimin çoğunu zaten biliyorsun," dedi annesi. "Geri kalanı Taliesin Beaugarde'dan, bir Voyageur şifacı ve akademideki şifa okulu Spiritas'ta dekan."

"Peki ya Adrian? O ne diyor? Nasıl haklı olabilir-?"

Kraliçe, "Onunla konuşmadık," dedi.

"Adrian dört yıldır Oden's Ford'da çalışıyor ve sen onunla hiç konuşmadın mı?" Lyss'in sesi yükseliyordu ki sonunda neredeyse bağıracaktı. Soğuk ve uyuşukluk gitgide azalıyordu.

"Adrian babasının ölümü için kendini suçladı. Daha sonra bizimle yüzleşemedi ve kaçtı. Beaugarde ile Delphi'de buluştuğunda hasta ve kederliydi. Beaugarde onu akademiye götürmezse kendini öldürmekle tehdit etti. O da öyle yaptı. Aylar sonra bizimle geçti ve onun hayatta olduğunu bize bildirdi."

"Neden onu hemen eve getirmedi?" Lyss sordu. "Onu orada öylece nasıl bırakabildin?"

"Onu orada bırakmanın buraya geri getirmekten daha güvenli olabileceğini düşündük."

Bu bir rüya olmalı, diye düşündü Lyss, tıpkı Adrian'ın geri gelip bana musallat olduğu rüyalar gibi.

"Onu Ardenine topraklarının ortasında korumasız bırakmanın daha güvenli olacağını mı düşündünüz? Kimin fikriydi bu?" "Sadece önce senin Baba oldu öldürüldü, biri Hana'nın ölümü hakkında daha fazla bilgiye sahip olduğunu iddia ederek onunla temasa geçti. Rastgele bir şey olmadığını, hedefli bir saldırı olduğunu söyledi. Baban o toplantı gerçekleşmeden önce öldürüldü. Ondan sonra, bir şeyler olmalı diye düşündüm."

bize yakın bir yerde bir casus. Adrian'ın Oden's Ford'da olduğunu sadece Yüzbaşı Byrne ve ben bildiğimiz için, onu orada bırakmanın ve herkesin öldüğünü düşünmesine izin vermenin daha güvenli olduğuna karar verdik."

"Ben de dahil."

"İşte bunun için özür dilemem gerekiyor. Beaugarde'ın mesajını alır almaz size söylememek için kendimce nedenlerim vardı. Ya sizi umutlandırdıysam ve bunun doğru olmadığı ortaya çıktıysa? Yüzbaşı Byrne'ün kızı bunu doğrulayana kadar onun hayatta ve iyi olduğundan emin değildik."

"Yüzbaşı Byrne'ün bir kızı mı var?"

Annesi başıyla onayladı. "Lila. Adrian'ın yaşında. Annamaya öldükten sonra Yüzbaşı Byrne Lila'yı Chalk Cliffs'e gönderdi ve orada annesinin ailesi tarafından büyütüldü. Fellsmarch'la pek bağlantısı olmadığı için, Adrian'a göz kulak olmasının güvenli olabileceğini düşündük."

"Yani ... sen biliyordun, Yüzbaşı Byrne ve Yüzbaşı Byrne'ün kızı, adı neydi, ama ben bilmiyordum." Lyss acı içinde bıçağı saplamaya devam etmek zorunda hissetti.

"Biz . . . Adrian'ın akademide olduğu duyulursa, Arden ajanlarına karşı tamamen savunmasız kalacağından endişeleniyordum. Zaman geçti ve kimse onun peşine düşmedi, bu yüzden her şeyi oluruna bırakmak daha kolay geldi."

Lyss kafası ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordu; incinmişlik, kızgınlık ve kaybedilen fırsatın acısıyla savaşıyor bir sevinç.

Lyss'in yüksek sesle söylediği her acı kelimenin ardından bir düzine kişi salıverilmek için yalvarıyordu. Neyse ki çoğunun önünü kesti.

"Ve onunla hiç iletişime geçmediniz mi? Hayatta olduğunu bildiğinizi bilmiyor mu?"

Kraliçe başını salladı. "Bildiğim kadarıyla yok. Ona ulaşırsak düşmanlarımızın onu bulacağından korkuyorduk. Ayrıca kaçma ihtimali de vardı. Ya da daha kötüsü. Dekan Beaugarde onun akıl sağlığı konusunda çok endişeliydi."

"Bana gerçeği söylemeye hiç niyetin var mıydı?" Lyss söyledi.

"Şimdiye kadar yapmam gerektiğini biliyorum." Kraliçe ellerine baktı. "Geriye dönüp baktığımda, korkakça bir çıkış yolu seçtiğimi görebiliyorum. İhanete uğramış hissededeğini biliyordum ve bu konuşmayı sürekli erteledim. Belki de Adrian'ı bu yaz senin isim günün için eve getiririz diye düşündüm." Gülümsemeye çalışarak Lyss'e baktı. "Şansımız yaver giderse Gündönümü'nden hemen sonra evde olacak."

Orada öylece oturup her şeyi sineye çeken birine karşı çırpınmaya devam etmek zordu. Bu da Lyss'in kafasının içinde "Gitmek istiyor" diye fısıldayan sesi artık duymazdan gelemeyeceği anlamına geliyordu. Oden's Ford'a gitmek istedi. Bizi geride bırakmak istedi.

Bununla birlikte, gözyaşları nihayet döküldü ve yüzünden aşağı aktı. "Nasıl yapabildi? Adrian nasıl Oden's Ford'a gider ve bizi onun öldüğünü düşünerek bırakır?"

"Sanırım bu soruyu ona sormanız gerekecek," dedi annesi. "İkimiz de o sırada ne düşündüğünü kesin olarak bilmiyoruz." Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bak, kızgın ve kırgın olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Her ebeveyn hata yapar, Alyssa. Sen bir kraliçe olduğunda, hatalar daha büyük ve affedilmesi daha zor olur."

Lyss, "İşte tam da bu yüzden hücum etmemiz gerektiğini söyleyip duruyorum," dedi. "İşte bu yüzden sadece kendimizi tutmak kabul edilemez. İşte böyle bir ticaret yapıyoruz. Bu lanet olası savaş yüzünden kardeşimle dört yılımı kaybettim ve onları geri alamıyorum."

"Oğlumla dört yılımı kaybettim."

"Ama bu senin seçimindi! Ve Adrian'ın seçimiydi! Benim seçme şansım yoktu. Eve döndüğünde yabancı olacağız."

"İşte." Annesi yakasını karıştırdı ve bir madalyon çıkardı. Küçük tırnağıyla açıp Lyss'e uzattı. "Bu onun Oden's Ford'daki Tapınak Okulu'ndaki öğrencilerden biri tarafından yapılmış bir çizimi. Lila bize geri getirdi."

Lyss portreyi inceledi. Kumral saçları ve mavi-yeşil gözleriyle onun olduğuna şüphe yoktu. Yüzü daha inceydi, yüz hatları daha keskindi, sanki bebeklik yağlarından arındırılmış gibiydi. Gözleri acı dolu bir geçmişle gölgelenmişti. Gülümseliyordu.

Lyss gözyaşlarını sildi. "Üzgün görünüyor," diye fısıldadı sesi titreyerek.

Annesinin burnu, ağlamak üzere olduğunda her zaman olduğu gibi pembeleşmişti. "Bu sende kalabilir," dedi boğazını temizleyerek. "Ezberlemek için bir yılım vardı."

Kızgınlığının bu haberi duymanın sevincini mahvetmesine izin verme, dedi Lyss kendi kendine. Adrian yaşıyordu ve eve dönüyordu! Her ne oluyorsa, bunu konuşarak halledeceklerdi. Onu affetmenin bir yolunu bulacaktı.

Oden's Ford'a gitmek istiyorum, diye düşündü Lyss, avucundaki madalyonu derisini kesecek şekilde sıkarken. Gidip Adrian'ı eve geri getirmek istiyorum.

Annemin korktuğu şey de tam olarak buydu.

Lyss arkasını döndü, zambak havuzunun etrafındaki korkuluklara yaslandı ve yüzeyin altındaki balıkların gölgelerini izledi.

"Alyssa," dedi annesi. "Seninle çok gurur duyuyorum. Benim erişemeyeceğim bir dürüstlüğe ve cesarete sahipsin. Tıpkı baban gibi, ortak bir dokunuşa sahipsin. Büyükbaban gibi sen de doğal bir savaşçısın. Askerler seni takip etmek istiyor. Düşmanlarımız senin gözlerine baktıklarında kendi yenilgilerini görüyorlar." Durakladı. "Sen ve ben farklıyız. Ama bazen, geleceğimiz en karanlık görüldüğünde, ihtiyacımız olan kraliçe bize verilir."

Lyss annesiyle yüzleşmek için arkasını döndü. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Annesi başını salladı. ". " "O zaman kanıtla."

"Nasıl?"

Lyss, "Eğer Oden's Ford'a gidemezsem, o zaman Delphi'ye gideceğim," dedi. "Bir ekibim var, bir ordum var ve bir planım var."

Kraliçe elini uzattı. "Gel. Oturun ve bana her şeyi anlatın."

SINIRLARIN GÜNEYİ

Lyss, Ana Maria Geçidi'nin güney ucunda midillisinin üzerinde oturmuş, el ve ayak parmaklarına dolan ve gözlerini yaşartan soğuktan kurtulmaya çalışıyordu - gözyaşları ortaya çıkar çıkmaz donuyordu. Mincemeat, dizginini yaldızlayan ve yelesini kaplayan buhar bulutları çıkararak homurdandı.

Sonunda başlamıştı - Lyss'in uzun zamandır planladığı ve tasarladığı istila. Omzunun üzerinden karla kaplı Ruh Dağları'na baktığında, o sabah Arden sınırını geçtiğinde ilk kez krallığın dışına ayak bastığını fark etti. Karın altını kazdığında toprağın evdekinden farklı görünüp görünmeyeceğini merak etti. Arden Kralı sarayında düğmelerini ilikliyor olsa bile, Lyss muhtemelen ona hiç olmadığı kadar yakındı. Yolu biliyordu. Haritaları, başka bir kızın isim günü partisinde taliplerini inceleyebileceği kadar yakından incelemişti.

Sasha ona doğru eğildi, şapkası ve üç kez sarılmış atkısı arasından sadece gözleri görünüyordu. "Bana neden bir kış kampanyasına ihtiyacımız olduğunu tekrar söyler misin?" Beyaz yün pelerininin içinde karla kaplı bir dağ andırıyordu.

Kar kör ediciydi, girdaplı ve amansız bir beyazdı, bu yüzden yukarıyı aşağıdan ayırmak ya da herhangi bir yönde birkaç metreden fazlasını görmek imkansızdı. Kar sesleri boğsa da, Lyss arada sırada soğukta kırılğanlaşan deri eyerlerin gıcirtısını ya da

Koşum takımı. Hiçbir yönden gelmiyor gibiydi, sonra her yönden.

Sonra gri gölgeler belirirdi, hep kuzeyden, fırtınanın içinde ava çıkmış kurtlar gibi ilerlerlerdi. Ki öyleydiler.

Lyss her yeni geleni selamladı ve inen askerlerle atları dar bir yan kanyona yönlendirdi. Kanyon geniş, sığ bir havzaya açılıyordu; burada rüzgârdan ve kardan korunuyorlardı ve aşağıdaki gözcüler tarafından görülmüyorlardı. Zaten görülmeleri de pek kolay olmayacaktı. Diğer tüm askerler gibi Lyss de rüzgârdan etkilenmemesi için kat kat ve keçeli beyaz bir yün pelerine sarınmıştı. Gölgeleri biraz farklı olsa da, sağlam, emin adımlarla yürüyen, tüylü dağ midillileri de çoğunlukla beyaz ya da soluk griydi. Geçitten geçen askerler, kışın zirvelerde dolaşan, hayalet atları ve ölümcül dokunuşlarıyla yürüyen kar ruhları olan ataları andırıyordu.

Geçtiğimiz üç hafta tam bir kasırga gibiydi. Annesi çok seçkin bir danışmanlar konseyi toplamıştı -Kaptan Byrne, Char Dunedain, Shilo Trailblazer ve Julianna Barrett. Lyss'in verdiği haritalar, diyagramlar ve krokiler üzerinde kafa yormuşlardı. Gündönümünden bir hafta önce Lyss'in elinde sadece bir değil, üç salvo vardı ve hepsi de onun komutası altındaydı. Trailblazer liderliğinde bir düzine Demonai savaşçısı vardı. Ty Gryphon tıbbi hizmetlerden sorumluydu. Lyss'in dağ kampı için malzemeleri, silahları, çadırları ve diğer teçhizatı vardı.

Ve annesinin kutsaması.

Shadow babasından acil bir mesaj aldı ve onlar yola çıkmadan önce Demonai Kampı'na gitmek zorunda kaldı. Shadow'un kalbi kırılmıştı ama Lyss gizliden gizliye rahatlamıştı. Savaş alanında güvende olmak için biraz fazla hevesliydi. Hadley de gelmiyordu, çünkü bir gemi kaptanının dağ saldırısında yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu yüzden Lyss ondan temsilcisi olarak diğerleriyle birlikte Oden's Ford'a gitmesini istedi.

Adrian'ı topla. Bu şekilde kara ya da deniz yoluyla dönebilirlerdi, hangisi daha pratik görünüyorsa. Eve dönmesi için ikna edilmesi gerekirse diye Hadley'e ona vermesi için kişisel bir not vermişti.

Şimdi, her sabah Adrian'ın hayatta olduğunu hatırladığında, bu küçük bir sevinç pususu gibiydi.

Yaklaşık bir haftadır İskoçyalılar ve klan savaşçıları dağlara doğru ilerliyor, görev yaptıkları yerlerden küçük gruplar halinde Ruhlar'ın kuzey yamaçlarındaki toplanma alanına doğru sürükleniyorlardı. Avcı Kampı'nda yeniden toplandılar ve ardından bir kış fırtınası altında Ana Maria Geçidi'ne girdiler. Delphi'yi tutan askerler kuzeyden bir saldırı olasılığını olsalar bile, umarım kimse bunun fırtınanın dışları arasından gelmesini beklemezdi.

Ana Maria Geçidi'nden tek sıra halinde, kalın bir halatla birbirlerine bağlı olarak inmişlerdi. Halat onları bir arada tutmanın anahtarıydı. Bırakıp birkaç adım uzaklaşan bir asker geri dönüş yolunu asla bulamayabilirdi.

Arabaları geçitten geçirmenin bir yolu olmadığından, Lyss de dahil olmak üzere her asker bir çadır, bir yatak, silahlar ve birkaç günlük yiyecek taşıyordu. Bazıları ek silah ve erzak taşıyan yük beygirlerine liderlik ediyordu.

Burada kalmayacaklardı. Lyss'in onların yüksek vadide konaklayarak ve yetersiz yiyecek stoklarını tüketerek değerli zamanlarını harcamaya hiç niyeti yoktu. Gözcüler haftalardır güneydeydiler ve Demonai günlerdir av peşindeydi, geçit ile hedefleri arasındaki düşmanı temizliyorlardı.

Lyss kemerindeki hançeri parmakladı, Delphi'ye gittiği gün annesinin ona verdiği hançerdi bu. Klan işiydi, kabzasında ilk Kraliçe Hanalea'nın akan saçlarıyla bir resmi vardı.

"Yüzbaşı Byrne'ün babası bunu bana ben senden çok büyük değilken vermişti," demişti. "Bana iyi hizmet etti. Güvende kal ve bana bir zaferle dön." Sanki sadece kendisinin görebildiği kurtlar dikkatini dağıtmış gibi durakladı. Sonra

Lyss'in omuzlarını kavradı ve tekrarladı, "Bana geri dön, Alyssa."

Lyss güneye, dağların ötesindeki düzlüklere baktı. Montaigne onun kana susamışlığını aralarındaki yolun göbek deliğinden hissedebilir miydi? Montaigne'i annesinin hançeriyle öldürmek tatlı bir adalet olurdu. Ne de olsa bir kızın hayalleri olmalı.

Ama bir kız hayatta kalmalı, çünkü Adrian eve geliyordu.

Toynakların karda çıkardığı çıtırtı ve buzlu ağaçların altındaki mavi gölgenin dalgalanması düşüncelerini böldü.

Sasha'nın kılıcı kınından çıkarken şakımaya başladı. Lyss davetsiz misafiri iyice göremeden yayını kaldırmış ve okunu yerleştirmişti.

Bir at ve binicisi ormandan ayrılıp açıklığa doğru ilerledi. Bu Quill Bosley'di. Eklenen salvolardan birinde bir filoya komuta ediyordu. Ne yazık ki. Ne zaman arkasını dönse, o oradaymış gibi görünüyordu.

Dizginlerini bırakan Bosley iki elini de kaldırdı. "Son duyduğumda, Majesteleri, aynı taraftaydık."

"İşte bu yüzden senin zamansız ölümünün vicdanımı rahatsız etmesinden nefret ediyorum," diye tersledi Lyss, kıl payı kurtulduğu için sarsılmıştı. "Ne istiyorsun?"

"Barrett hanım size yerel direnişten bağlantılarının burada olduğunu söylememi istedi," dedi Bosley. "Bir toplantı için komuta çadırına gelmenin uygun olup olmayacağını merak ediyor."

"Teşekkür ederim, Teğmen," dedi Lyss. Sasha'ya başını sallayarak topuklarını Mincemeat'in yanlarına koydu ve ikisi birlikte son kalan askerlerin peşinden koşmaya başladılar.

Vadi zaten beyaz çadırlarla kaplıydı, bazıları artık yarı yarıya kara gömülmüştü, bu yüzden en azından iyi yalıtılmışlardı. Islak giysileri kurutmak için gölgeliklerin altında birkaç küçük ateş yanıyordu ama gölgelikler alevleri örtüyordu ve rüzgâr yerlerini belli etmeden dumanı kapıp dağıtıyordu. Atlar bir tarafa, uçuruma doğru hapsedilmişti. Keskin atlardan biri bile

Daha iyi havalarda tepelerinde uçan gözlü dağ şahinleri onları fark etmekte zorlanırdı.

Lyss midillisini labirent gibi çadırların arasından geçirdi ve komuta çadırının önünde atından indi. İşaretlenmemiştii ama büyük çadırlardan biriydi ve uçurumun yakınında savunulabilir bir alanda duruyordu. Birkaç Demonai savaşçısı girişin yakınında uzanıyordu ama onların dikkatsiz olmadıklarını biliyordu. Onlara başını sallayarak çadırın kapağını itti ve Sasha peşindeyken içerinin görece sıcaklığına girdi.

İnsanlar elle çizilmiş haritalar ve çizim aletleriyle dolu bir masanın etrafında toplanmıştı. Julianna; Finn; Lyss'in teğmenleri Littlefield, Mason ve Farrow; Demonai için Trailblazer; artı Barnes ve Kenton, eklenen salvoların iki kaptanı. Ve Alyssa'nın tanımadığı kabaca giyinmiş iki kişi.

Lyss içeri girdiğinde Julianna başını kaldırdı. "İşte Kaptan Gray," dedi yabancılara. "Tepelerdeki topları kullanıp kullanamayacağımız konusunda konuşabilir. Kaptan, Brit Fletcher ve Yorie Cooper ile tanışın, Delphi Vatanseverleri."

Fletcher hava koşullarından yıpranmış yüzü ve gür tuzlu biberli saçlarıyla orta yaşlı, pasaklı bir adamdı. Cooper ise Lyss'ten bir ya da iki yaş büyük olabilecek, siyah saçları dağınık, tıknaz ve kaslı bir kızdı. İkisi de sanki her an alev alacakmış gibi gözlerini odadaki büyücü Finn'den ayırmıyordu. Ve Demonai savaşçısı kıyafeti Trailblazer'ı.

Lyss masaya doğru ilerledi, ağır eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını esnetti. Çadırın içi hâlâ o kadar soğuktu ki nefesini görebiliyordu.

"Biri toplardan mı bahsetti?" dedi.

Fletcher, "Kasabanın yukarısındaki tepelerde altı tane yirmi dörtlük topumuz var," dedi. "Eğer istersen, hızlı hareket edersen senin olabilirler. Kuzeyde hiç gözcü yok - yani, kim sinsice yaklaşacak kadar aptal olabilir ki?"

Yılın bu zamanında oralarda?" Vatansever kendi şakasına kahkahalarla güldü.

"Bundan emin misin?" Trailblazer söyledi.

Fletcher başıyla onayladı. "Orada çok fazla saklanma yerimiz var, bu yüzden madenlerin etrafındaki bölgeyi yakından takip ediyoruz."

Cooper göz kırparak, "Kendi başlarına dolaşanların asla eve varamayacaklarını öğrendiler," dedi.

"Her neyse, personel sayısı az," dedi Fletcher. "Gündönümüne hazırlanıyorlar ve şimdiden çok fazla içki içiliyor."

"Silahlar için cephane var mı?" Lyss sordu.

"Tonlarca," dedi Cooper sırtarak. "Tüm uçurum boyunca cephaneliklerde depolanmış. Hem teneke kutu mermileri hem de katı mermiler. Silahlar yivli olmadığı için her şeyi vurabilirler. Arden yönetimi devraldığından beri kimse onlara dokunmadı çünkü ateş etmek istedikleri yerler tepenin aşağısı yerine yukarısı."

Lyss sanki bir ziyafete oturmuş gibi ellerini birbirine sürttü. Bu sanki ekstra özel bir Gündönümü hediyesi gibiydi. "Topçu tedarik etmemiz gerekecek mi, yoksa hâlâ onları kullanmayı bilen Vatanseverler var mı?"

"O kadar uzun süredir Arden'in boyunduruğu altında değiliz," diye homurdandı Fletcher. "Kömürü biz çıkardık, çeliği biz yaptık, fıçılarını biz döktük ve onları kesinlikle ateşleyebiliriz."

"Burası ile orası arasındaki koşullar nasıl?" Mason sordu. "Atlarımızı getirebilir miyiz?"

Cooper, "Elbette kar var ama rüzgârsız tarafta çok derin değil," dedi.

Onlar konuşurken Lyss haritaları inceliyordu. "Ordu burada mı?" İşaret etti.

Fletcher başını salladı. "Madenlerle kasaba arasında bir malikâneye el koydular. Böylece her iki yerde de sorun çıkarabilirler. Karargâh iyi tahkim edilmemiş. Sanırım bir madenci sürüsüne karşı savunma yapmak için buna ihtiyaçları olmadığını düşünüyorlar."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi Trailblazer. "Onlara ulaşmak için düzlüklerin çok dışına çıkmak zorundayız."

Cooper, "düzlük değil," dedi.

"Bizim için öyle," dedi Lyss. "Dışarıda sayıları onların işine yarıyor. Eğer bir seçeneğimiz varsa, saldırmayı tercih ederiz."

Fletcher, "Büyük savaşı kasabanın yakınına getirmesiniz de olur," dedi. "Orada yaşayan insanların başlangıçta pek yok ve oranın yandığını, büyülendiğini ya da havaya uçtuğunu görmekten nefret ediyorum." Finn'e temkinli bir bakış attı, Tılsımı serpme elbisesinin üzerinde açıkça görülüyordu.

Fletcher, "Delphi'de bazı karatavukların dolaştığını da bilmelisin," diye devam etti. "Kral Gerard'ın özel muhafızları. Her zaman onlardan bir kaçı orada olur, bizi ezip geçerler ama bunlar ekstra. Birkaç aydır oradalar."

Bu Lyss'in kulağına takıldı. Bu Kral Gerard'ın ulaşılabilir bir yerde olduğu anlamına gelebilir miydi?

"Orada ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Vebayla savaşıyorum," diye cevap verdi Fletcher, kesin bir ifadeyle.

"Veba!" Julianna dehşete düşmüş görünüyordu. "Delphi'de veba mı var? Bunu hiç duymamıştım."

"Zaten öyle diyorlar," dedi Cooper. "Bazıları bunun bir yalan olduğunu söylüyor." Kadının ifadesinden ikinci kampa dahil olduğu anlaşılıyordu.

"Ama eğer doğru değilse neden veba olduğunu iddia etsinler ki?" Lyss sordu.

Fletcher omuz silkti. "Muhafızlar geldikten yaklaşık bir ay sonra, bazı çamur sırtlıların kasabadaki kadınlardan veba kaptığı söylendi."

"Bir de bakmışsınız ki," diyor Cooper, "şehrin her yerinde kadınların gelip muayene olmaları ve saçlarını kestirmeleri gerektiğine dair ilanlar var."

"Saçlarının bununla ne ilgisi var?" Lyss Fletcher'dan Cooper'a baktı.

Fletcher, "Kadınların saçlarında haşarat olduğunu söylüyorlar, Yüzbaşı, hanımefendi," dedi. "Bugs. Ve bu da

veba. Bu yüzden onu zorundalar. Karn ve adamları tüm bunlarla ilgileniyor."

Karn!

"Marin Karn'ın Delphi'de kadınların saçlarını kestiğini mi söylüyorsun?" Shadow öne doğru eğildi, yüzü ilgiyle keskinleşmişti.

"General Karn değil," dedi Fletcher. "Teğmen. Büyük Karn'ın oğlu. Genç Karn da burada olmaktan pek memnun görünmüyor."

"Sence bu görevi ona kral mı verdi?" Julianna söyledi. "Bu bir tür ceza mı?"

Fletcher güldü. "Hiçbir fikrim yok. Kral ve Teğmen bana güvenmezler. Tek bildiğim, Delphi'de veba belirtisi görmediğim."

"Bütün kadınları buraya getiriyor," dedi Lyss yavaşça. "Yani birini mi arıyor?" Burada Arden'in bulmak istediği kim saklanıyor olabilirdi?

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Fletcher. "Kim olduğunu hayal bile edemiyorum. Belki de bu bizi aşağılamanın bir başka yoludur. Herkesi zorla madenlere sokmaları yeterince kötü değil." Lyss'i işaret etti. "Günün on iki saatini yeraltında geçiren senden küçük kız ve erkek çocukları var."

"Bu daha fazla devam edemez," dedi Cooper, "çünkü kadınları tükeniyor. Ev ev aramaya başladılar."

"Eğer Marin Karn'ın oğlu buradaysa," dedi Trailblazer usulca, "o zaman onu canlı ele geçirmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Bunun bize ne kadar koz vereceğini bilmiyorum," dedi Lyss. "Generalin duygusal bir tip olmadığını tahmin ediyorum." Durakladı. "Hatırlatsana, Delphi'deki çamur sırtlılara kim komuta ediyor?"

"Yüzbaşı Halston Matelon," dedi Fletcher. "Bir yıldır burada ya da o civarda."

Julianna, sanki katkıda bulunmaya hevesliymiş gibi, "Yükselen bir üne sahip," dedi. "İş hayatında hızla yükseldi."

Babası da Thane Konseyi'nde. Gerçi son zamanlarda Matelon Senior kralla arasını açmış durumda."

"Buradaki siviller Matelon Junior hakkında ne düşünüyor?" Lyss bunu iki Vatansevere yöneltti.

Fletcher ve Cooper birbirlerine baktılar. "O kadar da kötü değil," dedi Cooper. "O bir çamur sırtlı, kara kuş değil ve bu onun lehine."

Trailblazer, konuşmayı güneylileri öldürmeye geri döndürmeye hevesliymiş gibi, "Yani, hepimiz birliklerini daha kuzeye, kasabadan uzağa, dağlara doğru çekmenin iyi olacağı konusunda hemfikiriz," dedi. "Böylece korunaklı bir yerde ve onların hoşlanmadığı koşullarda savaşabiliriz."

Lyss parmaklarını haritanın soluk mürekkebi üzerinde gezdirdi ve "2 Numaralı Maden" yazan yerde durdu. Dağların güney duvarına yaslanmıştı. "Madenlerde kim var?"

Fletcher ona baykuş gibi göz kırptı. "Şey, herhangi bir zamanda yeraltında yüzlerce madenci var. Ama daha önce de söylediğim gibi, barışı korumak için sadece bir avuç asker var."

"Peki ya madenlerde sorun çıkarsa?" Lyss ısrar etti. "Belki bir tür isyan çıkar?"

Cooper omuz silkti. "Daha önce de ayaklanmalar oldu ama uzun vadede birkaç madenciyi darağacına göndermek dışında pek bir işe yaramadı. Bizim öldürdüğümüz her güneyli için onlar bizden üç kişiyi öldürüyor."

"Büyük bir şeyden bahsediyorum. Ordu böyle bir şeye karşılık verir mi?"

Şimdi Fletcher da . "Biliyorsun," dedi ensesini ovuşturarak, "bu olabilir. Bir şeyleri havaya uçurmayı severiz."

Littlefield, "Bu onları topların menziline de sokar," dedi.

"Biraz havai fişek yaratabilirim," dedi Finn tılsımını parmaklayarak.

"Hayır!" Tüm gözler ona çevrilince Cooper'ın yüzü kızardı ama o yine de vazgeçmedi. "Demek istediğim, eğer

sihirbazlık, bu onları uyarabilir," diye mırıldandı. "İşimiz o kadar ... uh ... süslü olmayabilir, ama bir yanıt alacağız, endişelenmeyin."

Lyss Finn'e, "Belki başlangıç için değil," dedi, "ama orduyu oraya götürdüğümüzde, sanırım biraz havai fişek onları teslim olmaya ikna etmek için birebir olabilir."

"Beni endişelendiren bir şey var," dedi Julianna, "madenlerde çalışan çocuklar olduğundan bahsettiniz. Onların da bu işe bulaşmasını hiç istemem."

"Evet," dedi Fletcher. "Çocuklar ve kadınlar da var."

Cooper parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Littlingleri tehlikeden uzak tutmaya çalışabiliriz. Planı ele vermeden bu kolay olmayacaktır. Kadınlara gelince, işgalcilerle hesaplaşmaları gereken bir kinleri var. Birçoğunun bu işin dışında kalmaya niyeti olmadığını görebilirsiniz. Delphi'nin kadınları çelik ve demirden yapılmıştır. Varlıklarını hissettireceklerdir."

Lyss başını salladı. "Riski anladıkları sürece." İskoçyalılara doğru ilerledi. "Mason, ilk gelenler birkaç saattir dinleniyor. Elli kişinin bir saat içinde yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum."

Mason selam verdi ve çadırı terk etti.

"Trailblazer, Demonai'nin tepelerdeki askerlerle başa çıkacağına ve alarm vermeden topları kontrol altına alacağına güvenebilir miyim?"

Trailblazer bir yırtıcı hayvan zarafetiyle ayağa kalkarak, "Olmuş bilin," dedi.

DELFI'DE GÜNDÖNÜMÜ

Delphi'de gündönümü arifesi idi ve Hal küçük kız kardeşine yazabileceği uygun, belirsiz ve neşeli bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Bir saattir uğraşıyordu ve şimdiden dördüncü denemesindeydi.

Sevgili Harper,

Bir yıl daha bitmek üzere, inanabiliyor musun? Keşke tatilde seninle ve annemle birlikte olabilseydim. Gündönümü pastalarınızdan biri ve bir sepet portakal için bir aylık maaşımı verirdim. Burada çok fazla buz ve kar var, bu yüzden gönderdiğin eldivenler çok makbule geçti. Buradaki diğer tüm askerler beni kıskanıyor.

Ve bazıları beni öldürmeye çalışıyor.

Hal kalemini yere çarptı ve sayfada büyük bir mürekkep lekesi bıraktı. Kalemi avucunun içinde buruşturarak diğerlerinin ardından alevlerin içine gönderdi. Sayfa tükenene kadar ocaktaki ateşi dürttü, sonra boynundaki zincirde her zaman taşıdığı gümüş yüksüğü parmakladı - Harper'ın ona zarar vermemesi için verdiği bir hediye idi bu.

Belki de hediyesinin yanına imzalı bir kart eklemeliydi - pazardaki satıcının klan yapımı olduğunu söylediği boncuklu deri bir günlük. Kızın buna bayılacağını biliyordu; sadece yanında kendisinden bir şeylere ihtiyacı vardı.

Sevgili Harper,

Mutlu Gündönümleri! Eldivenler için teşekkürler. Robert ve ben Gündönümünü birlikte geçireceğiz. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyoruz.

Sevgiler,

Kardeşin Hal

Onu katladı ve Harper'ın hediyesi ve annesine aldığı gümüş zincirle birlikte sevkiyat çantasına koydu.

İyi tarafından bak Halston, derdi annesi.

Bu kadar kasvetli olma.

Hal içinde bulunduğu durumun iyi yanlarını düşünmeye çalıştı. Kendisini yerin dibine sokmaya adanmış gibi görünen bir yerde hayatta kalma becerileri kazanmıştı. Bugünlerde programını değiştiriyor, yemeklerini asla kamerasında yemiyor ve güvendiği adamlardan oluşan küçük muhafızları olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Zihnini ve dövüş becerilerini daha keskin tutuyordu.

Bir dahaki sefere kralın kendisi gibi bir tadımcı tutacaktı.

Öte yandan, hâlâ Delphi'deydi ve bir yıl daha hayatta kalma ihtimali en iyi ihtimalle zayıf görünüyordu.

Hal'in hayatta kalanlardan oluşan ayak takımı grubunu Kraliçe Sarayı'ndan disiplinli bir şekilde geri çekilmeye yönlendirmesinin üzerinden neredeyse üç ay geçmişti. En azından daha fazla kayıp verilmesini önlemeyi başarmıştı. Alyssa Platosu'nda Karn'ın taburlarına yeniden katıldığında, general şaşkınlığını ve hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmede. Karn, Hal'in Vadi'yi ele geçirmeden geri çekilme kararını , Hal Karn'ın tütün tükürmüş gözlerine baktı ve dört büyücüsünün de kuzey büyücülüğü tarafından çıldırıldığını ve onlara karşı geldiğini, bu yüzden öldürülmeleri gerektiğini söyledi. Bu da onları sahadan çekilmeye zorlamıştı.

Konuşma bu şekilde sona erdi ama Hal bunun sorunlarının sonu olmadığını biliyordu.

Haklıydı. Onbaşı olan küçük kardeşi Robert, sonbaharın sonlarında Delphi'ye tayin edildi. Hal mesajı yüksek sesle duydu ve

İşte izlenecek bir sırt daha. Eğer sana ulaşamazsak, kardeşin işimizi görür. Görünüşe göre Delphi, Matelonlar için mezarlık olacaktı. Babasına mektup yazdı, o da şu tavsiyeyi gönderdi: Robert'a iyi bak, görevini yap ve arkanı kolla.

Robert'a bakmakla ilgili sorun, küçük kardeşinin kendini kanıtlamaya hevesli olması ve Hal'in onu yakınında tutma çabalarına direnmesiydi.

Bunu Matelon armasına kazımalıyız, diye düşündü Hal. Görevini yap ve arkanı kolla.

Arkanı kollasan iyi olur, Flatlander.

Gri Kurt dedikleri kız hâlâ rüyalarına giriyordu. Vahşi gülümsemesi, güneşten yanmış teni, uluyarak kendini korkusuzca savaşa atışı. Kendi adamları ona sırtını döndüğünde ona bakışı -sanki nasıl bir komutanın askerleri katliama sürüklediğini ve savaş alanında büyücülerin isyanına ilham verdiğini bilmek istermiş gibi. Kendini açıklama yapmak isterken buldu.

Göründüğü gibi değil, derdi. Karmaşık bir durum.

Delphi'ye döndükten sonra Gri Kurt olarak bilinen Fellsli subay hakkında sorular sormuştu. Aldığı tek şey korkutucu hikâyeler ve uyarıcı hikâyelerin bir karışımıydı. Bunların hiçbirisi işe yaramamıştı.

Belki de bir cadıydı. Bir büyücü. Herkesin söylediği bu değil miydi, kuzeyli kadınların bir erkeğin ruhunu çalabileceği?

Bir büyücü olabilirdi ama ona bir asker gibi görünmüştü. Ya da bir hikâyedeki kalkan kıza.

Robert'ın gelişinden kısa bir süre sonra Marin Karn'ın oğlu kasabaya geldi. Kralın kara kuş muhafız birliğinde teğmendi. Hal'in aklına ilk gelen, küçük Karn'ın kendisini gözetlemek için gönderildiği idi. İkinci düşüncesi ise küçük Karn'ın bir şey için cezalandırıldığı idi. Teğmen Karn kadınları toplayıp saçlarını kesmeye başlayınca, Hal onu çözmeye çalışmayı bıraktı. Sonunda, Gündönümü'nden birkaç gün önce, Karn kasabadaki bir meyhanede bir kavgaya karıştı. Marc Clermont

Kral Muhafızları'nın kaptanı ve meyhaneci öldürüldü. Bunun üzerine genç Karn bir grup karatavuk olarak doğruca başkente kaçtı.

Clermont gitmişti ve bu kutlanmaya değer olabilirdi ama Hal onun yerine kimin seçildiğini öğrenene kadar beklemenin daha iyi olacağını tahmin ediyordu. İşler ne kadar kötü olursa olsun, her zaman daha da kötüleşebilirdi.

İyi tarafından bak, Halston.

Hal'in bu günlerde dört gözle beklediği pek bir şey yoktu ama Gündönümü'nü dört gözle bekliyordu. Robert'ı uydurma bir iş için güneye, Tapınak Kilisesi'ne göndermiş, tatil için orada ona katılmayı planlamıştı. Robert'la birlikte Delphi'yi derilerinden temizleyebilir, ruhlarını iyi bir Tamron şarabıyla arındırabilir ve değişiklik olsun diye güzel yemekler yiyebilirlerdi. Yeni yıla başlamak için iyi bir yol olurdu.

Hayalleri kapıya vurulmasıyla yarıda kesildi.

Hal usulca küfretti. Bu Delphi'de asla iyi haber getirmezdi.

Nöbetçi subay Dupont elinde bir mesajla içeri daldı. "Shively'den, madenlerden bir kuş geldi," dedi. "Bir sorun var."

Gündönümünden hemen önce kim sorun çıkarır ki? diye düşündü Hal, içini bir sıkıntı kaplamıştı. Mesajı açtı ve elleriyle masasının üzerinde düzleştirdi.

İki numaralı madenin dışında büyük bir silahlı madenci kalabalığıyla karşı karşıyayız. En kısa zamanda yardım gönderin. En azından bir tabur önerin.

Hal işaret parmağıyla gönderiye dokundu. Delphi'de geçirdiği bir yıl boyunca gördüklerine bakılırsa, Shively günün birinde bir madenin dibinde boğazı kesilerek can verecek kadar kötü ruhlu bir kabadayıydı. Çoğu zorba gibi o da korkaktı ve en ufak bir huzursuzluk belirtisinde yardım çağırma eğilimindeydi. Tatil izinleri yüzünden personelleri zaten azdı.

Hal iç çekti. Cevap vermek zorundaydı. Madenin üretime devam etmesi gerekiyordu. "Çavuş, madene bir bölük götür ve

Ne olduğunu gör-"

Büyük bir patlama malikânenin temelini sarsarak başlarına siva parçaları yağmasına neden oldu. Hal ve Dupont birbirlerine baktılar, sonra kapıya doğru koştular.

Kuzeyde, dağların arka planında alevler havaya yükseliyordu. Maden karargâhı alevler içindeydi.

Hal usulca küfretti. Üzgünüm Robert, diye düşündü. Planlar değişti. Sayısız tatil planını mahvettiği gibi kendi tatil planlarına da veda etti. Dupont'a, "Bütün izinler iptal edildi, derhal yürürlüğe girecek," dedi. "Subayların çağrısını iki katına çıkarın. Uzun, kanlı bir gece olacak."

Sonunda Hal, Delphian madenlerine iki tam tabur götürdü ve geride sadece iskelet bir ekip bıraktı. Ezici bir güç gösterisinin en az kan dökülmesiyle belayı durduracağını umuyordu. Elbette elebaşlarının idam edilmesi gerekecekti ama umarım bundan fazlası olmazdı. Başkentteki en acımasız eleştirmenleri bile bu yaklaşımı destekleyecektir. Arden kömür ve demir cevherini topraktan çıkaran madencileri katletmeyi göze alamazdı. Subaylarını adamlarını sıkı kontrol etmeleri konusunda uyardı, çünkü zaten Delphi'nin hırlayan köpeklerine bir ders verme havasındaydılar.

Ordu karargâhından çıkan uzun yokuşu öldürücü bir hızla tırmandılar. Onlar ilerledikçe patlamalar karanlık dağları aydınlatmaya devam ediyordu. Görünüşe göre madenciler, Bir Numara'ya yaptıklarının aynısını İki Numara madenine de yapmaya çalışıyorlardı.

Kendi adamları ve atları fırtınaya doğru bakıyordu ve rüzgâr karı yüzlerine doğru sürüklüyordu. Saçlarında, bıyıklarında ve havaya maruz kalan her şeyde buz oluşmuştu. Hal, Delphi madenlerini çevreleyen tepelere vardıklarında, sanki çok çalışmışlar gibi bitkin düşeceklerinden endişeleniyordu.

Kuzeye gittikçe koşullar daha da kötüleşti. Adamlar ve atlar bel yüksekliğindeki karda debeleniyordu. Arden ordusu nadiren kar fırtınasında hızlı hareket etmek zorunda kalırdı. Savaşlarını yazları yaparlardı. Evet, Delphi'de hava neredeyse her zaman kötüydü, ama bu havada çok fazla yürüyüş yapmıyorlardı.

Gözcülerden biri, diğer yöne giden beyaz pelerinli küçük bir grubun geçtiğini gördüğünü bildirdi. Hızlı hareket ediyorlardı, kar ayakkabısı giiyorlardı, yakalanmaları imkânsızdı. Bu da kimdi böyle? Hal, peşlerinden bir bölük gönderme isteğine karşı koydu. Madenler onun ilk önceliği olmalıydı.

İlk top mermisi aralarına, kolun arkasına doğru düştüğünde, hedeflerinin yarım mil kadar güneyindeydiler. Bu bir teneke kutu mermisiydi ve patladığında uçuşan şarapnel parçaları askerleri ve atları paramparça etti. Öndeki birlikler bir şeylerin ters gittiğinin farkında olmadan yürümeye devam ederken, isabet alanın civarındakiler vahşi bir karmaşa içinde sağa sola koşuşturuyordu.

Bu kez hattın ön tarafına doğru bir top mermisi daha düştü ve yüz adamı öldürdü ya da yaraladı. Bunun üzerine tüm ilerleme durmuş, askerler ve atlar her yöne dağılmıştı ama kar nedeniyle ilerleme yavaştı ve hasarı sınırlandıracak kadar dağılamadan üç top mermisi daha acımasızca düşmüştü. Şu anda hâlâ atlı olan askerler atlarını kontrol etmekle meşguldü.

İkinci top mermisi düştüğünde Hal ne olduğunu biliyordu. Nasıl olduğu ise başka bir konuydu. Gözlerini ufka doğru kaldırdığında bir başka füzenin gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü.

"Top!" diye bağırdı ikinci komutanına ve onu dinleyen herkese. "Madenciler topu ele geçirdi!" Delphi'nin çaresiz madencilerinin topun stratejik öneminin farkına varması, onları düzenli askerlerden ele geçirmesi ve gerçekten kullanması fikri dışında

inanması zordu. Bütün bunlar olurken madende görevli olan bölük neredeydi?

Her ne olduysa, birlikler eskisi kadar sıkışık olmasa da, kayalıklardaki toplar hâlâ ölümcül bir isabetle saflarına füzeler fırlatıyordu. Bir sonraki atış bir mermi değil, geniş bir alana yayılan, gökten düşerken insanları ve atları öldüren bir hurda metal yüküydü. Çok geçmeden etraflarındaki karlar kan, irin ve asker parçalarıyla kırmızıya boyandı. Bu bir kâbustu.

Oldukları yerde kalamazlardı yoksa yok edilirlerdi. Ya ilerleyeceklerdi ya da geri çekileceklerdi. "Hücum!" Hal kılıcını başının üzerine kaldırarak ve atını ileri doğru mahmuzlayarak bağırdı. "Bana! Arden'in Kızıl Şahini için!" Subayları da bu çağrıya uyarak adamlarını madenlere doğru sürdüler. Ancak, derin karda, "hücum" en iyi ihtimalle abartılı bir ifadeydi. Topyekûn bir bozgunu önlemeyi başardılar ama yavaş yavaş ilerlerken, karla birlikte ölümcül yağmur da yağmaya devam ediyordu. Dağlara silahların menzilinden çıkacak kadar yaklaştıklarında sayıları neredeyse yarı yarıya azalmıştı.

Altı ay içinde ikinci kez bir katliama başkanlık ediyorum, diye düşündü Hal. Neyi yanlış yapıyorum?

İçini burkan bir an için, yine tuzağa düşürülüp düşürülmediğini merak etti.

Madene yaklaşırken dar bir vadiden geçmeye zorlandılar ve her iki taraftan üzerlerine mızraklar, mızraklar ve oklar yağdı. Madenciler ok mu atıyordu? Bu kadar isabetli ateş etmeyi nereden öğrenmişlerdi? Karda saldırganları fark etmek neredeyse imkansızdı; bir şekilde karışmış gibiydiler, sadece beyaz gölgeler, sürekli hareket ediyorlardı. Ölümcül bir eldiveni koşmak gibiydi, ölüm aniden ortaya çıkıyor, her tarafa adamlar düşüyordu.

Adamlardan bazıları panik içinde, "Ruhlar geldi!" diye bağıarak kaçtılar. Şeytani ruhlar dağlardan çıktı!" Çoğu tecrübeli savaşçılardı.

Ruhlar'da ölümcül kuzey taktikleriyle karşılaşmış olan Fells.

Ama diğerleri, sayıları gittikçe azalsa da, ilerlemeye devam ettiler ve saldırganlar, ellerinde kılıçlar ve mızraklar, üzerlerinde beyaz pelerinler olduğu halde ete kemiğe büründüler. Hal'ın daha önce gördüğü hiçbir madenciye benzemiyorlardı ama hiçbir askere de benzemiyorlardı. Önce sessizdiler, sonra ulumaya başladılar, sayıları gittikçe artıyordu, dağlarda kükreyen bir boran gibi. Ve bağırıyorlardı, "Kuzeydeki Kraliçe için! Gri Kurt için!"

Bunlar madenci falan değildi. Hal yanlış hesap yapmıştı, ciddi bir yanlış hesap yapmıştı ve şimdi hem kendisi hem de adamları bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Hal, Shively'nin daha önce gönderdiği mektubu çıkardı, ters çevirdi ve arkasına bir not karaladı. Dupont'un eline tutuşturdu. "Bunu garnizona geri götür ve Temple Court'a gönder."

Dupont ona göz kırptı. "Ama, Kaptan . . . ?"

"Şimdi gidin, bu bir emirdir." Bununla birlikte Hal, yok edilmiş ordusuna geri döndü.

Arden ordusu madenlerin önünde durduğunda geriye sadece birkaç yüz kişi kalmıştı. Etrafları sarılmıştı, hayatları için savaşıyorlardı ve Hal madenciye benzeyen hiç kimseyi görmüyordu. Hal başka bir askerle sırt sırta vermiş, üç saldırganla göğüs göğüse çarpışıyordu ki askerin bedeni sarsıldı, sonra yere yığıldı ve Hal'in sırtını korumasız bıraktı. Döndüğünde, kafasının arkasına bir şey çarptı ve onu karda yüzüstü yere düşürdü. Sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini açtığı anda beyaz giysili bir askerin tepesinde durduğunu ve öldürücü darbeyi vurmak için asasını kaldırdığını gördü.

Hal dönerek darbeden kaçınmaya çalıştı ama darbe yine de inmişti ve ondan sonrasını hatırlamıyordu.

DERİN KIŞ ORTASINDA

Hal uyandığında taştan bir odada, yerde sert bir paletin üzerinde yatıyordu. Kılıcı yoktu, bilekleri ve ayak bilekleri birbirine kelepçelenmişti ve başı öfkeyle ağrıyordu. Duvarlara aralıklarla çakılmış meşaleler vardı ve başını kaldırdığında odanın etrafındaki diğer paletlerde yatan diğer cesetleri görebiliyordu. Diğerlerinin hiçbiri kırmızı şahin takmıyordu. Bir tek o vardı.

Hatırladığı son şey, İki Numaralı madenin önünde yaşam mücadelesi verdiği ve birinin kafasına vurduğuydu. O zaman neden hâlâ hayattaydı?

Gölgeli figürler derme çatma hastanede yaralıların arasında dolaşüyor, onlarla ilgileniyordu. Şifacılar sıradan kıyafetler giymişti ve hiçbirini tanıyamadı ama zaten Delphi'deki herhangi bir madenciyi tanıyabileceğinden de emin değildi.

Görevlilerden biri onun uyanık olduğunu fark edip odadan çıktı ve elinde yırtık ve kanlı bakır başlı giysiler içinde, saçları kupa örgülerinden oluşan, yıpranmış bir kadınla döndü. Belinde kötü görünümlü bir hançer taşıyordu.

Bir bakırbaşın burada ne işi olabilir ki? Hal'in kâbusuna bir süs daha eklemekten başka. Hançere baktı ve onu ele geçirme şansını tarttı. Başını kaldırıp bakır başın yüzüne baktığında, gözlerindeki meydan okuma açıkça okunuyordu: Dene beni.

Belki sonra, diye düşündü Hal. Bir kaçış planı yapabilmek için şu anda nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Ayağa kalk, düz arazi insanı," dedi bakır kafa ortak bir dilde.

Hal ayaklarını dikti ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama görünüşe göre biraz fazla uzun sürdü, çünkü savaşçı kolunu kavradı ve hiç de nazik olmayan bir şekilde onu ayağa kaldırdı. Hal kurtulmaya çalıştı. Bu başının dönmesine neden oldu ve devrilmemek ya da yere kusmamak için kendini duvara yasladı.

"Neredeyim ben?" diye sordu, dengesini yeniden sağlamak için yeterince zaman kazanmaya çalışarak.

Bakırbaşın yüz ifadesine bakılırsa Hal, çizmesinin altında ezdiği bir hamamböceği olabilirdi. "Kaptan Gray'in bilmeni istediği her şeyi sana anlatmasına izin vereceğim," dedi ve Hal'i kapıya doğru itti. "Nedenini bilmesem de senin hayatını bağışlayan oydu."

Hal, bunun sana bağlı olmadığına sevindim, diye düşündü. Ve sonra: Kaptan Gray de kim?

Paletlerin arasından geçerek odadan çıktılar ve her iki tarafı siyah kayalarla kaplı dar bir tünele girdiler. Her şeyin üzerinde ince siyah bir toz vardı.

Ne de olsa hâlâ Delphi'deydi. Hal'in karmakarışık beyni sonunda noktaları birleştirdi ve yeraltında, madenlerden birinin içinde olması gerektiğini anladı. Daha önce hiç madene inmemişti. Hava kirli, bunaltıcı, neredeyse nefes alınamayacak kadar yoğun. Ayak bilekleri arasındaki zincir, hızlıca ilerleyebilmesi için ona yeterli alan sağlıyordu. Çok dikkatli olmalıydı yoksa kayalık zeminde yüz üstü düşme riski vardı.

İki taş yüzlü, sivil giyimli asker tarafından korunan bir yan tünele geldiler. İskoçyalılar. Burada ne işleri vardı?

Ve sonra hatırladı. Madenlerde madencilerle birlikte savaşan kuzeyliler vardı.

Refakatçileri İskoçyalılarla görüştü ve Hal kayadan oyulmuş başka bir odaya götürüldü. A

Kahverengi ve yeşil renkli bir kumaş giymiş olan kadın, cephanesinin sandıklarından yapılmış derme çatma bir masanın arkasında oturmuş, bir sayfaya bir şeyler karalıyordu. Rengi Hal'in refakatçisinden farklıydı ve bal rengi saçları kalın bir örgü halinde örülmüştü, boncuklu ve tüylü de. Kuzeyli subayların rütbelerini ayırt etmek için kullandıkları türden bir fular takıyordu. Bir yüzbaşı atkısı. Bu Yüzbaşı Gray olmalı.

Onun hemen arkasında aynı renklerde, çoğu erkeği üç kişi yapabilecek başka bir kadın duruyordu. Tamamen kaslıydı ve başı neredeyse mağaranın çatısına değiyordu. İçinden bir ses bunun kaptanın koruması olduğunu söylüyordu.

Son zamanlarda, kendisi de bir tane kullanabilirmiş gibi görünüyordu.

Hal, odadaki herkes onu görmezden gelirken, kapının hemen içinde, yanında refakatçisi olduğu halde, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca garip bir şekilde durdu.

Yüzbaşı nihayet evrak işlerini bir kenara bırakıp ona baktığında Hal'in kalbi neredeyse duracaktı. Bu, Kraliçe Sarayı Vale'den yırtıcı gözlü subaydı - ona kışını teslim eden ve sonra kendi büyücülerini öldürerek onu kurtaran kişi.

Hal onun da kendisini hatırladığını eğlenen ifadesinden anlayabiliyordu. "Mutlu Gündönümleri, Kaptan Matelon," dedi. "Güneş yeniden doğsun."

Gündönümü mü? Hal bayramla ilgili her şeyi unutmuştu. Duvarlara asılmış yaprak dökmeyen ağaç parçalarından anlaması gerekirdi.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi Hal. Şahsen, bunun pek de iyi bir başlangıç olmadığını söylemek zorundaydı. "Kim olduğumu biliyorsanız, benden avantajlısınız demektir." Bunun iyi bir ifade tarzı olduğunu düşünmüştü ama kuzeyliler bunu komik buluyor gibiydi.

"Evet, Yüzbaşı," dedi subay. "Sizden daha avantajlıyım." Herkes güldü. Hiddetli yüzlü bakır kafa bile gülümsedi. Neşe dindiğinde, "Ben Yüzbaşı Gray, kraliçenin Highlander ordusundanım," diye ekledi.

Kaptan Gray. Gri Kurt. Şimdi her şey anlamlıydı, ama-
"Ama İskoçyalılar asla Ruh Dağları'nın güneyine gelmezler."
"Sürpriz." Gray'in gülümsemesi daha geniş, daha dişlek,
neredeyse ... kurtvari bir hal aldı.

Yakınlarda sandıkların üzerinde oturan iki kişi daha vardı. Biri yırtık, kanlı giysileri ve bir tutam sakalıyla pejmürde görünümlü bir adamdı. Diğeri ise uzun boylu, ince yapılı, sivil trekking kıyafetleri giymiş, gece yarısı saçlarını zarif bir düğümle toplamış bir kızdı. İki Numara madeninden çok saraydaki salonlardan birinde evindeymiş gibi görünüyordu. Belki de başkasının kanını taşımayan tek kişi o olduğu içindi.

Adamın kendisine baktığını fark etmiş olacak ki, "Kaptan Matelon, ben Julianna Barrett, kraliçenin Delphi Yurtseverleri ile irtibat görevlisiyim," dedi. Pasaklı adama doğru bir işaret yaptı. "Belki Fletcher'ı tanıyorsunuzdur. Kendisi yerel ortaklarımızdan biridir."

Hal adamı inceledi, sonra başını salladı. "Bağışlayın beni," dedi. "Belki tanışmışızdır, ama-"

Fletcher, "Birkaç yıldır madenden uzak kaldım," dedi. "Kasabada bir deri dükkânı işletiyorum. Bir keresinde senin için birkaç çizme yapmıştım. Onun dışında senden uzak durmak için hep elimden geleni yaptım." Oldukça değişken dişlerini ortaya çıkararak sırıttı. "Özgür şehir Delphi'ye hoş geldiniz."

"En yeni dostumuz ve müttefikimiz," diye ekledi Barrett.

"En yeni ..." Hal durdu ve düşüncelerini topladı. "Delphi'yi asla elinizde tutamayacaksınız. Ordularımız baharda tekrar kuzeye gelecek. Geleceklerini biliyorsun."

Fletcher, "Ve dahaki sefere onlar için hazır olacağız," dedi. "Bir daha uyuklarken yakalanmayacağız."

Gray de pek endişeli görünmüyordu. "Belki de Arden için daha fazla sürprizimiz vardır. Belki de burası düzgün bir şekilde savunulsaydı, ele geçirilmesi o kadar kolay olmazdı.

Belki de, Yaradan'ın izniyle, aşığılık kralınız o zamana kadar ölmüş olur." Bu son kısmı büyük bir kinle söyledi.

Hal, bunun kişisel olduğunu düşündü. Neden acaba?

"Pekala," dedi Hal yüklü sessizliğin içinde. "Görünüşe göre bir günde çok şey olabiliyor." Durakladı. "Peki ya adamlarım?" diye sordu. "Neredeler?"

Gray, "Buradaki mayınlarda bulunan birlikleriniz cesurca savaştı," dedi. "Ne yazık ki çok azı hayatta kaldı. Şu anda birkaç yüz adamınız savunmasız karargâhınızda, bizimle kasabadaki milisler arasında sıkışıp kalmış durumda, kime teslim karar vermeye çalışıyorlar. Şimdiye kadar madenciler kasabayı Ardenine karatavuklarından aldılar, çoğunu öldürdüler ve geri kalanları kasabadan sürdüler. Anladığım kadarıyla, çok fazla kişi kaçamamış. Delphi şehrinde insanlar gerçekten çok öfkeli. Belki bunu açıklayabilirsin?" Gray bir kaşını kaldırdı. Hal bir şey söylemeyince ekledi: "Bana sorarsanız, adamlarınızın Vatanseverlere teslim olmaktansa bize teslim olmaları daha iyi olur."

Hal aynı fikirdeydi. Ama hâlâ bu bulmacayı, madencilerin isyanının nasıl bir istilaya dönüştüğünü tam olarak çözememişti.

"Babanız Lord Matelon, doğru mu?" Barrett söyledi.

"Evet," dedi Hal, bunu inkâr etmenin bir anlamı olmadığını görerek.

Barrett, "Sizi tanıyan ve hayatınızı kurtarmak için müdahale eden Yüzbaşı Gray'di," dedi.

Hal önce Gray'e, sonra da başka bir yere baktı. "Eğer babamdan fidye talep etmeyi düşünüyorsan, o bunu ödemeyecektir."

"Neden olmasın?" Yine Kaptan Gray. "Seni geri istemiyor mu?"

"Beni geri istediğini varsayıyorum," dedi Hal. "Ama fidye ödemeye ya da rehin alanların taleplerini karşılamaya inanmıyor. Yine de benim ölümümü sancaktarlarını toparlamak için bir araç olarak kullanabilir."

"Şey," dedi Barrett alaycı bir gülümsemeyle, "baban hakkında duyduklarına bakılırsa, bu beni hiç şaşırtmadı."

"Benimle ne yapmaya karar vererseniz verin, askerlerime merhamet göstermenizi rica ediyorum. Onlar çoğunlukla iyi adamlar ve burada

emir altında."

Kaptan Gray örgüsünü parmakladı. "Arden Kralı'nın esir askerlerimize gösterdiği merhametin aynısını biz onlara gösterelim mi?" dedi sertleştirilmiş çelik kadar sert ve soğuk bir sesle.

"Umarım değildir," dedi Hal, dürüstlükten irkilerek.

İkisi uzun bir süre birbirlerine .

Sonunda Gray koltuğuna geri oturdu. "Eğer kalan birlikleriniz teslim olursa," dedi, "onlara savaş esiri olarak elimizden geldiğince insanca davranacağız."

"Teşekkür ederim," dedi Hal.

"Eğer . . ."

İşte geliyor, diye düşündü Hal, ne tür bir adam olduğumu kanıtlama fırsatım. "Eğer?"

Gray, "Karargâhınızdaki nöbetçi subaya bir mesaj yazarsanız, bu koşullar altında teslim olmalarına izin vermiş olursunuz," dedi. "Ayrıca babana da yazmanı ve neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Hal gerisini bekledi ve gelmeyince, "Bu kadar mı? Talep yok mu?"

"Talep yok," dedi Gray. "Sadece bilmesini istiyoruz. Kimse sevdiği birinin kaybolmasını beklemek ve merak etmek zorunda kalmamalı." Sesinde yine açıklanamayan bir gerginlik vardı.

"Muhtemelen en iyisi Temple Kilisesi'ndeki kardeşim Robert aracılığıyla göndermek olacaktır," dedi Hal. "Bugünlerde babama ulaştırmanın en emin yolu bu." Ele geçirilmeden.

Barrett, "Ona ulaştığını göreceğiz," dedi.

Gray kalemini kâğıda vurdu. "Acaba bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz? Şu anda Delphi'de olduğunu bildiğimiz birini arıyorduk ama yerini tespit edemedik. Belki siz yardımcı olabilirsiniz. Teğmen Karn mı?"

"Karn?" Hal şaşkırmamalıydı. Kuzeyli casuslar her yerdeydi. "Buradaydı ama şimdi gitti.

Birkaç hafta önce ayrıldı."

"ok kötü. Burada ne yaptığını biliyor musun?"

"Vebayla savaşıyorlar," dedi Hal. "Bize söylenen buydu."

"Peki Delphi'de veba var mı?"

Hal tereddüt etti, komutasına ihanet etmeden ne söyleyebileceğinden emin değildi. "Teğmen Karn Delphi'de veba olduğunu söylemişti, demek ki varmış. Ben hiç görmedim."

Gray ayağ a kalktı ve pantolonunun paçalarının tozunu aldı. Kadın da uzun boyluydu; neredeyse onunla boy ölçüşüyordu. "Madenciler de hiç veba görmediklerini söylüyorlar. Peki Karn'ın neden burada olduğunu düşünüyorsun?"

Hal kaptanın gözlerine baktı ve nedense kendini doğruyu söylerken buldu. "Bu sadece bir tahmin ama sanırım belirli bir kızı arıyordu."

Gray Hal'i inceledi, sonra sanki ona inanmaya karar vermiş gibi başını salladı. "O zaman neden gitti?"

"Sanırım onu buldu," dedi Hal.

FLAMECASTER

Middlesea'daki saraçhane yoğun bir yerdi ve tabakçılar ve jorimerçiler limana gelip giden çok uluslu müşterilerin özel siparişlerine alışkın olmalıydılar. Yine de Jenna Bandelow ona yapılmasını istediği şeyin taslağını verdiğinde tezgâhın arkasındaki tezgâhtar kaşlarını kaldırdı.

Çizimi sanki ters çevirdiğini düşünüyormuş gibi bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bu ne içindi?"

Jenna hikâyesini hazırlamıştı. "Ben gezici bir gösteride oyuncuyum," dedi. "Fillere ve gryphonlara biniyorum. Gryphon'umuz yine tulumundan çıktı."

"Gryphon mu?" Adamın çenesi inatla gerildi. "Öyle bir şey yok."

"Dışarı gel ve gör," dedi Jenna. "Ayakta durmak için sadece beş çelik var. Bütün hafta buradayız."

"Beş çelik! Mümkün değil," diye tersledi tezgâhtar.

"Yeterince az param var ve onu senin gibiler için harcamayacağım." Jenna para dolu çantasını salladı. "Madem

bu kadar az var, iş için hevesli olduğunuzu düşünürdüm. Yapabilecek misin, yapamayacak mısın? Aksi takdirde azıcık paramı başka bir yerde harcayacağım."

Tezgâhtar çizimi biraz daha inceledikten sonra kurnaz bir ifadeyle başını kaldırdı. "Bu pahalı olacak, çünkü bunu ayarlamak için çok fazla deri gerekiyor. Gerçekten bu kadar toleransa ihtiyacınız var mı?"

"Bu gryphon hızla büyüyor," dedi Jenna. "Bunu en azından bir yıl boyunca kullanabilmek istiyorum."

"Hmm. Beyin tabaklaması yapılmış öküz derisi mi olması gerekiyor? Ve pirinç bağlantı parçaları? Bu-"

Jenna, "Diyelim ki bu konuşmayı zaten yaptık ve sonunda ben elimdekiyle kaldım," dedi. "Ne istediğimi biliyorum. Şimdi bunu yapabilir misin? Yoksa ben yoluma devam edeceğim."

Kâtip karnını kaşdı ve pantolonunun paçalarını düzeltti. "Peki ya bu diğer şey? Genelde kıyafet yapmam." Kadının verdiği diğer kağıda dokundu; miğfer, eldiven ve göğüs zırhı çizimleri. Ayrıca bir ceket ve yırtmaçlı bir binici eteği.

"Doğru," dedi Jenna. "Bu bir zırh ve bir çeşit kostüm. Bilirsiniz, gösteri için. Şimdi ne kadar ve ne kadar sürecek?"

Tezgâhtar, "Birkaç hafta sürer," dedi ve ardından bir fiyat söyledi.

Jenna çantasını korsesine geri koydu ve gitmek için döndü.

"Bekle!" dedi.

Geri döndü.

"Sorun ne? Zaman mı, fiyat mı?"

"Her ikisi de," dedi Jenna. "Sınır bölgelerinde soyguncularla karşılaşmayı beklerim ama ana caddelerde değil."

"Mallarım klan yapımı ve özel," diye sızlandı tezgâhtar. "Ucuza gelmiyorlar ve çok fazla talep var, bu yüzden zaman alıyor."

"Kaç siparişiniz olduğu umurumda değil, benimkini öne alın, iş yapabiliriz."

"Şey," dedi dükkân sahibi, pis pis sırtarak, "dükkân kapandıktan sonra özel bir prova için gelerseniz işleri hızlandırırız. Herhangi bir söz veremem ama-hey!" diye bağırdı arkasından kapıdan içeri girerken. "Sen sirk tensin, değil mi? Hemen havalara girme."

Jenna caddede ilerlerken, bir arabadan fırlatılan slopjarın içindekilerden kaçarken, "Pislik," diye mırıldandı.

üst pencereden bakıyor ve koku alma duyusunun bu kadar keskin olmamasını diliyordu. Kıyı boyunca kuzeye doğru ilerlerken kasaba ve şehirlerden uzak duruyordu ama Fells sınırı sadece birkaç mil ötedeydi ve karşıya geçmeden önce erzaklarını yenilemeyi ve bazı özel ekipmanlar almayı umuyordu.

Asıl yapmak istediği şey geri dönüp Ardencourt'a gitmek ve Adam Wolf'u bulmaktı. Ya da en azından onun izini .

Hâlâ orada olduğunu bilmiyorsun. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorsunuz. Eğer gittiye, onu bulmakta çok zorlanacaksınız çünkü gerçek adını ya da nereli olduğunu bilmiyorsunuz. Kuzeyli olduğunu söylemişti ama bu bile yalan olabilir. Ardencourt'a döndüğümüzde, birlikte olmak yeterliydi. Ölüm bir adım ötedeyken gelecek için plan yapmanın bir anlamı yoktu.

Bir yerden bir yere dolaşırken karşılaştığı herkese kurt gibi görünen kızıl saçlı bir büyücü şifacı görüp görmediklerini sordüğünü hayal etti.

Bir dahaki sefere, bir yabancıya aşık olmak için bu kadar acele etmeyeceğim, diye düşündü. Bir dahaki sefere, daha fazla bilgi edineceğim. Ve sonra: Bir dahaki sefer olmayacak. Şifacı onu kurtarmaya çalışmıştı ve bu onun hayatına mal olabilirdi. Eğer Adam Wolf hâlâ yaşıyorsa, ona sevgisini göstermenin en iyi yolu ondan uzak durmaktır.

Jenna bir keresinde büyükannesinin uyarısını dikkate almayacak kadar aptallık etmişti; ensesindeki sihirli işaret onu bir hedef haline getirmişti. Bir zamanlar, uzak bir sınır kasabasında kaderinden saklanabileceğini düşünecek kadar aptaldı. Şimdi ise peşinde olduklarını bilmek ona siper alıp orada kalmak istemesine neden olan dikenli bir his veriyordu. Delphi'de bulunabiliyorsa, her yerde bulunabilirdi.

Jenna bir deliğe dalıp orada kalacak türden biri değildi. Delphi'de, Kral Gerard Riley ve Maggi'yi öldürdüğünde, babasının saklanma tavsiyesine uymayı reddetmişti.

üst kattaki bir odada. Ardenine garnizonunu kana bulamıştı.

Artık Kral Gerard ölmüştü ama Strangward ve imparatoriçe hâlâ dışarıdaydı.

Boynunun arkasındaki sihirli işarete dokundu ve Riley'nin öldüğü gün ona söylediği pervasız sözleri hatırladı. seçildik, sen ve ben. Kendi hikâyemizi yazacağız.

Yeraltında yaşayan bir köstebek ya da fare hakkında bir hikâye yazmazdı. Benim diyarım gökler, diye düşündü. Kısa bir süreliğine olsa bile.

Yani. Jenna'nın diğer seçeneği, eğer isterse Flamecaster'ı askere almak ve onunla birlikte bir takım olarak savaşmayı öğrenmekti. Celestine onları yakaladığında hazır olacaklar ve kazanmanın bir yolunu bulacaklardı. Jenna ikisinin de bir daha asla kafese kapatılmayacağına yemin etti.

Strangward ihtiyacı olan cevaplara sahip olabilirdi. Onun peşine düşecek ve onu büyülu işaretin anlamını açıklamaya ve geçmişindeki sırları ortaya çıkarmaya zorlayacaktı.

Şimdi nerede olacaktı? Flamecaster'ın Ardencourt'taki kuleye saldırısından kurtulmuş olsaydı, Carthis'e geri döner miydi, yoksa hâlâ imparatorlukta dolaşıp onu arıyor olur muydu?

Elçi, İmparatoriçe'nin yakında geleceğini söylemişti. Şimdiden burada olabilirdi. Jenna gözlerini kapatıp imparatoriçeyi düşündüğünde, gelecekteki bir gerçeği aradığında, tek gördüğü ufka doğru uzanan gemilerdi.

Bu Jenna'nın görevine bir aciliyet katıyordu. Geniş, ıssız kuzeyin uçuş eğitimi için iyi bir yer olacağını ama daha iyi bir koltuk ve atını daha iyi kontrol etmeden dağlara doğru uçmak istemiyordu. O zaman bile, kışın Ruhlar'ın üzerinden güneye doğru akan fırtınalar yüzünden büyük bir risk almış olacaktı. Bu yüzden affetmeyen arazide mola bulmayı umarak sahili takip ederek kuzeye doğru seyahat ediyorlardı.

Bu da onu saraç dükkanına götürmüştü. Ama tabakçının fiyatını ödemesine imkân yoktu. O başlıyordu

Lyle olmaya geri dönmesi gerektiğini düşündü. Ya da Toby, Jack ya da Riley.

Pazarda durdu ama orada hiç deri işçisi yoktu. Bir paçavra tüccarından bol bir gömlek ve pantolon, bir klan tüccarından da bir uzun yay satın aldı.

Yaşanmaz topraklardan geçimlerini sağlamakla ünlü yayla klanları hakkında hikâyeler duymuştu. Onlar avcı, toplayıcı, kuyumcu, dokumacı, boncuk ve deri işleriyle tanınırlardı. Yaptıkları işler imparatorluğun her yerinde ödüllendirilirdi ve klan tüccarlarının her türlü mal için sıkı pazarlık yaptıkları bilinirdi.

Kadın Jenna'nın boyunu ve kollarının açıklığını düğümlü bir iple ölçtü ve pazılarını çimdikledi. Sergiden bir yay seçti, gerdi ve Jenna'yı denemeye davet etti. Madenlerde ve dışarıda geçirdiği onca yıla rağmen Jenna için yayı çekmek şaşırtıcı derecede zordu. Yine de yayı ve bir ok sadağını alıp gitti.

Bir ahırın önünden geçiyordu ve aklına şehirdeki bir saraçla ilgili bilgi alabileceği geldi. Başka bir klan tüccarı ahırın dışında durmuş, seyisle ortak bir dilde sohbet ediyordu.

Jenna adamı ilgiyle inceledi. Bu tüccar geyik derisinden tozluklar ve çizmeler giymiş, üstüne de kürklü bir kışlık parka örtmüştü. Ve görünüşüne bakılırsa gençti, kendisinden daha yaşlı değildi. Yüz hatları ve ten rengi bir yaylalıdan çok bir Güney Adalıya benziyordu. Dalgalı saçlarının orası burası klan tarzı örgülerle zorlanmış ve adetleri olduğu üzere tüyler ve boncuklarla süslenmişti.

Tüccar seyise bir avuç para verdi, askıdan bir eyer aldı ve onu ahıra taşıdı.

Tüccar gittiğinde Jenna seyise, "Merhaba," dedi. "Özel deri işi yapabilecek birini arıyorum. Böyle birini tanıyor musun?"

Çocuk ahırın kapısına doğru baktı. "Rogan muhtemelen sana yardım edebilir. O nereden alacağını sadece hakkında bilir.

ne istersen, bedeli karşılığında."

Jenna, "Doğrudan koşum takımı üreticisiyle çalışmayı umuyordum," dedi. "Bu son derece uzmanlık gerektiren bir iş."

Çocuk omuz silkti. "Darol'un Deri'si var, yukarıda-" Jenna başını sallayarak, "Ben oraya zaten gittim," dedi.

"Pekala. Bakalım Rogan ne diyecek."

Jenna'nın gözlerinin dışarıdaki gün ortasının parlaklığından sonra ahırın karanlığına alışması birkaç dakika aldı. Ayrıca içerisi çok daha sıcaktı, Indio'dan gelen sert rüzgâr onu bulamıyordu.

Tüccar midillisini koridorda çapraz bağlamıştı. Yaylacıların tercih ettiği tüylü, sağlam cinslerden biriydi. Onu ovuyor, toynaklarını inceliyor ve ona tatlı sözler mırıldanıyordu. Yine de bir şekilde Jenna'nın geldiğini duydu. Arkasını döndü, sırtı midilliye dönüktü, eli belindeki bıçağın kabzasına yaklaşıyordu. Rahat duruşu, kısılmış gözleri ve duruşundaki gerginlikle çelişiyordu.

"Affedersiniz," dedi Jenna. "Sizi korkutmak istememiştim. Ben Riley."

Sanki isimle sahibini eşleştirmeye çalışıyor ve başaramıyormuş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ben Rogan." Eli bıçağının üzerinde kaldı.

"Anladığım kadarıyla bir tüccarsınız?"

"Öyleyim," dedi. Bir tüccara göre asabiydi -çoğu sizi paranızdan ayırmakta ustaydı. İş yapıp yapmamak umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Özel deri işi yaptırmam lazım," dedi Jenna. "Bunu yapabilecek birini tanıyor musun?"

"Yukarıdaki deri dükkanını denediniz mi-?"

"Ben yaptım," dedi Jenna. "Bu yüzden sana soruyorum."

Tüccarın yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. Midillisinin etrafında dönerek yüzünü hayvanın sırtına döndü ve ovmaya devam etti.

"Tüm kaynaklarım sınırın kuzeyinde," dedi.

"Anlıyorum," dedi Jenna. "Ben kuzeye gidiyorum. Oraya vardığımda bakabileceğim birinin adını verebilir misiniz?"

"Sadece benim aracılığım ile iş yapıyorlar," dedi Rogan, midillinin sırtına renkli bir klan örtüsü sererek. O da eyerle onu takip etti. Gitmeye hazırlandığı her halinden belliydi.

Jenna'nın öfkesi patladı. Üşümüştü, açtı ve zaten Flamecaster'dan uzakta çok fazla zaman geçirmişti. Onun yokluğunda ne tür yaramazlıklar yaptığını kim bilebilirdi? Daha da kötüsü, onu bulmaya geliyor olabilirdi.

"Peki," dedi çenesini sıkarak. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sınırı geçtikten sonra paramı alacak birini bulmaya çalışacağım."

Kadın arkasını dönerken, tüccar "Bekle" dedi.

Kadın geri dönüp onunla yüzleşti. "Ne?" "Tam olarak aradığınız şey nedir?"

Jenna gözlerini devirerek yaptığı çizimi ona uzattı.

Kaşlarını çatarak inceledi, sonra başını kaldırdı ve "Bunun doğru olduğuna emin misin?" dedi.

Jenna elini tekrar uzatarak, "Boş ver," dedi. "Zamanımı boşa harcadığımı görebiliyorum."

Rogan, "Benimle konuşmak asla zaman kaybı değildir," dedi. "Sınırı geçtikten sonra nereye gidiyorsun?"

Jenna çok fazla bilgi vermek istemeyerek, "Şey, Spiritgate, başlangıç olarak," dedi.

"Orası şu anda tehlikeli bir yer," dedi Rogan. "Her yer tehlikelidir," dedi Jenna.

O da başıyla onayladı. "Peki ya ondan sonra?" "Henüz karar vermedim," dedi Jenna.

"Eğer karar vermediysen," dedi Rogan, "Fortress Rocks'a gidebilirsin."

Jenna kollarını kavuşturmuş, yeni bir teklif bekliyordu.

"Neden oraya gitmek isteyeyim ki?"

Sırıttı, dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. "Çünkü ben de oraya gidiyorum, birkaç

durur."

"Aslında bir yol arkadaşı aramıyorum," dedi Jenna, zaten bir tane var ve bu fazlasıyla yeterli diye düşünerek.

"İyi, çünkü ben de değilim," dedi Rogan. "Ama Fortress Rocks yakınlarında yaşayan ve bunu yapabilecek bir klan dericisi tanıyorum ve inanılmaz derecede hızlı."

"Bunu bildiğim iyi oldu," dedi Jenna. "Ama orası benim yolumun dışında. Kıyıya yakın kalmayı tercih ederim. Spiritgate'e vardığımda istediğimi bulamazsam, belki batıya gelirim."

Rogan, "Ona gitmek isteyeceksiniz," dedi. "Eğer kalite arıyorsanız, tabii." Elindeki kâğıdı ona doğru salladı. "Muhtemelen oraya senden önce varacağım."

Bir ejderhaya binmediğin sürece, diye düşündü Jenna.

"Siparişi vereceğim ve siz oraya vardığınızda hazır olacak." Çizimi cebine koyan tüccar midillisine bindi. "Fortress Rocks'ta görüşürüz."

"Hey, geri ver onu!" Jenna ona doğru koştu ama midilli çoktan hareket etmişti. "Ben asla evet demedim."

Rogan omzunun üzerinden, "Fortress Rocks'taki Cold Moon Tavern'de beni sor," diye seslendi. "Beni nerede bulacaklarını bilirler."

HİÇBİR YERE GİTMEYEN YOL

Breon Baston Körfezi'ne dönmeyi kabul ettiğinde, Aubrey doğruca doğuya, sahile gitmeleri ve Chalk Cliffs'ten gemiye binmeleri konusunda ısrar etti. Bunun yüksek geçitlerden Delphi'ye ve oradan da doğuya, denize giden ana yolda seyahat etmekten daha güvenli olacağını savunuyordu. O sınırların gözetleneceğine şüphe yoktu.

Belki daha güvenliydi, belki de değildi. Bu, Breon'un sırtında kocaman bir hedef varmış gibi hissettiği Fells'ten geçmek anlamına geliyordu.

Ayrıca, seçtikleri yol zor bir yoldu. İnsanlar buna yol diyordu, ama bu ona parlak bir cila sürmektir. Daha çok dağların içinden geçen bir patikaydı. O ve Aubrey şehirde yetişmişlerdi, kırsalda zorlanmaya alışık değillerdi.

Balık arabasıyla Baston Körfezi'nden kuzeye ve batıya, Fellsmarch'a gitmek dört gün sürmüştü. Tebeşir Kayalıkları kuş uçuşu daha yakın olmasına rağmen, oraya varmak çok daha uzun sürmüştü. Ya da belki de Breon ilk yolculuğun çoğunu hoş bir yaprak sisi içinde geçirdiği için daha uzun gelmişti. Şimdi ise istifliyor, biriktiriyor ve yolun çoğunu yürüyordu, bu bir çileydi.

Ekselanslarının madalyonunu parmakladı. Hâlâ boynundaki zincirde, babasının ona bıraktığı kolyenin yanında asılıydı. Onu yol boyunca bir uçurumdan aşağı atması gerektiğini biliyordu ama yapmadı. Kendi kendine belki onu ailesine geri göndermenin bir yolunu bulabileceğini söyledi.

Ara sıra, ne kadara satılacağını ve ne kadar yaprak alacağını merak ediyordu. Ve bunun mavi ceketlileri ne kadar çabuk üzerine çekeceğini.

Fellsmarch ve Chalk Cliffs arasındaki yol, bir asansör için çok az şans sunuyordu. Yılın bu zamanında askerler ve mavi ceketliler dışında çok az trafik vardı. Onu almaktan memnun olacaklarını tahmin ediyordu ama muhtemelen onu gitmek istediği yere götürmeyeceklerdi.

İlk başta Breon ve Aubrey hanlarda kalmıştı ama son ikisinde, barın üzerinde, canlı yakalanması için ödül konan ve çaresiz ve tehlikeli olduğu uyarısında bulunan bir afişte resminin asıldığını görmüştü.

Çizim onun hakkını vermiyordu - onu kaypak gözlü bir arka sokak koşucusu gibi gösteriyordu - ama cafasasının çizimi inanılmaz derecede ayrıntılı ve gerçeğe uygundu. Aubrey o anda onu jafasadan vazgeçirmeye çalışmıştı. Aubrey genelde onu her şeye ikna edebilirdi ama buna değil. Cafese babasına aitti ama bunu nereden bildiğini söyleyemezdi. Onu hatırlamak için sahip olduğu tek şey bu ve kırık bir kolyeydi. Onu hatırladığından değil.

Breon süslü kıyafetlerini, tatil için lüks bir şeye ihtiyacı olan bir çobanla takas etmişti. Karşılığında kalın bir yün ceket, pantolon ve kış seyahatleri için daha uygun olan ama onu pazara giderken sürüsünü kaybetmiş bir çiftçi gibi gösteren bir şapka almıştı. Hâlâ bastonuyla topallayarak ilerliyor, bunun daha fazla ata binmesini sağlayacağını umuyordu.

En çok işe yarayan şey, Aubrey'nin yol kenarında tek başına durmasıydı. Biri durduğunda, Breon da ortaya çıkıp üzerine tırmanıyordu.

Yolda ya da tavernalarda gördükleri çoğu kişi yanlış yöne gidiyor gibiydi. Aldıkları arabalar kısa mesafeler içindi ve bazen hiçliğin ortasında bırakılıyorlardı.

Kaydırma konusunda daha iyi olsaydı, ona sürücünün şarkısını bulmasına yardımcı olacak bir şey kaldırmaya çalışırdı.

Aksi takdirde sesi onları gitmek istedikleri yere götürmeye yetmiyordu.

Bu yüzden zaman zaman yaya olarak, yolda yaklaşan bir trafik sesi duyduklarında Breon'un siper aldığı bir şekilde yolculuk ediyorlardı. Doğu geçidine doğru tırmandıkça rüzgâr daha da soğudu, kar daha da derinleşti ve Breon, Tebeşir Kayalıkları'na kadar yürümenin o kadar da iyi bir fikir olmayabileceğini fark etti.

Son yolculukları onları iki dağ sırası arasındaki bir geçitte yer alan küçük bir kavşakta bıraktı.

"Bizi gerçekten burada, ıssız bir yerde mi bırakacaksın?" Aubrey kirpiklerini çaycıya doğru kırıştıtararak konuştu.

"Fortress Rocks hemen şurada," dedi adam, yan yolun solunu göstererek. "Belki oradaki biri yolun geri kalanında seni bırakabilir." Sağa döndü ve kısa sürede gözden kayboldu. Böylece kasabaya kadar olan bilinmeyen mesafeyi yürümeye başladılar.

Breon bir sonraki geçitlere tırmanmak için sabırsızlanıyordu. Cebinde biraz parası olduğu için, belki de yolun geri kalanında onları götürmesi için bir araba kiralamaları gerektiğini düşünüyordu. Bu, bunu yapmak için son şansları olabilirdi. Herkesin söylediğine göre, denize ulaşana kadar her yer dağmış.

Önlerinde uzanan dağların arasında arabaya uygun bir yol olduğunu umuyordu.

"Araba sürmeyi biliyor musun?" Breon Aubrey'ye sordu.

Bir çibana neşter vurmak gibiydi.

"Ben at arabası sürmeyi nereden bileyim?" diye tersledi. "Hiç at sahibi olmuş birine benziyor muyum? Olsaydı nereden kiralayacaktık? Ve neden hâlâ o kıymık torbasını yanında taşıyorsun? Onu biri görürse, kesinlikle hapse atılırsın."

"Sana söyledim, tamir ettirebilirim. Aksi takdirde Baston Körfezi'ne vardığımızda geçimimizi nasıl sağlayacağız?"

Derin bir nefes aldı, sonra sanki öfkesini serbest bırakır gibi nefesini bıraktı. "İyi olacağız," dedi. "Baston Körfezi'ne varır varmaz oyunuma başlayacağım."

Her zamanki gibi, bu oyunun ne olabileceği konusunda belirsizdi. Breon mavi ceketlilerin dikkatini çekebilecek herhangi bir şeyin içine sürüklenmek istemiyordu.

"Bence bu olay yatışana kadar bir süre ortalıkta görünmemeliyiz."

"Bir prensesi öldürdün, Bree," diye tısladı Aubrey. "Bu olay unutulup gitmeyecek."

Breon öfkeyle, "Asla yapmadım," dedi. Neden bunu söyleyip duruyordu?

"Ortalıkta görünmemenin iyi bir yolunun sokaklarda dolaşmak olduğunu mu düşünüyorsun? Başın belaya girdiğinde de yaptığın şey bu muydu?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Breon karşılık verdi. "Evet," dedi. Ve yürümeye devam etti.

Belki, diye düşündü Breon, ama boş bir mideden ilk şikâyet eden o olurdu. Aubrey Fellsmarch'tan ayrıldıklarından beri huysuz ve sinirliydi ama bu huysuz ve sinirli bir durumdu, bu yüzden anlaşılabilirdi. Bir bakıma. Sanki Whacks ve Goose'un başına gelenler için onu suçluyor gibiydi, oysa bunların hiçbiri onun fikri değildi.

İleride Aubrey bir dönemeci döndü ve olduğu yerde durdu. "Şehitlerin kanı," diye mırıldandı.

Breon onun yanına geldi. Yolu kapatan bir kapı ve onun yanında da bir nöbetçi kulübesi vardı. İkisi de yeni inşa edilmiş olacak kadar ham görünüyordu. Breon bir adım geri çekildi, ama görülmüşlerdi, çünkü serpme giysili askerler dışarı fırlamıştı. Kaçmanın insanı bir konuda suçlu gösterdiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Aubrey'nin elini tuttu ve ilerlemeye devam etti.

Kapıya vardıklarında askerlerden biri havlayarak, "Adın ne ve Rocks Kalesi'nde ne işin var?" diye sordu.

Aubrey ağlamaya başladı.

Breon onun omzunu sıvazlayarak, "Hey, abla," dedi. "Merak etme. Bunlar bize zarar vermez."

Aubrey daha da çok ağladı. Breon'un şimdiye kadar gördüğü en güzel ağlayandı. Bazıları gibi şiş gözlü ve sümüklü değildi.

"Nesi var bunun?" dedi askerlerden biri, işaret ederek. Burnu basık, iri yarı, sakallı bir asker bir mendil çıkardı ve ona verdi.

Breon, Flatnose'un gözlerinin içine bakarak, "Kız kardeşim ve ben sınırın aşağısındaki Spiritgate'teniz," dedi. "Bazı çamur sırtlılar geldi ve onlar-" Durdu ve gözyaşlarını koluyla sildi. "Evimiz yandı ve ailemizin geri kalanı öldü. Biz de Chalk Cliffs'e gidiyoruz, orada ailemiz var."

Askerlerin hepsi birbirine baktı. İçlerinden biri, "Acaba buraya gelen aynı piçler mi?" dedi.

"Burada çamur sırtlılar mı vardı?" Breon bir o yana bir bu yana baktı. "Ne zamandı o?"

"Yaz sonunda," dedi Flatnose.

"Sanırım o sıralardaydı," dedi Breon. Burnunu çekerek başını sallayan Aubrey'ye baktı.

"Sahip olduğumuz tek şey sırtımızdaki giysiler," dedi Aubrey. "Sence kasabada iş bulabilir miyiz? Biraz para kazanmamız lazım ki bizi sahile götürecek bir arabada yer kiralayabilelim."

Düzburun, Breon'un kemikli yapısına şüpheyile bakarak, "Yapılacak inşaat işleri var," dedi. "Kasabanın çoğunu yeniden inşa etmek zorundalar. Ama bir araç bulmak kolay olmayacak. Tatil yeni bittiği için yılın bu zamanında yollarda pek trafik olmaz."

Sonunda, askerler onları yollarına göndermeden önce onlar için para topladılar.

Breon kapıdan çıktıklarında Aubrey'e bir bakış attı. Aubrey de ona sırtı ve fısıldadı, "Sana söylemedim mi, Bree? Birlikte iyi olduğumuzu söylemedim mi?"

Bu içini ısıttı. Yine de yalan söylemenin ona nefes almak kadar kolay gelmesinden endişelenmesi gerekip gerekmediğini düşünmeden edemiyordu.

Kapıda uyarılmaları iyi olmuştu, çünkü nihayet son virajı dönüp kasabayı gördüklerinde şaşkına döndüler.

"Kutsal azizler," diye fısıldadı Breon.

Kasabanın büyük bir kısmı harabeye dönmüştü, neredeyse her şey yanmış ya da kırılmıştı, odun dumanı kokusu hâlâ devam ediyordu. Kale büyük ölçüde yıkılmış, sadece kulesi arkasındaki dağlara karşı sivri bir diş gibi ayakta kalmıştı. Kasabanın adını aldığı kale bu muydu?

Yas renkleri parmaklıkların üzerine örtüldü ve çam ipleriyle bağlandı. Bazı kapılara Gündönümü yeşilliklerinin yanı sıra rozetler de yapıştırılmıştı. Düzburun'un da söylediği gibi, birkaç bina inşaat halindeydi.

Kasabaya giderken yeni inşa edilmiş bir tapınağın yanından geçtiler, kilise avlusu yeni hatıra taşlarıyla süslenmişti.

Eğer bir insan kasabadaki hasarı görmezden gelebilirse, vadi hoştu; kaplıcalar ve gayzerlerle doluydu. Geçtikleri yüksek geçitlere kıyasla burası neredeyse ılıktı.

Onarılan ve restore edilen binalardan biri Soğuk Ay Tavernası adında bir yerdi. Başkentten hikâyeler taşıyan çok fazla ziyaretçi olmayacağını tahmin ederek şanslarını denediler ve orada bir oda ayırttılar. İyi bir yemek yediler ve Breon az miktarda düşük kaliteli yaprak koparmayı başardı. Aubrey sokak konserinin olduğu geceden beri hiç olmadığı kadar arkadaş canlısı ve neşeliydi. Her şey bir araya geldiğinde, kendini biraz daha iyimser hissetmeye başlamıştı.

Ta ki Chalk Cliffs'e gidecek bir araç bulmaya çalışana kadar.

Cazibe eksikliğinden değildi -ikisinin arasında, Breon ve Aubrey bir köpeğin derisini bile yüzebilirlerdi. Breon ve

Sorun şu ki, kasabaya şok az insan geliyordu ve hiçbiri kendi yoluna gitmiyor gibi görünüyordu. Ya bahara kadar Fortress Rocks'ta kalacaklardı ya da batıya, Fellsmarch'a döneceklerdi ya da hiç yerleri yoktu.

Hanın ucuz olması iyiydi, ş nk  orada iki hafta geçirdiler. Breon akşamları şarkı söylemeyi ve şapka daşıtmayı denemek istedi ama Aubrey onu bundan vazgeşirdi.

Sonunda handa bir klan tüccarıyla karşılaştıklarında şansları döndü. En azından bir klan tüccarı gibi giyinmişti. Ayrıca şişek hastalığı kadar ciddiye, gözleri gitmek istemediğiniz bir yere açılan pencereler gibiydi. Breon onda tanıdık bir şeyler olduğunu düşündü ama dünya başkalarına benzeyen ve sizi kandıran insanlarla dolu gibi görünüyordu. Ayrıca, Aubrey onu daha önce hiç görmediğini söylemişti.

 nemli olan tek şey, Chalk Cliffs'e kadar bir at arabasıyla gideceğini s ylemesiyei.

Tüccarlar genellikle hızlı konuşan, her zaman bir anlaşma yapmaya hevesli zeki kişilerdi ama bu öyle değildi. Breon ona biraz para gösterene kadar onlarla hiçbir şey yapmak istemedi ve bu da davalarını anlatmalarına izin verecek kadar ilgisini çekti. Sonunda onları almayı kabul etti ama bunun büyük bir şartı vardı.

"Birini bekliyorum," dedi. "Ve o gelene kadar gidemem."

"Neden? Birlikte mi gidiyor?"

"Hayır." Detaylandırmak için baskı hissetmiyor gibiydi. "Ne zaman gelmesi gerekiyor?"

Tüccar omuz silkti. "Muhtemelen birkaç gün ya da bir hafta sürmez."

Bu yüzden bir hafta daha beklemekten, paralarını yatak ve yemek için harcamaktan ve Breon'un yaprak stokunu tekrar tüketmekten başka yapacak bir şey yoktu. Eğer biterse, bu dünyanın sonu olmazdı. Kabul edebilir ya da etmeyebilirdi ama sonuçta bu stresli bir durumdu. Onsuz olmak için iyi bir zaman değil.

FORTRESS KAYALARI

Jenna çıtırdayan kemiklerin ve parçalanana etlerin sesiyle uyandı. Ellerini kulaklarına bastırdı ve ejderha keskinliğindeki işitme duyusuna lanet okudu. Olduğu yerde kalıp yatağının içinde boğulma isteğine direnerek ileri doğru süründü ve çiğ etin metalik kokusuyla karşılaşmak için başını çadırdan dışarı çıkardı.

Flamecaster yarısı yenmiş bir leşten başını kaldırdı, çenesinden et parçaları , ağzının her tarafına kan bulaşmıştı. Erimiş kardan büyük bir parçanın ortasında yatıyordu, pulları sabah güneşinde parlıyordu. Kendinden memnun görünüyordu.

Ne kadar kaldığını ölçmek istercesine bir ön ayağını kaldırdı, sonra Jenna'ya baktı. Paylaşmak mı?

"Bu ne olduğuna bağlı." Jenna ayağa kalktı, kanını hareketlendirmek için ayaklarını karda yere vurdu ve sırtını ovuşturdu. Ejderha bir tomar yün tükürürken onun yattığı yere doğru ilerledi.

Görünüşe bakılırsa kahvaltı bir koyundu, dağ koyunu türünden. Kulağında deri bir küpe vardı.

Jenna gönülsüz bir azarlamayla, "Bu bir çiftçinin geçim kaynağı, biliyorsun," dedi. Birinin çocuğu olacağına bir koyun olsun daha iyi.

Canlı-li-hood? Flamecaster leşe tekrar baktı. Keçiye benziyor. Seçtiği bir omuz eklemine ona doğru itti. Senin için.

Jenna'nın ağızı sulandı. Bir ejderhayla haftalarca yolculuk ettikten sonra, az pişmiş ete karşı bir iştah geliştirmişti. Bu, düşünmek istemediği şeylerin oldukça uzun bir listesindeydi. Adam Wolf gibi. Ve tenine gelip giden ısıltılı pullar. Ve uzun yayla ateş etmenin görüldüğünden daha zor olduğu gerçeği. Belki de ağızından alevler çıkarmayı denemeliydi.

"Et kızartacak vaktim yok, Cas," dedi, "Flamecaster" çok resmi ve çok garip görüldüğünde bulduğu takma adı kullanarak. Bayat bir parça ekmeği çiğnedi.

Flamecaster homurdandı. Ona göre yol ekmeği yemekten sayılmazdı ve pişirmek mükemmel etleri mahvediyordu. Koyun etini bir ön ayağıyla tutturdu ve dışı kömürleşsin diye bir alev püskürterek süpürdü.

Parlak bir şekilde yukarı baktı. Şimdi mahvolmuştu. Ona doğru itti ve sadece bir ejderhanın gülümseyebileceği şekilde gülümsedi ve Jenna'nın kalbi her zaman olduğu gibi eridi.

Kavrulmuş etin dayanılmaz kokusu yayıldı ve Jenna yumruk büyüklüğünde bir parça koparıp ekmeğine sarmak için zaman ayırdı. "Kasabaya gitmem gerekiyor."

Cas'ın başı yukarı kalktı, kafasındaki boynuz ormanı onları geriye yatırırken takırdıyordu.

"Merak etme," dedi Jenna. "Geri geleceğim."

Başını şüpheyle eğdi.

İki hafta önce, ani bir vicdan azabıyla Flamecaster'la yollarını ayırmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Aralarındaki bağın büyümesine izin vererek güneş ejderhasını riske attığını fark etmeye başlamıştı. Onu avlayanlar, ona ulaşmak için onu öldürmek zorunda kalacaklardı. Bunu yapacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Ama bir ejderha o kadar kolay gözden çıkarılamazdı. Onu "serbest bıraktığında" Cas buna bir şaka gibi davranmıştı (utanç verici derecede kötü bir şaka olsa da). Onu sert bir şekilde göndermişti, ama o sürünerek geri gelmeye devam etti, ölü tavşan ve tavuk hediyeleri ve parlak taşlar olarak barış teklifleri getirdi, yalvardı

sürgünü hak edecek her ne yaptıysa affedilmesi için. Gizlice kaçmaya çalışmıştı ve o da bunu bir saklambaç oyunu gibi oynamıştı. Ondan kaçmayı başardığı en uzun süre yarım gündü. Adam onu bulduğunda, ikisi de sefaletten çılgına dönmüştü ve kadın ertesi günü bunu bir daha asla yapmayacağına söz vererek geçirdi.

"Yakında görüşürüz," dedi parlak bir sesle ve ayağa kalktı.

Ejderhanın başı neredeyse komik bir şekilde öne eğildi. Altın rengi gözleriyle ona baktı. Jenna'yı gezdirmek mi?

Jenna başını salladı. "Burada ejderhalara alışık değiller. Eğer biri sizi görürse, bu sadece sorun yaratır. Lütfen lütfen lütfen burada kal. Biraz kestir ya da başka bir şey yap, tamam mı?"

Şehirde avlanmaya mı gideceksin?

Jenna ejderha Cas'ı kasabaya getirip onu kibirli tüccar Rogan'la tanıştırmayı hayal ederek nefis bir an geçirdi.

Ama hayır. Bir ejderha, asla kullanmayı umut edemeyeceği büyük, etkileyici bir kılıç gibiydi.

"Hayır. İkimiz için biraz ... biraz parıltı alacağım. Bir sürpriz. Ama sadece burada kalırsan."

Bu işe yaradı. Ejderha karnının üzerine çöktü ve başını kaldırarak kirpiklerinin arasından muzipçe baktı.

Flamecaster'ın hem parıltılara hem de sürprizlere çok düşkün olduğunu öğrenmişti. Bu kombinasyon, yemek ve Jenna'nın arkadaşlığı dışında onda işe yarayan tek ödüldü. Ejderhanın ona olan sadakati sorgulanamazdı. İtaat kavramı çok .

"Geri döndüğümde sahile uçacağız," dedi. Patikadaki bir dönemeci dönene kadar onun ilgisinin sıcaklığını hissetti.

Ejderha bir köpek değildir, diye kendi kendine söyleyip duruyordu. Ve o bir at da değildi ve bu yüzden kendini

Kasabaya yürüyerek, tepelerden çıkıp kasabaya giden dik ve buzlu bir patikayı takip ederek.

Kale Kayalıkları, Firehole Nehri'nin derin bir vadiden geçerek denize ulaştığı stratejik bir noktaydı. Fellsmarch ve Chalk Cliffs arasındaki yol buradan geçiyordu ve eğer bir kişi bir orduyu durdurmak isterse, burası tam yeri olurdu. Bir zamanlar önemli bir askeri kontrol noktası olduğu anlaşılıyordu, ancak şimdi insan yapımı tahkimatların çoğu harabe halindeydi.

Jenna vadiye doğru indikçe hava fark edilir derecede ısındı. Buz kaybolmuş, zemin çamurlaşmış, yosunlar, likenler ve tanımadığı bitkiler patika boyunca kayaları kaplamıştı. Vadinin dibine yaklaştıkça, nehre dair bir şeyler görmeye başladı. Sıcak su kaynaklarından çıkan suyun dağlardan akan daha soğuk suya karıştığı yerde buhar bulutları yükseliyordu. Donmuş bir dünyada sıcak bir vaha gibiydi.

Yaklaştıkça vahada bir sorun olduğunu fark etti. Ana binaların çoğu hasar görmüş ve yanmıştı, sadece birkaç ayakta kalmış ya da kullanılabilecek kadar onarılmıştı. Bütün kasaba kan ve odun dumanı kokuyordu. Rogan'ın tavsiye ettiği deri işçisi hâlâ orada olacak mıydı? Tüccar hiç ortaya çıkacak mıydı? Tüm bunlar ona oynadığı acımasız bir şaka mıydı?

Yine de bunca yolu gelmişti, bu yüzden sonuna kadar gitmeliydi. Eğer bunca yolu geldiysem ve tüccar burada değilse, diye yemin etti Jenna, onu bulup derisinden bir eyer ve koşum takımı yapacağım.

Her vaha yaratıkların bir karışımını kendine çeker ve bu da bir istisna değildi. Jenna başka bir insan görmeyeli günler olmuştu ama buradaki ana cadde atlar, arabalar ve yürüyenlerle dolup taşıyordu; tüccarlar, arabacılar, askerler ve gezginler muhtemelen vadinin baloncuğunun dışındaki hava koşullarında bir mola vermeyi bekliyorlardı. Verandalara asılı sepetlerden yoğun sisin suladığı çiçekler dökülüyordu.

Fortress Rocks? İsim bir şekilde uymuyordu. Jenna burada fark edilmeden ne kadar saklanabileceğini merak etti. Muhtemelen çok uzun süre değil, sabırsız bir ejderha onu tepelerde bekliyordu. Eğer yakında geri dönmezse, ejderha onu aramaya gelebilirdi.

Ejderhalar hakkında daha fazla bilgi toplamak için bazı tapınak kütüphanelerini ziyaret etmişti ama bulabileceği pek bir şey yoktu. Yedi Diyar'da yaşayan ejderhaların geçmişine dair hiçbir şey bulamamıştı. Bulabildiği tek referans Carthis'ten bahsediyordu. Görünüşe göre ejderhalar Carthis'in uzak bölgelerinde nispeten yaygındı, koyunları, sığırları ve insanları avlıyor ve genel olarak hayatı olduğundan daha sefil hale getiriyorlardı.

Ejderhalarla Başa Çıkma ya da benzeri konularda hiçbir şey yoktu.

Soğuk Ay Tavernası'nı bulmak zor değildi. Ana caddedeki faaliyetlerin merkezi gibi görünüyordu, müşteriler verandaya ve sokağa taşıyordu. Çok kabaydılar ama bu Delphi'de büyümüş biri için yeni bir şey değildi.

Jenna, babasının Delphi'deki hanı Lady of Grace'i düşünmeden edemiyordu; burası onun uzun yıllar boyunca sığınağı ve evi olmuştu. Hâlâ bir han mıydı, yoksa şehir düştükten sonra kuzeyliler mi ele geçirmişti? Bunun bir önemi yoktu. Barın arkasında duran babası olmadan burası aynı olmazdı.

Soğuk Ay Tavernası'nın içinde bütün masalar doluydu. Jenna Rogan'ı aramak için müşterileri taradı ama onu göremedi. Bir kez daha baktı, bu kez karşısına çıkabilecek belayı belirlemek için. Bir avuç asker bir masayı paylaşıyordu, görünüşe bakılırsa öğleden sonra olmasına rağmen kadehlerine dalmışlardı. Kuzey ordusunun kahverengi ve yeşillerini giyiyorlardı. Sınırı geçtiğine göre artık buna alışması gerekiyordu.

Bir klan ailesi başka bir masayı paylaşıyordu; kürkler, geyik derileri, tüyler ve güzel çizmeler giymişlerdi. Muhtemelen bir kamptan diğerine giden tüccarlar.

Genç bir çift arka tarafta bir masayı paylaşıyordu. El sallamalarından bir şey hakkında tartıştıkları anlaşılıyordu. Kız güzel ve pelüştü ama yüzünde fırtınalı bir ifade vardı. Oğlanın kızıl altın rengi saçları ocaktan gelen ııkta parlıyordu ve yüzü ince planlı ve yakışıklıydı. Yine de o kadar zayıftı ki Jenna akciğer ateşı olup olmadığını merak etti.

Fortress Rocks'taki Cold Moon Tavernası'nda beni sor. Jenna barda sıkışıp kaldı ve bir bira sipariş etti.

Meyhaneci elindeki testiıi önündeki tahtaya vurdu ve "Kasabada yenisin, değil mi?" dedi.

Lanet olsun. Yeni gelenleri fark ettikleri yerlerden biri.

"Sadece geçiyordum," dedi Jenna. "Rogan adında bir tüccarla buluşmayı umuyordum."

Barmen bir an için şaşkın görünüyordu, sonra kafası karıştı. "Gölge'yi kastediyorsun. Burada, kuzeyde Shadow Dancer olarak tanınır."

Demek takma adı var, diye düşündü Jenna. Bu beni hiç şaşırtmadı.

Bunun bir kısmı yüzüne yansımış olmalı, çünkü hancı ekledi, "Bu onun klan adı. Güneyde bunu kullanmaz."

İiydi. Söz konusu takma adlar olduğunda Jenna dünyanın kraliçesiydi. "Şehirde olup olmadığını biliyor musun?"

Bunun üzerine barmenin ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bilmiyorum. Onu sorması için adamımı göndereceğim. Onu kimin aradığını söyleyeyim?"

"Muhtemelen adımı hatırlamayacaktır," dedi Jenna, "ama adım Riley."

O beklerken bir masada yer açıldı ve Jenna sırtını duvara vererek oturdu.

Rogan/Gölge Dansçısı'nın kapıdan içeri dalması uzun sürmedi. Onunla göz göze geldi ama parmağını kaldırarak yan masadaki çiftle konuşurken bir dakika beklemesini işaret etti.

"Pekâlâ," dedi onlara. "Beklediğim kişi şimdi burada, bu yüzden yarın sabah sahile doğru yola çıkacağım. Eğer çenenizi kapar ve kurallarına uyarsanız benimle gelebilirsiniz."

Kız tartışacakmış gibi görünüyordu ama oğlan hemen başını salladı ve "Tamamdır. Teşekkür ederim."

Sonra tüccar geldi ve Jenna'nın masasına oturdu. "Rocks Kalesi'ne hoş geldiniz," dedi. "Bana kuzeydeki Gölge derler."

"Ben de öyle duydum."

"Beklediğimden erken geldin."

"Bu benim komisyonumun bitmediğı anlamına mı geliyor?" Jenna bir kaşını kaldırdı.

"Ben öyle bir şey demedim."

Jenna bekledi ama adam ayrıntı vermedi. "Yani hazır mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet, öyle. Sana bu işi halledebileceğini söylemiştim." "Ortaya çıkmasaydım ne yapacaktın?"

"Er ya da geç yapacağını biliyordum."

Jenna dişlerini sıktı. Yüksek elli tüccara sinirlenmişti ama kendini dizginledi. Anlaşmayı yapıp gitmesi gerekiyordu.

"Görebilir miyim o zaman?" dedi. "Biraz acelem var da."

"Elbette." Ayağa kalktı. "Sparrow kasabaya doğru yola çıktı. Bizimle sokağın aşağısındaki ahırda buluşacak."

Jenna tüccarı handan çıkıp kaldırımından aşağıya kadar takip etti, tür tuzağa düşürölüp düşürölmediğini merak ediyordu.

"Bu deri işçisi düzenli tedarikçilerinizden biri mi?" Jenna sordu.

"Öyle olmaya başladı," dedi. "Birkaç yıl boyunca kız kardeşiyle çalıştım ve şimdi Sparrow onun yerini alıyor."

Ahır, iddia ettiğinden daha fazla ya da daha az değil gibi görünüyordu ve sadece biraz haraptı.

"Burada bekle," dedi Gölge ve içeride kayboldu.

Jenna ejderha keskinliğindeki kulaklarını kullanarak konuşmaları dinleyebilmek için pencereye yaklaştı.

"O burada mı?" Oldukça genç, biraz paniklemiş bir kadın sesiydi. "Bir hafta daha süreceğini sanıyordum."

"Gerçekten iyi zaman geçirdi," dedi tüccar. "Ne yaptığına bir bakayım."

Jenna ayak sesleri duydu ve kız tekrar konuştuğunda ses daha geliyordu. "Verdiğin ölçülerini kullandım ama bir şekilde yanlış yaptığımı düşünüp durdum."

"Serçe!" Gölge, sesinde Jenna'nın hiç beklemediği bir hayranlık belirtisi olduğunu söyledi. "Bu harika bir iş. Daha iyi bilmesem Aspen'in-"

"Hayır," dedi kız kesin bir ifadeyle. "Asla onun kadar yetenekli biri olmayacak."

"Çocuklar nasıl?" diye sordu.

"Mags hâlâ çok ağlıyor ama ikizler unutmaya başladı. O öldürüldüğünde çok küçüklerdi. Onları gerçekten meşgul ediyorum."

"Yani yeterince çalışıyorsun? Yeterince yiyeceğin var mı?" Shadow farklı bir Rogan gibiydi, kalbi olan bir Rogan.

"Çok fazla iş olduğunu söylüyorlar." Kız güldü. "Genç olmama rağmen herkes Aspen'den eğitim aldığımı biliyor ve en iyi zanaatkârlarımızın çoğu öldürüldü. Avlanmak için fazla vaktim yok ama Fern bizi iyi besliyor."

"Güzel," dedi Gölge. Tekrar yürüyorlardı, sesleri birbirine yaklaşıyordu. "Alıcı dışarıda. Onu daha fazla bekletmemeliyiz."

Rogan yanında muhtemelen on iki ya da on üç yaşlarında genç bir klan kızıyla ahırın avlusuna çıkarken Jenna tam zamanında pencereden uzaklaştı.

"Ben Serçe," dedi kız ciddiyetle.

"Ben Riley," dedi Jenna. "Ah... koşum takımını yapan sen misin?"

"Öyleyim," dedi. "Merak etme, ne yaptığımı biliyorum. Üç yaşından beri kız kardeşimle birlikte çalışıyorum." Onun resmi kullanımı

Common Jenna'ya bu dili pek konuşmadığını söyledi.

"Ben öyle düşünüyorum..." Jenna sözünü yarıda kesti, çünkü endişelendiği şey tam da buydu.

"Siparişiniz hazır. Size göstereyim." Sparrow Jenna'yı ahır sırasının arkasına, büyük bir kutu ahırın dizginler, kemerler, çantalar ve diğer deri işlerinin sergilendiği bir tür dükkâna dönüştürüldüğü yere doğru götürdü. Burası deri kokuyordu, bu da Fletcher's Tack and Harness'in anılarını canlandırdı.

Deriye sarılmış büyük bir bohça bankın üzerinde duruyordu. Yanında Jenna'nın o güne kadar gördüğü en zarif eyer duruyordu. Hafifti ama uçuş sırasında ona iyi bir oturuş sağlayacak kadar sağlamdı ve koyun yünüyle astarlanmıştı.

"Bana verdiğin ölçülerini kullandım ve söylediğin şekilde düzenledim," dedi Sparrow. "Shadow bunun bir gryphon için olduğunu söylemişti."

"Doğru," diye yalan söyledi Jenna. "Esaret altındaki tek kişi. Ben sirkte çalışıyorum."

Sparrow, sanki her gün gryphonları kandırmak için emir alıyormuş gibi yüzünü boş ve sesini nötr tuttu, şüphecilikten eser göstermedi.

Deri bohçayı açtı. "Ve işte, işte donanımın geri kalanı, dizgin, artı sipariş ettiğiniz ceket ve etek."

Kısa bir ceketti, koyun derisiyle astarlanmıştı ve su tutmaması için iyileştirilmişti. Tam olarak bir zırh sayılmazdı ama Jenna bunun soğuğu ve rüzgârı uzaklaştıracağını ve yine de ona ihtiyacı olan hareket özgürlüğünü sağlayacağını umuyordu. Ve bacaklarını sıcak tutacak ve onlara biraz koruma sağlayacak, neredeyse kayış gibi bölünmüş bir etek. Umuyordu.

"Ben her zaman iki kez ölçerim," dedi Sparrow, "ama yine de bunları denemek isteyeceksiniz. Paltoya gelince, denemeyi severim, böylece ihtiyacınız olan ayarlamaları sizden önce yapabilirim."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Jenna. "Griff'i sirkin geri kalanıyla birlikte sahilde bıraktım. Geçitten bir sirk geçiremezsiniz."

"Buraya uçamaz mıydın? Gryphon'la?" Gölge sordu.

"Ah, hayır," dedi Jenna. "Yeni takımımı alana kadar şansımı denemek istemedim. Bu yüzden buraya kadar gelmek istemedim. Ayrıca, özel bir diyet uyguluyor." Şimdi dur, dedi Jenna kendi kendine. Fazla süslü olma.

"O zaman bunları sahile nasıl geri götüreceksiniz?" Gölge sordu.

Jenna bir an için afalladı. "Şey, ben Bir araba kiralayabileceğimi düşündüm ve-"

"Şu anda Tebeşir Kayalıkları'na doğru gidiyorum," dedi Gölge. "Sen de gelmek ister misin? Ekipmanlarınızı da taşıyabiliriz."

Tüccar çok fazla yardımcı oluyordu. Jenna oldukça iyi bir yalancıydı ama günlük şeyler hakkında yalan söylemeye alışkındı, gryphonlar, ejderhalar ve benzerleri hakkında değil. Gelecekte temel şeylere bağlı kalmaya karar verdi.

"Sadece anlamaya ne dersin, bunu kendi başıma hallederim?" dedi. "Sana ne borcum var?"

Sparrow Gölge'ye baktı ve o da karanlık, şüpheli gözlerini Jenna'ya dikerek başını salladı. Sparrow fiyatı söyledi ve Jenna parayı saydı.

Umarım bütün bunlara değer, diye düşündü Jenna, yeni aldığı eşyaları sırtına asmış, kamp yerine doğru patikada ilerlerken. Umarım tutunmak konusunda bu kadar endişelenmeme gerek kalmadığında bir yolcudan daha fazlası olabilirim.

İmparatoriçe'ye karşı savaşmak söz konusu olduğunda, elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız olacağını hissediyorum.

SAHILE GIDEN ZORLU BIR YOL

Tüccarla yolculukları sarsıntılı bir başlangıç yaptı. Breon daha az görünür olmak için yük arabasının arkasına binmeyi ummuştı ama sürücünün buna niyeti yoktu. "Ya burada benimle oturacaksın ya da inip yürüyeceksin,"

Tüccar dedi ki.

"En azından sırt çantamı koyabilir miyim-?"

"Hayır."

Ya ciğerinde bir diken vardı ya da arabada onların görmesini istemediği mallar vardı. Yaprak da olabilirdi ama yaprak genellikle sahilden orta bölgelere doğru giderdi. Breon bir göz atmaya hevesliydi. Ama tüccarın gözlerindeki bir şey Breon'un onunla uğraşmak istememesine neden oldu.

Yanlış bir başlangıç yapmak istemezsin, dedi kendi kendine. Araba bulmak yeterince zor.

Breon da içinde cafesi olan çantasıyla dizlerinin arasına oturdu. Aubrey ona sokuldu ve hemen uykuya daldı. Sanki uyurken ona kızgın olduğunu unutmuş gibiydi. Eskisinden daha arkadaş canlısı görünüyordu. Belki de bunun nedeni nihayet yolculuklarının sondan bir önceki ayağında olmalarıydı.

Breon tüccarla bir sohbet başlatmaya çalıştı. "Bana Bree derler," dedi.

Tüccar homurdandı. "Ve sen-?"

"Gölge."

"sen?"

"Marisa Pines Kampı." Breon'un oranın nerede olduğunu bilmediği anlaşılmış olmalıydı, çünkü isteksizce, "Yaylalarda," diye ekledi.

"Kargonuz nedir?"

"Ticaret malları."

"Chalk Cliffs'teki arsayı satmayı mı planlıyorsun?" "Belki," dedi tüccar.

"Sınırı geçerken hiç sorun yaşadınız mı?"

"Hayır." Shadow dişlerini göstererek tehlikeli, köpekbaliğını andıran bir gülümseme takındı; en azından şimdiye kadar gönüllü olarak verdiğinden daha iyi bir cevaptı bu.

Breon konuyu değiştirerek, "Tebeşir Kayalıkları'ndan Baston Körfezi'ne gidecek bir gemi arıyoruz," dedi. "Yılın bu zamanında bir rıhtım bulmanın sorun olacağını düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum," dedi tüccar. Sonra belki de burnunu sokmaya başladı, çünkü alet çantasını karıştırdı. "Çantada ne var?"

Breon kırık cafasayı göstermek için acele etmiyordu. Tüccarlar genellikle son haberlerden haberdardı ve belki Southbridge'deki cinayeti duymuştu ve belki de cafasanın resmini görmüştü ve belki de bir ödül almak istiyordu.

Breon en azından bir hikâyeye hazırdı. "Klan yapımı en iyi bastonları satıyorum," dedi. "Asla kırılmamaları, bükülmemeleri ya da çürümemeleri için elle oyulmuş ve sihirle güçlendirilmişler." Pazardan aldığı bastonu uzattı. "Gördün mü? Şunu bir dene. Bunu elinize aldığınızda, kaliteli bir şey tuttuğunuzu anlayacaksınız."

Tüccar asayı almak için hiçbir hamle yapmadı. "Bunun için klan yapımı bir fiyat ödediysen, soyulmuşsun demektir," dedi homurdanarak.

Breon yaralı bir ifade takınarak, "Yanılıyorsun," dedi. "Bu gerçek bir eşya. Bunu doğrudan bir bakırbaştan aldım."

"Doğrudan Tamric atölyesinden almış."

"Bekle." Breon cafasa çantasının bağlantılarını kurcalamaya başladı. "Eğer bunu beğenmediysen, bende daha bir sürü var."

Tüccar, "Boş ver," diyerek onu başından savdı.

Bu küçük zaferle Breon şansını zorlamayı bıraktı. Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve vagonun hareketinin onu uyutmasına izin verdi.

Tüccarla eşleşmelerinin şans olduğunu anlaması uzun sürmedi, çünkü o olmasaydı muhtemelen doğu geçitlerinden geçemezlerdi. Güneyli bir Adalı gibi görünebilirdi ama dağlarda evinde olduğunu bir düzine şekilde kanıtlamıştı. Tüm gün sürecek bir yürüyüşte sizi ayakta tutabilecek klan ekmeği ve kurutulmuş geyik eti sağladı. Hiçbir şeyin hayatta kalamayacağı düşünülen yerlerde av hayvanları bulurdu. Bir kar yığınının içinde ateş yakabilirdi ve hiç duman çıkmazdı. Onlara, dalları yere kadar uzanan bir ağacın altında fırtınadan korunabilecekleri bir sığınak buldu.

Karlar tekerleklerle sürülemeyecek kadar derinleştğinde, vagonun yatağının altındaki bir bölmeden koşucuları çıkardı. Kaçakçıların kullandığı türden bir bölme. Tüccar vücudunu Breon'un içeriği göremeyeceği şekilde konumlandırırken, onları arabaya bağlamaya yardım etti, böylece ilerleyebileceklerdi.

Yardım etmek ve topal görünümünü korumak zordu ama tüccar muhtemelen Breon'un zaten tembel biri olduğunu düşündü, yüzden soru sormadı.

Chalk Cliffs'e yaklaşına kadar. Sonra gerçekten meraklı oldu. "Adın neydi senin? Bree mi?"

Breon başını salladı.

"? Aksanını çıkaramadım."

Breon onun nereli olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama bu konuşmayı başlatmayacaktı. "Ben sahildenim, daha güneyden. Baston Körfezi. Bundan çok daha sıcak bir yer."

Gölge sanki kesesinin ağırlığını ölçüyormuş gibi ona baktı. "Yol için biraz paran varsa, tanıdığım ustalar var."

ve size yardım edebilecek faktörler."

"Gerçekten mi?" Breon dedi ki. "Bu-"

"Bizim kendi bağlantılarımız var," dedi Aubrey. "Kendi planlarımız. Yine de teşekkürler."

Breon ona "Neyin var senin?" der gibi bir bakış attı. "Hadi , söyleyeceklerini duymaktan zarar gelmez. Belki daha iyi bir fiyat alabiliriz."

"Sadece bunun zaman kaybı olduğunu söylüyorum, çünkü-"

"Peki ya bağlantınız orada değilse? O zaman ne olacak?"

Breon Gölge'ye döndü. "Arkadaşlarınla konuşacağım ve teklifin ne olduğuna bakacağım. Sonra karar veririz."

Tüccar omuz silktili, sanki öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi. "Yeterince makul. Ama önce uğramam gereken bir yer var."

Arden ve Fells arasındaki sınıra yakın olan Chalk Cliffs, tipik bir liman kasabasından çok bir kale gibiydi. Etrafı devasa taş duvarlarla çevriliydi ve aşağıdaki limana bakan kayalıkların üzerine tünemişti.

Kapıdaki mavi ceketliler Shadow'u uzun uzun sorguladıktan sonra daha fazla konuşmak için kapının yanındaki küçük nöbetçi kulübesine götürdüler. Breon şapkasını düşük tuttu ve nizamiyede sorgulananın kendisi değil de tüccar olmasına sevinerek koltuğuna çöktü.

Yine de denizin siren kokusu burnundaydı ve kalbi biraz daha hızlı atıyor, kanı damarlarında şakıyordu. Neredeyse varmak üzereydi.

Artık tamamen uyanmış olan Aubrey onun koluna girdi. "Hadi gidelim," dedi. "Kalacak bir yer buluruz ve kendi başımıza limana ineriz. Tanıdığım bir kaptan var, muhtemelen şu anda limandadır. Şimdi değilse bile yakında olacaktır."

Breon ona baktı. Bildiği kadarıyla Aubrey Chalk Cliffs'e hiç gitmemişti. Limanda olan bir kaptanı nereden tanıyordu ki? Bu da oynadığı oyunun bir parçası mıydı?

"Shadow'a henüz ödeme yapmadık," dedi Breon, "ve anlaştığımız fiyatın karşılığını verdi. Ona kazık atmayacağım."

"Bilmiyorum," dedi Aubrey. "İçimde kötü bir his var."

Ama artık çok geçti, çünkü tüccar nöbetçi kulübesinden çıkmıştı.

"Biz iyiyiz," dedi tekrar koltuğa tırmanarak. "Limana geldiklerinde rıhtımın aşağısında bildiğim bir yerde kalan birkaç gemi kaptanı var. Şimdi oraya gidiyoruz." Yani yola devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Limanın önünden iki sokak ötedeki köhne görünümlü bir meyhanenin önünde durdular. "Bir dakikaya geliyorum," dedi sürücü koltuğundan inerek. "Orada olup olmadıklarına bakacağım." Loş içeride gözden kayboldu.

O gider gitmez Aubrey sokağa doğru kayd. "Geri dönmesini bekleyin. Ben arkada ne sakladığına bakacağım."

"Başım yeterince belada," diye tısladı Breon. "Başın belada," dedi Aubrey. "Benim değil."

Breon, "Bakın, bize bir iyilik yaptı ve bunun karşılığını böyle ödememeliyiz," dedi.

"Sadece hızlıca bir göz atmak istiyorum. Bir şey çalmayı planladığımdan değil." Göz kırptı, sonra vagonun yanına yanaştı ve altına girebilmek için vagon yatağını örten muşambayı kaldırdı.

Breon giderek artan kuşkularla tüccarın dönüşü için tavernanın kapısını gözledi. Birkaç kişi gelip gitmişti ama Gölge yoktu. Aubrey'nin arabanın arkasını karıştırdığını, ağırlığının altında tahtaların gıcırdadığını duyabiliyordu.

"Kan ve kemik," diye mırıldandı. "Şuna bakar mısın?" "Hadi çık oradan," diye tısladı Breon. "O her neyse buna değmez." Tam o sırada meyhanenin kapısının açıldığını duydu ve başını kaldırıp Gölge'nin arabaya doğru yürüdüğünü gördü.

"Aubrey!" Breon tısladı. Kızın hızlı nefes alışını, ardından ayaklarının kaldırım taşlarına çarparken çıkardığı gümbürtüyü duydu. Sonra da

onun sesi. "Benimle Gray Goose'da buluş." Sonra gitmişti.

Breon koltuktan kayarak indi ve dikkatini arabadan başka yöne çekmek umuduyla Gölge'yle yarı yolda buluştu. "Ee?" dedi. "Tanıdığın birini gördün mü?"

Shadow'un büyük eli Breon'un omzuna yerleşti. "Bugün senin şanslı günün," dedi sıkı bir gülümsemeye. "Orada tanışmanı istediğim insanlar var." Gözleri vagonun üzerinde gezindi. "Arkadaşın nereye gitti?"

"Hanın arkasındaki tuvalete gittim ve geri döndüğümde gitmişti. Görmek istediği bir gemi kaptanı olduğunu biliyorum. Belki de oraya gitmiştir."

Gölge hanın bahçesine bir kez daha baktı. "Neden sana söylemeden gitti?"

Breon omuz silkti. "Yaptığı şeylerin çoğunu neden yapıyor?" dedi, dadısı olmadığını açıkça belli ederek. "Her neyse, sanırım bana kızgın."

"Pekâlâ, içeri girip neler bulabileceğimize bir bakalım," dedi tüccar ve Breon'un aletinin bulunduğu çantayı alıp ona uzattı. "Biz içerideyken kimsenin bunu alıp kaçmasını istemezsin," dedi tüccar açıklama olarak. "Buralarda çok fazla eli kayan var."

Artık Bree'nin kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Gölge'nin hanın kapısına kadar bir elini Breon'un omzunda tutması da işe yaramamıştı.

"Biliyor musun?" Breon dedi ki. "Sanırım mahzene geri dönmem gerekiyor. Seninle içeride buluşuruz." Başarısız bir şekilde kurtulmaya çalıştı.

Gölge'nin eli onun omzunda sıkılaştı. "Hanın içinden kestirmeden gidebilirsin," dedi, kapıyı çekip açtı ve onu içeri itti, böylece neredeyse yüzüstü düşecekti.

Breon, bir çift jambon gibi el onu yakalayıp duvara yapıştırdığında başının belada olduğunu anladı. onu yere yatırdılar, hiçbiri çok nazik değildi, arıyorlardı.

itirazlarına aldırmadan silahlarını aldılar. Acil durumlar için sakladığı küçük sustalısını ve yaprak kesesini aldılar.

Başını çevirdiğinde odada sadece üçünün olduğunu gördü: Gölge, Breon ve büyük bir ağaç büyüklüğünde bir bluejacket. İkinci kez baktı ve onun bir kız olduğunu görünce şaşırdı.

Bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki onu daha önce bir duvara çarpmış gibiydi.

"O olmalı," dedi Ağaç. "Tanıdık geliyor ve tarife uyuyor." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Breon'un gördüğü posterlerin daha küçük bir versiyonuydu.

Breon resme olabildiğince az benzemeye çalışırken ikisi de resimden Breon'a bakıp tekrar geri döndüler, ki bu hiç de zor değildi, çünkü iyi bir benzerlik bile değildi.

"Yanında olduğunu söylediğin alet nerede?"

Gölge Breon'un çantasını masanın üzerine koydu ve kapağını açtı. Parçalanmış cefasayı çıkardı ve diğerinin görmesi için havaya kaldırdı. Kırık olmasına rağmen, çizime gayet iyi uyuyordu.

"Dikkatli ol," dedi Breon. "Bunu babamdan öğrendim."

"Bana pek de iyi bakmamışsın gibi geldi," dedi mavi ceketli.

Breon ona bunu kıranın kendisi olmadığını söylemeyi düşündü ama bunun bir işe yaramayacağını tahmin etti.

Hemen onu aramaya geri döndü, bu sefer acele etmedi. Gölge kırık jafasayı inceliyor, sanki nasıl çalıştıracağını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Breon sormaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek, "Ver onu, sana nasıl çalınacağını göstereyim," dedi.

Gölge sadece homurdandı ve incelemesine devam etti.

İşte o zaman Ağaç Breon'un ışıltısını buldu - Ekselanslarının madalyonunu ve babasından aldığı kolyeyi.

Herhangi bir tabakhane işçisinin gurur duyacağı bir yemin ederek, Breon'un başının üzerinden onları kopardı. Madalyonu yüzüne doğru itti.

"Bunu açıkla, seni keçi tıngırtılı serseri."

Bir şeylere tutunmaya çalıştığı için başına bu geldi.

"Başkentteki bir pikaronun elinden aldım," diye yalan söyledi Breon. "Açlıktan ölmek üzereydi, ben de ona bir iyilik yaptım. Büyükannesine ait olduğunu söyledi."

"Yani yakın zamanda başkentte olduğunuzu kabul ediyorsunuz?"

"Arkadaşın Shadow'a sor. Beni yol boyunca gezdiren oydu."

Ağaç şimdi Breon'un kolyesini onun önünde sallıyordu.

"Bunu kimden çaldın?"

"Onu ben çalmadım. O da babama aitti."

Ağaç ona şüpheyle baktı. "Kırılmış gibi görünüyor. kalanı nerede?"

"Bildiğim kadarıyla hep böyleydi," dedi Breon. "Ne işe yarıyor? Pusula mı yoksa başka bir şey mi?"

"Ne işe yaradığını bilmiyorum. Bana biraz daha fazla parlaklık vermekten başka bir işe yaramadı."

Kelimeler, suyun üzerindeki cesetler gibi kafasının içinde yüzüyordu.

Bunu yanınızda bulundurun ve her zaman evinizin yolunu bulabilirsiniz.

Breon onun geri vereceğini umarak elini uzattı ama o elini cebine soktu.

Onu okşamaya devam etti ve sonunda boynunun arkasındaki büyü işaretini keşfetti. "Bu da ne böyle?" Önce dürttü, bir şey olmayınca da gevşetmeye çalışarak kurcalamaya başladı. Sonunda sustalısını çıkardı ve Breon gömleğinin altından kan aktığını hissedene kadar altından kaydırmaya çalıştı.

"Kan ve kemik!" dedi kıvrılarak uzaklaşmaya çalışırken. "Çıkmıyor. Ben bilirim, hayatım boyunca bendeydi. Eğer çıksaydı şimdiye kadar çoktan satılmış olurdu."

"Bir tür flashcraft olabilir," dedi Shadow, kendi dürtüşünü yaparak. "Bu mavi taş nedir? Bu bir safir mi? Akuamarin mi?"

Bir safirle bir cam parçasını ayırt edemem, diye düşündü Breon. "Bilmem. Onu hiç görmedim bile."

"Bu platin mi?" Shadow parmağıyla metal çerçeveye dokundu.

"Bilmiyorum," dedi Breon. "Eğer değerli bir şey olsaydı, şimdiye kadar birileri onun için boğazımı kesmiş olurdu."

Tüccar, sanki parmaklarının arasından okumaya çalışıyormuş gibi elini üzerine kapattı. En azından koparmaya çalışmadı. "Ne işe yarıyor?" diye sordu Breon'a.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey," dedi Breon, gerçi bunun onun engin kişisel cazibesi ve olağanüstü yeteneğiyle bir ilgisi olup olmadığını hep merak etmişti.

"Belki de bir tür kalıcı tılsımdır?" Gölge topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

"Onun bir büyücü olduğunu mu düşünüyorsun?" Mavi ceketli biraz geri çekildi, sonra da çekilmemiş gibi davranmaya çalıştı.

"Aynen öyle," dedi Breon. "Bana iyi davransanız iyi olur yoksa ikinizi de domuz kışındaki çıbanlara çeviririm."

Bu Breon'a burnuna bir yumruk kazandırdı. Gölge, mavi ceketlinin kafasını meşe çubuğa vurmaya devam etmesini önlemek için araya girmek zorunda kaldı.

"Talbot!" Gölge mavi ceketlinin kolunu tuttu. "Lyss konusunda kızgın olduğunu biliyorum. Bu da sorgulama için ona canlı ve iyi bir şekilde ihtiyacımız olması için bir sebep daha. Henüz hiçbir şeyden suçlu bulunmadı. Henüz." Yüz ifadesi bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylüyordu.

Melez bir kaçakçıya göre Gölge bu mavi ceketliyle çok sıkı fıkı görünüyordu. Kısa sürede ellerini ve ayak bileklerini birbirine kelepçelediler.

"Fellsmarch'a bir kuş gönderip Kaptan Byrne'ün ona ne yapılmasını istediğini öğreneceğim," diye homurdandı Ağaç Talbot. "Belki dövmesini ya da broşunu ya da her neyse onu kontrol etmesi için bir büyücü gönderirler. Bu arada biz de onu

Muhafız kulübesinde güzel ve rahat." Bakışları o kadar da rahat ve hoş olmayacağını söylüyordu, eğer bununla bir ilgisi varsa.

"Bence başkentten onu almaya gelene kadar bunu gizli tutmamız en iyisi," dedi Gölge. "Onu her kim kiraladıysa bizimle konuşmasını istemeyecektir. Onu yakaladığımızı duyarlarsa ya öldürmeye ya da kaçırmaya çalışacaklardır. Şimdi onu nezarethaneye götürelim ve gözden uzak bir yere götürelim. Bu gece halletmem gereken bazı işler var ama yarın aşağı diyarlara gitmeden önce ona birkaç soru soracağım.

"Ortağı onu aramak için buraya gelebilir," diye ekledi Shadow. "Kız Ardenine, kahverengi saçlı, kırık burunlu, on beş, on altı yaşlarında ve adı Aubrey." Elleriyle insanların kıvrımlı bir kadını tasvir etmek için yaptıkları o şeyi yaptı. "Muhafızlarınıza onu aramalarını söyleyin. Onu da sorgulamak isteyeceğiz."

"Ondan şüphelenmene ne sebep oldu?" Talbot, Breon'u ayağa kaldırırken Shadow'a sordu, neredeyse kolunu yuvasından çıkaracaktı.

"Çantasını merak ediyordum," dedi Gölge. "Kimsenin ona dokunmasını istemiyor gibiydi ve neden bu kadar ürkek olduğunu merak ettim. Bu yüzden ilk gece bir göz attım."

Demek Rogan Gölge Dansçısı'nı başından beri tanıyordu, diye düşündü Breon. Ve ben de burada onu savunuyordum. Umarım Aubrey onu soyup soğana çevirmişti.

Üzgünüm, Aubrey, diye düşündü. Seninle yakın zamanda Gray Goose'da buluşamayacağım.

KILIÇLARIN ÇATIŞMASI

Delphi'nin kurtuluşunu takip eden günlerde Lyss kendine sürekli kazananların onlar olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Bazen kendini zalim bir şakanın kurbanı gibi hissediyordu. Herhangi bir savaşın sonunun sadece daha fazla politikanın başlangıcı olduğunu hiç fark etmemişti.

Annesi sıcak tebrikler göndermişti. Delphi'nin bir müttefik olarak karşılanmasını ve hafif bir el ile yönetilmesini emretti. Plan, kendi kendini yönetmeye geçene kadar bölgeyi sıkıyönetim altına almaktı. Ardından, çirkin bir hamleyle, müzakerelerde kraliçeliği temsil etmesi için Lyss'i görevlendirdi.

Bunu sahiplenmeni istiyorum, işler ters giderse suçu senin istediğimden değil. Bir karar vermenin ve iyi ya da kötü sonuçlarına katlanmanın nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyorum.

Başka bir deyişle, her zaferin bir bedeli vardır. Kazandığınızda, savaşmayı bırakmalı ve hükmetmelisiniz.

İşte buradaydı, kömür üretim hedefleri, yol yapımı, gıda dağıtımı ve sağlık hizmetlerinin tartışıldığı kasvetli toplantılardan sonra toplantılarda oturuyordu. Evde de olabilirdi. En azından orada, kale duvarındaki kırık taşların nerede olduğunu biliyordu. Evdeyken biri onu sırtından bıçaklasa bile en azından kim olduğunu tahmin edebilirdi.

Delphialılarla uğraşmak kızgın kedileri gütmek gibiydi. Arden şehri demir pençesinde tuttuğu sürece, bu ortak düşman insanları birleştirmişti. Artık işgalciler gittiğine göre, diyarın kaderi iç çekişmelere sürüklenmek gibi görünüyordu. Eski anlaşmazlıklar kentin derisinde iltihaplı çıbanlar gibi yükseliyordu. Halkın Arden'e, karatavuk muhafızlarına ve çamur sırtlı ordusuna karşı büyük bir kini vardı ve onlarla işbirliği yaptığı düşünülen herkese karşı da biraz kin besliyordu.

Eski belediye başkanı bir ara sokakta boğazı kesilmiş ve cesedi Ardenine bayrağına sarılmış halde ölü bulundu. Maden şefi ise tonlarca kömürün altında gömülü olarak bulundu. Delphian işbirlikçilerinin kendi güvenlikleri için gözaltına alınmak için yalvardıkları noktaya gelindi, ancak şehir hapishaneleri zaten dolup taşıyordu. Kimin kalıp kimin serbest bırakılacağını belirlenmesi de dikkat gerektiriyordu.

Lyss'i şaşırtacak şekilde, Julianna çok yardımcı oldu. Lyss'in nefret ettiği tüm işlerde başarılı görünüyordu. Her ismi hatırlıyor ve akıllara durgunluk veren ayrıntıları soğukkanlı bir verimlilikle yönetiyor, insanları ortak bir zemin bulana kadar zorluyordu. Doğal cazibesi gıcırdayan her tekerleği yağlıyor gibiydi.

Lyss Sasha'yı özledi. Onunla antrenman yapmak gerginliğini azaltabilirdi. En azından şikâyetlerini düzeltmeye çalışmadan dinleyebilirdi. Ama önce Sasha, sonra da Finn, Arden'in daha önce olduğu gibi deniz yoluyla takviye getirmeye çalışması ihtimaline karşı Tebeşir Kayalıkları'na, oradaki garnizona katılmak üzere gönderilmişti. Dolayısıyla bugünlerde Lyss'in uzun devriyeler, derin karları yarararak ilerleme ve daha az zorlu rakiplerle idman maçları yaparak kendini yıpratması gerekiyordu.

Kraliçe olduğumda dostlarımı yakın, düşmanlarımı daha yakın tutacağım, diye düşündü.

Nefesini tuttu. Kraliçe olduğumda mı? Bunu gerçekten dört gözle bir şey olarak düşünmeye ne zaman başlamıştı?

Açık ve soğuk bir sabah, Lyss ve üç Gri Kurt ordu karargâhına doğru at sürdüler. Kasabanın kuzeyinde, şimdi Fellsian Dağlıları tarafından işgal edilen bir malikânedeydi. Ardenine ordusundan sağ kalanlar orada tutuluyordu, çünkü hem onları tutabilecek kadar büyük tek nöbetçi kulübesi oradaydı hem de öfkeli halktan korunuyorlardı. General Dunedain'in personeli ve Julianna'nın gözleri ve kulakları Ardenine esirlerini sorguluyor, birliklerin gücü ve silahları hakkında toplayabildikleri kadar istihbarat topluyorlardı. Lyss sık sık onlara katılırdı.

Belki Arden'e gidip Kral Gerard'ı öldüremem ama düşman hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenebilirim, diye düşündü. Ayrıca bu sayede şehirden ve bitmek bilmeyen toplantılardan da kurtulmuş olacaktı.

Ahıra vardıklarında Lyss midillisini teslim etti ve malikâneye doğru yürümeye başladı. Malikâneye varmadan önce kılıç şakırtıları ve seyircilerin bağırışları dikkatini dağıttı. Gürültüyü takip ettiğinde, Halston Matelon ve bir İskoçyalı'nın ağır tahta uzun kılıçlarla birbirlerine girdiklerini gördü. Karışık bir asker kalabalığı izliyordu; çamur sırtlılar komutanlarına tezahürat yapıyor, İskoçyalılar ise kendi adamlarını cesaretlendirmek için bağırıyorlardı.

Soğuk havaya rağmen, ikisi de soğuk havada ve zor nefes alıyordu, yani bir süredir uğraşıyorlardı. Karşılaşmanın sıradan bir maçtan daha fazlası olduğunu gösteren bir yoğunluk vardı. Matelon'un kuzguni saçları alnına yapışmıştı ve ter yüzünden aşağıya, üniformasının yakasının altına doğru akıyordu.

Tam o sırada İskoçyalı döndü ve Lyss onun yüzünü gördü. Kan ve kemik, diye düşündü. Bu Bosley. Belli ki Matelon genç subayın kuşkusuz ince derisinin altına girmenin bir yolunu bulmuştu.

Matelon bir öğretmenin öğrencisine söylediği gibi, "İşte bu," diyordu. "Şu anda ne yaptığıma odaklanmayın, ne düşünün ve karşı hamle yapmaya devam edin. Bu şekilde sen-

"Kapa çeneni! Buraya seni eğitmeye geldim, başka bir şey için değil. Sümüklü göbekli bir çamur sırtlının bana nasıl kılıç kullanacağını söylemesine ihtiyacım yok."

Tüm bunlar da ne demek oluyor? Bu ikisi neden birbiriyle tartışıyor? Lyss daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. İskoçyalılar onun kim olduğunu görünce aceleyle kenara çekilip geçmesine izin verdiler.

Bosley, Matelon'un menzilinin içinde hızlı bir yumruk denedi. Matelon geriye doğru sıçradı ve Lyss bile ucunun birkaç santim kısa olduğunu anlayabildi ama Bosley "Vur!" diye bağırdı.

Çamur sırtlılar bağırp çağırmaya başladılar ama Matelon sadece omuz silkti. "Pekâlâ. Sen öyle diyorsan."

Bosley çenesini öne doğru itti. "Çağırımı mı sorguluyorsun?"

Eğer o değilse, ben varım, diye düşündü Lyss.

Matelon, "Bir adamın çağrısını sorgulayarak ona asla hakaret etmem," dedi. Hazır duruşunu sürdürdü. "Gidelim mi?"

Bu kez Matelon'un kılıcı her yerdeydi, kesiyor ve saplıyordu, bir hareket bulanıklığı vardı. Düz, neredeyse sıkılmış bir sesle birkaç dakika içinde üç vuruş yaptı.

Ardenine çok iyiydi. Lyss'in daha önce kendini tutup tutmadığını merak etmesine neden oldu.

Bosley, üçüncüye karar verildikten sonra "Bu bir vuruş değildi," dedi. "Bu bir ıskaydı." Güneylilerden alçak bir onaylamama sesi yükseldi.

Matelon bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum," dedi, gözleri kısılmış, yanaklarında öfke lekeleri belirmişti. "Düzelteyorum."

Lyss tiksintiyle kaşlarını çattı. Kendi adamını desteklemek istiyordu ama Bosley bunu zorlaştırıyordu.

Bosley bir sonraki vuruşunda Matelon sert bir darbeye karşılık verdi ve İskoçyalı'nın kılıcı uçtu.

Bosley silahını geri aldı ve aynı sonuçla tekrar denedi. "Lanet olası kemikler!" Bu üçüncü kez olduğunda Bosley yemin etti. "Bu düzgün bir kılıç ustalığı değil. Sen zihin okuyucu falan mısın?"

Matelon yere düşen kılıcı aldı ve Bosley'e geri verdi. "Ben zihin okuyucu değilim," dedi. "Ama her seferinde yapmadan önce ne yapacağının sinyalinı veriyorsun."

"İstemiyorum!" Bosley çenesini çıkararak, "Hayır!" dedi.

Evet, biliyorsun, diye düşündü Lyss, Bosley'nin kötü gösterisi ve kötü sportmenliği karşısında utanarak.

"Pekâlâ, Teğmen," dedi Matelon. "Haklısınız. Kafanın içini görebiliyorum ve muhtemelen tüm rakiplerin de öyle. Belki de bakır kafalılarla konuşup sana büyü bir miğfer yapmalarını sağlamalısın."

Çamur sırtlılar gülmekten iki büklüm oldular ve teğmenin yüzü öfkeden mosmor kesildi. Bosley ileri atıldı ve kılıcının düz kısmını Matelon'un kafasına doğru savurdu. Güneyli çevikçe sıyrıldı ama ayağını uzattı ve bu sefer uçan Bosley'nin kendisi oldu, ahırın duvarına dayanana kadar yüzündeki karda bir miktar kayarak ilerledi.

Bosley dizlerinin üzerine kalktı. "Kollarını tutturun!" diye homurdanarak kılıcına uzandı.

Lyss botunu üzerine dikti. "Geri çekilin, Teğmen," dedi. "Burada işin bitti."

Bosley başını kaldırdı, yüzü bir hırıltıya dönüşmüştü ama karşısında duranın kim olduğunu görünce neredeyse komik bir şekilde kayboldu.

"Kaptan! Burada olduğunuzu fark etmemiştim." "Belli ki," dedi Lyss.

Bosley ayağa , talim kılıcını karda bıraktı ve birleşik bir selam verdi. Teğmenin atkısı çamurla kaplanmıştı ve yüzüstü kaydığı için yüzü sıyrılmış ve kızarmıştı.

"Kaptan Barnes, Kaptan Matelon ile antrenman yaptığınızı biliyor mu?"

"Bunu tam olarak bilmiyor," dedi Bosley. "Yani hiç bilmiyor mu?"

Bosley, "Biz-Matelon ve ben-biz sadece birliklere bir beceri gösterisi yapıyorduk," dedi ve uyarıcı bir bakış fırlattı

Matelon'a sanki karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi baktı. Ardenine çenesini sıktı ve hiçbir şey söylemedi ama vücudu çekilmiş bir yay kirişi kadar gergindi.

"Gerçekten de öyleydin Bosley, ama tam olarak neyi göstermeye çalıştığını bilmiyorum," dedi Lyss. "Yüzbaşı Matelon'un bir Ardenine derebeyinin oğlu ve bir savaş esiri olduğunun farkında mıydınız? Yaralanması ya da ölmesi halinde bunun bize stratejik maliyetini düşündünüz mü?"

Bosley, sanki birkaç olası yanıt düşünüp bir kenara atıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Sonunda aklını başına topladı ve şöyle dedi: "Bu yüzden geri çekildim Majesteleri, onu incitmemek için. Kaptanın bu kadar kırılğan bir çanak çömlek parçası olduğunu bilseydim, daha sağlam bir rakip bulurdum."

Lyss teğmene bir silah ve bir bahane verdiğini çok geç fark etti. Matelon'un gri-yeşil gözlerine baktığında, "bakışlar öldürebilirse" deyimini hatırladı.

Verdiği zararı telafi edemeyince ya da uygun bir cevap bulamayınca, "Gidebilirsin Bosley," dedi.

Tekrar eğildi, bu sefer daha zarıftı, iki kılıcını da topladı ve Lyss'i, muhafızını, Yüzbaşı Matelon'u ve aval aval bakan bir düzine askeri bırakarak yürüyüşün horozu gibi kasıla kasıla uzaklaştı.

"Geri kalanınız da öyle. Devam edin." Seyircileri el sallayarak uzaklaştırdı.

Matelon sertçe eğildi. "İzninizle Kaptan," dedi ve arkasını dönüp gitti.

"Seni kastetmedim, Matelon," dedi. Adam taş kesilmiş yüzüyle arkasını döndüğünde, "Söyleyeceklerini duymak istiyorum," diye ekledi.

"Ne hakkında?" Başını eğdi.

"Hikayeyi bir de senden dinlemek istiyorum."

Matelon çenesinde yol boyunca oluşan kesiği eliyle sildi. "Benim 'tarafım' yok. Teğmen Bosley size neler olduğunu anlattı. Bu uygunsuz olurdu benim için

yorum yap." Tükürmeden önce her kelimeyi çiğnemiş gibiydi.

Lyss, "Bosley'nin davranışı için özür dilerim," dedi.

Matelon ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırđı, belli ki yoluna devam etmek için sabırsızlanıyordu. "Bağışlayın hanımefendi ama Bosley'nin davranışının uygunsuz olduğunu düşünüyorsanız benimle değil onunla konuşmalısınız."

Bununla birlikte, Lyss'in öfkesi patladı. "Beni takip edin Kaptan, bu bir emirdir." Kurtlarına dönerek, "Kendiliğinden gelmezse sürükleyin onu," dedi. Lyss onun arkasında olup olmadığına bakmadan malikâneye doğru ilerledi. Sonunda onun botlarının karda çtırdadığını duydu ve peşinden gitti.

KELİME ÇATIŞMASI

Kalbi bir taş gibi sıkışan Hal, Kaptan Gray'in peşinden gitti. Öfkesini daha iyi kontrol etmeliydi ama bu kolay değildi. Tembellik onu çıldırtıyordu. Mutlu bir tutsak değildi.

Gray'in önden gitmesi pek mantıklı değildi, çünkü Hal garnizon karargâhını ondan çok daha iyi biliyordu - neredeyse bir yıldır orada yaşıyordu.

Ona nereye gitmek istediğini söylerse, onları oraya götürebilirdi. Ama bu haliyle, uyutulmaya giden itaatkâr bir köpek gibi onun peşinden gitti.

Yürürlerken Hal gözlerini eski karargâhına verilen zararın üzerinde gezdirdi. Delphi'ye geldiğinden beri yaptığı iyileştirmelerle ne kadar da gurur duymuştu. Şimdi karargâhı, büyücü alevinin ahşap duvarlara karşı gücünü gösteren kömürleşmiş bir harabeye dönüşmüştü.

Kuzeyliler taşla yeniden inşa ediyorlardı. Etrafta bol miktarda taş vardı.

"Bir dahaki sefere taş" diye düşündü. Kendine engel olamıyordu, bir dahaki sefere olmayacağına inanamıyordu. Kaybetmekte hiç iyi olmamıştı.

Şimdi Gray'in dikkatini tekrar çekerek işleri daha da kötüleştirmişti. Tanıştıkları gün Arden'a karşı büyük bir kin beslediğini açıkça belli etmişti. Onun kendisiyle ilgilenmesini istemiyordu. Bir savaş esiri olarak görevi adamlarını korumak ve mümkünse kaçmaktı.

Onun hayatını kurtarmıştı, hem de iki kez. Neden? En büyük endişesi, onu soyadını lekeleyecek bir şekilde kullanmak niyetinde olmasıydı. Kuzeyli cadılar onu anavatanına karşı kullanılabilecek bir silaha mı dönüştürecek? Bu düşünce tüylerini diken diken ediyordu.

Emrime ihanet etmeden önce kendimi öldüreceğim, dedi kendi kendine. Kilise intiharı hoş karşılamazdı ama Hal zaten hiçbir zaman iyi bir kiliseye mensup olmamıştı. Ruhlarını kurtarmak için insanları yakan bir kilise, önündeki zor seçimi kesinlikle anlayacaktı.

Arazinin parlak, kırılğan soğuşundan sonra, malikânenin içi bunaltıcı görünüyordu; hava nefes alamayacak kadar sıcak ve büyüyle doluydu. Gray yürürken kıyafetlerini çıkardı.

-Eldivenlerini, şapkasını, atkısını ve son olarak da kalın paltosunu koluna geçirdi. Paltosunu kaplayan donmuş parçalar eridikçe taş zemine su damlıyordu.

Altına bakırkafa tarzı bir giysi giymişti; uzun bacaklarına tam oturan deri bir pantolon ve işlemeli yünden bol gömlek. Hal onun yürüyüş şeklini beğenmişti, uzun adımlarla yürüyordu, böylece bir erkek onun peşinden gitmek zorunda kalmıyordu.

Belki de kuzeylilerin askeri komutanlıklarını kurdukları büyük salona gideceklerini düşünmüştü. Kısa bir süre durup girişte nöbet tutan askerlerle konuştu, ama sonra evin arkasına doğru giden bir koridora doğru ilerledi. Her zamanki küçük refakatçisi de arkasından geliyordu. Hal onlara şöyle bir baktı, varlıklarından dehşete düşmekten çok rahatlamış hissediyordu.

İşte o zaman Hal kütüphaneye doğru gittiklerini fark etti, burada kaldığı süre boyunca çok zaman geçirmişti. Madencilik ve demir yapımı hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışarak hatırı sayılır bir okuma yapmıştı, böylece iyi kararlar almak için üretimden sorumlu yozlaşmış memurlara güvenmek zorunda kalmayacaktı.

Size verilen iş hoşunuza gitmese bile, bir Matelon o işin yapılmasını sağlayacaktır. Babası bunu ona öğretmişti.

genç yaştan itibaren.

Kütüphane terk edilmişti; tek ışık ağır panjurların etrafından sızan ışıktı. Gray odanın içinde dolaştı, panjurları açarak içeri ışık ve temiz hava girmesini sağladı.

Hal odanın ortasında dimdik durdu, yumruklarını sıktı. Beni buraya neden getirdin? diye düşündü. Ardenine sarayında acımasız politikanın tadına bakmış olsa da, babası gibi o da özünde bir askerdi.

Kaptan odayı istediği gibi aydınlattığında, muhafızına odanın diğer tarafına geçmesini işaret etti ve pencerenin altındaki bir çift sandalyeyi gösterdi.

"Oturun Kaptan," dedi.

"Sakıncası yoksa hanımefendi, ben-"

"Oturmak niyetindeyim ve başımda dikilmene izin vermeyeceğim." Pencereye en yakın olan sandalyeyi seçti, böylece ışık üzerine döküldü. Gözlerini kapatarak bir kedi gibi güneş ışığının tadını çıkardı. Gözlerini açmadan, "Senin oluk süpüren kralın bana kış ortasının karanlık günlerinden korkmayı öğretti," dedi.

Ne demek istiyor? Kışın ortasında asla kuzeye yürümeyiz.

Ayrıca, Hal daha önce bir kadının "oluk süpürücülüğü" terimini kullandığını duyduğunu hatırlamıyordu.

Diğer sandalyeye oturdu ve bu fırsattan yararlanarak ona bir kez daha baktı. Açık kahverengi saçları, dışarıda geçirdiği uzun günler nedeniyle güneşten yıpranmıştı. Şimdi bakırkafa tarzında toplanmıştı, çok sayıda örgü boncuklar ve tüylerle süslenmişti. Öldürme başına bir örgü - kural bu değil miydi?

Hal kendini tutamadı. Saymaya başladı.

Tam o sırada prenses gözlerini açtı ve onu sandalyesinin kenarından öne doğru eğilmiş, kendisine bakarken yakaladı. Adam sandalyesinde geriye yaslandı ve gözlerini kaçırdı.

Azizler ve şehitler, diye düşündü.

"İçecek bir şey ister misiniz, Kaptan?" Gray söyledi. "Maçtan sonra susamış olmalısınız."

Hal böyle bir teklifi kabul etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Ben ortak kuyudan içmeyi tercih ederim, Kaptan," dedi.

"Adamlarıma da aynısını yapmalarını tavsiye ettim."

Gray bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra anlamıştı çünkü kaşlarını çatmıştı.

Lanet olsun! Sadece susamadığını söylemeliydi. Hayatta kalmayı umuyorsa buraya kimsenin kuyruğunu çekmeye gelmemişti. "Sizi bir hafta boyunca besleyip barındıracağımızı gerçekten düşünüyor musunuz? ve sonra zehir Sen mi? Bu olur olmak lanetlenmiş verimsiz."

Hal ona bakmadı - bakışlarıyla karşılaşırca çok fazla şeyi açığa vurabileceğinden endişe ediyordu. "Belki öldürmek için değil ama bizi olmadığımız bir şeye dönüştürmek için bir iksir."

"Yani ... kurbağa ya da teke gibi mi?" Dudakları kıpırdadı, sanki gülmek için kendini zor tutuyordu. "Biliyorum! Bir tavuk sürüsü. Taze yumurta işimize yarayabilir."

Hal ona baktı. Onun neden bahsettiğini gerçekten anlamıyor muydu? "Bir adamın cesaretini ya da gücünü çalan büyüler ve iksirlerle ilgili hikâyeler duyduk. Asker arkadaşlarına düşman olmasına ve onları öldürmesine neden olan. Onu öyle büyük bir kaşıntıya sokar ki-"

Gray gözlerini silerek, "İnanın bana Kaptan, eğer o güce sahip olsaydım, hepinizi uzun zaman önce kaşıntıdan eve gönderirdim," dedi.

Bununla birlikte, ani dönüşlerinden birini yaptı. "Şimdi bana sen ve Bosley'den bahset." Başını arkaya yatırdı ve burnunun ucuyla ona baktı.

Hal iç çekti. Kendini bu işe bulaştırmaya hiç niyeti yoktu. Bosley' asker arkadaşlarına Gray'le sevgili olduklarını söyleyerek böbürlendiğini duymuştu. Bosley onunla son zamanlarda yaptıkları bir dizi kaçamağı utanç verici ayrıntılarla anlatmıştı. Belki kuzeyde âdetler farklıydı ama bunu paylaşmak kaba ve onursuzca görünüyordu.

Gray'in Bosley'de ne bulduğunu anlayamıyordu ama sonuçta bu onu ilgilendirmezdi.

O zaman neden bu konuyu düşünmek için bu kadar zaman harcadı? "Kaptan?" dedi Gray , onu odasından çıkardı.

Yatak odasına ve kütüphaneye.

Hal boğazını temizledi. "Adamlarım için bazı turnuvalar düzenledim, onları meşgul etmek ve dört gözle bekleyecekleri bir şeyler vermek için," dedi. "Kılıç ve sopa talimleriyle başladı, ama daha sonra ayak yarışları, güreş, taş atma, elimizdeki imkanlarla ne yapmak isterlerse onu ekledik." Nemli avuçlarını pantolonuna sildi. "Bir sıralama panosu koydum ve kazananlara kurdeleler dağıttım.

"İlk gün sadece bir avuç insandı, ama ertesi gün daha fazlası geldi ve sonra daha da fazlası. Kısa süre sonra kendi başlarına etkinlikler düzenlemeye ve ödüller bulmaya başladılar-" Hal durdu, nefes aldı. Yaptığı şeyle gurur duyuyordu ama bu Gray'in ilgilendiği anlamına gelmiyordu.

Yine de düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani askerlerinizin hem moralini hem de fiziksel kondisyonunu geliştirdiniz," dedi. "Akıllıca."

"Sonra bir gün, oyunlar sırasında bazı İskoçyalılar yanıma yaklaştı ve onları da müsabakalarımıza dahil edip edemeyeceğimi sordular. Bu fikre pek sıcak bakmadım ama ısrar ettiler ve aldıkları eğitimden daha fazlasını kullanabileceklerini söylediler. Anlaşıldığı üzere, Bosley'in komutası altındaydılar." Başını kaldırıp Gray'e baktı. "Beni yanlış anlamayın hanımefendi, kimseyi eleştirmiyorum, sadece-"

"Anlaşıldı," dedi ve arkasına yaslanıp ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde sandalyesinin kollarına dayadı. Ellерinin silah kullanmaktan ne kadar nasırlaşmış olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Böyle elleri olan soylu bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Onunla antrenman sahasında bir deneme yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etti-

"Şartlı dedim, Kaptan. edin."

Başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı, sonra da bakmakta olduğunu fark etti. "Böylece Bosley'in askerleri bazı savaflara katılmaya başladı.

turnuvalarda. Daha büyük bir gruba sahip olmak iyiydi, çünkü eşleşmeleri değiştirebiliyordum ve-"

"Görünüşe göre düşmanla yatmakla ilgili bir sorunuz yok."

Hal'in yüzü kızardı, ağzı kurudu ve sandalyesinde kaydı. "Hanımefendi?" dedi kısık sesle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Baban seni Fellsian askerlerini eğitirken görse ne derdi?"

Bu kelimeleri bilerek seçmişti. Onunla oynuyordu. Hal öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Babam Fellsian eğitim yöntemleri ve askeri uygulamaları hakkında daha fazla şey öğrenmemi onaylardı. Kızımın üstüne oturup yumuşamadığım için memnun olurdu. Özetlemek gerekirse, hanımefendi, babamın bununla bir sorunu olmazdı, ama anlaşılan Teğmen Bosley'in var."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Yine lanet olsun! Raporunu tamamen tarafsız tutmak istemişti. Eğer Bosley komutanıyla yatıyorsa, Hal'in isteyeceği son şey o çapraz ateşin ortasında kalmaktı.

Çok geç kalmıştı. Geri almak için çok uzaktaydı ama belki biraz zemin kazanabilirdi. "Teğmen bir şekilde neler olup bittiğini öğrenmiş. Bu yüzden bu sabah seansa geldi ve ikimizin ... ah ... uygun formu göstermek için bir deneme yapmamızı önerdi."

"Hmm." Tırnaklarından birine dişlerini geçirerek endişelendi. "Teğmen Bosley'nin askerleriyle yaptığınız seansları neden onaylamadığını düşünüyorsunuz?"

Hal tereddüt etti. "Belki de sen-" "Ben sana soruyorum."

Hal olaya daha olumlu bir bakış açısı getirmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. "Sanırım onun işlerine karıştığımı ya da işim olmayan yerlere burnumu soktuğumu düşündü."

"Gösteriyi kabul ettiniz mi?" "Hanımefendi?"

"Bosley sana seçme şansı verdi mi?"

Hal'in kürek kemikleri arasından ter damlıyordu. Yüzbaşı Gray'in kemiğe kadar inen bir yolu vardı.

"Doğruyu söyleyebilirsiniz Kaptan," dedi usulca, doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. "Bu ikimizin arasında."

Ve bir şekilde kendini şöyle derken buldu: "Denememizin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Hoşuna gitmezse artık askerlerini dahil etmeyeceğimi söyledim. Bundan kurtulmaya çalıştım ama teğmen Israr etti."

"Sana mü göstermek istedi?"

"Sormalısın-" Gray ona kaşlarını çatınca pes etti. "Sanırım öyle, hanımefendi. Eğer daha zeki bir adam olsaydım, ona karşı kaybetmenin bir yolunu bulurdum." Durakladı. "Kaybetmeyi sevmem."

"Ben de öyle, Kaptan. Ama buna alışsanız iyi olur."

"Hanımefendi?"

"Ordularını denize dökeceğim." Sanki idman yapıyorlarmış gibiydi ve sonra aniden boğazına sarıldı.

"Neden? Senin tarafında daha fazla büyü olduğu için mi?" dedi, olmama kararlılığına rağmen içine çekilerek. "Bana , adil bir dövüş olurdu, erkek , hiç ..." Bir büyü hareketini taklit etti.

"Erkekler erkeklere karşı mı? Oh. Doğru ya. Unutup duruyorum. Sizin ordunuzda kadın yok."

Hal sinirlerine dokunmadan ağzını açamıyor gibiydi. Kadına bir bakış fırlattı. "Hayır, yok hanımefendi." Bunu açıklamak için ekleyeceği bir şey bulmaya çalıştı. "Bizim kadınlarımız sizin gibi değil. Savaş için pek uygun değiller."

"Sandığınızdan daha yetenekli olduklarını öğrenebilirsiniz."

"Kadınların aciz olduğunu söylemiyorum, farklı şeyler yapabileceklerini söylüyorum."

Kaptan Gray . "Kaybetmenize şaşmamalı."

Hal içinde sıcak kanın yükseldiğini hissedebiliyordu. Onu tam olarak nereden dürteceğini biliyor gibiydi. "Bir savaşı kaybettik, çünkü

yenildiler. Savaş değil. Askerleriniz, hem bakır kafalılar-"

"Klanlar," diye düzeltti.

"-Hem klanlar hem de İskoçyalılar sıkı savaşıyor ve onlar tanıdığım en cesur askerlerden bazıları. Hiçbir toprak parçası kolay kazanılmaz. Ama gerçeklerle yüzleşin. Burada açlıktan ölüyorsunuz. İlk başta, adamlarıma zayıf esir tayınları verildiğini düşündüm. Sonra anladım ki sizin askerlerinizin aldığı'nın aynısını alıyorlarmış."

"Başardık," dedi. "Belki süslü değil ama-" "Kendinizi geçindirecek kadar yiyecek yetiştiremezsiniz, Ve artık bir donanma konuşlandırdığımıza göre deniz yoluyla gıda maddesi getiremeyeceksiniz. İmparatorluğun her bölgesinden asker çekiyoruz-"

"Kazanmanızı ya da kaybetmenizi gerçekten umursamayan birlikler. Sadece savaştan sağ çıkıp evlerine dönmek isteyen birlikler. Birçoğu isteksiz askerler. Bu yüzden mi kendi büyücüleriniz sizi öldürmeye çalıştı? Boynunuzda bir flashcraft tasmasıyla savaşa gitmek ister miydiniz?"

Durum bundan biraz daha karmaşık, diye düşündü Hal. Ama bu kuzeyli kaptana kendi kralının peşinde olduğunu söylemeyecekti.

"Yine de birkaç uç nokta dışında tüm kıtanın kontrolünü ele geçirdik," dedi. "Tahıl ambarlarımız dolup taşıyor ve demir, çelik ve barut kaynaklarını kontrol ediyoruz. Neyle savaşmak niyetindesiniz?"

"Yakın zamanda bazı yeni kömür madenleri ve demir fırınları satın aldık," diye karşılık verdi. "Bundan haberiniz var mıydı, Kaptan?"

"Evet. Yaptın. Ama onları uzun süre tutamayacaksın. Etrafınız düşmanlarla çevrili ve cesaretle ancak bir yere kadar yaşayabilirsiniz. Kaybedeceksiniz, Kaptan. Zaman -ve diğer her şey- bizim tarafımızda. En iyisi bunun için plan yapmak."

Şimdi ayağa kalktı ve ileri geri adım atarak yumruğunu diğer avucuna vurarak konuşmasını noktaladı. "Ne yapmamızı isterdiniz, Kaptan? Yirmiden sonra diz çök-

Beş yıl savaş mı? Ruh Klanlarını katletmelerini ve büyücülerimizi yakıp tasmalamalarını mı izleyeceğiz? Nehirlerimizi fosseptik çukuruna çevirmelerini ve Vadi'nin ortasına bir Delfi inşa etmelerini mi?" Döndü, saç örgüleri uçuştı ve gelip ona ters ters baktı.

Söyleyecek cesaretlendirici bir şeyler bulmaya çalıştı. "Hanımefendi. Siz ve ben askeriz. Askerlere her zaman ihtiyaç vardır. Tahta kim oturursa otursun hayatlarımız pek değişmeyebilir." Bunu söylerken bile buna inanmıyordu.

Yüz ifadesi onun inanılmaz derecede saf olduğunu gösteriyordu. "Kralınızın, kilisenizin ve komutanlarınızın gözünde ben bir asker değilim. Arden bu savaşı kazanırsa hayatımın değişmeyeceğini mi düşünüyorsun gerçekten? Kraliçemize ve varis prensesimize ne olacağını sanıyorsun? Yıllardır onları şeytanlaştırıyor, cadı, fahişe ve büyücü olarak adlandırıyor ve her türlü iğrenç eylemle suçluyorsunuz. Savaş yorgunu halkınızın ve kana susamış kilisenizin onların yaşamasına izin vermesinin bir yolu var mı?"

Onları gerçekten önemsiyor, diye düşündü Hal. Kraliçesini seviyor, bu açıkça görülüyor. Bu onun için sadece bir iş değil. Hal her zaman sadık bir asker olmuştu ama Kral Gerard'la olan ilişkisinin aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Bu bir görevdi. Kilisenin, kralının tanrılar tarafından görevlendirildiği iddiasına asla inanmamıştı.

Hal el yordamıyla bir cevap aradı. Hiç rahat edemediği siyaset ve din konularına nasıl geçmişlerdi?

Doğrusu, Fellsian kraliyet ailesine ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama geçmiş tecrübelerine dayanarak iyimser de değildi. Kuzeylileri teslim olmaya teşvik etmek gibi bir görevi vardı ama güvenlikleri konusunda herhangi bir güvence veremezdi.

Hal, "Kilise Arden'deki herkes adına konuşmuyor," dedi ve bunu olabildiğince olumlu bir şekilde ifade etti. "Savaştan sonra Kral Gerard kuzey krallıklarını mümkün olduğunca çabuk sakinleştirmek isteyecektir. Babam da dahil olmak üzere

savaştan da bıkmış ve bu uğurda para ve insan katkısında bulunma konusunda giderek daha isteksiz hale gelmiştir."

Kaptan Gray cesaretle başını sallıyordu. Hal aniden durdu, çok fazla şeyi açığa vurmak için tuzağa düşürüldüğünü fark etti.

Kuzeylilerin, güneyde savaşın sona ermesi için ne kadar baskı yapıldığını bilmelerine gerek yoktu. Ama onun düşmanı olduğunu hatırlamak o kadar zordu ki, sadece cesur bir kız değil, imkânsız bir seçimle karşı karşıya kalan bir askerdı.

"Yani. Her neyse. Fells Krallığı'nı bir araya getirecek avantajlı bir evlilik düzenlenebilir."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, adam az önce ondan bir tezek ısırmasını istemiş olabilir.

"Kraliçe, Kaptan," diye tükürdü. "Burası bir kraliyet. Kralınız bu teklifi kraliçemize yirmi beş yıldan daha uzun bir süre önce yaptı. Kraliçe o zaman onu reddetti ve o da işgal ederek bu savaşı başlattı. O zamandan beri, Arden kocasını ve kızını öldürdü ve"-biraz tökezledi-"ve oğlunu öldürmeye çalıştı."

"Bu bir savaş," dedi Hal. "İnsanlar ölür, ne yazık ki masumlar bile ölür." Doğru olmasına rağmen ona bile zayıf gelmişti.

Gray, "Savaşta düşman askerlerini öldürmekten bahsetmiyorum," dedi. "Çapraz ateşte kalan sivillerden bile bahsetmiyorum. Ardenine suikastçılarının şehirlerimize gizlice girip bizi sokakta ve yataklarımızda pusuya düşürmesinden bahsediyorum."

Hal'in kızın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Kral Gerard'ın bu tür bir taktiği yurt içinde olduğu kadar yurt dışında da uyguladığını öğrenmek onu şaşırtmayacaktı. Bu, tahtı ağabeylerini öldürerek kazanmış olan kraldı. Hal'i ve gençlerden oluşan taburunu bir intihar görevine gönderen kral buydu.

Hal bir asker olarak imza atmıştı ama Gerard Montaigne'i savunmak için imza atmamıştı. Kendini

Kötü tökezliyor.

"Arden'in ajanları tarafından saldırıya uğradıklarından emin misiniz? Bu mümkün değil mi-?"

Gray, "Prenses Hanalea öldürüldüğünde, kralınız onun başını bir notla birlikte altın bir tabut içinde annesine gönderdi, belki hakkını teslim etmez diye," dedi. "Bu suikast kampanyası dört yıldan fazla bir süredir devam ediyor." Gray'e akik kadar sert bir çift kahverengi gözle baktı. "Açıkçası Kaptan, Arden'in herhangi bir oğluyla evlenmektense ölmeyi tercih ederim."

HAN KİLİTLEME

Breon'un cafesini, yaprağını ve çoban kıyafetlerini alıp ona çamur rengi bir pantolon ve gömlek giydirdiler. Ellerini ve ayaklarını gevşekçe kelepçelediler, böylece küçük hücresinin her yerinde dolaşabilirdi. İstedğinde ona gemilerle ilgili bazı kitaplar bile getirmişler. Cesaretleterek odun ve oyma aletleri istemiş ama kabul etmemişler.

Eğer bu son aksilikten sağ çıkmayı başaracaksa, bu durumdan cazibesıyla kurtulacaksa, kanalize edebileceği bir enstrümana ihtiyacı olacaktı. Sesi bu katı yürekli tutsaklara bir çentik atmak için yeterli olmayacaktı. Ve şu ana kadar onlardan müziklerine bağlanmak için kullanabileceği bir şey koparamamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, Chalk Cliffs'teki hapisane, hapishanelere göre fena değildi. Breon'un geniş bir deneyimi olduğundan değil, çoğunlukla yasalara saygılı olduğundan, ama Arden, Bruinswallow ve Tamron'da hapisanede kalmıştı - Tamron'da iki kez - ve bu karşılaştırıldığında en üst seviyedeydi. Bir kere, yeraltında değildi, bir kuledeydi ve küçük, parmaklıklı penceresinden denizi duyabiliyordu. Indio'dan esen rüzgâr soğuktu ama panjurlarını kapatmadı çünkü son günleri olabilecek bu dönemde denizin kokusunu almak ve sesini duymak istiyordu.

Yemekler bile iyiydi, o ilk gece -balık yahnisi, ekmek ve Gündönümü pastasından arta kalanlar. Breon, kendisi için ne planları olduğunu bilmeden hepsini yedi.

Bu onun son yemeği olabilirdi. Ayrıca açlıktan ölmek üzereydi. Ayrıca pastaya özel bir düşkünlüğü olduğu için.

Onunla konuşacak önemli insanları -en azından güvenilir olanları- toplamakta zorlanıyor gibiydiler. Belki de hepsi bir mavi kan toplantısındaıdı. Yine de sürekli bir ziyaretçi akını vardı. nce bir grup süvari, odasındaki kabı boşaltmak için geldi ve bu sırada her an üzerlerine atlayacakmış gibi ona baktılar.

Bir lazımlığı boşaltmak için kaç mavikaan gerekir? diye sormak istedi ama vazgeçti.

Bakır kafalı bir şifacı, morarmış gözünü ve rk elmacık kemiğini tedavi etmek için kendi mavi ceketli refakatisiyle geldi. Breon, acıyı dindirmek için jilet yaprağını denemeyi hiç düşünüp düşünmediğini sordu ve o da hayır dedi.

Sonunda, Rogan "Fare" Gölge Dansçısı, mavi ceketli arkadaşı Ağaç Talbot ve çarpıcı gümüş saçları, buz mavisi gözleri ve kendine özgü bir büyü ışıltısı olan yakışıklı bir genç bycyle içeri girdi.

Breon yeni büyücüye endişeyle baktı. O neden buradaydı?

Breon yatak denen şeyin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, kaşığın ucuyla bir mantar düdük yapmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu tüccar.

Breon, zamanını mantar yontarak geçirebilecek her ahmak gibi, "Sadece vakit geçiriyorum," dedi.

"Ver şunu," dedi Shadow elini uzatarak. Breon parayı uzattı ve Gölge de cebine koydu.

Breon gözlerini devirdi. "Bir adamı mantarla bırakırsan seni onunla drtebilir."

Talbot elini kılıcının kabzasına dayadı. "Beni dört, ben de seni drteyim, seni pullu, pislik emici sinsi."

Breon başını eğdi, isteksizce başını salladı. "Etkileyici."

Kadın kaşlarını çattı. "Ne?"

"Aliterasyon kullanımınız. Tekrar söyleyebilir misin? şu pislik emici şeyi?"

"Bu da ne böyle-?"

Breon başını sallayarak, "Hayır, hayır, hayır," dedi. "Ben S-kelimelerini arıyorum." Günlüğünü açarak bir listeyi tarıyormuş gibi yaptı. "Elimde 'sümüklüböcek tıngırdatan strammel' ve 'şımarık sap kafalı ahmak' var." Başını kaldırıp neşeyle baktı. "Hangisini tercih edersin?"

Talbot ona doğru hamle yaptı ama Shadow bir darbe indirmeden önce bir şekilde aralarına girdi. Ona alçak sesle konuşma yaptı, muhtemelen şöyle diyordu: "Sıkıp kurutmadan önce kırma."

Breon onu neden kışkırtmaya devam ettiğini söyleyemiyordu. Sırf yanmalarını seyretmek için bir şeyleri ateşe veren bir ışıldak gibiydi.

Talbot sonunda kendine geldi. Yine de Breon'un gömleğinin önünü kavradı ve onu ayağa kaldırdı, böylece göz göze ve burun buruna geldiler. "Senden hoşlanmıyorum," diye hırladı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi, bu biraz abartılı olabilirdi. Sonra tekrar . . .

Gölge, kuzey denizi kadar soğuk bir sesle, "Sana karşı açık olayım, düz dünyalı," dedi. "Yıllardır senin türün benim vatanıma giriyor ve değer verdiğim insanları öldürüyor. Düşmanlarla savaş alanında karşılaşmak başka bir şeydir. Onlara sokaklarda ya da yataklarında saldırmak, güzel bir yüz ve büyüleyici bir müzikle onları cezbetmek başka bir şey. Bu yüzden. Bu gece bitmeden, prenses varisini pusuya düşürmen için seni kimin tuttuğu hakkında bildiğin her şeyi öğreneceğim. Bana ne kadar çabuk söyleyeceğin, işimiz bittiğinde durumunu belirleyecek."

Shadow yoldayken o kadar da cana yakın değildi, ama şimdi daha önce gösterdiği çekiciliğin kırıntılarını da bir kenara bırakmıştı.

Breon savaşta birini kaybettiğini düşündü, belirli bir kişiyi. Akıllı çeneni kapalı tutamazsan, sonunda ölecek olan kullanışlı hedef sensin. Ama ağzını açıp soruları yanıtlamak ve yanlış şeylerin dışarı sızmasını önlemek zordu.

Talbot Breon'u bir sandalyeye itti ve ellerini kollarına vurdu.

Breon seyirciyle çalışmaya alışkındı ve burada ukalalık yapmanın doğru bir oyun olmadığını anlamaya başlamıştı. Bunun şimdiye kadarki en önemli performansı olabileceğini fark etmeye başlamıştı.

"Size bildiklerimi anlatacağım," dedi. "Saklayacak bir şeyim yok, koruyacak kimsem de yok. Ama ya ben doğruyu söylüyorsam ve siz yalan söylediyimi düşünüyorsanız?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi yeni büyücü, Breon'a çözülmesi gereken kötü bir problemmiş gibi bakarak. "Bundan emin olmak için ikna yöntemini kullanacağım."

Breon'un kürek kemikleri arasından soğuk ter damlıyordu. İkna derken neyi kastediyordu? Büyü mü? İşkence mi? Hipnoz mu? Bu büyücü ona gerçekten doğruyu söyletebilir miydi? Gerçeğin ne kadarını söylemesi gerekecekti? Nedense gerçekler onu hep kötü gösteriyordu. Bazen biraz şaşırtmaca işe yarardı.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi büyücüye.

"Ben Finn sul'Mander," dedi büyücü. "Senin adın ne, işportacı?"

"Adım Breon ama bazen Bree diyorum."

"Breon ne?" Talbot öne doğru oturmuş, ayaklarını dikmiş, Breon'un ayağı kaydığına saldırmaya hazır gibiydi.

"Breon d'Tarvos," dedi Breon.

"Bu Tarvos'tan geldiğin anlamına mı geliyor?" Gölge sordu.

Breon onlara nereli olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemenin iyi bir oyun olmayacağını biliyordu. Bu yüzden, "Evet. Yani, öyle olduğunu varsayıyorum. İsmim de buradan geliyor."

"Tarvos nerede?" Gölge söyledi.

Kanlı kemikler. Coğrafya sorusu olacağını kim bilebilirdi?

"Deniz kıyısında," dedi. "Bir liman. Hakkında pek bir şey hatırlamıyorum."

Sıcak kahverengi kumtaşı. Gözleri acıtacak kadar mavi bir deniz.

Parlak güneş ışığı ve serin gölgeler.

Sul'Mander taburesini yaklaştırarak, "Şu duyduğum magemark'ı bir göreyim," dedi.

Breon öne doğru eğildi, işbirliği görüntüsü. Büyücü parmaklarını sihirli işaretin üzerinde gezdirdi ama en azından Talbot'un yaptığı gibi onu çıkarmaya çalışmadı. "Bunun hakkında ne biliyorsun?" dedi Sul'Mander parmağıyla işarete dokunarak. "Bunu sana biri mi taktı?"

"Bildiğim kadarıyla bu bir doğum lekesi," dedi Breon. "Kendimi bildim bileli var. Çoğundan daha süslü olduğunu biliyorum."

"Ailenizde bu şekilde işaretlenmiş başka biri var mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir yetimim. İlk hatırladığım anılar Baston Körfezi'nde sokaklarda koşturup hayatta kalmaya çalıştığım."

"Bu işarete sahip başka biriyle tanıştın mı?" diye ısrar etti büyücü. "Arden'de ya da başka bir yerde?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yani, insanlar genellikle boyunlarını göstererek dolaşmazlar."

"Bir tür yerleşik tılsım olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Breon. "Bana kaç kez sorarsanız sorun, gerçek bu."

Şimdi Breon sanki Sul'Mander metali ısıtıyormuş gibi bir yanma hissetti ve yer değiştirmeye çalıştı. "Ah!" dedi sonunda. "Onu eritmeye mi çalışıyorsun yoksa?"

"Finn?" Gölge dedi ki. "Prenses Alyssa' yapılan saldırıya geçebilir miyiz?"

"Finn" uzandı ve sağ elini Breon'unkinin üzerine bastırdı, diğer eliyle de tılsımını kucakladı. Isı büyücünün parmaklarından akarak Breon'un içinden mavi bir harabe gibi geçti ama sonunda hiçbir değişiklik hissetmedi. Sanki gelip geçmiş ve arkasında hiçbir şey bırakmamış gibiydi.

Breon bunun o kadar da kötü olmadığını düşündü. Belki de diğer pek çok şey gibi büyü de fazlasıyla abartılıyordu.

Finn sanki şaşırmış gibi kaşlarını çattı.

"Eee?" Talbot öne doğru eğilerek konuştu.

"İşe yaramıyor," dedi Finn. "Direniyor."

Breon, "Karşı koymuyorum," dedi. "Ben açık bir kitabım. Bana bir soru sor." Başını bir o yana bir bu yana çevirerek

bir sorgulamanın her iki tarafını da taklit etti.

"Genç adam, prensesin saldırıya uğradığı gece neler olduğunu anlat bize."

", Sayın Yargıç. Ben-"

"İşe yaramadığını anlamak için sana soru sormama gerek yok," dedi Finn kesin bir ifadeyle. "Doğruyu söylediğini bilmezsek verdiğin cevapların da hiçbir anlamı kalmaz."

Yalan söyleyip yakalanmaktan daha kötü olan tek şey, doğruyu söyleyip yalancı olarak adlandırılmaktı.

"Onu aradınız mı?" Finn söyledi. "Yüksek büyüye karşı bir tılsım takıyor ya da taşıyor olabilir mi?"

Talbot, "Üzerinden bir kolye ucu çıkardık," dedi. "Hepsi bu kadar." Emin olmak için onu tekrar okşadı. "Tabii boynundaki o şey engel olmuyorsa." Sanki magemark çirkin bir siğil ya da tümörmüş gibi konuşmuştu. Hızır bir bıçak çıkararak, "Onu tekrar çıkarmayı deneyebilirim," dedi.

Breon başını bir kaplumbağa gibi içeri çekti ve bileklerini sandalyeye bağlayan darbeleri zorladı. "Sana söyledim, çıkmıyor."

"Bu çok riskli," dedi Shadow. "Bazı cevaplar almadan önce onu öldürmek istemeyiz."

Peki ya sonra, diye düşündü Breon Talbot bıçağı kaldırırken.

Finn büyüleri kapıları bir kez daha açarak, "Tekrar deneyeyim," dedi. "Bariyerleri aşmaya çalışıyorum ama onu yaralamak istemiyorum."

Hayır, diye düşündü Breon. Sen .

Breon yanmayı tekrar hissetti, iç organlarını öyle bir temizledi ki kendini kötü bir paça sancısı geçirmiş gibi hissetti. Ama sonunda, doğruyu söylemeye her zamankinden daha yatkın hissetmedi.

Finn arkasına yaslandı, çenesini ovuşturdu ve kaşlarını çattı. "Tuhaf." "Tuhaf olan ne?" Talbot Breon'a gerçekten de öyleymiş gibi baktı, garip bir şey.

"Onunla bağlantı kuruyor gibi görünmüyorum."

Daha yeni tanıştık, diye düşündü Breon. Böyle şeyler zaman alır.

Cidden, Finn'in büyüsünün onun üzerinde neden işe yaramadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve neden en azından bir soru sormayı denemediğini.

"Eğer birbirimize bağlanmıyorsak, yalan söylediğimi nereden biliyorsun?" dedi yüksek sesle.

"Kapa çeneni, işportacı," dedi Talbot.

"Kararını ver. Çenemi kapatmamı mı yoksa konuşmamı mı istiyorsun?" Breon öyle dedi. Sonra Talbot suratına ters bir yumruk indirince hemen pişman oldu.

"Sasha!" Shadow kaşlarını çatarak başını salladı.

Talbot başını öne eğdi. Botlarına bakarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunu yapmamalıydım. Beni çok etkiliyor, anlıyor musun?"

Breon kesik dudağından kan damladığını hissedebiliyordu. Yaprak seni umursamaz yapıyor, diye düşündü. Artık bunu göze alamazsın. Büyücünün doğruluk büyüsünün işe yaramasını dilemeye başlamıştı, böylece kendisine inanılacaktı. Ama belki de bağlantı ve ikna iki yönlü bir yoldu. Dürtüyle öne eğildi, Finn'in gözlerinin içine baktı ve müziğinin ipucunu yakalamaya çalıştı. Ona geri veremese bile, daha önce sahip olduğundan daha fazla bilgiye sahip olacaktı.

Ama Finn'in gözleri, içine giremediği buz tutmuş havuzlar gibiydi. Breon hiçbir şarkı duyamıyordu.

Finn bir büyücü olduğu için miydi? Daha önce hiç bir büyücüyü etkilemeye çalışmış mıydı? Belki de denememiştir.

İşte o zaman Breon'un sandalyesi alev aldı. Breon çılgık atıyor, dönüp duruyor ve kurtulamıyordu. Talbot hemen Breon'un yatağındaki yorganı kaptı ve alevleri onunla boğmaya çalıştı ama sandalye yanmaya devam etti. Sonunda Talbot bıçağıyla Breon'un bağlarını kesti ve onu sandalyeden kurtardı. Sonra Finn bir tür tılsımla onu söndürdü.

"Bütün bunlar da ?" Finn yanmış odun yığınının tekmeleyerek sordu. "Bu hangi amaca hizmet ediyordu? Eğer kendini öldürmeye çalışıyorsan, bunun daha kolay yolları var."

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldı Breon, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kolu bileğinden dirseğine kadar su toplamıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu yapan ben değildim. Kendimi ateşe verecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Finn, "Ne kadar aptal olduğunuz hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi.

Breon cevap vermeye bile çalışmadı. Dalgalar halinde üzerine gelen bir acı denizinin içindeydi. Şimdiye kadar yaşadığı tüm acı verici deneyimleri toplasa bile hiçbirinin bununla kıyaslanamazdı. Eğer kendini yakmak gibi bir planı varsa, bu deneyim onu yola getirmişti. Sadece öldür beni, diye düşündü. Ya da kolumu kes, ki bu şu anda hissettiklerimden daha az acı verici olmalı.

Finn başını kaldırıp Shadow ve Talbot'a baktı. "Devam edelim mi-?"

"Hayır," dedi Talbot. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki herkes dönüp ona baktı.

"Ne kadar acı çektiğini görmüyor musun?" dedi, üzgün görünüyordu. "Koluna dikkat etmeliyiz."

Finn, "Bakın, neden geri gelip kendi başıma tekrar denemiyorum," dedi. "Kendini daha iyi hisseder hissetmez."

"Şimdilik bekleyelim," dedi Gölge. "Kaptan Byrne'e ve kraliçeye haber gönderdik. Eminim Prenses Alyssa onu bizzat sorgulamak isteyecektir."

Zihni acı dolu bir sisin içinde olan Breon'un az önce söylediklerini anlaması bir an aldı. "Bekle, ne? Yaşıyor mu?" Breon bunun bir tür oyun, hile ya da çirkin bir şaka olduğundan emin bir şekilde bir o yana bir bu yana baktı. "Prenses yaşıyor mu?"

"Evet, öyle," dedi Talbot. "Şanslısın. Ama ona eşlik edenlerden ikisi saldırıda öldü. Bu seni asmak için yeterli olmalı."

İyi Charley'den kötü Charley'e dönüşü göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu ama Breon'un umurunda değildi. Şifacı içeri girdiğinde neredeyse hiç fark etmemişti. Sahip olmak

Kızın öldürölmesinden duyduğu suçluluk duygusunun omuzlarından kalkması neredeyse çektiği acıya değerdı.

İYİ HABERLER VE KÖTÜ HABERLER

Yüzbaşı Gray'le yaptığı görüşmenin felaketle sonuçlanmasının ardından Hal turnuvalarına devam etti, ancak bir kez daha bunları kendi askerleriyle sınırlandırdı. Gray iki gün üst üste gelip antrenmanları izledi. Hal bunun silah stoklamadıklarından, kaçış planlamadıklarından ya da diğer takımla oynamadıklarından emin olmak için olduğunu düşündü. Üçüncü gün Gray müsabakalar bittikten sonra onu yanına çağırdı ve hem Highlanders hem de Ardenine ordusundan gönüllüler arasında bir dizi karşılaşma organize etmelerini önerdi.

Hal bunda bir tuzak görmeye çalıştı. İşlerini bitirmek için sportmence bir yol mu arıyorlardı? Ne olsa yiyecek sıkıntısı çekiyorlardı. Filosundan arta kalanları beslemek onlara pahalıya patlıyor olmalıydı. "İki tarafın da bunun bir oyun olduğunu unutabileceğinden endişelenmiyor musun?" dedi.

Gray, "Yine de geri tepmeli ve tahta silahlar kullanacağız," dedi. "Renklere göre belirlenmiş karma takımlar kurabileceğimizi düşünüyorum, böylece kuzeyliler güneylilerle savaşmayacak. Teke tek dövüş içermeyen müsabakalarla başlayacağız."

"Büyücü yok mu?"

Hemen başını salladı. "Büyücü yok." "Peki ya kadınlar?"

"Peki ya onlar?"

"Katılacaklar mı?"

"Eğer gönüllü olurlarsa," dedi Gray çenesini kaldırarak, gözlerinde o tanıdık uyarı alevi parlıyordu. "Neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim," dedi Hal, bir ayağından diğerine geçerek. "Askerleriniz riskleri bildiği sürece ve Gönüllü olurlarsa bir sorun çıkacağını sanmıyorum," dedi Gray ellerini ceketinin ceplerine sokarak.

Yüz ifadesinden ona bir puan kazandırdığı anlaşıyordu ama Hal'in bunu anlaması biraz zaman aldı. Yetiştirilme tarzı ona bununla başa çıkma becerisi kazandırmamıştı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye ağzından kaçırıldı.

Sanki her şey apaçık ortadaymış gibi ona baktı. "Programınızdan çok etkilendim Kaptan. Hepimizin bir şeyler öğreneceğini umuyorum."

Hal'in adamlarından bazıları daha önceki deneyimlerinden sonra bu karşılaşmalara temkinli yaklaşırken, diğerleri dövüş sanatlarındaki becerilerini sergilemek için sabırsızlanıyordu.

Genel olarak konuşmak gerekirse, kuzeyliler Hal'in yetiştirdiği türden klasik uzun kılıç dövüşlerinde pek yetenekli değillerdi. Savaşlarının çoğunu siperden ve at sırtından, vur-kaç tarzında yaptıkları için bu mantıklıydı. Kılıçla dövüştüklerinde, maç her zaman kılıcın ucunda karara bağlanmıyordu. Kurnazca boğuşma ve ayak hareketlerini kılıçla birleştirirler ve genellikle daha güçlü bir kola karşı avantaj elde edebilirlerdi.

Dövüşlerinde buna "kuzey kuralları" denmeye başlandı ve Hal'in beklediğinden daha fazla kadın ve erkek arasındaki alanı eşitledi. Çoğu erkek daha güçlüydü, daha uzundu ve daha uzun boyluydu ama bu her seferinde kazanacakları anlamına gelmiyordu.

Hal itiraf etmeliydi ki, gerçek bir savaş durumunda kural yoktu.

Klanlar, Hal'in adamlarının kullandığı silahlardan çok azını kullandıkları için yarışmaların çoğuna katılmaya tenezzül etmediler. Bunun istisnaları bıçak atma ve güreşti, bu becerilerde çok iyidiler. Hal defalarca yere serilmişti. Hal'in adamlarından bazıları bu duruma homurdanıyordu ama ne de olsa müsabakalar gönüllülük esasına dayanıyordu.

Bir öğleden sonra Hal kendini uzun kılıçta Kaptan Gray ile karşı karşıya buldu. Onunla daha önce iki kez eşleşmişti. O maçların ikisini de kazanmıştı ama bu hiç de kolay olmamıştı. Bir kadına göre uzun boylu ve güçlüydü, ayrıca uzun bir menzili vardı. Ve o zamandan beri her maçını izlemiş gibi görünüyordu.

Yüz yüze gelip birbirlerini selamladılar ve Kaptan Gray, "Kuzey kuralları mı?" diye sordu.

Bu da Hal'e göre hiçbir kuralın olmadığı anlamına geliyordu. "Kuzey kuralları," dedi omuz silkerek.

Kibritçi "Başlayın," dedi ve büyük bir istekle işe koyuldular.

Görünüşe göre Gray onun önceki maçları üzerinde yaptığı çalışmalardan bir şeyler öğrenmişti. Neredeyse hemen yaklaştı, böylece burun buruna geldiler. Hal daha önce bu kadar yakın dövüştüğünü hatırlamıyordu, cüssesinin ve erişiminin pek bir faydası olmamıştı.

Sadece bu da değil, kadının kokusu da burnuna doldu; ter, güneş ışığı ve lanolin karışımı bir koku. Kadın bir ayağını uzattı, ayak bileklerine dolandı ve adam sırt üstü sertçe yere düştü, ciğerlerindeki hava patladı. Her taraftan, hatta kendi adamlarından bile kahkahalar üzerine.

"Kaptan Gray'i gösterin," diye bağırdı usta.

Gray ona elini uzatıp kalkmasına yardım ederken, "Demonai ile vakit geçiriyor," diye düşündü Hal hiddetle.

Bir sonraki maç daha uzun sürmesine rağmen hemen hemen aynı şekilde sonuçlandı.

Seyirciler hep bir ağızdan "Kaptan Gray'e maç," diye bağırdı. Bunu dağınık uğultular izledi.

Taktiklerinde büyümlü bir şey yoktu; tıpkı diğer askerler gibi hız, çeviklik ve odaklanma kullanıyordu.

Ama o diğer askerler gibi değildi. En azından karşılaştıklarına benzemiyordu.

Soğuğa rağmen ceketini çıkarıp kollarını sıvadı ve terden parıldayan pazularını ve sol ön kolunu boydan boya geçen kabarık bir yara izini ortaya çıkardı.

Gömleğinin üstteki iki düğmesi açıktı ve Hal yakasında parıldayan bir kolyeyi ve köprücük kemiğindeki dövmeyle görebiliyordu - gri bir kurt.

Dikkatin dağılmasın, diye düşündü. Odaklan. Bir sonraki karşılaşmada Hal'in kılıcından sıyrılıp alçaktan vurdu ve Hal'in ortasına saplandı ama bu sefer Hal onu tuttu ve ikisi de yere düştü. Kendini göğsünden dizlerine kadar ona yaslanmış halde buldu, yüzleri yine sadece birkaç santim ayırdı. Bir şeytan ruhu onu ele geçirdi ve maçlarını bir öpücükle bitirmemek için içindeki her şeyi harcadı.

Bunun nasıl karşılanacağını tahmin edebiliyordu.

Tepesinde, but şefinin "Kaptan Matelon'a kibrit" diye seslendiğini duydu. Ama fark etmemişti bile.

Gray onun altında kıvranarak onu üzerinden atmaya çalıştı ve hain vücudu buna büyük ve bariz bir coşkuyla tepki verdi.

Kaptan Gray elbette fark etti. Her güneşli hanımefendinin yapacağı gibi fark etmemiş gibi davranmadı. Hiç de utanmış görünmüyordu. Bunun yerine başını kaldırarak nefesinin kulağını ısıtmasını sağladı ve "Kılıcınız cebinizde mi Yüzbaşı?" diye sordu.

Hal kendini bir tarafa attı ve sırtüstü yuvarlanmaktan korkarak yüzüstü kara düştü. Neyse ki altındaki karın erimesi bu ikilemine çabucak son verdi. Bunu yapmanın güvenli olduğunu düşündüğünde, elleri ve dizleri üzerinde doğrulup yukarı baktı. Gray sırtıyor ve ona yardım etmek için elini uzatıyordu.

Kabul etti, çünkü kabul etmemek çocukça olurdu, ama ayağa kalktığında hemen kurtuldu.

"Zararı yok," dedi, oldukça eğlenmiş görünüyordu. "İyi maçı Kaptan." Etrafına bakındı. "Görünüşe göre seyircilerimizi kaybettik."

Malikâne avlusundaki bir kargaşa, duvar boyunca dizilmiş ve aval aval yeni gelen kalabalığa bakan maç seyircilerinin dikkatini çekmişti.

kapının önünde. Hal bağırışlar, tezahüratlar ve genel bir neşe duydu. Sonra malikânenin şapelindeki çanlar çalmaya başladı -kayıpla ilişkilendirdiği o tanıdık, ölçülü ritim değil, iyi haberlerin çan sesi.

Mevcut endişelerinin yerini yeni endişeler almıştı. Fells için iyi haber, memleketi için kötü haber olabilirdi. Havai fişekler patlamaya başladığında emindi.

Kötü haber ya da iyi haber, diye düşündü Hal. Her şey bir bakış açısı meselesi.

"Pekala," dedi Gray, "ya biri evlendi, ya kraliçe şeytan ikizleri doğurdu ya da savaşı kazandık."

Bu son dürtmeye bir tepki bekliyor gibiydi ama Hal oynamayı reddetti. O gün için yeterince eğitim almıştı. "Sizce bu olasılıklardan hangisi daha olası hanımefendi?" dedi sert bir sesle.

Gülümsemesi soldu. "Belki de gidip ne olduğuna bakmalıyız." Ceketini aldı ve omuzlarını silkerek iki eliyle saçlarını düzelitti.

Matelon gömleğini düzelitti, ardından üniforma ceketini giydi. Kötü durumdaydı, yer yer yırtılmış, kan ve kirle lekelenmişti. Lekeleri durulayarak çıkarmaya çalışmış ve dikkatli dikişleriyle yırtıkları kapatmak için elinden geleni yapmıştı ama bu pek bir gelişme sayılmazdı. Evde olsa çoktan değiştirmiş olurdu.

Kalabalığa doğru yürürlerken onu eleştirel bir gözle inceledi. "Ceketiniz çok kullanılmış gibi görünüyor. Muhtemelen sana giyecek başka bir şey bulabiliriz."

"Bu işe yarıyor," dedi huysuzca. "Kim olduğumu hatırlamama yardımcı oluyor."

Malikânenin girişinde ince, siyah saçlı, seyahat kıyafetleri giymiş bir kadın duruyordu; yün pantolon, ağır bir yün palto ve çizmeler. Yanında uzun boylu, yıpranmış bir mavi ceketli, özenle hazırlanmış bir kılıç ve iki kadın daha duruyordu. Biri Highlander üniforması giyyordu. Diğeri Leydi Barrett'tı, Hal kaçırıldığından beri onunla birkaç kez görüşmüştü.

Mahkum. Bir hafta önce başkente dönmüştü. Şimdi bazı arkadaşlarıyla birlikte geri dönmüştü.

Kaptan Gray onları gördüğüne son derece sevinmiş görünüyordu, çünkü Hal'i geride bırakarak ileri atıldı. Ancak onlara ulaşmadan önce kendini hatırlar gibi oldu, kayarak durdu ve yumruğunu göğsüne götürerek selam verdi. "Majesteleri," dedi seyahat kıyafetleri içindeki kadına. "Delphi'ye hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim Kaptan Gray," dedi yeni gelen, sıcak bir gülümsemeyle.

Majesteleri! Hal ona baktı, karşısındaki kadını hayatı boyunca hakkında duyduğu kana susamış, iblislere binen cadıyla bağdaştırmaya çalışıyordu. İlk düşündüğü, kadının zayıf ve yorgun görüldüğü ama yine de iyi haberlerle dolup taşıdığı oldu.

"General Dunedain," dedi Gray, diğer kadını selamlayarak, o da aynı şekilde karşılık verdi. Hal artık kadının yeşil bir subay atkısı taktığını görebilecek kadar yakındı. Bir general atkısı olmalıydı.

"Tekrar hoş geldin Julianna," dedi Gray Leydi Barrett'a. "Sizi gördüğüme çok sevindim, hepinizi. Neden kimse bana geleceğinizi söylemedi?"

"Dünden önceki güne kadar ben de bilmiyordum," dedi kraliçe. "İşte o zaman şahsen paylaşmak zorunda olduğum bazı iyi haberler duydum Kaptan."

"Arden teslim mi oldu?" Gray tahmin etti.

"Neredeyse o kadar iyi," dedi kraliçe. "Canavar öldü." Gray kaşlarını çattı, şaşkın görünüyordu. "Canavar mı?"

"Gerard Montaigne. Güneydeki ajanlarımızdan az önce haber aldık. Ölmüş."

Gray bir adım öne çıkarak kraliçeye baktı, yüzü sevinç ve inançsızlığın karışımıyla aydınlanmıştı. "Öldü mü?" diye fısıldadı, sanki bu haber açmaya korktuğu parlak bir paketmiş gibi.

Öldü mü? Bu kelime Hal'in kafasında yankılandı. Kral Gerard öldü mü? Bu ailesi için ne anlama gelir? Belki de

Sonunda eve gidebileceğini?

Karargâhın çevresine, etrafındaki Bluejacket'lere ve Highlander'lara baktı. Yolunda kesinlikle bazı engeller vardı.

"Olayın nasıl ve ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyoruz," diyordu kraliçe. "Gündönümünden hemen sonra olduğunu tahmin ediyoruz. Görünüşe göre Ardencourt'taki saraya bir tür saldırı olmuş - benim üzerime yıkılan bir saldırı." Omuz silkti, sanki bu suçu taşımak çok ağır değilmiş gibi.

"Bir şey saray kulesini paramparça etti," dedi Leydi Barrett. "Bunun bir iblis olduğunu iddia ediyorlar - şu anda kimsenin bulamadığı büyü bir yaratık." Gözlerini devirdi. "Güneyliler ne zaman kaybetse suçu iblislere atıyorlar. Güya Montaigne saldırıda ölmemiş ama sonrasında o kadar umutsuzluğa kapılmış ki kendini kuleden aşağı atmış." Başını iki yana salladı. "Buna inanan tek bir kişi bile bulamadım. Montaigne ne zaman morali bozursa, birkaç kişiyi öldürürdü ve bu onu kendine getirirdi."

Bu kadarı doğru, diye düşündü Hal. Ama eğer bir saldırı olduysa, başka kim yaralandı? Ne de olsa kış mevsimiydi ve ailesinin sarayda olması muhtemeldi. Kendini tutamayarak öne doğru ilerledi. "Başka ölen ya da yaralanan oldu mu?"

Hepsi dönüp ona baktı.

"Tanıştırıldık mı?" dedi kraliçe başını eğerek ve onu delip geçen yeşil gözlerini ona dikerek.

Gray açıklamak için araya girdi. "Majesteleri, bu Yüzbaşı Halston Matelon, Delphi'deki Ardenine kuvvetlerinin eski komutanı. Yüzbaşı Matelon, Kraliçe Raisa ana'Marianna ile tanışın."

"Kaptan Matelon," dedi Kraliçe Raisa. "Ben küçük bir kızken babanla bir ya da iki kez karşılaşmıştım. Etkileyici bir adamdı ve

Yanlış tarafta savaşmak için fazla iyi bir askersin. Savaş alanında da oldukça yetenekli olduğunuzu duydum." "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi Hal, gözlerini yere. "Ama çok yetenekli olsaydım, burada esir olarak duruyor olmazdım. Kazanmış olurdum."

Kraliçe, "Kendinize bu kadar yüklenmeyin Kaptan," dedi. "Yüzbaşı Gray en saygın komutanlarımızdan biridir." Kraliçe sanki kendisine bir buket uzatmış gibi bakan Gray'e göz kırptı.

Kraliçe Raisa elini Barrett'ın omzuna koydu. "Leydi Barrett kayıplarla ilgili sorunuza cevap verebilir. Tüm sevkiyatları eksiksiz olarak okudu."

Barrett başını salladı. "Saldırıda bazı kayıplar oldu ama isimleri elimizde yok. Tüm hesaplara göre Kraliçe Marina ve iki çocuk hayatta kaldı. Prens Jarat kral olarak taç giydi."

Hal, Prens Jarat'la birkaç kez karşılaşmıştı. Pek etkilenmemişti ama prensin babasından daha kötü olabileceğini hayal etmek zordu.

Kraliçe Hal'i incelemeye devam etti, sanki onun nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Yüzbaşı Matelon, Leydi Barrett özellikle sizin bilmeniz gereken başka haberler duymuş," dedi.

Barrett kraliçeye bir kez daha baktı, sanki onun Hal'le bir şey paylaşmasını gerçekten istediğini doğrulamak ister gibiydi. Sonra omuz silkti ve şöyle dedi: "Görünüşe göre Delphi'nin kaybından sonra derebeyleri arasında ciddi homurdanmalar olmuş. Bazıları savaşa daha fazla adam ve daha fazla para vermeyi reddetmiş."

"Anlıyorum," dedi Hal, tarafsız olduğunu umduğu bir şekilde. Bu yeni bir şey değildi. Delphi'ye yeniden atanmasından hemen sonra babasıyla yaptığı konuşmayı hatırladı. Lord Matelon bunun sorumlusu olarak savaşı açıkça eleştirmesini göstermişti. Matelonlar, Kral Gerard'ın donmuş kuzey takıntısını finanse etmeye uzun süre direnmişlerdi.

"Şimdi bana, baban da dahil olmak üzere en güçlüthane'lerden bazılarının bu mesele yüzünden kraldan açıkça ayrıldıkları söylendi. Kral ölmeden önce tabii ki."

Hal doğruldu, midesi çalkalanıyordu. Yirmi beş yıl sonra iç savaş yeniden mi başlıyordu? Kralın ölümünden asi derebeyleri sorumlu olabilir miydi?

Gerard taht için kardeşleriyle savaşırken sivil kayıplar felaket boyutlara ulaşmıştı. Bir iç savaşın kazananı yoktur, sadece kaybedeni vardır ve ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekir. Bu da ona küçüklüğünden beri öğretilen bir başka gerçektir.

"Eğer bu doğruysa, başarısızlığım bunda rol oynadığı için üzgünüm."

"Bunu senin başarısızlığın olarak değil, bizim başarımız olarak düşün," dedi Gray, Dunedain'den bir sırıtış alarak.

"Buna karşılık Montaigne, anneniz ve kız kardeşiniz de dahil olmak üzere Thane Konseyi üyelerinin ailelerini hapsedti. Görünüşe göre onları, Thane'lerin iyi davranışlarına karşı rehine olarak tutmayı planlıyordu."

İşler kötüye gidiyordu. Babası onu ne pahasına olursa olsun kralın hapisanesinden uzak durması konusunda uyarmıştı. Şimdi Harper ve leydi anneleri onun yerini almıştı. Harper babalarının öfkesini ve inatçı çizgisini miras almıştı. Bu durumda nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi?

Boğazını temizledi. "Buna inanmak zor," diye yalan söyledi. "Kral, babamın bu tür bir baskıya asla boyun eğmeyeceğini biliyor olmalıydı."

Barrett, "Bu hikâyeyi doğrulama imkânım olmadığını aklınızda bulundurun," dedi. "Bana kralın ölümünden önce dengesiz davrandığı söylendi. Thanelee Matelon ve kızı Delphi düştüğünden beri görülmediler ama güvenlikleri için saklanıyor olabilirler. Ancak, babanızın sancaktarlarını çağırdığına dair iyi bir bilgiye sahibim."

Hal kötü haberlerle sarsılmıştı, düşmanları sayıca üstündü ve duyduklarını doğrulayacak ya da yanlışlayacak hiçbir yolu yoktu.

söyledi. Ama sormak zorundaydı. "Kardeşim Robert'tan . . kardeşim Robert'tan haber aldın mı?"

General Dunedain, "Babanızla birlikte White Oaks'ta olduğunu düşünüyoruz," dedi.

En azından bu iyi haberdı. White Oaks, Matelon holdinginin merkeziydi ve kalesi kırılması zor bir ceviz olacaktı.

Barrett, "Aileniz hakkında yanılıyor olabiliriz," dedi. "Ya da yeni bir kralın yönetiminde genel bir af çıkarılabilir."

"Kralınızın ölümünün krallıklarımız arasında yeni bir ilişkiye işaret edip etmeyeceğini merak ediyorum Kaptan," dedi kuzey kraliçesi. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bağışlayın hanımefendi," dedi Hal, akli endişeyle doluydu. "Politikadan pek anlamam."

Kraliçe Gray'e bakarak, "Gerçek bir asker gibi konuştun," dedi. "Yine de fikirlerinizi duymak için sabırsızlanıyorum."

Bir şeyler oluyor, diye düşündü Hal, Barrett'tan kraliçeye bakarak. Arden'deki gelişmeleri tartışırken beni dinlemelerine izin vermelerine neden olan, henüz bilmediğim bir şey. Bana söylediklerinin ne kadarı doğru? Benden ne yapmamı istiyorlar?

Görünüşe göre bu durum artık sona ermişti çünkü Kaptan Byrne mavnacılarına işaret etti. "Kaptan Gray'i son gelişmeler hakkında bilgilendirmek için biraz zaman harcayacağız. Kaptan Matelon'a kamarasına kadar eşlik edin."

KÖTÜ HABERLER VE İYİ HABERLER

Matelon gittiğinde, Lyss kütüphanenin mahremiyetine giden yolu açtı. Oraya vardıklarında annesi kollarını açtı ve Lyss onlara doğru uçu, vahşı bir zafer dansıyla annesini yerden .

Bir dağ daha yükselteceğiz

Ve onu senin kemiklerinle inşa edeceğiz.

"Keşke o piçi kendim öldürebilseydim," dedi Lyss. "Ama yine de kabul ediyorum." Herkes için dumanı tüten kadehler doldurdu ve ocağın etrafına oturdular.

"Ah, tatlım," diye mırıldandı annesi. "Bu günü çok uzun zamandır bekliyordum. Keşke hep birlikte olabilseydik, böylece düzgün bir şekilde kutlayabilirdik."

Lyss onun büyükbabasını, babasını, kız kardeşini ve Adrian'ı da düşündüğünü biliyordu. "Onlar ruhen buradalar anne. Ve yakında Adrian da bedenen burada olacak." Durakladı, ikinci elden de olsa evdeki kutlamayı paylaşmaya hevesliydi. "Ruhlarda şenlik ateşleri yanıyor mu?"

"Öyleler," dedi annesi gülümseyerek. Etrafına bakındı. "Görüyorum ki burada kendini evinde gibi hissediyorsun."

"Size daha iyi haberlerimiz var, Majesteleri," dedi Yüzbaşı Byrne. "Sizi o pusuya düşüren çalgıcıyı yakaladığımıza inanıyoruz."

Bu, Lyss'in aklından diğer her şeyi uzaklaştırdı. "Gerçekten mi? O olduğuna emin misin?"

Byrne başını salladı. "Bizim için çizdiğin enstrümanın kalıntılarını taşıyordu. Gezgin bir müzisyen olduğunu iddia ediyor. Sizin için çalmak üzere kiralandığını kabul ediyor ama ne yapmayı planladıkları konusunda herhangi bir bilgisi olduğunu reddediyor."

"Adı ne onun?" Lyss sordu.

"Breon d'Tarvos olduğunu söylüyor," dedi

Byrne. "Tarvos nerede?"

"Carthis'te bir liman," dedi Byrne. "Oraya hiç gitmiş birini tanımıyorum ama korsanların yuvası olduğu söyleniyor. Büyülü olmadığını iddia ediyor ama boynunun arkasında garip bir amblem var."

Lyss ensesini parmaklamaktan kendini alamadı. "Amblem mi?"

Byrne, "Kabarık, metalik, ancak deriye gömülü ve çıkarılması imkansız" dedi. "Beyaz altın ya da platine benziyor ve üzerinde mavi bir taş var. Shadow buna aşina değildi ve flashcraft büyü konusunda bilgiliydi. Finn de buna ne anlam vereceğini bilmiyor. Belki de bir tür korsan rozetidir."

Lyss, "Ya da belki Arden büyücülerini tasma yerine gömülü tılsımlarla kontrol ediyordur," dedi.

"Bir şey daha var," dedi Julianna. "Bir yıl kadar önce Carthis'ten, kendisine Doğu'daki İmparatoriçe diyen birinden bir mesaj aldık. Derisinde bir rozet ya da broş olan herkese ödül vereceğini söylüyordu. Mesaj bir korsan aracılığıyla gelmişti ve biz bu imparatoriçeyi hiç duymamıştık, zaten böyle bir şey de görmemiştik, yüzden de pek dikkate almadık. Şimdi düşünüyorum da bu imparatoriçeyle temasa geçmeye çalışmalı ve bize neler anlatabileceğini görmeliyiz."

Lyss başını salladı. "İşportacı Fellsmarch'ta mı kaçırıldı, yoksa-?" Byrne başını salladı. "Hayır, Chalk Cliffs'te yakalandı ve oradaki nöbetçi kulübesinde tutuluyor. Görünüşe göre Arden'e gitmek için gemiye binmeye niyetlenmiş, bu da onun aleyhine. Shadow, Talbot ve Sul'Mander ama o hikayesine sadık kalıyor."

"Chalk Cliffs'e gidip onunla konuşmak istiyorum," dedi Lyss, unutulmaz gözleri ve ruhani müziği olan çocuğu hatırlayarak. "Onu bir yalanın içinde yakalayabilir ya da itiraf etmeye ikna edebilirim. Ayrıca, beni bir aptala dönüştüren şeyin ne olduğunu öğrenmem gerek." Ve iki iyi Kurt'un hayatına mal oldu.

Annesi sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Katılıyorum. Tüm hikâyeyi ortaya çıkarmak istediğin için seni suçlamıyorum. Gerçi Montaigne'in ölümüyle birlikte kinlerinin de onunla birlikte öldüğünü umuyorum. Belki de bu cinayetlerin sonunu görmüşüzdür."

Lyss'in nefesi kesildi. Bu onun aklına bile gelmemiştir. Bu mümkün müydü? Bu, annesi kapıdan her çıktığında artık endişelenmesine gerek kalmayacağı anlamına mı geliyordu? Lyss gerçekten de başkentin sokaklarında yaylı tüfeklerin sesini duymadan yürüyebilir miydi?

Kraliçe, "Yanınıza bir İskoç filosu almanızı istiyorum," dedi. "Yüzbaşı Byrne iki üçlü Kurt gönderecek. Özellikle de çocuğu Fellsmarch'a geri getireceklerse, sayıca güçlü olmalarını istiyorum. Bu balığın parmaklarımızın arasından kayıp gitmesini istemiyorum."

Delphi'den kısa süreliğine de olsa çıkmak ve Sasha ile Shadow'u -ve Finn'i- yeniden görmek iyi olacaktı.

"Kaptan Matelon'u merak ediyorum." General Dunedain fincanını ellerinin arasında çevirdi. "Saha komutanı olarak mükemmel bir üne sahip ama yine de onu savaş alanında üst üste iki kez mağlup ettiniz. Şimdi birkaç haftadır esiriniz olduğuna göre, onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Matelon?" Lyss bunu düşündü. "O bir askerin subayıdır. Adamları son derece sadıktır ve bunun da iyi bir sebebi vardır. Karşılaşmalarımıza gelince, Matelon'un Kraliçe Sarayı'nda elinin çok kötü olduğunu zaten biliyorsun."

Julianna, "Karn'ın Matelon gibi bir subayı o pozisyona getirmesi ilginç," dedi. "Bu konuda bir şey söyledi mi? Bu konuda şikâyet etti mi?"

Lyss başını salladı. "Senin de fark etmiş olabileceğin gibi, konu görüş bildirmeye geldiğinde çok ketum davranıyor. Bize güvenmiyor."

Raisa, "Arden'de büyüdükten sonra birine güvenirse şaşırırmı," dedi.

"Peki ya burada, Delphi'de?" Dunedain ısrar etti. "Burada ne yaptı?"

"Burada, Delphi'de Matelon hatalar yaptı," dedi Lyss. "Bizim sahamızda, bizim şartlarımızda bir savaşın içine çekilmesine izin verdi. Zekâsıyla alt edildi. Olur böyle şeyler." Lyss durakladı. "Konu Matelon'dan açılmışken, bahçedeki o gösteri neyle ilgiliydi?"

"Gösteri mi?" Julianna bir kaşını kaldırdı.

"Onunla oynadığın hissine kapıldım," dedi Lyss. "Bütün bunları dökmenin bir amacı vardı."

"Vardı," dedi Julianna, bardağının kenarından Lyss'e bakarak.

Annesi, "Julianna'nın demek istediği, Montaigne'in ölümünün bizim için kötü haber mi yoksa iyi haber mi olduğunu hala anlamaya çalıştığımızdır," dedi.

"Bu nasıl kötü bir haber olabilir ki?" Lyss şaşkınlıkla annesine baktı. "Yani, zaten söyledin-"

"Prens hakkında pek bir şey bilmiyoruz," dedi Julianna. "Şimdiye kadar tüm kararları Gerard veriyordu. Kardeşlerinin öğrendiği gibi, Gerard'ın gündemine uymayan akrabalar kan bedeli ödedi. Şimdi Kral Jarat politika belirleyecek bir konumda olacak. On altı yaşında olduğu için onu tahmin etmek zor. Kraliçe Marina kral naibi ama bildiğimiz kadarıyla hiçbir zaman fazla söz sahibi olmadı."

Kraliçe ikna olmamış görünerek, "Belki," diye mırıldandı. "Ne de olsa o bir Tomlin. Sizi şaşırtabilir."

Julianna, "Gerard'ın ölümünden önce, Arden'in savaşı kesin olarak kazanmasına yardım edecek gizemli yeni bir müttefik hakkında dedikodular vardı," dedi. "Gerard'ın yalan söyleyip söylemediğini ya da anlaşmanın hâlâ masada olup olmadığını bilmiyoruz. Bu arada,thane'ler muhtemelen bunu yeniden kazanmak için bir fırsat olarak görecektlerdir."

Kral Gerard döneminde kaybettikleri gücün bir kısmını. Tahta çıktığından beri sistematik olarak topraklarını ve gelirlerini ellerinden alıyordu. Ve içlerinden herhangi biri -örneğin Büyük Matelon- kendi başına kral olmaya karar verebilir."

"Kulağa siyasi bir karmaşa gibi geliyor," diye mırıldandı Lyss.

"Öyle," dedi Julianna, tuhaf bir zevkle. Lyss'in aksine, politik karışıklıklardan hoşlanıyor gibiydi. "Burada oturup izleyebiliriz ya da olayları kendi yararımıza şekillendirmeye çalışabiliriz."

"Bunu nasıl yapabiliriz?" Lyss kendine rağmen merakla sordu.

"Birkaç olasılık var," dedi annesi. "Eğer iç savaş devam ederse, bizimle barışmak isteyen tarafı destekleyeceğiz."

"Derebeyleri muhtemelen barış isteyeceklerdir," dedi Julianna, "çünkü savaşın bedelini insan ve hazine olarak ödeyen onlardı. Yıllardır bu konuda şikâyet ediyorlar. Thane Matelon ile Gerard'ın arasının açılmasının temelinde de bu yatıyordu."

Lyss'in annesi, "Eğer thaneler barış, Kral Jarat ise savaş istiyorsa," dedi, "o zaman thanelerle bir anlaşma yaparız ve Yüzbaşı Matelon'u babasının yanında savaşması için geri göndeririz."

"Diğer olasılıklar neler?" Lyss ihtiyatla konuştu.

Julianna, "Gerard aradan çekildiğine göre Kral Jarat vethane'ler hemen uzlaşabilir," dedi. "Eğer böyle bir şey olursa, asıl soru şu: Bu savaş sürdürmek mi isteyecekler, yoksa barış için dava mı açacaklar?"

"Başka bir deyişle, bu lanet olası savaş gerçekten de Kral Gerard'ın incinmiş duyguları yüzünden miydi, yoksa savaşa sandığımızdan daha fazla destek mi var?" Lyss söyledi.

Etraftaki herkes başını salladı.

Julianna, "Malthus Kilisesi, savaşı iyi ile kötü arasında bir savaş olarak sattıkları için savaşa devam etmekten yana olabilir," dedi. "Ama kralların ve prenslerin gücüyle karşılaştıklarında geri çekilmek gibi bir geçmişleri var"

Kraliçe, "Eğer barışı seçerlerse, mahkûmlar ülkelerine geri gönderilecek," dedi. "Matelon evine dönüyor."

Julianna ve kraliçe gelmeden önce bu işi aralarında halletmiş olmalılar, diye düşündü Lyss bir an sinirlenerek.

Julianna bu işte iyiydi, bu işte çok iyiydi ve yine de ...

"Ve eğer bu savaşa. . . ?"

"Eğer herkes savaş partisindeyse, genç Matelon'u onlara geri göndermek istemeyiz," dedi kraliçe. "Sadece yetenekli bir askeri stratejist ve komutan olmakla kalmaz, aynı zamanda bize sağladığı her türlü kozu da kaybederiz."

"Babası hakkında söylediklerini duydun," dedi Lyss. "Onun-"

"Ne dediğini biliyorum. Matelon Senior hakkında bildiklerime göre, kaptan haklı olabilir. Ama bazen, para masada olduğunda, farklı bir seçim yaparız."

Para masadayken mi? Bu da ne demek oluyor? Lyss'in öfkesi alevlendi. "Anlaşmayı reddederlerse ne olacak?" dedi. "Kafasını kesip bir kutu içinde babasına mı göndereceğiz?"

Bu şok edici bir sessizlikle karşılandı.

"Hayır, Alyssa, yapmayız," dedi annesi, sesi onaylamaz bir tonda. "Onu bir zindana da atmayız. Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi. Rütbesine uygun, rahat bir yerde tutulacak. Ne de olsa o bir savaş esiri."

"Ya planına uymazsa?" Lyss, Julianna'dan annesine bakarak konuştu. "Ya kaçmaya çalışırsa?" Etraflarını işaret etti. "Burası asla bir hapisane olarak tasarlanmadı. Tam sınırda ve pek güvenli değil."

"Bunu biliyoruz," dedi annesi. "Bu yüzden onu daha güvenli bir yere taşıyacağız." Durakladı. "Onu Chalk Cliffs'e götürmeni istiyorum."

Lyss'in zihni zaten seyahat planları ve taktiksel konuşma arasında bölünmüş bir halde koşturuyordu. Şimdi durma noktasına gelmişti. "Matelon mu? Onu neden yanımda götüreyim ki?"

"Onu Delphi'den çıkarıp Fells'e götürmek istiyorum. Sizin de belirttiğiniz gibi, burası o kadar da güvenli bir yer değil. Chalk Cliffs'de uygun bir kale var."

Kendi ayağıma kurşun sıktım, diye düşündü Lyss. Matelon'u oyunun bir parçası olarak kullanan hiçbir plandan hoşlanmıyordu ve şimdi bu planın ilerlemesine yardımcı olacaktı. Ayrıca, ihtiyacı olan son şey sahile kadar bir mahkûma bebek bakıcılığı yapmaktı.

Julianna'nın Matelon'a hapishaneye kadar eşlik etmesine izin verin, eğer plana çok hevesliyse.

Lyss, "Bu iyi bir fikir değil," dedi.
Bu berbat bir fikir ve aptalca bir fikir. "Neden olmasın?"

"Eline geçen ilk fırsatta kaçmaya çalışacak ve biz seyahat ederken bunu engellemek daha da zor olacak. Arden'e dönmek ve ailesiyle neler olduğunu görmek için yanıp tutuşacak."

Annesi ensesini ovuşturdu. "Bunun için onu suçlayamayız."

"Kaçmaya çalışırsa onu vuracak mıyız?" Lyss'in sesi yükseliyordu ve hem kuzeni hem de annesi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Kraliçe, "Bunun olmayacağından emin olmalısınız," dedi.

Lyss'in kendisi de biraz şaşkındı. Neden Matelon'u bu kadar güçlü bir şekilde savunuyordu? Ona tam olarak ne yapılmasını istiyordu? En başta onun hayatını bağışlayan kendisi olduğu için bir sahiplenme duygusuna mı kapılmıştı?

Bu onu gerçekten sevmeye başladığınız anlamına mı geliyor? Hayır. Sadece adil bir anlaşma yaptığından emin olmaya çalışıyorsun.

Lyss, Arden'in işlerine karışma ya da Matelon'u bilgi toplamak veya kendi işlerini yapmak için kullanma fikrinden hiç hoşlanmıyordu.

davası. Geçmişteki güney taktiklerine çok fazla benziyordu. Bizi onlardan farklı kılan nedir?

Kraliçe öne doğru eğildi. "Onu kazanmaya çalış, Alyssa. Bana öyle geliyor ki pek çok ortak noktanız var. Hepimizin cadı ve iblis olmadığını anladığında, eve döndüğünde bizim için bir elçi olacağını umuyorum." "Eğer eve giderse," dedi Lyss. "Eğer onu rehin alacaksanız, bana öyle geliyor ki onu rehin almanız daha iyi olur.

Fellsmarch'a, daha güçlü bir kalenin olduğu yere."

Julianna, "Eğerthane'lerle bir anlaşma yaparsak, onu babasına gemiyle geri göndermek daha kolay olur," dedi. "Onu Arden üzerinden karayoluyla göndermek çok riskli."

Matelon bir asker, diye düşündü Lyss. İyi bir asker. Yanlış bir şey yapmadı. Onu rahat bırakın.

"Bunun senin için iyi olmadığını biliyorum Alyssa," dedi kraliçe kurt yüzüğünü çevirerek, "ama riskler çok yüksek. Bu bir savaş ve her savaş alanında mücadele etmek zorundayız. Bildiğiniz gibi, mücadele ediyoruz. Delphi'yi ele geçirmeniz ve Montaigne'in ölümü uzun zamandır aldığımız ilk iyi haberler. Arden'de kartlarımızı doğru oynarsak, bu kanlı savaşı sona erdirebilir ve hayatımda ilk kez güneyde bir müttefike sahip olabiliriz. Hatta diğer krallıklar üzerindeki nüfuzumuzu bile yeniden kazanabiliriz. Kaybeden ata destek olursak, bunun bedelini yıllarca ödeyebiliriz." Durakladı ve Lyss bir şey söylemeyince ekledi: "Bu bir pazarlık değil. Bunlar benim şartlarım. Aksi takdirde burada kalabilir ya da benimle Fellsmarch'a dönebilirsin."

Lyss onun gözlerinin içine bakarak, "Eğer seçeneklerim bunlarsa, şartlarınızı kabul ediyorum," dedi.

"Güzel. Şimdi," dedi kraliçe kadehini kaldırarak, "çok uzun zamandır görülen en parlak kış gündönümüne kadeh kaldırmak istiyorum. Güneş yeniden doğdu, Yaratıcı'ya şükürler olsun. Gündönümü lanetimiz nihayet kırılmış olabilir."

Hepsi kana kana içti ve Byrne biraz daha doldurdu. Ama Lyss kaderin onları dinlediğinden endişelenmeden edemiyordu. Ve kendi planlarını yapıyorlardı.

TEBEŞİR KAYALIKLARINA GIDEN YOLDA

Fells Kraliçesi'nin gelişinden sadece bir gün sonra Hal, Bernard ve Littlefield'la ateşin başında kemik çitleme oynuyordu. Havanın kötü olduğu öğleden sonraları, ki bu neredeyse her zaman oluyordu, düzenli bir oyun kurmuşlardı.

Bernard, Ardenine garnizonundan sağ kurtulanlardan biriydi. Littlefield Fellsian filolarından birine komuta ediyor ve doğrudan Yüzbaşı Gray'e rapor veriyordu. Diğerleri de müsait oldukça yerlerini alıyorlardı. Hal mümkün olduğunca çok kuzeyliyle tanışmaya özen gösteriyordu. Edinebileceği tüm dostları kullanabileceğini düşünmüştü.

Yüzbaşı Gray nizamiye kapısında kaşlarını çatmış bir halde belirdi. "Matelon. Eşyalarını topla ve sabah erkenden yola çıkmaya hazır ol."

Toplanacak fazla bir şey yoktu. Sadece sırtındaki giysiler, soğuk hava giysileri ve iki parça küçük giysisi vardı.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu. "Öğreneceksin."

Gray arkasını dönmek üzereyken Matelon "Hanımefendi?" diye sordu. Kadın geri döndüğünde, "Adamlarıma da hazırlanmalarını söyleyeyim mi?" dedi.

"Hayır," dedi. "Sadece sen." Ve gitti.

Hal arkadaşlarına döndü. "Aranızda bunun ne hakkında olduğunu bilen var mı?" Bunu esas olarak Littlefield'a yöneltmişti, ne de olsa Kaptan Gray'in doğrudan raporuydu.

Littlefield başını salladı. "Ne bulabileceğime bakacağım."

O akşam Littlefield Hal'i talim alanında buldu. "Her şey çok gizli ama Yüzbaşı Barnes'ın filolarından birinin de yarın yola çıkacağını duydum." Omuz silkti. "Sana bu kadarını söylemekte bir sakınca görmedim."

Bu iyi haber miydi yoksa kötü haber mi?

"Teşekkür ederim Littlefield," dedi hafifçe. "Minnettarım. Ve eğer seni bir daha görmezsem, bana olan beş kron borcunu affedeceğim."

"Ve bana olan on yedi kron borcunu da unutacağım," dedi Littlefield. Ciddileşerek Hal'ın elini sıktı. "Sana iyi şanslar, Matelon."

Littlefield gittikten sonra Hal parmaklıklara yaslanıp düşünmeye başladı. Komutasından geriye kalanlardan ayrı kalma fikri hoşuna gitmemişti. Onları başlarına gelebilecek her türlü kötülüğe karşı koruyabileceği gibi bir hayali yoktu ama en azından onların savunucusu olarak orada olacaktı. Yerleşkeden kaçış planını ertelemesinin nedenlerinden biri de buydu. Ve artık çok geç olabilirdi.

Plan her neyse, Kaptan Gray bundan memnun görünmüyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Bu, kraliçe ve ekibinin onu korumak için Fellsmarch'a kadar eşlik edeceği anlamına mı geliyordu? Kaptan Gray de eşlik edecek miydi? Kendini onun da geleceğini umarken buldu. Birlikte geçirdikleri zaman içinde onun bir cadı olmadığına, sadece kendisi gibi bir asker olduğuna ikna olmuştu. Bir anlayışa, karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkiye varmışlardı. Çok şey öğrenmişti ve onun da kendisine öğretecek daha çok şeyi olduğunu fark etmişti. Onun da bir şeyler öğreniyor olmasını umuyordu.

Onu büyüledi, ona meydan okudu, bazen öfkелendirdi ama asla sıkıcı olmadı.

Aklını kaybetme, Matelon. Onun seni görevinden alıkoymasına izin verme.

Onu nereye götürdüklerinin bir önemi yoktu. Onun kendi planları vardı.

Ertesi sabah şafak sökmeden önce Delphian ordu karargâhından ayrılan grupta Yüzbaşı Gray'in de olduğu ortaya çıktı. Hal'i dehşete düşüren Teğmen Bosley de oradaydı. Littlefield'in sözünü ettiği Highlander birliğinin komutanı olduğu anlaşıyordu. Ayrıca, Hal'i gözlemekle görevlendirilmiş gibi görünen bir grup mavikuşak da vardı. Beyaz yün pelerinlerinin altından renklerinin görüldüğünü gördü.

Hal'in bineği, onu esir alanların tercih ettiği tüylü dağ midillilerinden biriydi ve bu da kuzeye doğru gittiklerinin bir başka işaretiydi. Levazım subayının kendisine verdiği kalın yün pelerin, çadır ve yatak için minnettardı. Kendi başına yola çıktığında bunlar çok işine yarayacaktı.

Bosley'nin getirdiği prangalar için daha az minnettardı. "Nedir bu?" Hal mutsuz bir şekilde onlara bakarak şöyle dedi. Bu işleri zorlaştırır.

Bosley sırtarak, "Kaptanın emri," dedi. "Bileklerini bana ver, düz topraklı."

Hal onları Bosley'e doğru itti. "Kışın dağlara kaçmaya çalışacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun gerçekten?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil," dedi Bosley. "Önemli olan Kaptan Gray'in ne düşündüğü."

Bosley sanki gizli bir şakaymış gibi hep "Kaptan Gray" derdi. Bu da ne, diye düşündü Hal. Sevgilisi için bu kadar resmi bir terim kullanmanın eğlenceli olduğunu mu düşünüyor? Acaba yalnız kaldıklarında ona ne diyor?

Seni , Matelon.

En azından küçük midilliye binmek Hal için kolaydı, elleri bağlı olsa bile, ama onun üstünde otururken kendini biraz aptal gibi hissediyordu.

Hal'in beklediği gibi, sırtlarını Arden'e verip dağlara doğru at sürdüler. Görev odasındaki bir çekmecedен aldığı haritayı inceledikten sonra, iki klan kampından geçerek kuzeye, Fellsmarch'ın başkentine giden ana yoldan gidebileceklerini tahmin etmişti. Bunun yerine, bir patikadan gittiler.

kuzeye ve doğuya doğru giden bir av izinden biraz daha fazlasıydı.

Bazı yerlerde kar o kadar yükseklerle sürüklenmişti ki, bir at ve binicisi yanlış bir adım attığında tamamen kaybolabilirdi. Yolculuk ettikleri arazinin büyük bir kısmı yol ya da patikadan tamamen yoksun görünüyordu. Geri dönüş yolunu bulma yeteneğini sorgulamaya başlamıştı. Eğer kaçmayı planlıyorsa, bunu daha sonra yapmaktansa daha erken yapmak daha mantıklıydı, böylece kaybolma şansı daha az olacak ve güneye dönerken kat etmesi gereken mesafe daha az olacaktı.

Tırmandıkça Hal bu tüylü, tıknaz midillilerin değerini anlamaya başladı. Güçlü ve emin adımlarla yürüyorlardı, bu buzlu arazide kayacak ve kırılacak narin uzun bacakları yoktu. İnanılmaz bir dayanıklılıkları vardı, gün boyu süren yokuş yukarı tırmanıştan etkilenmemiş gibi görünüyorlardı.

Belki de imparatorluğun at soylarına bir midilli soyu katmalıydı. Gerçi subay arkadaşlarından herhangi birini bir midilliye binmeye ikna etmek zor bir iş olurdu.

Gün boyunca Gray'le konuşmayı ve ondan daha fazla bilgi alıp alamayacağını görmeyi ummuştu ama buna hiç fırsatı olmamıştı. Patika o kadar dardı ki yukarı ve aşağı doğru çok az hareket vardı. Adamın etrafı mavi ceketlilerle çevriliyken, kadın Highlander'larla birlikte arkadan geliyor olmalıydı. Bosley ile birlikte. Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı ama botundaki bir çapak gibi orada kaldı.

Geceyi geçirmek için rüzgârdan biraz korunaklı olan büyük bir kaya oluşumunun rüzgâr almayan tarafında durdular. Hal atından iner inmez Bosley geldi ve atıyla ilgilenebilmek için ellerindeki zincirleri çıkardı. "Uslu dursan iyi olur," dedi teğmen, elini kılıcının kabzasına dayayıp ona sırtarak.

Kaçmamı umuyor, diye düşündü Hal. Bu da temiz bir şekilde kaçmam gerektiği anlamına geliyor.

Mavi ceketli dadıları için kamp yerini seçti, çevreyi iyice sardılar, sonra da çadırlarını etrafına kurdular.

Hal metodik bir şekilde kurdu ve yatağını istediği gibi düzenledi. Bosley'nin yakınlarda büyük, oldukça özenli bir çadır kurduğunu gördü -Kaptan Gray'in çadırı mıydı?

Hal'in hayal kırıklığına uğramasına rağmen, eskortları tüm atları bir araya topladı ve üzerlerine bir nöbetçi dikti. Hal, sert ekmek ve peynirden oluşan akşam yemeğini mavzerlerle çevrili olarak yedi.

-Hiçbiriyle daha önce tanışmamıştı. Bir konuşma başlatmaya çalıştığında, söyleyecek çok az şeyleri vardı. Cadı kraliçe, ödülünün elinden kayıp gitmesini hiç şansa bırakmıyordu.

İskoçyalılar diğer birkaç kamp ateşinin etrafında toplanmışlardı ve Gray de onlarla birlikteydi. Onların konuşmalarını, gülüşmelerini ve erkeklerin -ve görünüşe göre kadınların- ateşin etrafında yaptıkları gibi gösteriş yapmalarını duyabiliyordu. Arada sırada Bosley'nin sesini diğerlerinin üzerinde duyuyordu. Bu onun ruh halini iyileştirmiyordu.

Sanki Gray ondan kaçıyormuş gibiydi.

Neyim var benim? Hal huysuzca düşündü. Ben yayla kraliçesinin tutsağım. Gray'in benden kaçmak, benimle vakit geçirmek ya da beni düşünmek için hiçbir nedeni yok.

Kendine engel olamadı. Daha önce tanıştığı hiçbir kadına . On bir yaşından beri babasının asker olduğu ve yüzbaşının acımasızca belirttiği gibi Ardenine ordusunda hiç kadın olmadığı için, ailesi dışında kadınlarla fazla zaman geçirmemişti.

Kış sosyal sezonu boyunca, davet partilere itaatkâr bir şekilde katıldı ve kendisiyle eşleşen kızlarla dans etti ve istekli olanları öptü. Dans etmekten ve öpüşmekten yeterince hoşlanıyordu ama iş onlarla konuşmaya geldiğinde söyleyecek çok az şeyi vardı. Onunla aynı şeylerle ilgilenmiyorlardı ve nezaket izin verir vermez kendini bیلardo ya da kâğıt odasına kaçarken buluyordu. Tıpkı ondan önceki babası gibi.

Kur yapma konusunda hiç endişelenmemiştir, çünkü final maçında zaten çok az söz hakkı olacağını biliyordu. Bunu aile, siyaset, çeyizler ve holdingler belirleyecekti. Böyle bir şey olduğunda, bunu başaracaktı.

Size verilen iş hoşunuza gitmese bile, bir Matelon o işin yapıldığını görecektir.

Gray farklıydı. Neredeyse hiçbir konuda hemfikir olmasalar da onunla aynı şeylere ilgi duyuyordu. Herhangi bir noktayı tartışır, hiçbir uzlaşmaya, hatta aynı fikirde olmamak için bir anlaşmaya bile izin vermezdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, başka biriyle havadan sudan konuşmaktansa Gray ile tartışmayı tercih ederdi.

Tanıdığı diğer kadınlardan daha çok erkeğe benzediği için mi ona çekilmişti? Kendi türüyle daha rahat olduğu için mi?

Hayır. Onu her türlü şekilde rahatsız ediyordu.

Hal, hiçbir yere gitmeyeceğini, en azından bu gece gitmeyeceğini anlayarak çadırına girdi.

Gecenin bir vakti, yakınlardan gelen yüksek seslere, bir tür tartışmaya uyandı. Çadırının kapağını kaldırarak dışarı baktı ve Bosley'nin daha önce kurduğu iki çadırın önünde duran Gray ve Bosley olduğunu gördü. Gray, Bosley'nin yüzüne bakıyor ve ellerini şekilde savuruyordu. Bosley onu savuşturmak istercesine iki elini de havaya kaldırmış, hızlı ve ikna edici bir şekilde konuşuyordu. Hal'in bildiği bir sonraki şey, Gray'in Bosley'nin burnunun dibinde bir hançer salladığı oldu.

Bununla birlikte, döndü ve daha küçük olan çadıra doğru süründü. Bosley elleri yumruk olmuş bir halde çadıra bakıyordu. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra sürünerek büyük çadıra girdi.

Aşıkların kavgası mı? Bu seni ilgilendirmez, Matelon. Yine de gülümseyerek uyumaya gitti.

ÇÖPLÜKLERDE

İki gün sonra hâlâ kuzeydoğu yönünde ilerliyorlardı ve Hal hâlâ harekete geçmemişti. Hava yeterince açık olduğunda, sağındaki Harlot'un devasa zirvesini görebiliyordu, bu yüzden doğruya doğru epey yol aldıklarını biliyordu. Gün ortasına doğru geniş, düz bir vadiye girdiler ve Hal, yaz sonunda Kaptan Gray'in ellerinde aşağılandığı yer olan Queen Court'un batı ucunda olduklarını fark etti.

İyi tarafından bak, Halston. En azından bu şekilde, hedefi olan vadiyi görebilecekti. Daha önceki ziyaretinde o kadar uzağa gidememişti.

Dağlarla çevrili olmalarına ve tarlaların karla kaplı olmasına rağmen, verimli vadi, çiftlik evleri ve çitleriyle Hal'e evini hatırlatıyordu. Burada ve orada, buhar bulutları, yaylaların sıcak kanının ince bir kaya ve toprak kabuğunu kırdığı yeri işaret ediyordu. Geçitten geçebilseydik yakıp yok etmemiz gereken şey buydu, diye düşündü. Şimdi, geçmediğimize memnunum.

Ne yazık ki, Bosley'i Kaptan Gray'den çok daha fazla görüyordu. Her gün ata binmeden önce Bosley onun ellerini zincirliyor, acele etmiyor, anın tadını çıkarıyordu. Her gece durduklarında Bosley bağları çözüyor, onunla alay ediyor, kaçmaya çalışması için cesaretlendiriyordu. Hal, Bosley'nin sırtışı kaybolana kadar zinciri boynuna doladığını hayal etti. Ve sonra kaçmayı.

Yüzbaşı Gray onda ne bulmuş olabilirdi ki? Bosley'nin konuşması ve tavırları onun soylu biri olduğunu gösteriyordu. Ama Gray ona servet sahibi bir asker, para için evlenecek biri gibi gelmemiştir.

Bunu nereden biliyorsun? Onun hakkında gerçekten ne biliyorsun ki? Nerede doğdu? Asker olmak istediğini hep biliyor muydu? Sahada olmadığı zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırdı? Tütsülenmiş salyangozlara olan nefretini paylaşıyor mu?

Bu seni ilgilendirmez, Matelon. Bu onun yeni sloganı olmaya başlamıştı. Gitmesi gerekiyordu, hem de hemen.

Gece için Kraliçe Sarayı'nın yanında kamp kurdular. Hal, savunma ve saldırıyla ilgili kale mimarisinden her zaman etkilenmişti. Kış karanlığı çökmeden önce kalenin dış çevresini dolaşarak güçlü ve zayıf yönlerini değerlendirdi.

Muhafızları onu takip etme zahmetine bile girmediler. Atı olmadan, etrafı dağlarla çevriliyken fazla uzaklaşamazdı.

Bu kalede kuzey kaleleriyle özdeşleşen kalın taş kaplama Hal yoktu. Yeni inşa olsa bile, bunu kırmak zor olmazdı.

Şimdi, eğer bu kaleyi ele geçirirse, onu nasıl savunacaktı? Hal, yukarı tırmanmak yerine eski kapının kalıntılarından girerek yıkılmakta olan duvarı onurlandırdı.

Duvarın içindeki binalardan da geriye pek bir şey kalmamıştı. Görünüşe göre orijinal yapı büyük ölçüde ahşaptan inşa edilmişti ve yüzyıllar süren zorlu hava koşulları onu toprağa geri döndürmüştü. Sonuç olarak buraya bir "kale" demek cömertlik olurdu. Bu ona daha çok Arden'in yumuşak güneyindeki malikâneleri ve av köşklerini hatırlatıyordu, güç için değil güzellik için inşa edilmişlerdi.

Hal durmuş, elleri kalçalarında, üzerinde çalışıyordu. Burayı savunmanın en iyi yolu, düşmanın ilk etapta surlara ulaşmasını engellemektir. Etraftaki ağaçları temizleyecek, sonra da köşelere okçuları yerleştirecekti-

"Bir hendek kazardım," dedi birisi, "ve içini suköpekleriyle doldururdum."

Hal etrafında döndü, orada olmayan bir kılıcı el yordamıyla arıyordu. Gray'di. Duvardaki bir nişin içine tünemiş, bir dizini bükmüş, diğer bacağını uzatmış, kucağında bir eskiz defteri vardı.

"Bu bir başlangıç olur," dedi. "Ama bu onları uzun süre dışarıda tutmaz."

"En azından bazılarının yendiğini görürdüm," dedi Gray, sert gülümsemesini sergileyerek.

"Bu beni şaşırtıyor," dedi Hal, gevşek bir taş alıp kesik duvarın üzerine fırlatarak. "Burayı nasıl savunmayı düşünmüşler ki?"

"Hiçbir zaman savunulması gerekmedi. Bu farklı bir zamandan kalma bir kalıntı. Bir zamanlar Yedi Diyar'dan gelen temsilcilerin konsey eviydi. Gri Kurt kraliçesi onları yılda bir kez, yaz gündönümünde burada toplardı. Tüm vadi, farklı diyarlardan gelen sancakların dalgalandığı pavyonlarla kaplanırdı. İnsanların tören kıyafetlerini giydiği devasa bir panayır gibiydi. Turnuvalar düzenlenirdi. . . ." Sesi kesildi.

Hal dürüstçe, "Bunu hiç duymadım, hanımefendi," dedi. Arden ve Fells'in ortak bir geçmişe sahip olduğu bir zamanı hayal etmek zordu. "Bu çok uzun zaman önce olmuş olmalı."

"Öyleydi. Büyücü Savaşları'ndan önce. Kırılmadan önce. Yeni Kraliçeler Dönemi'nden önce. Eminim imparatorluktaki akademisyenler bu tarihi küçümsemekten hoşlanıyordur. Gerard'ın bunu bildiğine bahse girerim. Bu yüzden seni bu yaz buraya onu yok etmen için gönderdi."

Elini taşların üzerinde gezdirerek hüznle şöyle dedi: "Eski el yazmalarına göre içerisi ormanlık bir katedral gibiymiş. Yaz ortasında güneş hiçbir zaman ufkun altına inmezmiş, bu yüzden bütün gece alacakaranlıkta dans ederlermiş."

"Geçmişini biliyorsun," dedi Hal.

Gray, "Yayla klanları eski hikayeleri hatırlamanın önemli olduğunu söylüyor," dedi. "Bir hikayeyi unuttuğunuz anda, tekrar karşınıza çıkar ve onu yeniden yaşamak zorunda kalırsınız."

Gray belli ki memleketinin geçmişteki ihtişamıyla gurur duyuyordu. Hal, Arden'ın düşüşündeki rolü nedeniyle kendini biraz suçlu hissediyordu.

İmparatorluklar gelir ve gider, diye düşündü. Hanedanlar yükselir ve düşer. Dünya böyle yaratılmış. Bu kimsenin suçu değil.

Babası kuzeye karşı bitmek bilmeyen savaşın, Kral Gerard'ın cadı kraliçeye karşı duyduğu kişisel kinden kaynaklandığını söylemişti. Yüzbaşı Gray, Kraliçe Raisa'nın Gerard'ın evlilik teklifini reddetmesi yüzünden olduğunu iddia etmişti.

Buna değmez, diye düşündü. Gördüğü kadarıyla, burada daha fazla can ve hazine harcamayı haklı çıkaracak hiçbir şey yoktu. Kuzeyi rahat bırakmalı ve elimizdeki bölgeyi birleştirip yönetmeliyiz. Bırakalım soylular çiftlikleriyle ilgilensin ve geçim kaynaklarını yeniden inşa etsinler. Kuzeyle ticareti yeniden kurarsak, kuzeyde ve güneyde herkes refaha kavuşur.

Bu fikir değişikliğinin gardiyanına fena halde aşık olmasından kaynaklanmadığını umuyordu.

Kendisine bunun sadece onun komuta konusundaki doğal yeteneğinin bir takdiri olduğunu söylemeye çalıştı. Belli ki askerlerinin saygısını kazanmış ve onlara iyi sağlamıştı. Daha da iyisi, politikaya ve sosyal inceliklere ondan daha az ilgi duyuyor gibi görünüyordu. Onun antrenman sahasında hiç acımamasını, her maça sanki bir ölüm kalım mücadelesiymiş gibi büyük bir kararlılıkla çıkmasını seviyordu.

Onun başını geriye atıp gözlerinden yaşlar süzülene kadar gülmesini seviyordu. Bosley'nin izini sürmesini ve ona gerçek bir askerden daha az bir şeymiş gibi davrandığında onunla yüzleşmesini.

Uzun bacaklarına ve sıkı kaslarına bayılıyordu.

Hayır.

O bir düşman askeri, diye kendi kendine bininci kez tekrarlardı. Ondan etkilenmiş olabilirdi ama

Belki bir idman partneri olması dışında onunla ilgilenmiyordu. Kaba, ani ve zaman zaman açıkça düşmancaydı. Bir konuşma yapıyorlardı ve iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı ve sonra sanki aniden onun kim olduğunu hatırladı ve bu yumuşamanın sonu oldu.

Hal başını kaldırdığında Gray'in ona baktığını gördü, elleri dizlerinin üzerindeydi ve her işe gösterdiği yoğunlukla onu inceliyordu. Çok uzun süre sessiz kaldığını fark etti.

"Ne çiziyorsun?" dedi, konuyu değiştirmeye hevesliydi. Onunla her zaman konuyu değiştirme ihtiyacı duyuyordu.

Eskiz defterini ona uzattı. Adam defteri aldı ve kadının çizdiklerini inceledi. Kabataslak bir çizim olduğu belliydi ama yapısal detaylar inanılmazdı. Harabeleri olduğu gibi resmetmiş, ancak binanın bir zamanlar olduğu halinin hayalet gibi bir görüntüsünü yaratmak için onları dumanlı çizgilerle genişletmişti.

"Sen Ben . . . Sanatçı olduğunuzu hiç bilmiyordum," dedi Hal.

"Bu kadar şaşırmış görünmenize gerek yok Kaptan," dedi. "Hem sen nereden bileceksin ki? Bugünlerde sanat için pek vaktim yok. Sanırım mirasım kanla yazılacak, yağlıboya ve suluboyayla değil."

"Bu savaş sonsuza dek sürmeyecek," dedi Hal.

"Asıl soru barıştan sağ çıkıp çıkamayacağım." Ona bir bakış attı. "Belki de önemli olan anı yaşamaktır. Nasıl olsa geleceği kontrol edemeyiz."

Bir yıl önce aynı olmayabilirdi. Bir adam çok çalışır, kurallara göre oynar ve sözünü tutarsa, kendisi için iyi bir hayat kurabileceğine inanarak yetiştirilmişti. Onu buraya getiren de bu tür bir düşünceydi.

Arden'in her zaman yetenekli memurlara ihtiyacı vardır, diye düşündü. Her konudan yetenekli kişileri işe alırlardı. Gray'in kendini vatanına adadığı açıktı ama pratik bir tipe benziyordu. Belki savaş bittikten sonra bir şeyler söyleyebilirdi.

ve ona bir yerde bir komuta bul, belki aşığı alemlerde.

Gray çizim malzemelerini toplayıp çantasına yerleştirmeye başladı. "Düşünmek için çok zaman harcıyorsunuz, Kaptan Matelon," dedi. "Bu bir güneyli için alışılmadık bir durum."

"Çalışmayı bırakma," dedi Hal. "Seni bölmek istememiştim. Ben gideyim ve sizi yalnız bırakayım."

"Zaten artık görmek için çok karanlık oluyor." Gray duvardaki koltuğundan çevik bir sıçrayışla indi ve çantasını ayaklarının dibine bıraktı. Adamın yanındaki duvara yaslandı, omzu adamın omzuna değiyordu ve geri dönmek için acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Rüzgâr duvarların tepelerinden kar girdapları gönderirken, Hal birdenbire günün son saatinde eski konsey evinin yıkıntıları arasında ne kadar yalnız olduklarının farkına vardı. Kamp alanından gelen belli belirsiz sesleri hâlâ duyabiliyor olsa da, sanki milyonlarca mil uzaktaymış gibi hissediyordu. Ne yapacağını düşünerek bocaladı.

Gerçek şu ki, bu kuzeyli kızı öpmek ve oradan devam etmek istiyordu. Onu tanıdığı tüm kadınlardan daha çok . Delphi'de başlamıştı ve daha da kötüleşmişti. Aynı zamanda, yetiştirilme tarzının her unsuru, vücudundaki her mantıklı kemik bunun büyük bir hata olacağını söylüyordu. Muhtemelen hayatının hatası.

Bu ona göre değildi, hiç de ona göre değildi. Belki dağ havasından ya da etrafındaki büyülerden kaynaklanıyordu ama onursuz, affedilmez ya da intihara meyilli bir şey yapmadan ya da söylemeden önce buradan gitmesi gerekiyordu.

Kaptan Gray'in onu neden bu kadar etkilediğini söyleyemiyordu. Güçlü ve iyi yapılı rağmen, sarayda tanıştığı kadınlarla kıyaslandığında çok da güzel sayılmazdı. Yine de birlikte olduklarında, diğer her şeyi aklından çıkarıyordu.

"Matelon?"

Adam başını kaldırdı ve kadın kehribar rengi gözleriyle onu inceliyordu. Onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu biliyor muydu? Adam

tüm tanrılara dua etti ama . "Beni öpmek ister misin?"

Bu bir sürpriz oldu - daha çok bir tuzak, gerçekten -Hal'in bir tepki organize etmesi biraz zaman aldı. Kanın beynini terk edip başka bölgelere da yardımcı olmamıştı.

Bu hileli bir soru muydu? Verebileceği en iyi yanıt boşuk bir "Neden soruyorsun?" oldu.

Nefes nefese kaldı. "Çünkü dudaklarıma bakıp duruyorsun."

Hal'in yanakları yandı. "Oh. Ah. Öyle bir izlenim veriysem özür dilerim-"

"O zaman yanılmış mıyım?"

Hal yalan söylemek için ağzını açtı, sonra durdu ve başını salladı. "Hayır. Yanılmıyorsun."

"Ah." Tanıdığı diğer kızlar kızarıp bozarabilirdi ama Gray öyle değildi. Onun yerine kendisine yumruk atmasını, gülmesini ya da ne kadar aptal ve kibirli olduğunu söylemesini bekledi.

Onun yerine, "Peki o zaman. Devam et, benim için sakıncası yok." "Sen sakıncası yok mu?" Bu tamamen Hal'in dışındaydı.

kuşkusuz sınırlı kur deneyimim var.

"Hayır, benim için sorun değil," dedi omuz silkerek. "Oh. Peki, istiyor musun?"

"Unut gitsin," diye homurdandı, yanaklarını pembe lekeler kaplamıştı. "Hadi geri yürüyelim. Bir at için daha az zaman harcadım."

Hal'in babası her zaman iyi bir askerin değişen savaş alanına uyum sağladığını söylerdi.

"Bekle."

Kadın arkasını döndüğünde, eldivenli elleriyle çenesini kavradı ve onu öptü. Dudakları sıcak, sert ve mükemmeldi. Cesaretlenen adam kollarını ona doladı ve öpücüğü uzatarak onu kendine çekti. Neredeyse eşit boydaydılar ve ince bir şeyin iki yarısı gibi birbirlerine uyuyorlardı. Birkaç kat kalın giysinin arasından bile göğüslerinin kendisine nasıl baskı yaptığını fark etti.

tamamen kaslı olduğunu düşündü ve beline doğru kıvrılma şeklini. Temiz hava, ter, metal ve at gibi mükemmel kokuyordu.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, bir an onu inceledi, sonra yüzünü sıcak ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü, uzun ve derin, kalpleri aralarında çarpıyordu.

Hal bir tür hırıltıyla onu duvara yapıştırdı ve kendi öpücüğüyle daha uzun, daha derin bir öpücükle karşılık verdi. Ve sonra onları bir tür delilik aldı, bir öpüşme çılgınlığı, onları ayıran soğuk hava kıyafetlerinin katmanları ile ilgili ani bir hayal kırıklığı.

Hal acemi sayılmazdı ama bu işte usta olduğu da söylenemezdi. Ne de olsa kadın erkek kıyafetleri giydiği için daha iyi bir iş çıkarması gerekirdi. Sonunda gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve ellerini altına soktu. Elleri nasır tutmuştu ve soğuk olmalıydı ama kız aldırıyor gibiydi. Bunun yerine duvardan aşağı kaydı, onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti, sonra üstüne yuvarlandı, böylece ona yaslandı, giysilerini kurcaladı, gömleğinin düğmelerini karıştırdı, içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Gömleğini yırtıp açtığında, düğmelerin kara düştüğünü duydu. Ve sonra kadın, ulaşabildiği her çıplak teni öpüyor ve ısıırıyordu. Hâlâ tamamen giyinik olmalarına rağmen, bir şekilde göbek göbeğe, ten tene temas ediyorlardı.

Yanında kılıf taşıyan bir adam olmadığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Ayrıca, kadının bunu isteyip istemediğini nasıl sorabilirdi ki?

"Kaptan Gray!" diye bağırdı biri, korkutucu bir şekilde yakında. "Neredesin?"

"Matelon!" diye bağırdı bir başkası.

Yaydan fırlayan oklar gibi birbirlerinden ayrıldılar. Gray'in yanakları kızarmış, saç örgüsü neredeyse dağılmıştı. Bunu bir düğme ilikleme, bağlama ve toparlama çılgınlığı izledi. Hal ceketini düğmesiz gömleğinin üzerine ilikledi.

tam da Bosley'in başını çektiği bir mavzer kalabalığı kapının köşesinde kaynarken.

"İşte buradasın!" Bosley'nin gözleri çemberin içindeki manzarayı taradı. Şimdiye kadar hava görmek için çok karanlıktı. Bu bir lütuftu, çünkü karla kaplanan noktayı daha az belirgin hale getiriyordu. Hal ayağını kardaki iki karanlık noktanın üzerine koydu. Düğmeler.

Bosley'nin bakışları Hal'in üzerinde kilitlendi. "Siz ikiniz karanlıkta burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Sesi ihanete uğramış bir sevgiliden çok, birinin öfkeli babası gibiydi.

Hal bu soruyu Kaptan Gray'in cevaplamasına izin vermenin daha iyi olacağına karar verdi. Cevap vermeyince Bosley Gray'e döndü. "Onunla burada yalnız kalmamalısın! Neyin var senin? Kraliçe seni böyle görseydi -" Bununla birlikte, sanki ileriye doğru bir yol bulamıyormuş gibi kendi kendine durdu.

Gray kulaklarına inanamıyormuş gibi yavaşça başını çevirdi. "Bana mı hitap ediyorsunuz, Teğmen?"

"Güvenlik için birilerinin sesini yükseltmesi gerekiyor," diyen Bosley, destek için mavi ceketlilere baktı ve hiçbir destek alamadı.

"Ve o kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaptan Gray sanki bu kısmı daha yeni anlıyormuş gibi başını eğdi. "Haddinizi aşıyorsunuz, Teğmen. Kraliyetin bir mahkûmunu nasıl ve nerede sorgulayacağım sizi ilgilendirmez."

Hal'in kuzeyli işkence taktikleri hakkında duyduğu onca korkunç hikâye arasında bu özel sorgulama tekniğinden hiç bahsedilmemişti.

"Sorgulama yaptığınıza inanmamızı mı bekliyorsunuz? onu?"

"Çadırına dönmen ve orada kalman dışında senden hiçbir beklentim yok Bosley. Oradayken, Subayların İyi Düzen Kuralları'nı çalışmanı öneririm. Emir komuta zinciriyle ilgili bölüme özellikle dikkat et." Elini sallayarak onu kovdu.

Bosley yumrukları sıkılı halde uzun bir süre donup kaldı. Sonra bir selam verdi ve sinsice uzaklaştı. Hal'in yanından geçerken öyle zehirli bir bakış fırlattı ki, Hal neredeyse Malthus işareti yapacaktı.

Bosley gideceğimiz yere varmadan önce beni öldürmek istiyor, diye düşündü Hal. Bu gerçekleşmeden önce gitmiş olmalıyım.

ÇAPRAZ AMAÇLARDA

Lyss çadırına sürünerek girdi, kalbi hâlâ çarpıyor, kanı hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Dudakları öpüşmekten hafifçe morarmış, teni Matelon'un dokunuşundan zımparalanmış ve hassaslaşmıştı. Arzu hâlâ içinde öyle sıcak yanıyordu ki onu asla söndüremeyecekmiş gibi görünüyordu.

Dışarı çıkıp karda yuvarlanmalı mıyım? Yardımı olur mu?

Zihni bir çatışma alanıydı: Muhafızlarının şaşkın ve endişeli yüzlerinin anısı, böyle şaşırmış olmaktan duyduğu utanç, bir savaş esirinden yararlanacak türden bir şakacı tarafından ele geçirilmiş olduğu hissi. Matelon'la daha önce hiç düşünmediği şeyler yapmak istiyordu.

Bu, Bosley'i bir uçurumdan aşağı itmek için duyulan yoğun bir arzuyla karışmıştı.

Annem bana Matelon'u kazanmamı söylediğinde, muhtemelen aklındaki bu değildi, diye düşündü Lyss. Ama Lyss'e imkânsız bir görev vermişti: Thaneling'i tutsak tutmak ama onunla arkadaş olmak.

Matelon ne düşünüyor olmalı? Bu, kuzeydeki kadınlar hakkında duyduğu her şeyi doğruluyor muydu? Yeterince hevesli görünüyordu ama belki de gitmek zorunda olduğunu hissetmişti. Bundan sonra olabilecekler hakkında endişeli miydi yoksa alaycı bir şekilde dört gözle mi bekliyordu?

Cevabı iki gün sonra Matelon kaçtığında geldi. Lyss öğlen için mola vermişti. Matelon işemeye gitti ve bir daha geri dönmedi. Midillisini kısa bir süre önce

Uzaktaydı ve bu yüzden fark edilmemesi biraz zaman aldı. Elleri hâlâ zincirliydi ama bu onu durdurmadı.

İzini bulmak o günün en iyi kısmını aldı. Zekiydi. İzlerini güneye doğru takip etmek yerine doğuya doğru devam etmiş, görünüşe göre Alyssa Tepesi'ni dolaşıp platoyu geçerek Spiritgate'e ulaşmayı planlamıştı. Ne de olsa bölgeyi biliyordu, sonbaharda Karn'ın ordusuyla o tarafa gelmişti. Ama karlı bir ovanın genişliğinde bir atlıyı fark etmek kolaydır. Onu yakaladıklarında, zapt etmek için dört asker gerekti ve tarafların hepsi yara bere içinde ve kanlar içinde kaldı. Sonunda sıkıştırıldığında Lyss, Bosley'nin onu öldüresiye dövmesini engellemek için bizzat müdahale etmek zorunda kaldı.

Şifacıların onunla işi bittiğinde, Lyss bu amaçla kurdukları derme çatma çadırda onu görmeye gitti. Bir sandığın üzerinde oturuyordu, kelepçeli elleri dizlerinin arasında sallanıyordu. Kırık kaburgalarını sarabilmek ve çok sayıdaki kesik ve çürüklerine ulaşabilmek için onu beline kadar soymuşlardı. Boynunda zincire asılı gümüş bir yüksük vardı.

-Bir asker için garip bir süs

Omuzlarını ve kollarını kaplayan kaslar, bugünün taze yaralarıyla örtüşen geçmiş savaşların kalıntılarıyla yazılıydı. Lyss parmaklarıyla bu geçmişin izini sürmeyi arzuluyordu, böylece altındaki adamı okuyabilecekti.

Yeterince zarar vermedin mi?

Matelon başını kaldırdı ve onu bakarken yakaladı. "Kılıç ustam, bir adamın taşıdığı yara izlerinin, birinin çok yaklaşmasına izin verdiğinin kanıtı olduğunu söylerdi."

"Haklıydı," dedi Lyss. "Ama biz kuzeyde böyle savaşırız, yakından." Durakladı ve adam cevap vermeyince, "Kaçmamalıydın," dedi.

"Gitmeme izin vermeliydin." kaçırdı.

"Bunu yapamam. Kraliçe bunu yapmamı yasakladı. Kraliçe senin kaçmanı engellemenin ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtti."

"Kraliçeniz bana ne yapmak niyetinde?"

"Bildiğini sanmıyorum. Bu babanla yeni kral arasında ne olacağına bağlı."

"Yani bu iş çözülene kadar hapiste mi kalacağım? Bu yıllar sürebilir."

"Bu savaş sonsuza dek sürmeyecek," dedi Matelon'un eski kalenin yıkıntıları arasındaki sözlerini yankılayarak. Durakladı ve sonra aceleyle, "Kaptan, geçen gece için özür dilerim," dedi.

Gözleri onunkilerle buluştu. Kendisini her zamankinden daha kötü hissetmesine neden olan kararlı, dürüst gözler. "Ben değilim."

"Bu asla olmamalıydı. Seni o duruma sokmak yanlıştı."

"Bu pozisyon sürdüğü sürece oldukça hoşuma gitti," dedi, gülümsemeden. Eğer sırtmış olsaydı, onu öldürmek zorunda kalırdı. "Harabelerde olanlar yüzünden kaçmadım. Aslında, beni kalmaya ikna edebilecek tek şey buydu."

"Aramızda neler olabileceği konusunda seni yanıltmamalıydım," dedi Lyss, kelimeler boğazında düğümlenip kalmıştı. Doğru olanı yapmak neden bu kadar zordu?

"Anahtarın anı yaşamak olduğunu söylememiş miydin?" Matelon söyledi.

"İnsanların aptalca davranışları için kullandıkları bahane bu."

"Ben sersem bir insan değilim," dedi Matelon ve bu düşünce o kadar gülünçtü ki Lyss, içinde büyük bir acı hissetmeseydi gülebilirdi. "Ama senin gibi biriyle hiç tanışmadım. O kadar çok ortak noktamız var ki, yine de bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldun. Bu ..." Ellerine baktı. "Acı verici ama devam etmek istiyorum. Öğretilebilirim ve sana mantıklı gelen her şekilde birlikte iyi olabileceğimizi düşünüyorum."

Matelon da şair değildi ama işini iyi yapıyordu. "Ve yine de kaçtın mı?"

"Evet," dedi. "Kaçtım. Ailem tehlikede. kardeşim daha 13 yaşında. Eğer kraliçenizin söylediği doğruysa,

Ardencourt'taki hapishanede. Onu gördüm." Yüzünde bir endişe maskesi vardı.

Lyss, "Hayatlarımız birbiriyle kesişiyor," dedi. "Bunun farkına varmamızın zamanı geldi. Ama umarım hâlâ arkadaş kalabiliriz." Bir kez olsun Matelon'a puan kazandırmaktan keyif almadı.

"Kuzeydeki arkadaşlarınıza böyle mi davranıyorsunuz?"

"Bu bir savaş," dedi Lyss. "Bizler askeriz. Keşke her şey farklı olabilseydi." İçindeki bu yeni acının kalbinin kırılması olup olmadığını merak etti.

Matelon onun iki elini de kavradı. "Bizler askeriz," dedi. "Bir tahtanın üzerindeki oyun taşları değiliz. Bizimle oynamalarına izin vermeyin. Bu şeye bir şans verin."

Lyss yavaşça çekip kurtuldu. "Yanılıyorsunuz Kaptan," dedi. "Hiç şansımız olmadı. Günün sonunda, biz sadece oyun parçalarıyız. Şimdiye kadar bunu bilmiyorsanız, yakında öğreneceksiniz."

Tebeşir Kayalıkları'na giden yolun geri kalanında Lyss, Matelon'un midillisini bir grup Kurt'un arasında çekilebileceği bir ipin üzerine koydu. Her gece Matelon'un bir ağaca zincirlenmesini emretti. Artık özel konuşmalar yapılmayacağına çoktan karar vermişti. Her zaman bir kitap kadar kolay okunur olmuştu ve ona herhangi bir cesaret vermek istemiyordu. Hayatı zaten yeterince karmaşıktı.

O zaman neden bu çaresiz kayıp duygusunu hissediyordu?

Ayrıca Bosley'e Matelon'la doğrudan temas kurmamasını emretti. O da bunu pek iyi karşılamadı.

"Temas yok da ne demek? Ben bu filonun komutanıyım ve bu nedenle-"

"Ve bu nedenle bana rapor vereceksin," dedi Lyss. "Tek pişmanlığım bu konuda daha önce harekete geçmemiş olmam."

"Bu onu bastırmak zorunda kaldığımız zamanla mı ilgili? Bana karşı bir tür şikâyetle mi bulundu? Eğer öyleyse, o-"

"Gözlerim var, Bosley. Kraliyetin bir tutsağı olarak Yüzbaşı Matelon, kraliçenin Gri Kurt muhafızlarının sorumluluğu altında.

Onbaşı Greenholt ile zaten konuştum ve ona bu yönde talimat verdim."

"Ama-"

"Ayrıca, burası ile Tebeşir Kayalıkları arasında tutsağımın başına bir şey gelirse - uçurumdan düşerse, uykusunda ölürse ya da gizemli bir şekilde ortadan kaybolursa - sizi suçlamalarla karşıya bırakacağım."

"Benden ne bekliyorsunuz-?" "İşiniz bitti, Teğmen. Şimdi gidin."

Yolculuğun geri kalanı boyunca Lyss kaptanın gözlerini üzerinde hissettiğini hayal etti. Ama muhtemelen Bosley'i sallıyordu. Eğer bu şekilde devam ederse, sonunda bir uçurumdan düşecekti.

Her şey bir araya geldiğinde, uzun yokuşu inip kuzey sahil şeridinin bembeyaz kayalıklarına ulaştığında ve ötesindeki kızgın gri Indio'yu gördüğünde rahatlamıştı. Sasha'yı, gerçekten konuşabileceği birini tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu.

Plan, Matelon'u kalede saklamak ve Julianna'nın güneydeki ajanları aracılığıyla babasıyla temas kurulup kurulamayacağını öğrenmek için haber göndermekti. Aksi takdirde, onu kurtarmak amacıyla şehre yapılacak olası saldırıları önlemek için varlığını gizli tutacaklardı. Bu diplomasiydi - dostane yüzler ve örtülü tehditlerin bir karışımı.

Lyss geçmişte Chalk Cliffs'i birkaç kez ziyaret etmişti. Kasaba bir zamanlar hareketli, müreffeh bir limandı ama şimdi buna inanmak zordu. Ardenine savaş gemilerinin ablukaları ve Kartacalı korsanların saldırıları ticareti durma noktasına getirmişti. Depolar boş duruyordu, çünkü gelen mallar yok denecek kadar azdı ve klan zanaatkârları ile vadi çiftçileri ticari malları için başka yollar bulmak kalmıştı. Ana cadde tavernalar ve genelevlerle kaplıydı ve başka pek bir şey yoktu.

Kale, okyanusa doğru uzanan bir uçurumun üzerine tünemişti. Üç taraftan çarpan dalgalar Lyss'in o çatı altında asla rahat uyuyamadığı anlamına geliyordu. Ancak

Deniz kıyısında olması ve denizden gelebilecek saldırılara karşı savunmasız olması nedeniyle, kraliyetteki herhangi bir yer kadar güvenli bir yerdi. Denizden gelebilecek tehdidi karşılamak için limana bakan kayalıkların tepelerine büyük toprak yerleştirilmişti.

Lyss, Matelon'un eline geçen ilk fırsatta tekrar kaçmaya çalışacağını biliyordu. Ailesinin durumu göz önüne alındığında onu suçlamıyordu ama annesiyle bu konuda tartıştıktan sonra bunun olmasına izin veremezdi.

Onu zindana atmak da istemiyordu. Nöbetçi subaya durumu açıkladığında, subay Ardenine kaptanının deniz tarafında izole edilmiş bir oda süitine yerleştirilmesini tavsiye etti.

"Eğer onu nezarete atmak istemiyorsanız, en iyi yer orası," dedi. "Kapının önüne bir grup polis koyarsanız hiçbir yere gidemez ve kimse de ona ulaşamaz."

Lyss ocakta ateş yakılmasını emretti, lambaları yağla doldurdu ve çeşitli kitaplar getirtti. Yatağın üzerine klan dokuması sıcak battaniyeler yığılmıştı. Yazı malzemelerinin bulunduğu bir masa ve özel yemek için küçük bir masa vardı. Fransız kapılar deniz manzaralı bir balkona açılıyordu.

Matelon'un yaldızlı bir kafeste tutulursa daha mutlu olacağını mı düşünüyorsun?

Ardenine'deki herhangi bir hapisanede, pelüş bile olsa, mutlu olabilir miydi?

Yoksa bunun sizi daha az suçlu hissettirmesi mi gerekiyor?

Lyss Matelon'a yeni kamarasını gösterdiğinde, Matelon kapının hemen önünde durdu ve etrafına iyice bir göz attı. Kraliçe Sarayı'nda yaptığının aynısını yapıyor, diye düşündü Lyss. Benim yapacağımın aynısını; savunmaları ve onları nasıl aşacaklarını araştırıyor. Güneyli kaçma girişiminden beri pek konuşmamıştı ama Lyss onun pes ettiği yanılışına kapılmamıştı.

Eşyalarının bulunduğu çantasını yere bırakarak odanın içinde biraz daha ilerledi. Kaçma girişiminden sonra harap olmuş çamur sırtlı üniforma ceketini vermek zorunda kalmıştı. Bunun yerine

Lyss ona Kraliçe Muhafızı mavisî ya da İskoç çuhası giydirmiş, her ikisi de klan yapımı olan sıcak tutan koyun postundan bir palto ve keten bir gömlek bulmuştu.

Bu muhtemelen dillerin dolaşmasına yol açacaktır.

Ona bir paket giysi uzattı. "Giydiklerin sana uyduğı için sana iki gömlek ve aynı bedende bir pantolon daha getirdim. Akşam yemeğinden önce sıcak bir banyo yapmak isteyeceğini düşünüyorum."

"Akşam yemeğı mi?" dedi, masaya ve sandalyelere bakarak. "Akşam yemeğı saat yedide ," dedi. "Ben de "Zamanı geldiğinde sana aşağıya kadar eşlik edeceğiz."

Önce reddedecekmiş gibi göründü ama sonra başını salladı. "Pekâlâ," dedi.

"Şimdi ilgilenmem gereken bazı işler var. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı Kaptan?"

Ona baktığında, sanki karnına bir kılıç saplanmış gibiydi. "Hayır, hanımefendi."

"Banyo için hazır olduğunuzda kapıyı çalmanız yeterli. Muhafızlar hemen dışarıda." Onu odanın ortasında tek başına bıraktı, elinde giysi bohçası, etrafta dalgaların sesi.

OTOBÜSÇÜ

Lyss, Sasha'yı yeni gelenlerin yerleşmesine yardım ettiği garnizon evinde buldu. Orada konuşlanmış olan İskoçyalıların çoğu Delphi'ye yapılan saldırıya yardım etmek için görevlendirilmişti. Şimdi Bosley'nin filosu buradaki garnizonu takviye etmek için kalacaktı.

Lyss arkadaşını kucakladı; hayatının bataklığında onu sağlam hissetmek güven vericiydi. "Haberler nasıl?" dedi. "İşportacıdan daha fazla bilgi alabildin mi?"

Sasha başını salladı. "Bana sorarsan, buraya kadar gelmen zaman kaybı," dedi. "Finn ondan gerçeği öğrenmek için büyücü ikna yöntemlerini kullandı ama işe yaramadı. Sonra kendini ateşe verdi ve-"

"Finn?"

"Hayır. İşportacı."

"Ne?" Lyss ona baktı. "Kötü yaralanmış mıydı?"

"Söndürmeden önce kolunu oldukça kötü yaktı.

Şimdi çok daha iyi görünüyor."

"Kendini öldürmeye mi çalışıyordu?"

Sasha başını salladı. "Ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama kendine zarar verebileceğini düşündüğümüz her şeyi odasından çıkardık ve bir daha denemedi, belki de dersini almıştır. Bir ağız arpı, bir davul, bir boru seti - müzik çalabileceği bir şey - için yalvarıp duruyor. Sanki bunun için açlık çekiyor."

Bir zamanlar müziksiz kalmak Lyss'in ruhunu kırardı. Ama bu çok uzun zaman önceydi. "Ya da seninle oynuyor," dedi Lyss. "Ona hiçbir şey vermedin, değil mi? Yani çalacak bir şey?"

Sasha başını salladı. "Ragmarket'te olanlardan sonra bu kötü bir fikir gibi geldi. Kendini büyüleyici biri olarak görüyor ama hepsi büyük bir gösteri. Şimdi de hasta numarası yapıyor." Sasha tiksintiyle homurdandı.

Lyss Sasha'nın omzunu sıktı. Öfkesinin çoğunun Lyss'in konser gecesi kıl payı kurtulmasından, Sasha'nın bunu engelleyememiş olmasından ve Staunton ile Carew'den kimsenin sorumlu tutulmamış olmasından kaynaklandığını biliyordu. Henüz.

Yine de Sasha kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

"Arden'den haber aldınız mı? İşportacının peşine düşebileceklerine dair bir işaret var mı?"

Sasha tereddüt etti. "Arden söz konusu olduğunda her şey sakın. Ama kasabadaki insanlar gergin. Sokaklarda çok fazla yabancı gördüklerini söylüyorlar. Ben ise, burası bir liman kenti, ne bekliyorsunuz ki diye düşünüyorum."

Lyss güldü ama içini bir tedirginliğin kaplamasına da engel olamadı. Tebeşir Kayalıkları bir zamanlar olduğu kadar nakliye trafiği görmüyordu. Neden aniden bir yabancı akını olsun ki?

Muhafız evi kale standartlarına göre tam olarak bir zindan sayılmazdı ama taştan inşa edildiği ve kalenin taş duvarları içinde yer aldığı için nispeten güvenliydi.

Belki de işportacıyı uçurumun kenarındaki kuleye taşımamız. Matelon, Lyss düşündüm, beri

Bu ve kalenin en zaptedilemez kısmıydı.

Yanından geçtikleri hücrelerin çoğu boştu, birkaç yerel hırsız ve sokak dövüşçüsü tarafından işgal edilenler hariç. Daha az

ticaret olduğundan, limanda olan türden yaramazlıklara

karışan daha az denizci vardı. Koridorun sonuna

yaklaştıklarında, Lyss hafif bir ses duydu; inleme gibi bir şeydi

bu ve durdukları yere kadar giderek yükseldi.

Ağır bir hücre kapısının önünde.

"Hâlâ iş başında," dedi Sasha. Sonra kapıyı çarparak açtı.

"Sen, oradaki! bakalım. Burada seni görmek isteyen biri var."

Lyss Sasha'yı hücreye kadar takip etti ve odayı taradı. Bir sehpa üzerinde bir lavabo; bir lazımlık; yerde battaniyelerle yığılmış dar bir palet, altında büzülmüş biri. Hepsi bu kadardı.

Sasha yatağı doğru yürüdü ve içindekini sertçe sarstı. "Kalk dedim!"

"Kalkmaya hazırlanıyorum," diye mırıldandı adam. "Bana bir dakika verin. Burası o kadar soğuk ki battaniyenin altından çıkmak çok zor."

Yataktaki kişi titreyerek doğruldu, omuzları kamburlaşmıştı. Sokak çalgıcısıydı ama onu sokakta büyülediğinden beri çok değişmişti. Yüzü güzelce kazınmışken çukur yanaklı ve bitkin bir hale gelmişti. Üşüdüğünü iddia etmesine rağmen yüzü terden parlıyordu ve nemli saçları alınına yapışmıştı. Kaba bir yerini kaşıdı. "Saat kaç bu arada?"

"zamanı."

"İşeme zamanı demek istiyorsun herhalde." Dizlerinin üzerinde paletin kenarına doğru yürürken, başını kaldırıp Lyss'i gördüğünde pantolonunun düğmelerini karıştırıyordu. Küfrederek tekrar yorganın altına girdi.

"Bana burada birinin olduğunu söylemeliydin," dedi, sesi battaniyeler tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Ben kimim, hiç kimse mi?" Sasha tiksintiyle başını salladı ve ona ben demiştim der gibi baktı.

"İşportacı!" Lyss sert bir şekilde söyledi. "Daha fazla zamanımızı boşa harcama. İhtiyacın varsa çişini yap ve konuşalım."

Tekrar doğrulup battaniyeyi bir seyyahın örtüsü gibi başına örttü ve gün ışığındaki bir baykuş gibi gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. Ve sonra, nasıl olduysa, yatağın kenarından kayarak yere diz çöktü, kollarını zarıfçe açtı, başını öne eğdi; sarayda yeni yetme birine yakışır bir selamdı bu.

"Majesteleri," dedi. "Lütfen beni affedin. iim ve ben emrinizdeyiz."

Lyss iine ne yapmasını emretmesi gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Ama sonra ikinci kez baktı. O kadar zayıftı ki, uzattığı elleri titriyordu ve gözleri onunkilerle bulutuğunda, içlerindeki dipsiz açlık kalbini kırdı.

Sasha hiç eğlenmemiti. İportacının uzattığı kollarını yakalayarak arkadan büktü ve onu yüzüstü yere yatırdı. Omurganın dibine bir dizini yerleştirerek homurdandı, "Bunun bir tür aka olduğunu mu sanıyorsun? Prensesin senin saçmalıklarına ayıracak zamanı yok."

"," dedi Lyss. "Bırak onu, Sasha."

Sasha ona baktı, gözlerinde bir uyarı vardı. "O bir bukalemun, Majesteleri. Sizinle nasıl oynayacağını biliyor."

"Bunu biliyorum," dedi Lyss. "Haklı olabilirsin ama yine de."

Sasha isteksizce çalgıcıyı bıraktı ve topuklarının üzerine oturup ellerini kalçalarına dayayarak beklemeye başladı.

Yumurta kabuğ gibi solgun olan ocuk hücrenin zemininde nefes nefese yatıyordu. Sonra yuvarlandı, oturmaya çalıştı, sonra tekrar iki büklüm oldu.

Lyss onun yanında diz çöktü.

Sasha elini Lyss'in koluna koydu. "Majesteleri. Ona çok yaklamayın. Eğer gerçekten hastaysa, bulaşıcı bir şey olabilir. Değilse de sizi cadı yapabilir. En azından yanımızda bir büyücü olana kadar bekleyin."

Lyss'in iyileştirme yeteneğ yoktu, teşhis koyma içgüdüsü de yoktu ama ocuğn sıkıntısının sahte olmadığını düşünmeden edemiyordu. En azından tamamen değil.

"Neyin var senin?" dedi.

Bu kez çalgıcı dizlerinin üzerine çöktü. "Böyle bir durumda olduğm için zgnm, Majesteleri. I-" Kusup ta zemine fırladı ve Lyss'in dizlerine sıçradı.

"Özür dilerim." Gömleğinin kuyruğundan tutarak, pantolonundan hasta olanı çekip almaya çalıştı.

"Bırak onu," diye hırladı Sasha. "Ona dokunma, seni katil, lağımca-"

"Ben ," dedi Lyss. "Daha kötülerine de bulaştım. Boş ver."

İşportacı çatlak dudaklarını yaladı. "Dağınıklık için özür dilerim. Sabahları pek iyi değilim, hepsi bu. Belki daha sonra gelseydiniz. . . daha sonra gelerseniz . . ."

Arkasından Sasha alaycı bir şekilde homurdandı. "Onun içki aleminden çıktığını düşünürsün, değil mi? Burada içki içmediğini garanti ederim."

Lyss sıg nefesler alarak yatan işportacıya baktı. "Ne zamandır böyle?"

"Geldiğinde oldukça iyi görünüyordu," dedi Sasha. "Sadece bugün hasta olduğundan şikayet ediyordu. Belki de sizin geldiğinizi duydu ve işlerin ters gittiğini anladı."

"Bir şifacı çağırın," dedi

Lyss. "Tüm saygımla-"

"Yap şunu," dedi Lyss yorgun bir sesle. "Numara yapıyor olabilir ama ciddi bir şey olması ya da bir şey yakalaması riskini göze alamayız. Hayatta kalması gerekiyor."

Şifacı Grace, fazla tecrübeli olamayacak kadar genç görünüyordu ama Marisa Pines Kampı'nda Willo Watersong'un yanında çalışmıştı, yani biraz becerikli olmalıydı.

Gözleri kısılmış bir halde çalgıcıyı inceledi. Sonra nabzını kontrol etti, parmaklarının tersiyle nemli derisini yokladı ve zayıf itirazlarını ve bir dizi iğrenç yemini görmezden gelerek göz kapağını kaldırıp baktı, ardından da her zamanki gibi özürler sıraladı.

Ona doğru eğildi ve "Bir şey mi aldın oğlum?" dedi.

Sanki soruyu önceden tahmin etmiş gibi hızla "Hayır," dedi. "Hayır mı?" Kadın bir kaşını kaldırdı.

"Şey, uzun bir süre için değil."

"Uzun süreye ne diyorsun?"

İşportacı cevap vermedi, sadece orada bir yığın sefalet içinde yatıyordu.

"Gerçeği söylemezsen sana yardım edemeyiz," dedi Lyss.

"Bana yardım etmek için burada değilsiniz. . bana yardım etmek için burada değilsiniz" dedi.

"Belki birbirimize yardımcı olabiliriz," dedi Lyss.

İşportacı sırt üstü yuvarlandı ve ön koluyla gözlerini ışığa karşı gölgeledi. "Pekâlâ. Arada sırada yaprağı kullanıyorum," dedi. "Ama alabilirim ya da bırakabilirim."

"Ne kadar oldu?" diye sordu şifacı. "Bu sabah."

"Bu sabah mı?" Sasha daha fazlasını söyleyecekti ama Grace onu susturmak için elini kaldırdı.

"Yani burada mı kullandınız?"

Başını salladı. Sonra içine titreme yayılırken seğirdi.

"Buraya bir şey sokmuş olamazsın," dedi Sasha, kişisel olarak gücenmiş görünerek. "Ya da içtiniz. I sana inanmıyorum."

Çocuk gülümsedi. "Belki de," dedi, "seni alt ettim. Belki de bazı insanlar senin katı yürekli değildir." Nefes nefese kaldı ve iki büklüm olup ortasını tuttu. "Sadece bu alışılmadık bir şekilde gibi görünüyor." Cümleyi nasıl bitireceğini bilemiyor gibiydi.

Sasha hücreyi parçalara ayırmaya başladı ve işportacının yetersiz eşyalarını karıştırdı. "Nerede bu?" diye sordu. "Geri kalanını nereye sakladın?"

"Fazla bir şey yoktu," dedi. "Hepsi gitti. Ben- aaahhhhh!" Yüzü buruştu, gözyaşlarını sıktı ve bir topun içine yuvarlandı.

"Sanırım biraz kötü yaprak içmiş olabilirsin," dedi Grace. "Kalanlara bir göz atmamın yardımı olur."

Uzun bir süre boyunca çalgıcı cevap vermedi. Sonra elini pantolonunun içine soktu ve küçük bir kese çıkardı. "İşte." Sertçe yutkundu. "Ama umarım bakmayı bitirdiğinizde bunu geri vermek için ... yolunuzu bulursunuz."

Grace cevap vermedi. İpi çekerek açtı ve avucuna koyu renkli bir tomar sıkıştırdı. Parmaklarının arasında ovuşturdu ve bir kez kokladı. Gözleri büyüdü ve bir tane daha çekti. Sonra yaprağı çantaya geri attı, lavaboya geçti ve ellerini iyice ovdu.

"Sana o yaprağı kim sattıysa dostun değilmiş," dedi. "Ayçiçeği yağına batırılmış."

"Bunu hiç duymamıştım," diye soluk soluğa kaldı.

"Çünkü bu bir zehir," dedi Grace.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Özellikle Sasha bir at arabası tarafından ezilmiş gibi görünüyordu.

"Pekala," dedi işportacı içi boş bir kahkahayla, "bu pek çok şeyi açıklıyor."

Lyss onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Busker," dedi, "bu önemli. Bu ustura yaprağını nereden buldun?"

Karmakarışık gözlerle ona baktı. Sonra görünmez bir şeye vurarak geri çekildi. "Uzak dur!"

Lyss onun sallanan kollarından kaçınmak için arkasına yaslandı. Sasha onun diğer tarafına geçerek kollarını sıkıştırmak için elinden geleni yaptı.

İşportacı biraz sessizleşti. Gözleri açıldı ve Lyss'e odaklandı. "Bilmiyordum. Majesteleri, bana inanmak zorundasınız. Sizi öldürmeye çalışacaklarını bilmiyordum."

"Sana inanıyorum," dedi Lyss onun elini tutarak. "Şimdi, yaprağı nereden buldun?"

"Dün gece ben uyurken biri parmaklıkların arasından kaydırılmış olmalı," dedi. "Uyandım ve onu buldum. Bir iyiliksever olduğunu düşündüm."

Kaskatı kesildi ve kontrolsüzce titremeye başladı.

"Nöbet geçiriyor," dedi Grace. "Onu sol tarafına yatırın, arkasına bir yastık koyun ve nefes alabildiğinden emin olun. Sen." Sasha'yı işaret etti. "Gözünü dört aç. Kusarsa ciğerlerine gitmemesi için temizleyin. Dudakları pembe ve tırnakları da öyle, yani hava alıyor. Umarım ciğerleri çok zarar görmemiştir."

"Ona uygulayabileceğimiz herhangi bir tedavi var mı?"

"Sadece destek. Yutmuş olsaydı suyla seyreltebilir, kömür kullanabilir ya da kusmaya zorlayabilirdik ama zaten kan dolaşımında."

"Bu benim hatam," dedi Sasha, yüzü griydi. "Bunu gizli tutamayacağımı bilmeliydim. Daha dikkatli olmalıyım. Şimdi benim gözetimimdeyken biri ona ulaştı."

Öfke ve hayal kırıklığı Lyss'i bıçak gibi kesmişti. "Onun olasılığı nedir, Grace?"

Şifacı elini ileri geri salladı. "Sağlıklı olsaydı şansı daha yüksek olurdu. Görünüşe göre çok fazla yaprak kullanıyormuş. Kullanmaya devam edersen kendini yakarsın. Düşük vücut ağırlığı her zehri daha etkili hale getirir."

Lyss karşıdan Sasha'ya baktı. "Hücre bloğuna kimin erişimi var?"

"Sadece ... Kraliçe'nin Muhafızları," dedi Sasha. "İskoçyalılardan bazıları. Dışarıdan kimse yok."

Lyss ayağa kalktı. "Ona canlı ve röportaj yapabilecek kadar iyi ihtiyacımız var. Belli ki birileri bunun olmasını istemiyor. Benim onayım olmadan ziyaretçi kabul etmesini istemiyorum, yanında da onaylanmamış muhafızlar olmasın. İkinizi onun bakımından sorumlu tutuyorum. İyileşene kadar ikinizin de 24 saat burada kalmanızı istiyorum."

"Ben mi?" dedi Sasha dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Sen buraya döndüğüne göre, bana görev verileceğini sanıyordum-"

"Beni güvende tutmak için şu anda yapabileceğin en önemli şey bu. Eğer o ölürse, saldırı emrini veren kişiyle olan tek bağlantımızı da kaybetmiş olacağız."

Lyss durduğu yerden çocuğun hırıltılı nefes alışını duyabiliyordu. Sakın üzerimde ölmeye cüret etme, işportacı. Eğer yaparsan, seni cehennemde avlamak için özel bir yolculuk yaparım.

KARA VE DENİZ YOLUYLA

Jenna'nın Sparrow'dan deri işlerini almasının üzerinden iki hafta geçmişti ama Cas'la birlikte fazla uzağa gitmemişlerdi. Kale Kayalıkları'nın uçuş pratiği yapmak için iyi bir yer olduğuna karar vermişlerdi. Görülmeden kilometrelerce uçabilecekleri kadar uzaktı ve arazi değişikliği - ejderha uçarken birkaç saat içinde sarp dağlar, yüksek platolar ve kıyı şeridi.

Cas'la aralarındaki birkaç şeyi çözene kadar sahilden çok uzağa gitmeye çekiniyordu. İnsanlar ve ejderhalar arasındaki pek çok fark gibi -öncelikleri ve fiziksel sınırları gibi. Cas yüksek ruhlu, inatçı ve imkânsız gibi görünen bir hızla büyüyordu.

Sparrow'un onun için diktiği kıyafet ve zırh üzerine oturmuştu, bu yüzden şimdi gerçek bir savaşçı gibi görünüyordu ama bu onu gerçek bir savaşçı yapmıyordu. Strangward ya da imparatoriçeyle yüzleşmek için ihtiyaç duyacağı beceriler konusunda ne yazık ki yetersizdi. Neyle karşı karşıya geleceğini tam olarak bilmiyordu ama keskin bir çift kulak, keskin bir göz ve bir kat pulun yeterli olmayacağını hissediyordu.

İşçi sınıfından bir şehir kızı olarak, avlanmak için bile olsa yay kullanmayı öğrenmek için hiçbir nedeni olmamıştı. Kılıçla hiç pratik yapmamıştı. En çok yaklaştığı an, annesinin mücevherli hançeriyle Marco'yu öldürdüğü andı. Bir şeyleri ateşe vermekte ve havaya uçurmakta iyiydi.

yere. Bir düşmanın üzerine kayalar ya da bombalar atabileceğini tahmin ediyordu. Yine de kendini zayıf halka gibi hissediyordu.

Cas'ın zırhı ve silahları vardı. Jenna'yı bir şekilde kanatlarını kaybetmiş ama yeni bir çift kanat çıkaracağına dair hiçbir belirti göstermeyen küçük, oldukça güçsüz bir ejderha olarak görüyordu. Ölü ağaçları yakma ve yüksek hızda uçarken bile Cas'ın nişancılığını keskinleştirme ve düşman ateşinden kaçmalarını sağlayacak zikzak desenleri uçurma alıştırmaları yapıyorlardı. Bazen gökyüzünde oyunlar oynuyorlar, duman ve alevle kelimeler yazıyorlardı, çünkü bu hassas bir uçuş gerektiriyordu. Bazen kartallar ve şahinlerle sahte hava savaşlarına girdiler.

Sparrow'un yaptığı tack, özellikle de deri işçisinin daha önce hiç ejderha görmediği düşünülürse, olağanüstü iyi çalışmıştı. Jenna'nın doğru boyuta getirmek için bazı ayarlamalar yapması ve sonra Cas'ın büyümesine uyum sağlamak için sürekli olarak yeniden ayarlaması gerekti. Ellerini her zaman iyi kullanmıştı.

Jenna koşum takımını ve eyeri taktığında Flamecaster bunu pek fark etmemiş gibiydi ama genç ejderha akrobasi hareketlerinde yaratıcı olduğunda Jenna'ya çok daha fazla güven veriyordu. Artık ne kadar kıvrılıp dönerse dönsün, yüne sarılmış bir çalı gibi onun sırtına yapışıyordu.

Şimdilik en iyi strateji insanlardan tamamen uzak durmak gibi görünüyordu. Bir ejderhanın kalabalık bir bölgede aniden ortaya çıkması Cas ya da insanlar ya da her ikisi için de kötü sonuçlanabilirdi. Yere indiklerinde, rakibi havaya uçurulacak kadar uzun süre hareketsiz kalmayı kabul etmediği sürece Jenna'nın pek yardımı dokunmayacaktı. Bunu değiştirmeye kararlıydı.

Sonsuza kadar saklanamam, diye düşündü Jenna. Er ya da geç daha büyük bir av için ava çıkmam gerekecek.

Yiyecek arama konusunda da pek bir şey bilmiyordu. Flamecaster düzenli olarak taze et getiriyordu ve Jenna da olta atıp birkaç balık yakalayabiliyordu; ayrıca derelerde midye, su teresi, kedi kuyruğu filizi ve donmuş kızılıcık bulmuştu.

bataklıklar. Diğer her şeyin çoğu kara gömülmüştü ya da gömülmemişse bile yemeye korkuyordu.

Cas, Jenna'nın bulduğu sebzeleri (yiyecek değil; yemek için yiyecek) küçümsediğini gizlemiyordu, gerçi biraz tatlıya düşkünlüğü vardı. Ama Jenna bütün gün çilek toplayabilirdi ve ejderha için bir lokma bile olmazdı.

Kıyı boyunca uzanan limanları ve girintileri, bir korsanın bulunabileceği yerleri tanımak istiyordu. Ayrıca Cas'a balık tutmaya gideceklerine dair söz vermişti. Böylece bir sabah sahile doğru yola çıktılar. Güneş daha ufukta parıldamadan yola çıktılar, gün ışıyana kadar kuzeye, Jenna'nın umduğu gibi daha az nüfuslu ve görülme olasılıklarının daha düşük olduğu bir yere varmış olacaklarını umuyorlardı.

Karla kaplı tepelerin üzerinden süzöldüler, sonra haritada İstilacılar Körfezi olarak adlandırılan bir girişe doğru kuzeye döndüler. Dağlar sollarında karanlık bir duvar oluşturuyordu ve uzaklardaki Indio sağlarında karanlıkta bir yerlerdeydi.

Geçmekte oldukları yarımada nispeten düzdü ve karla kaplıydı. Yolun ortasında Jenna aşağıda güneye doğru ilerleyen büyük, karanlık bir gölge gördü.

"O da ne?" Jenna mırıldandı.

Fellsdeer sürüsü mü? Flamecaster umutla dedi. Şişman koyun mu?

"Gece olmaz," diye mırıldandı Jenna. "Gidip bakalım."

Yaklaştıkça Jenna bunun bir atlı sürüsü olduğunu görebiliyordu, düz araziye geçmek için zorluyorlardı. Batan ay taşıdıkları silahlardan yansıyınca ara sıra parlıyorlardı. Bir ordu.

At birliklerinin üzerinden uçarlarken Cas yüksekte durdu, uçuşlarında nadir insanlarla karşılaştıklarında her zamanki uygulaması buydu. Umarım, ejderhalara aşına olmayan bir diyarda, bir tür büyük kuş sanılırlardı.

Bu, güneyden gelen bir tür tehdidi karşılamak üzere yola çıkan kuzey İskoç ordusu muydu? Eğer öyleyse, her zamanki kamuflaj kıyafetlerini giymiyorlardı,

Ormanın yeşilleri ve kahverengileri ya da kış manzarasının beyazı. Arden Delphi'yi geri almak ya da Rocks Kalesi'ne yeniden saldırmak için harekete geçmiş olabilir miydi? Arden'in kirli bronz ten rengini de giymiyorlardı. Aslına bakılırsa giysileri o kadar farklıydı ki bir orduya hiç benzemiyorlardı. Ama zorunlu bir yürüyüş için emir almış bir ordu gibi hareket ediyorlardı. Arden tarafından kiralanmış bir grup paralı asker olabilirler miydi?

Bunlar daha çok Strangward'ın tayfası mıydı -Kral Gerard onlara ne demişti- atlı vahşiler mi? Carthis'ten buraya, farklı bir yönden bir tuzağın çenelerini onun etrafına kapatmak için mi gelmişlerdi?

Her zaman seninle ilgili değil, dedi kendi kendine. Ama bilmesi gerekiyordu.

"Cas! Biraz daha aşağı inebilir misin?" Şimdiye kadar ay, batı tepelerini örten bulutlar tarafından yutulmuştu, bu yüzden en azından yere gölge düşürmüyorlardı. Jenna gözlerinin atlı savaşçılarından daha keskin olduğunu ummak zorundaydı.

Flamecaster dönüp yarımadayı tekrar geçti ve Jenna'nın daha yakından bakabilmesi için her zaman yaptığından çok daha alçaldı. Atlılar sıcacık giyinmiş olsalar da, kıyafetlerinde ve görünüşlerinde Jenna'ya Strangward'ın muhafızlarını hatırlatan bir şeyler vardı - onlara Fırtınadoğanlar diyordu. Sonra nefesi boğazında düğümlenir gibi oldu. Onlar büyücüydü -çoğu- Strangward'ın yoldaşlarıyla ilişkilendirdiği gibi tuhaf, renkli bir parıltı sergileyen büyücülerdi. Strangward'ın büyücüleri kırmızı parlıyordu. Delphi'de gördüğü büyücüler -yakın zamana kadar gördüğü tek tür- mavi-beyaz bir ışıkla parlıyordu.

Bunlar bir gölge ya da derin bir çürük gibi mor parlıyordu. Sanki ışık vermek yerine ışığı emiyorlarmış gibi.

Bir kızı avlamak için neden bu kadar çok kişi göndersinler ki? Cas'ı , değil mi? Yoksa bazı

başka bir görev?

Birini uyarmalı mı? Kimi? Eğer onu arıyorlarsa, ihtiyacı olan son şey dikkatleri üzerine çekmekti. Bir ejderhaya binmek bunu yapmak için iyi bir yol olabilirdi. Taraf tutmak için bile yeterince bilgisi yoktu. Her neyse, belki de kuzeydeki büyücüler her renkten olabilirdi.

Çok boş görünen bu kuzey ülkesi giderek kalabalıklaşıyordu.

Jenna dizleriyle ejderhayı dürterek, "Hadi buradan gidelim," dedi. "Bu sefer şansımızı daha güneyde deneyelim."

Cas döndü ve geniş, sığ bir kavis çizerek dağların sığınağına doğru ilerledi.

Tekrar kıyıya yaklaştılar, bu sefer hedefleri Tebeşir Kayalıkları kasabası ile Spiritgate sınır limanı arasındaydı. Okyanusa yaklaştıkça, arazi su boyunca uzanan bir dizi beyaz kayalıkla son bulana kadar düzleşti. Keskin gözlü uçucular için gri şafakta bile bunları seçmek kolaydı. Bir liman kasabası kayalıkların tepelerini kucaklıyordu. Burası Chalk Cliffs olmalıydı.

Balık mı? Unutmuş olma ihtimaline karşı Flamecaster onu yönlendirdi. "Hatırladın mı? Önce sahil boyunca uçacağız ve gemileri arayacağız. Sonra da balık tutacağız."

Balıkçılık, Cas'ı bu planı kabul etmeye ikna eden havuçtu. Strangward'la yaşadığı deneyimden sonra gemilere karşı hâlâ temkinliydi.

Limanın ve orada demirlemiş birkaç geminin üzerinden geçerken ejderha hızla yükseldi. Gittikçe daha yükseğe uçuyorlardı ve Jenna ejderhanın midelerini çok geride bırakan dik dalışlarından biriyle aşağı inmek istediğini biliyordu. Ama tırmanışın zirvesine ulaştıklarında denize baktı -çok uzaklara- ve birkaç mil açıkta demirlemiş, parlayan doğu ufkuna karşı siluet halinde duran üç uzun gemi gördü.

Orada ne yapıyorlar? Jenna düşündü.

Flamecaster onları hemen hemen aynı anda gördü ve o kadar ani bir şekilde frene bastı ki

Jenna ejderhanın kafasının üzerine düşebilirdi.

Karanlık bir yer. Zincirler. Tasma acıtıyor.

Sıkı bir dönüş yaparak kıyıya doğru ilerleyen ejderha, sanki daha çabuk varacakmış gibi boynunu öne doğru uzattı.

"Dayan! Bekle! Her şey yolunda, Cas. Bunun bir daha başına gelmesine izin vermeyeceğim."

Hiç fark etmedi. Ejderha tekrar karaya çıkana kadar yavaşlamadı. Ejderhanın kalbinin boğazında güm güm attığını ve arada bir inlediğini hissedebiliyordu.

Jenna bunu düşündü. Strangward'ın gemisini hiç iyi görememişti, patlamadan hemen önce üzerinde süzöldükleri zaman hariç. Onun görüşü iyiydi ama ejderhanın gözleri daha da iyiydi. "Bu gemiler senin buraya geldiğin gemiye benziyor mu Cas?"

Belki de. Derisi parmaklarının altında titriyordu. Bugün balık yok.

Strangward şansını tekrar denemek için bu sefer üç gemiyle bu kadar erken mi dönmüştü? İmparatoriçe de ava katılmış mıydı? Burada, kuzeyde olup olmadığını nereden bileceklerdi?

Limana giren ya da çıkan gemilerin üzerine çullanmaya hazır Ardenine gemileri olabilirlerdi. Ya da onunla hiçbir ilgisi olmayan başka malların peşindeki korsanlar.

Dağlar mı? Cas rotasını belli belirsiz değiştiriyor, giderek daha batıya, kıyıdan uzağa doğru uçuyordu. Onun dağlara kaçma arzusunu anlıyordu. Ama Strangward'ın ya da imparatoriçenin peşinden gideceklerse, Cas gemilerle barış yapmak zorunda kalacaktı.

İkisinin de savaşması gereken şeytanları vardı. Belki biraz ortak cesaretle bunu başarabilirlerdi.

"Her gemi peşimizde değil," diyerek yanağını Flamecaster'ın omzuna yasladı ve onu güdük boynuzlarının arasından okşadı. "Hadi biraz balık bulalım."

Ejderhaya yönleri öğretmeye çalışıyordu ve şimdi güneye saptı, kıyıyı takip ederek hemen açıkta. Kısa bir mesafe gitmişlerdi ki, içinden bir sarsıntı daha geçti.

Daha fazla gemi. Cas soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Peşimizde değiller. Belki de.

Jenna aşağı baktı ve bir yarış varmış gibi görünen bir şey gördü. Kuzeye giden iki gemi kayalıklara paralel olarak ilerliyor, rüzgârı yakalamak için ileri geri zikzaklar çiziyordu. Öndeki gemi iki direği olan, daha küçük, geniş pruvallı bir gemiydi. Dalgaların arasında biraz yalpalıyor, yavaş dönüyor ve manevra yapıyordu.

Diğeri ise çok sayıda yelkeni olan şık ve uzun bir gemiydi. Bu, Adam Wolf'la birlikte Ardencourt'ta yok ettikleri gemiye ve az önce açıkta gizlenirken gördükleri gemilere çok benziyordu. Jenna gemiler hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama o bile bunun ikisinden daha hızlı olduğunu söyleyebilirdi. Birinin diğerini geçmesi an meselesiymiş gibi görünüyordu.

Küçük gemi Arden ya da İmparatoriçe tarafından saldırıya uğrayan bir Fells gemisi miydi? Eğer öyleyse, yardım etmeliler miydi?

Bu senin kavgan değil, dedi kendi kendine.

Eğer öyle , ne zaman sizin savaşınız olduğunu nasıl bileceksiniz?

Babasının ona bir şeyleri havaya uçurmayı bırakması için yalvardığı anısı aklına geldi.

Keşke yaptığın şeyleri yapmasan. Bu kesinlikle başkasının işi. Kimse senin aldığın riskleri almaz.

Ve onun cevabı.

Başkaları benim yerime savaşırken, ben bir barakaya tıkalıp kalmayacağım.

Eğer bu Strangward'ın gemisiyse ya da Strangward'ın müttefikiyse, o zaman bu benim savaşım.

Jenna içini çekti. "Cas, renkleri için biraz daha yaklaşabilir misin?"

Karanın üzerinde sıg bir dönüş yapan Cas, iki geminin üzerinde alçalarak tekrar döndü. Küçük gemide mavi bir alan üzerinde sarı bir yıldız olan bir bayrak dalgalanıyordu. Bu Fells bayrağı mıydı? Hiçbir fikri yoktu. Daha büyük olan gemide ise siyah bir bayrak dalgalanıyordu ve bu da ona kötü adamın adını veriyor gibiydi.

Sanki bu düşüncenin altını çizmek istercesine, büyük gemi öndeki gemiye bir ateş topu fırlattı. Onların pruvasından kısa bir mesafe öteye düştü. Bu top ateşi değildi; bir çeşit büyüydü.

Korsanlar ıskaladı. Cas küçümseyerek dudağını büktü ve kılıç gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı. Hiç iyi değil.

"Bence bilerek kaçırıyorlar," dedi Jenna. "Onları batırmak istemiyorlar, teslim olmalarını istiyorlar."

Şimdi büyük gemi direğine başka bir bayrak çekmişti. Siyah zemin üzerine mor bir ölüm bayrağıydı bu. Strangward'ın gemisinin dalgalandırdığı renklerin aynısıydı. Korsan renkleri. Bu Strangward olduğu anlamına mı geliyordu? Nasıl bu kadar çabuk başka bir gemi bulabilmişti?

İmparatoriçe'nin kendisi miydi?

Cas aniden savruldu ve yana doğru yuvarlandı, dengesini yeniden sağlamak ve uçuruma çarpmaktan kaçınmak için çılgınca çırpındı. Kendini toparladığında karadan biraz uzaklaşmışlardı. Jenna bir an için kahvaltısını kaybedebileceğini düşündü.

Jenna hasta mı? Cas'ın sesi endişeli geliyordu. Onu suçlayamazdı. Daha önce de onun üzerine kusmuştu.

"Bu sadece Sanırım bunu beklemiyordum," dedi Jenna. "Ne oldu?"

Rüzgar değişti.

Bu Jenna'nın hafızasında bir şeyler uyandırdı ama tam olarak ne olduğunu bulamadı.

Kıyı şeridine geri döndüklerinde, küçük gemi hemen açıkta yatıyordu, büyük gemi ise deniz yolunu kapatmıştı. Güvertelerde hareket eden insanları görebiliyor ve iki gemi arasındaki bağışmaları duyabiliyordu. Görünüşe göre korsanlar küçük gemiden

Küçük geminin mürettebatı teslim olmayı reddediyor gibiydi.

Şimdi küçük gemi farklı bir bayrak çekmişti, stilize bir ejderha (o zaman Fellsian değil) ve korsan gemisinin en yüksek direğini yok ederek ateşe karşılık verdi. Ejderha bayraklı gemi tekrar kuzeye doğru ilerleyerek kıyı şeridini kucakladı. Bir anlık kafa karışıklığından sonra korsanlar peşlerine düştü, avlarına alev topları fırlattılar, çok yaklaştılar ama isabet ettiremediler. Cas da peşlerinden gitti ve görülmemeyi umarak uçuşunun tepesini sıyırdı.

Müdahale etmeliler mi? Korsan gemisini ateşe mi versinler? Güvertesine bir blok granit atıp delik mi açsınlar? Aşağıda kimin olduğundan emin olsalardı taraf seçmek daha kolay olurdu. Bilmedikleri için kendilerini riske atmayı haklı çıkarmak zordu.

Gerçekten onlardan kaçabileceğini mi sanıyor? Jenna düşündü.

Koşmuyor, dedi Flamecaster. Ayak yok.

Jenna gözlerini devirdi. Ejderha şakaları.

Anlaşıldığı üzere, küçük geminin onların yardımına ihtiyacı yoktu. Büyük gemi tam onları tekrar geçmeye yaklaştıkça, görünmeyen bir bariyere çarpmış gibi göründü. Korkunç bir çıtırtı ve gıcırdama sesiyle korsan gemisinin pruvası biraz havalandı, sonra gemi titreyerek durup yan yatarken geri çekildi. Küçük gemi yoluna devam etti. Jenna güverteden gelen hafif tezahüratları duyabiliyordu. Şimdi suyun altında, kıyı şeridinden dışarı uzanan gölgeli şekilleri görebiliyordu. Bir resif.

Bunu anlaması bir anını aldı. Daha küçük, kıyıyı saran tekne, şık korsandan daha sık bir su çekimine sahipti. Mavi su gemisini durduran bir engelin üzerinden süzülerek geçebilirdi.

Başka bir deyişle, küçük geminin mürettebatı korsanları alt etmişti.

Korsanlar da bunu anlamıştı, çünkü şimdi büyük gemiden bir alev fırtınası yükseliyor, hızla aralarına mesafe koyan diğer geminin etrafındaki suya tıslıyordu. Sonunda bir alev patlaması eve çarptı,

direklerden birini ikiye böldü. Ancak küçük gemi hareket etmeye devam etti, mürettebat menzil dışına çıkana kadar iki küçük yelkeni manipüle etti.

Jenna küçük geminin peşinden gitmekle, güverteye dolmuş, direk ve armadaki alevleri söndürmeye çalışan korsanlara daha yakından bakmak arasında kaldı. En yüksek direğin arkasındaki küçük, yükseltilmiş güvertede duran ve diğerlerine emirler yağdıran birini görebiliyordu. Jenna'nın gözlerini kısmak zorunda kalacağı kadar parlak bir şekilde parlayan biri.

"Biraz daha yaklaşabilir misin?" Eminim bunlar birinin son sözleridir, diye düşündü.

Jenna ejderhanın iliklerine kadar işleyen dehşetini hissedebiliyordu. Peşimizde değil. Bizim peşimizde değil. Yavaşça suyun yüzeyine doğru inmeye başladı, kasları gerginlikle gerilmişti.

Belki de yakalıyordu, çünkü onlar yaklaştıkça içinde donuk bir korku kök saldı ve büyüdü. Boynundaki sihirli işaret alev alacakmış gibi kaynadı ve yandı. Varlığının her zerresi tehlike çığlıkları atıyordu.

Jenna mı? Cas onu zihinsel olarak dürttü.

"Hızlıca bir göz atalım, sonra gideriz," dedi.

İlk sürpriz, güvertedeki figürün Jenna'dan çok da büyük olmayan genç bir kadın olmasıydı. Metalik gümüş rengi saç tutamları başının etrafında korku hikâyelerindeki yılan yuvaları gibi kıvrılıyordu. Karlı keten gömleğinin üzerine deri bir yelek giymiş ve eteğini ikiye bölmüştü. Hançeri belindeydi.

Jenna'nın kalbi titredi ve neredeyse duracaktı. Bu mücevherli, kavisli bir hançerdi, tıpkı annesinin ona bıraktığı gibi. Babası onu almaya gelene kadar yatağının altındaki kutuda saklamıştı.

Bu, hakkında uyarıldığı imparatoriçe olmalı. Onu avlıyordu. Şimdi de avladığı. Celestine. Elbette imparatoriçe olmak için çok gençti.

Sanki imparatoriçe onun adını duymuş gibiydi. Kasıldı, sonra başını kaldırdı ve onları gördü.

Duygu seline kapılmışlardı ama bir anda dibe .

"Sen!"

Jenna imparatoriçenin yüksek sesle mi yoksa kafasının içinde mi konuştuğundan emin değildi ama mesaj açıktı; zafer, neşe ve dizginlenemeyen şehvet karışımı. İmparatoriçe açgözlülükle kollarını uzatarak onlara uzandı.

"Cas!"

Ejderha çoktan tırmanmaya başlamıştı, boynunu uzatmış, kasları havayı yararak ilerlerken kasılıp gevşiyordu. Jenna onun sırtına yapıştı, titriyordu ve kimseye faydası yoktu.

Gökyüzüne yükseldiklerinde Jenna hızla arkasına baktı. İmparatoriçe hâlâ gemisinin güvertesinde durmuş, elleri kalçalarında, onların gidişini izliyor, hâlâ çılgınca yangınla mücadele eden mürettebatını görmezden geliyordu.

Korsan gemisinin görüş alanından çıktıklarında Cas çılgınca kanat çırpışlarını yavaşlattı ve tırmanışını biraz düzleştirdi.

Şimdi ne olacak? Balık tutmaktan bahsedilmemesi bile tedirginliğinin bir ölçüsüydü.

"Korsanların saldırdığı o küçük gemiyi bulmamız gerekiyor," dedi Jenna. "İstediğimiz cevaplardan bazılarına sahip olabilirler gibi görünüyor."

İKİNCİ BİR GÖRÜŞME

Breon kötü yaprağı içtikten hemen sonraki günler hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Çoğunu hatırlamak istemiyordu, çünkü acıdan kurtulmaya çalışan bir insandı. Bunun ne kadarının zehirli yapraktan, ne kadarının yoksunluktan kaynaklandığını bilmiyordu ama zihninde ya da başka bir yerde yeniden yaşamak istediği bir şey değildi.

Ama birkaç önemli nokta vardı. Örneğin Talbot'un, cildini karıncalandıran o harika sert, sıcak bezle üzerindeki pisliği temizlemesi. Ve fırlatmayı bıraktığında onu kalın çorbalar ve zengin pudinglerle beslemesi. Düğüm düğüm olmuş sırtına masaj bile yapmış olabilirdi ama bunu uydurmuş da olabilir.

Muhtemelen bir rüya olan başka bir şey daha vardı ama yine de hoşuna gitti. Harika bir müzik duydu ve bunun melek koroları olabileceğini düşündü, ki şimdiye kadar yaşadığı hayat göz önüne alındığında bu hiç mantıklı değildi. Meğer prenses onun için basilka çalışıyormuş.

Artık mutlu ölebilirim, diye düşündü. İdam edilmeden önce bunu yapma yolunda olduğunu düşünmüştü Muhtemelen bir prensesi susturmaya çalışanlar için özel yöntemleri vardı ve o da bu yöntemin dışında kalmayı tercih ederdi.

Ama şimdi gerçekten daha iyi hissediyordu, bu yüzden hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Ölmek kaçmaktan daha kolay görünüyordu. Breon gözlerini kapadı, ellerini kavuşturdu ve bedenini bırakmaya çalıştı ama nefes almaya devam etti ve çok geçmeden acıktı, susadı ve işemek zorunda kaldı. Neden bir insan

Planlamadığı zamanlarda hep ölüyor, ama işine geldiğinde hiç şansı yok mu?

Talbot bir sonraki gelişinde Breon kâğıt kalem istedi, o da getirdi. "Umarım itirafını yazmayı planlıyorsundur, pislik herif," dedi ama Talbot'un kalbinin bu işte olmadığı belliydi. Breon Talbot'u kazandığından oldukça emindi; zaman geçtikçe Talbot'un vücut parçalarını kesme olasılığı gittikçe azalıyordu. Hapsedildiği süre boyunca sağlam kalmak onun hedefiydi. Bir erkeğin hedefleri olmalıydı ve şimdi yapraktan kurtulduğuna göre, onları hatırlamakta daha iyiydi.

Ayrıca, Breon nefret edilmeye alışık değildi. Bağırsaklarını gözlerinden sökmek istermiş gibi görünen biriyle bir arada olmaktan hoşlanmıyordu. Ya da başka bir açıklıktan.

Bir başka güzel kelime, açıklık. Bunu nereden bulduğunu merak etti. Kelimeler Tamric kaşıntısı gibiydi - birdenbire kapmıştınız ve nereden kaptığınızı bilmiyordunuz.

"Eee?" Talbot dedi ki. "Ne yazmayı planlıyorsun?"

Breon onun gerçekten bir cevap istediğini fark etmemişti. "Anma konuşmamı yazacağım," dedi.

"O da ne?" Talbot şüpheyle konuştu.

Breon, "Bu, bir kişi öldükten sonra yapılan bir tür anma konuşması," dedi.

"Bunlardan birine neden ihtiyacın var?" Talbot etrafına hızlıca bir göz attı. "Planlamıyorsun değil mi-"

"Ragmarket'te ölen iki kişi için asılacağımı söyleyen sendin."

"Oh. Doğru. Olacaksın." Ama bu sefer önceki gibi böbürlenmiyordu. "Kendi kitabını mı yazacaksın?"

"Bunu başka kimse yapmayacak."

"Haklısın," dedi homurdanarak. Ama yine de ayağa kalktı, ensesini ovuşturdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Kimsen yok mu? Mesaj göndermemiz gereken kimse yok mu?"

"Hayır," dedi.

Aubrey onu önemsiyordu, bundan emindi. Ama onları onu aramaya göndermeyecekti. Kendisini bloğa giderken, onu da uzun siyah bir peçeyle seyircilerin arasında bir yerlerde hayal etti. Bu hikâyenin bloğa gitme kısmı hariç her şeyini sevmiştir.

Sonra bir ilham geldi. Talbot'a baktı ve "Bir şeyler yazsam okur musun?" dedi.

"Ben mi?" Talbot iki adım geri çekildi. "Beni istemiyorsun okumak." Durakladı. "Sen okuyor musun?"

"Biliyorum," dedi Breon. "Hayatımın sonundaki hikâyenin büyük bir parçası olduğunu hissediyorum. Muhtemelen seninle, bunu yapabilecek diğer herkesten daha fazla zaman geçirdim."

"Ne yazacaksın?" Talbot kuşkuyla sordu. ". Eğer bir göz atarsan ve okumak istemezsen
Yapmak zorunda değilsin. Nasıl olsa ölmüş olacağım."

"Pekâlâ," dedi. "Yeterince adil." Boğazını temizledi. "Benim adım Sasha."

"Bana Breon de. Eğer istersen."

Yazacak bir şey bulmak kolay değildi. Hayatının yarısı hafızasından silinmişti ve diğer yarısını yazmak istemiyordu. Şimdi zihni berrak olduğu için, gömülü bırakmak isteyeceği şeyler yaptığını hatırlıyordu. Bu, sokakta umut verici bir şey bulduğunuzda onu yıkadığınızda sadece kırık bir cam parçasından ibaret olması gibiydi.

Her şey sunumda, diye düşündü, karalanmış satırlardan oluşan sayfasına bakarken.

Arkadaşlarını kollamaya çalışırdı.

Nasıl iyi vakit geçirileceğini bilirdi.

Hikayeler anlatırdı.

Gün doğumlarını, yavru köpekleri ve okyanus kenarında yürümeyi severdi. Bazen insanlara endişelerini bir süreliğine unuttururdu.

Yine de aynı şeyi yaprak için de söyleyebilirdiniz. Yaprak demişken... son isteklerinin kabul edilip merak ediyordu.

Kelimeleri bir araya getirmeye çalışmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, uyuyarak ve yemek yiyerek geçiriyordu.

Son günlerini geçirmek için kötü bir yol değildi. Sadece son günlerini terleyerek, titreyerek, kramplar girerek ve şişerek geçirmediği için . Prenses onu görmeye geldiğinde sergilediği görüntüden dolayı çok utanmıştı. Onu bir daha görürse içten bir özür dileyecekti ama muhtemelen dilemeyecekti. Muhtemelen bu da iyi bir şeydi.

Birkaç gün sonra Breon ışığın en iyi olduğu yerde, pencerenin altında oturmuş, methiyesiyle uğraşıyordu. Sasha ona büyücü demişti ama bu doğru imajı yansıtmıyor gibiydi. Daha dramatik bir şey söylemesi gerektiğine karar vermişti. Shadowcaster gibi.

Ona Shadowcaster diyorlardı, çünkü gölgelerden çıkıp erkeklerin aklını ve kalbini çalışıyordu. Kadınları da.

Ona Shadowcaster diyorlardı, çünkü o günkü olayların üzerine büyük bir gölge düşürüyordu. İnsanlar ona katil diyordu ama bu doğru değildi.

Ona Shadowcaster diyorlardı, çünkü müziği gölgeler arasında bir ışık seli gibiydi.

Hayır. Aslında tam oldu.

Sorun da buydu. Bir kahraman hakkında bir hikâye yazmaya çalışıyordu ama gerçekler sürekli araya girip hikâyeyi mahvediyordu. Bu hikaye senin hakkında değil. Olmak istediğin kişi hakkında.

Tam o sırada kapı çarparak açıldı ve Majesteleri, Sasha Talbot, bir grup mavi ceketli ve sürpriz bir şekilde kuzeydeki Rogan Shadow Dancer-Shadow ile birlikte içeri girdi. Tüccar her nereye gittiyse oradan dönmüş olmalıydı. Breon'u rahatlatan şey, genç büyücü Finn'in bu sefer onlarla birlikte olmamasıydı.

zaman. Breon parmaklarını neredeyse iyileşmiş olan kolunun üzerinde gezdirdi. Hâlâ ne olduğundan tam olarak emin değildi. Ama tekrarlanmasını önlemek istiyordu.

Prenses maiyetiyle birlikte geldi.

Entourage. Bu iyi bir kelimeydi.

Shadowcaster her zaman bir maiyetle seyahat ederdi. Dostları çok, düşmanları azdı.

Belki bir sonraki hayatında.

Breon karalamalarını bir kenara bırakmadan önce satırları yazdı. Ayağa kalktı ve odayı geçerek onların durduğu yere gitti. Bluejackets onunla prensesin arasına girmek için sıçradı.

Zarif bir selam olduğunu umduğu bir selam verdi. "Majesteleri," dedi. "Son karşılaşmamızdaki görünüşüm ve davranışım için özür dilerim."

"Beni pusuya düşürdüğün zamandan mı bahsediyorsun, yoksa üzerime kustuğun zamandan mı?" dedi prenses.

Breon daha da eğilerek, "Her ikisi için de özür dilerim," dedi. Doğrulduğunda kadın onu inceliyordu, başı eğik, gözleri kısıktı.

Bu yüzden onun sırtını inceledi. Konser gecesi onu önce süslü kıyafetiyle sahnede, sonra da kabile kıyafetiyle sokakta görmüştü. Şimdi bir asker gibi giyinmişti, kuzeylilerin giydiği renklerdeydi. Sanki üç farklı kız bir arada gibiydi. Şarkısında bunun bir kısmını hissetmişti.

Bukalemun olan tek kişi sen değilsin, diye düşündü.

Sadece, benim durumumda, daha çok kim olduğumu gerçekten bilmiyorum gibi. "İnanılmaz derecede iyi

görünüyorsun," dedi prenses. "Bu

Aynı kişi olduğunuza inanmak zor."

Breon hapishane gömleğinin manşetleriyle uğraştı. Onları biraz kıvrımış ve rahat, gösterişli bir görünüm için yakasını yukarı kaldırmıştı. "Ben aynı kişi değilim, Majesteleri," dedi. "Onbaşı Talbot ve Grace sayesinde değiştim."

şifacı ekibiniz. Her türlü sorunuzu yanıtlamaktan mutluluk duyarım. Konser gecesi yaşanan saldırıdan sağ kurtulduğunuzu öğrendiğimde ne kadar rahatladığımı anlatamam."

"Özellikle de yakalandıktan sonra," dedi Sasha.

Prenses onu tepeden tırnağa süzdü. "Yeterince yemek yiyor musun?"

Breon utanarak, "Evet," dedi. Açlık çeken bir sokak çocuğu gibi göründüğünü biliyordu. Karnını okşadı. Ya da eğer bir midesi olsaydı, olması gereken yeri. "Yemekler güzel ve bol miktarda var. Muhtemelen şimdiden birkaç kilo almışımdır."

Prenses açıkça, "Birkaç tane daha alabilirsin," dedi. Muhafızlara birkaç sandalye getirmelerini işaret etti. Üç sandalye bir sandalyeye bakıyordu. "Oturun," dedi.

Breon tekli koltuğa oturdu, prenses de karşısına, Sasha soluna, Gölge de sağına. İşte o zaman Breon Gölge'nin cafasını taşıdığını fark etti. Sadece bu da değil, tamir edilmişti. Yeni gibi görünüyordu.

Shadow cafasayı yere koydu, boynu kalçasına yaslandı ve bir kolunu koruyucu bir şekilde etrafına doladı.

Breon ona bakakaldı. Sanki diğer her şeyi aklından çıkarmış gibiydi. Uzun zamandır ilk kez yapraktan başka bir şey için derin bir acı hissetmişti.

Prenses, "Sana ne denmesini istersin, işportacı?" diye sordu.

"Breon," dedi. Dudaklarını yaladı ve şansını denedi. "Jafasa'mı onardığını fark etmeden edemedim."

Gölge başını salladı. "Sanırım müzik aletinizi çalınabilir duruma getirdim."

"Deneyip göreyim mi?" Breon ona uzanarak şöyle dedi.

Gölge cafasayı geri çekti, ulaşamayacağı bir yere. "Şimdilik benim sözüme güvenmek zorundasınız," dedi.

Şimdilik. eninde sonunda anlamına mı geliyordu? ? Breon, "Senin bir luthier olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Flashcraft yapıyorum," dedi Shadow.

Breon aç bakışlarını jafasa'dan tüccara çevirdi. "Flashcraft mı? Ne demek istiyorsun?"

Prenses, "Bu cihazda büyü olduğunu, gücü yönlendirmek için bir muska gibi işlev gördüğünü varsayıyoruz," dedi. "Bu yüzden onu onarmaya ve büyüünüzü anlamamıza yardımcı olup olmayacağını görmeye karar verdik."

"mi?"

Tüccar omuz silkti. "Hepimiz ne duymak için sabırsızlanıyoruz söylemek zorundayım."

Breon bir sonraki vuruşunu yapmaktan başka bir şey düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Bağlantı kurma yeteneğini büyücülük olarak düşünmemişti. Bu Arden'de veya aşağı diyarlardan herhangi birinde tehlikeli bir oyun olurdu.

"Bilmiyorum, ben sadece bir müzisyenim. Nasıl çalıştığını bilmiyorum. Yani, nasıl çalınacağını biliyorum, hepsi bu." Durakladı. "Flüt, basilka ve klavsen de çalabilirim."

"Hepsi ... insanları ... jafasa'nın yaptığı gibi büyülüyor mu?" Shadow klavyeyi hafifçe okşadı. Sanki onunla alay ediyordu.

Breon, "Müzik aletleri, doğru kişinin elinde nüanslı müzikal ifadeye olanak tanıyan araçlardır" dedi.

Hepsi ona bakakaldı.

Kendisi de biraz şaşırmıştı. Yapraktan ayrıldıktan sonra büyük bir kelime zulası keşfettiğinden emindi.

"Boynunuzdaki sihirli işaret basit bir müzisyenden daha fazlası olduğunuzu gösteriyor."

"Müzisyen olduğumu söyledim. Basit olduğumu söylemedim." Bir an düşündü. "Dediğim gibi, her enstrüman işe yarar, sesim bile. Sadece cafasa ya da basilka -gerçekten, herhangi bir telli enstrüman- sesimin veremediği bir karmaşıklık verebilir. İnsanlar akorlardır, tek notalar değil. Yani biri çok basit bir insan değilse, sesim onu tam olarak yakalayamıyor."

Majesteleri başını salladı. "Çaldığınızı duyduğumda, sanki-sanki şarkıyı daha duymadan biliyor gibiydim."

"Ben hiç, bilirsiniz, alıcı tarafta olmadım, bu yüzden size söyleyebileceğim tek şey benim tarafımdan nasıl olduğu." Bir an düşündü. "İnsanlarla bağlantı kuruyorum," dedi. "Onları okurum, müziklerini duyarım ve onlara geri çalarım. Herkes farklıdır. Herkesin farklı bir şarkısı vardır."

"Anlamıyorum," dedi Gölge.

"Sen Bak, Bu ne Yanibaştan çıkarıcı," Breon dedi. Herkes baştan çıkarıcı kelimesinden ürktü ama o devam etti. "Bu dünyaya yalnız geliriz ve aynı şekilde gideriz. Eşimiz, sevgilimiz, en iyi arkadaşımız bile bizim sadece bir parçamızı bilebilir ve bu bilgi kusurludur. Şarkınızın, gerçeğinizin size geri yansıdığını hayal edin. Burada yankılanıyor." Yumruğunu göğsüne bastırdı. Prenses, "Hayal etmeme gerek yok," diye fısıldadı, elini kalbinin üzerine koydu.

"Zihin okuyabildiğini mi söylüyorsun?" Sasha biraz paniklemiş görünüyordu, sanki odadan koşarak çıkmak istiyordu. Sanki paylaşmak istemediği düşünceleri varmış gibi.

Breon başını salladı. "Bu daha çok benimle dinleyici arasında akan bir akım gibi. Sanki hayatın boyunca seni anlayacak birini arıyormuşsun gibi. Ve şimdi anlıyorsun."

Prenses, "Sanki diğer her şeyi de kapatıyor gibiydi," dedi. "Sanki diğer her şey gölgede kalmış gibiydi."

Kesinlikle, diye düşündü Breon, memnun bir şekilde. Shadowcaster.

"Asıl soru şu, işportacı, ışık mı saçıyorsun yoksa gölge mi?" Gölge dedi ki.

Bu çok güzel bir soruydu. Breon çok iyi bir cevabı olmasını diledi. Sadece omuz silkti.

"Prenses varisi pusuya düşürüp arkadaşlarından uzaklaştırman için seni kim tuttu?" Sasha daha sağlam bir zemine oturmaya hevesliymiş gibi konuştu.

Breon, "Anlaşmayı yapmadım," dedi. "Menajerim yaptı."
"Senin Müdür?" Bu prenses sat ileri. "Kim
bu mu?"

"'Whacks' diye bilinirdi ama sanırım gerçek adı Crosby ya da Crowley'di."

"Whacks?" Talbot girdi.

"Doğru. Bilirsiniz." Yüzlerindeki boş bakışlardan bilmedikleri anlaşılıyordu. "Hisseler gibi. Herkes pastadan bir dilim alır. Ama en büyük dilimi her zaman Whacks alır."

"Onu nerede bulabiliriz?" Gölge dedi ki.

"O öldü. Fellsmarch'ta bir depoda meslektaşlarımdan biriyle birlikte öldürüldü."

Prens Alyssa'nın gözleri kısıldı ve Breon onun Southbridge'deki cesetlerden zaten haberdar olduğu fikrine kapıldı.

Breon, "Sanırım sokak konseri sırasında düşmüştü," dedi. "Eğer orada olsaydım, ben de ölmüş olurdum." Yüzlerini taradı, sempati aradı ama bulamadı.

"Ve kaçan tek kişi sen miydin?" Shadow yemiordu.

"Şey. Ben ve Aubrey," dedi Breon. "Biliyorsun, bizimle seyahat eden kız."

"Yani Aubrey de işin içinde miydi?" Gölge öne doğru eğildi, sanki bu yeni bilgiyi emmeye hevesliymiş gibi.

"Ne demek 'işin içindeyim'?" Breon'un kendisi de biraz huysuzlanmaya başlamıştı. "Konserden haberi vardı, hepsi bu. Biz müzisyeniz. Whacks de dahil olmak üzere birlikte seyahat eden dört kişiydik."

"Aubrey şimdi nerede?" Gölge sordu.

Belki son zamanlarda Aubrey'yle araları açılmıştı ama Breon ondan vazgeçmeyecekti. "Dediğim gibi, bilmiyorum. Tek anlayabildiğim, benden önce senin içini gördü ve kaçtı." Durakladı. Aklına bir şey gelmişti. "Bir dakika. Beni ifşa eden o değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Gölge. "Bunu kendi başıma çözdüm. Yani sana emirleri veren bu Whacks miydi? Sen

Müşteriyle hiç tanışmadığınızı mı iddia ediyorsunuz?" Üçü de öne doğru eğildi.

"Aslında müşteriyle konserden önce sokakta tanıştım." Breon sözde talibi ile buluşmasını ve kendisine verilen talimatları anlattı. "Bana madalyonu ve çiçekleri veren oydu."

"Çiçekleri sana o mu verdi?" Gölge sanki bu önemli bir ipucuymuş gibi Talbot'a baktı.

"Evet, öyle yaptı. zamanlar bunları ona kendisinin vermek istememesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Yani, övgüyü almak istemez miydin?"

Sasha prensesin madalyonunu çıkarıp açtı ve içindeki resimleri inceledi. "Bu müşteri size neden madalyonunu versin ki? Burada onun resmi yok."

"Her zaman aynaya bakabilecekken neden yanında bir fotoğrafını taşıyın ki?" dedi Breon, sonra da ukalalık ettiği için kendine küfretti.

"Talbot'un demek istediği, madalyon neden önemliydi?" Gölge söyledi.

"Bu . Elimde onlara ait bir şey varsa bazen bağlantı kurmama yardımcı oluyor," dedi Breon. "Onları daha iyi tanımama yardımcı oluyor."

"Biliyordum," dedi Talbot, az önce tam bir itirafın altına imza atmış gibi kalçasını tokatlayarak. "Belki sıradan bir büyücü değilsin ama yine de bir çeşit büyücüsün."

Charmcaster deyince kulağa iğrenç geliyordu.

Breon inatla, "Ben bir müzisyenim," dedi. "Bunun bir sokak konseri olması gerekiyordu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Bunun tuhaf bir istek olduğunu düşünmedin mi?"

Breon tereddüt etti, sonra şimdiye kadar ona pahalıya mal olmadığı için gerçeği söylemeye devam etmeye karar verdi. "Evet, bunun tuhaf bir istek olduğunu düşündüm ama duyduğum diğerlerinden daha tuhaf değil. Bazıları 'özel performans' lafını duyar duymaz akıllarına türlü türlü fikirler geliyor. Ama ben bir müzisyenim, hepsi bu. Katil değil."

Gerçi müşteri ondan kızı nehir kıyısı boyunca kendisinin bekleyeceği تنها bir yere götürmesini istemişti. Breon o sırada bunu sorgulamış ama yine de devam etmişti.

Kafasının içindeki bu sinir bozucu ses, kafasında beyin olan herkesin kötü bir şeyler olduğunu anlayacağını söylüyordu.

"Para neydi?" Gölge sordu.

Breon hemen cevap vermeyince Sasha, "Bir kızı suikastçıların eline teslim etmek için ne kadar para aldın?" diye sordu.

"Bana ne ödendi? Hiçbir şey almadım. Bir takım elbise ve banyo aldım ama-"

"Bugünlerde ucuza gidiyor, değil mi?"

"Hayır!" Breon söyledi. "Whacks'e göre müşteri kırk kız teklif ediyormuş. Kur yaptıktan sonra paramı alacaktım."

"Kur yapmak mı? Buna böyle mi diyorsunuz?" Prenses ona ters ters baktı.

Breon'un yanakları yandı. "Müşteri bana bir ... talip olduğunu söylediği için, müziği - zaten başı yeterince belada olduğu için hedef kullanmak istemedi - "seyirciyi istekli bir ruh haline sokmak için kullandım."

"Neyi yapmaya istekli?" Sasha'nın yüzünde, masanın üzerinden ona doğru gelebileceğini söyleyen bir ifade vardı.

Breon çaresizce suçlayıcı olmayacak bir şeyler söylemeye çalıştı. "Müvekkilimin söyleyeceklerini dinlemeye istekliyim. Hepsi bu kadar."

Talbot başını iki yana salladı, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı.

Breon içini çekti. Yine zemin kaybediyorum, diye düşündü. Çok geçmeden benden nefret etmeye başlayacak.

"Neye benziyordu?" Prenses Alyssa söyledi.

"Ona iyi bakamadım. Bir pelerine sarınmıştı ve yüzünü bir eşarpla örtmüştü." Breon durakladı. "O

benden daha uzundu. Ve . . . Emin değilim ama sanırım bir büyücüydü."

Gölge öne doğru oturdu. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Büyücüye özgü bir parıltısı vardı."

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Sasha sahte bir coşkuyla. "Kraliyetteki tüm uzun büyücüleri sorgulayacağız ve bakalım herhangi bir ipucu bulabilecek miyiz?"

Prenses, "Bunun yardımı olur," dedi. "Aramayı daraltan herhangi bir şey. Başka bir şey var mıydı? Küçük bir şey bile olsa?"

"Şey ... çınladı."

"Tıngırdadı mı?" Prenses bir kaşını kaldırdı.

"Evet. Hareket ettiğinde sanki bir şeyler titriyor gibiydi."

"Tıngırdadı, şingırdadı ve parladı," dedi Sasha. "Onu kesinlikle enseleyeceğiz."

"Müşteri size bir isim verdi mi?" Shadow pek de umutlu görünmeden sordu.

Öyle mi yaptı? Breon hatırlamaya çalıştı. "Sanmıyorum," dedi yavaşça. Sonra bulutları yaran güneş ışığı gibi aklına geldi. "Darian'dı," dedi. "Adının Darian olduğunu söyledi. Koşucuları da ona böyle seslenirdi."

"Acelecileri mi?" Majesteleri başını eğdi. "Konuştuklarını duydun mu? Bu tam olarak nasıl oldu?"

Breon'un cevapladığı her soru başka bir soruyu doğuruyor gibiydi. Yine de doğruyu söylediğinde, daha önce söylediği yalanları hatırlamak zorunda kalmadığını fark ediyordu.

"Konserden birkaç gün sonra kaldığım depoya geri döndüm. Oraya vardığımda . . ." Sesi kesildi. "Oraya gittiğimde Whacks ve Goose ölmüştü. Öldürülmüşlerdi."

"Nasıl öldürüldüler?" Sasha sordu. Breon yine onun cevabı bildiğini ve kendisini sınıdığını hissetti.

"Boğazları kesilmişti. Ben oradayken birinin geldiğini duydum ve Darian'ın koşucuları olduğu ortaya çıktı,

hiçbir ipucu kalmadığından emin olmak için geri döndüm. O sırada konuştuklarını duydum."

Shadow kaşlarını kaldırarak, "Ve bir kez daha kaçtın," dedi. Breon onun gözlerinin içine baktı. "Ben kaçtım." "Bu 'Darian' hakkında başka ne söylediler?"

Breon, "Söylediklerine bakılırsa, geride hiçbir ipucu kalmadığından emin olmak için onları oraya geri göndermiş," dedi. "Ondan korkmuş görünüyorlardı."

Hepsi birbirine baktı. "Arden'den, savaştan ya da neden beni hedef aldıklarından bahsedildi mi?" Prenses Alyssa sordu.

Breon bunu düşündü, sonra başını salladı. "Hepsi soru sormaktan korkuyor gibiydi."

"Bu müzik aletini babanızdan aldığınızı duydum," dedi Majesteleri. "O da bir müzisyen miydi? Sana nasıl çalınacağını öğreten o muydu?"

"Olabilir. Sanırım öyle. Emin değilim." Sasha ona oflayınca, "Bak, her zaman yalan söylediğimi düşünüyorsun ama burada doğruyu söylüyorum. On yaşımdan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Baston Bay'ın sokaklarında cafeyi arkamda sürükleyerek dolaştığımı hatırlıyorum. O zamanlar bile işportacılık yapmaya başlamıştım; on yaşında biri için biraz para kazanmanın bir yoluydu bu. Yine de Whacks beni yanına alıp gezici gösterisine dahil etmeseydi muhtemelen ölmüş olurdu." Breon bir o yana bir bu yana baktı. Elinden geleni yapmıştı ama yine de hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı.

"İtiraf etmeliyim ki Breon, sabrım tükeniyor," dedi Majesteleri. "Bir dizi korkakça cinayetin sorumlularını bulmamızı sağlayabilecek tek ipucu sensin. Senden daha fazlasına ihtiyacım var."

"Doğruyu söyledim, Majesteleri," dedi Breon. "Bu o kadar ender rastlanan bir şey ki, sanırım herkesin bunu duyduğunda anlamasını beklememeliyim."

Prenses öne doğru eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi. "Bir ipucuna ihtiyacım var. Bu adamlara kimin bilgi verdiğini bulmalıyım."

Bize zarar vermek isteyenler. Kullanabileceğimiz bir şeye ihtiyacım var." Odadaki diğerlerine eliyle işaret etti. "Buradaki herkes kayıplar yaşadı, çok ağır kayıplar. Onlara ne söylemem gerekiyor?"

Breon'un ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Benim durumumda olan pek çok kişi işkenceye başvurmakta kendini haklı görürdü," dedi Prenses Alyssa, üzücü bir açık sözlülükle.

Tanrılar ve şehitler, diye düşündü Breon. Neden bu vahşi, savaşçı prenses yerine tatlı, masalsı bir prensesin tutsağı olamadım?

"Bana işkence edersen," dedi Breon, "konuşurum. Herhangi bir kuş gibi öterim. Size en muhteşem, en ayrıntılı hikâyeleri anlatırım. En üst düzeydeki isimleri sayacağım. Hatta suç ortaklarımdan biri tam burada, bu odada olabilir." Durakladı, bunun kafasına dank etmesine izin verdi. "Ve bunların hepsi yalan olacak. Çünkü size zaten gerçeği söyledim ve bu yeterince iyi değildi."

Gözleri prensesinkilerle buluştu. Oyununun ya işkence aletlerini hemen çıkarmalarını sağlayacağını ya da onları işkencenin zaman kaybı olduğuna ikna edeceğini biliyordu. Doğal olarak ikincisini umuyordu.

Prenses Alyssa iç çekti. "Bu davada elimi kolumu bağlayan tek şey, işkencenin eyleme geçirilebilir bilgi üretmediğine olan inancım" dedi.

Breon'un nefesi kesildi ve onu biraz halsiz ve sersemlemiş bıraktı. "Eğer söylememe izin verirsiniz, Ekselansları, bu konuda gerçekten başkaları için bir örneksiniz."

"Ancak," dedi kadın ve adamın kalbinin yeniden çarpmaya başlamasına neden oldu. "Baskı uygulamak için başka yollarımız da var." Bir eliyle cafasayı aldı ve ocağa doğru ilerleyerek aleti alevlerin üzerinde sallandırdı. "Bunu düşünmen için sana bir hafta veriyorum. Ondan sonra bu ateşe girecek." Gölge'ye geri uzattı. "Bunu bir düşün, işportacı. Belki de cezayı infaz etmeden önce bunu son bir kez çalmak istersin."

Katı yüreklilik konusunda gerçekten başkalarına örnek oluyorsunuz. Ben de bunu demek istemiştım. O

şimdiden bu hikayeye trajik bir son yazmaya başladım.

Kadın arkasını dönerken Breon, "Burada, kuzeyde âdet nedir? Asılacak mıyım, kafam mı kesilecek, yoksa diri diri yakılacak mıyım?"

Arkasına döndü ve çarpık bir gülümseme takındı. "Belki üçü de."

BİRLEŞME

Jenna değişiklik olsun diye avcı rolünü av rolüne tercih ettiğini fark etti. Yine de kaçak gemiyi havadan bile bulmak kolay değildi. Sonunda onu kıyı şeridini kesen girintilerden birinde gizlenmiş olarak bulduklarında güneş yeniden batıyordu. Gemi yüksek bir uçurumun yanında duruyordu ve dallar ve yapraklarla kamufle edilmişti. İki çift ejderha keskinliğindeki gözleri ve aramak için oldukça küçük bir kara parçası olmasaydı, onu bulamayabilirdi. Bu geminin mürettebatı, her kimlerse, kıyı boyunca görünmeden gizlenme konusunda yetenekli görünüyordı. Bunun nedeni imparatoriçeyle daha önce karşılaşmış olmaları mıydı, yoksa onların da saklayacak bir şeyleri mi vardı? Büyük bir limana kaçmamış olmaları bazı önemli soruları da beraberinde getiriyordu.

Mesela: Eğer kuzeyli değillerse, o zaman kimlerdi? Jenna ve Cas birbirlerine saldıran korsanlarla mı karşılaşmışlardı?

Giriş çevreleyen uçurumun tepesine indiler ve kenardan bakabilecekleri kadar ilerlediler. Aşağıda, uçurumun çıkıntısının altında korunan küçük, sıcak bir ateş görebiliyorlardı. Kızarmış etin baştan çıkarıcı kokusu onlara kadar geliyordu.

Ama gemiye ve mürettebatına yaklaştıkça Cas daha da sinirli olmaya başladı. Gemiye gördüm. Şimdi git. Jenna cevap vermeyince onu dürttü ve neredeyse devirecekti. Hadi! Hadi!

Jenna inatla, "Onlarla konuşmam gerek," dedi. "Sen burada kal. Ben oraya gidiyorum."

Eğer bir ejderhanın kriz geçirmesi diye bir şey varsa, Cas alevli bir gösteriyle buna çok yaklaşmıştı. Arka ayakları üzerinde yükseldi ve Jenna onun ne kadar büyüdüğünü görünce irkildi. Hayır! Hayır! Kötü gemi. Kötü adamlar. Bu kadar yeter. Git koyunları bul.

"Şşşt. Seni görecekler."

Yaka. Koyu renk. Zincirli.

"Gemileri sevmediğini biliyorum ama-"

Yaka. Koyu renk. Zincirli.

"Gitmem gerek."

sarsıntılar geçerken ejderhanın zırhı parlıyordu.

Cas, Jenna ile gel.

biliyordu ve yine de onunla gelmek istemesi onu etkiledi.

"Benimle aşağı gelersen, onları korkutursun."

Evet.

"Onlarla konuşmak istiyorum, savaşmak değil. Her neyse, orada manevra yapamazsın. Çok dar ve sen de çok büyüksün. Yaralanmanı istemiyorum."

Cas kanatlarını vücuduna doğru sıkıca katladı ve kuyruğunu ayaklarının etrafında kıvırdı. Şimdi küçük.

Sonunda Jenna dik ve tehlikeli patikayı tek başına, küçük bir derenin kayalık yatağını takip ederek indi. Yol boyunca, ejderhanın onaylamama sesi kafasının içinde yankılandı.

Zirvede kalacağına söz vermişti, ancak ejderha sözleri ilkbaharın sonundaki kar yağışı kadar kalıcıdır.

Silahlarının envanterini çıkardı. Yayı vardı ama henüz isabetli bir atış yapamıyordu. Bıçakları vardı. Aklı vardı. Bunlar işine yarayacaktı.

Dibe ulaştığında, dar, kayalık sahili takip ederek seslere ve titrek ışığa doğru ilerledi . ve Kamp ateşi. Bu Mürettebat konuştu bir Bilmediği bir dilde konuşuyorlardı ama gülüyorlardı ve gürültülüydüler, bu yüzden Jenna onların kıl payı kaçışlarını kutladıkları fikrine kapıldı.

Elleri ve dizleri üzerinde öne doğru eğilen Jenna bir kaya omzunun arkasından baktı. Gece vadiye iyice çökmüştü. Yedi kadın ve erkek bir kayanın etrafında bağdaş kurmuş oturuyordu.

yüzleri titrek alevler tarafından aydınlatılmıştı. Görünüşe göre yemeklerini yeni bitirmişlerdi. Jenna onların bir şişeyi elden ele dolaştırdıklarını düşünebilirdi ama bunun yerine çay demliyor gibi göründükleri küçük demir bir sehpanın etrafında toplanmışlardı.

Korsanlar çay partisi mi veriyor? Mümkün değil.

Sonra ateşin yakın tarafında bir adam durdu, sırtı Jenna'ya dönüktü, sarı saçları ateşin ışığında parlıyordu. Kolunu sıyırarak kaslı ön kolunu ortaya çıkardı. Bir bıçak çekerek ucunu kolunda gezdirdi ve ardında koyu bir kan çizgisi bıraktı. Diğerleri dikkatle izlerken, kolunu ateşin üzerinde kaynayan tencerenin üzerine tuttu ve kanının içine damlamasına izin verdi. Ardından bir avuç yaprak bıraktı.

Dem birkaç dakika demlendikten sonra küçük fincanlara doldurdu ve elden ele dolaştırdı. Herkes bir şeyler mırıldandı ve içti.

Bu bir çeşit korsan dini miydi? Tuhaf bir kan ayini mi? Sarı saçlı adam bir rahip miydi yoksa bir kurban mı? Jenna'nın görüşü, adamın içindeki gerçeği bulmaya çalışırken dalgalandı. Duruşunda, kıvrak hareketlerinde, hatta giysilerinde bile tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Sonra karnına bir yumruk gibi indi. Strangward'dı. Strangward ve çetesi, hâlâ Indio kıyılarına bir kene gibi yapışmışlardı.

O zaman İmparatoriçe neden ona ateş etmişti? Onun elçisiydi, değil mi? Belki Jenna onu daha önce tanımalıydı ama Celestine'in kendi adamına ateş açacağı hiç aklına gelmemişti.

Yine de Jenna'yı alma görevinde başarısız olmuştu. Bunun için kan bedeli mi ödüyordu? Jenna varlığının zerresiyle bunu umuyordu. Bu adam ve metresi onun hayatını mahvetmişti.

Avını bu kadar kolay bulmayı hiç beklemiyordu ve bu olasılıklar hoşuna gitmiyordu. Daha fazla ateş gücüne ihtiyacı vardı. yükselerek bir çömeldi, Jenna bir adım geri attı, sonra

Bir başkası. İşte o zaman burnuna tehlike kokusu doldu. Arkasında hafif bir ses duyunca bıçağına sarıldı ve dönmeye başladı. Biri onu yakaladı, iki büyük kol onu ayakları yerden kesilecek şekilde kaldırdı. Çırpındı ama kolları o kadar sıkı tutulmuştu ki uyuşmaya başlamışlardı. Onu kaçıran kişi onu ileri, ateş ışığına doğru taşıdı.

Diğerleri çeşitli silahlar çekerek ayağa fırladı. Strangward hariç herkes. Ayaklarının üzerinde hafifçe dengede durarak, bir eliyle tılsımını parmaklarken, başını eğerek Jenna'yı ve onu kaçıranı inceledi. Gözlerinde tanıma ışığı parladı ve kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Merhaba Jenna," dedi sanki onunla markette karşılaşmış gibi. "Bu ... beklenmedik bir zevk." Mürettebatı kıpırdandı ve mırıldandı ama hâlâ silahlarını yerleştirmemişlerdi.

Jenna birkaç olası cevabı sıraladı. Sonunda hiçbir şey söylemeyerek kaşlarının çatılmasına izin verdi.

Strangward onun omzunun üzerinden baktı. "Onu yere bırak, Teza," dedi. "Ayrıca, lütfen onu silahsızlandır ki medeni bir konuşma yapabilelim."

Kollarındaki baskı azaldı, kan geri dönerken elleri karıncalanmaya başladı. Teza onu dikkatle ayağa kaldırdı, elinden bıçağı aldı ve diğer silahlar için üzerini aradı. Cildi garip bir şekilde uyuştı ve tehlike anında her zaman olduğu gibi pullarının yüzeye çıktığını biliyordu.

Neredeyse bitirmek üzereyken Teza durdu ve ona baktı, yüzündeki şaşkınlık neredeyse komikti. Sonra kirli parmağını uzatıp kızın yanağında gezdirdi.

"Lord Strangward!" dedi, bir kenarda durup işaret ederek. Kendi dillerinde bir şeyler ekledi.

Strangward onu inceledi, sonra parmaklarını hafifçe yüzünde ve kolunun ön kısmındaki deride gezdirdi. Teza kadar şaşırmış görünmüyordu. "Göz kamaştırıcı," diye mırıldandı. O

bir adım geri çekildi ve binici eteği ile koyun postundan ceketini inceleyerek ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Görünüşe göre dönüşmüşsünüz," dedi.

"Görünüşe göre imparatoriçenizle aranız pek iyi değil," dedi Jenna. "Nedenmiş o?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Dirseğinden tutarak onu ateşe yaklaştırdı. "Lütfen," dedi. "Oturun."

Jenna, imparatoriçe hakkında sana daha fazla şey söyleyebilecek biriyle konuşmak istiyordun, diye düşündü. O da diğerleri gibi bağdaş kurarak oturdu.

Çaydanlığı işaret etti. "Biraz ister misin-?" Jenna kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Sırıttı. "Bu sonradan edinilmiş bir tat. Ama isterseniz taze bir tencere hazırlayabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim."

Onun karşısına oturdu. "İsterseniz biraz kızarmış yabani hindi ve gözleme var."

Jenna tereddüt etti. Ekmeğin tadına bakmayalı uzun zaman olmuştu. Ve hindi her zaman en sevdiklerinden biri olmuştu. Ve gücünü korumaya ihtiyacı vardı. "Hindi nasıl pişti?" diye sordu.

Strangward güldü, derinlerden geliyor gibi görünen gerçek, içten bir kahkaha. "Çok talepkâr bir misafirsin," dedi. "Biri sana tatlı bir kek verdiğinde, bir ısırık almadan önce içini kontrol etmek için delikler açar mısın?"

"Kanla dolu olabileceğini düşünseydim, olabilirdim."

Tekrar güldü. "Gördüğünüz her kanın hindiye ait olduğuna söz veriyorum." Strangward bıçağıyla bir dilim et kopardı, bir parça ekmeğin içine katladı ve ona uzattı.

Jenna büyük bir ısırık aldı ve çenesinden aşağı akan suyu sildi. Mükemmeldi. Bir ısırık daha aldı.

"Sanırım son karşılaşmamızda yanlış bir başlangıç yaptık," dedi Strangward. "Bir kurtarma operasyonu yapmayı umuyordum ama Kral Gerard engel oldu."

"Bu bir kurtarma mıydı?" Jenna bir kaşını kaldırdı. "Eğer öyleyse, oldukça kötü bir kurtarmaydı."

Strangward yüzünü buruşturdu. "Başarısız oldum. Çok açık. Aceleyle planlanmıştı ve kötü bir şekilde uygulandı ama imparatoriçenin magemarklı bir kız bulduğu haberini aldığımda, seni toplamadan önce hızlı hareket etmek zorundaydım."

"Yani gerçekten onun için çalışmıyorsun?"

"Hayır," dedi Strangward. "Gerçekten bilmiyorum."

"Benimle imparatoriçe arasında olanlardan sana ne? Sen kasıla kasıla Ardencourt'a gelmeden önce tanışmamıştık bile."

"Çünkü o da beni avlıyor." Bunu anlaması için yeterince uzun süre durakladıktan sonra, "İşte, sana göstereceğim," dedi. Başını eğdi, kızın elini tuttu ve ensesine bastırdı. Metalin örümcek ağını, derisine yerleştirilmiş mücevherlerin soğuk sertliğini hissedebiliyordu.

Dizlerinin üzerinde öne doğru itti ve daha yakından bakabilmek için adamın saçlarını kenara fırçaladı. Kendi magemark'ını hiç görmemiş olmasına rağmen ona benzediğini tahmin etti. Dalgacıklardan, sivri şimşeklerden ve yükselen gök gürültülü bulutlardan oluşan karmaşık bir tasarımdı.

"Bu ne geliyor? Yeteneğiniz nedir?"

"Birçok yeteneğim var," dedi çenesini kaldırarak. "Bunlardan biri de rüzgârı ve havayı etkileme yeteneğidir." Elini gömleğinin altına sokarak zincire bağlı bir nesne çıkardı ve ona doğru uzattı. "Bu tanıdık geliyor mu?"

Jenna ona baktı, sonra dokunmak için parmağını uzattı. Kırık bir kolyenin parçasıydı, kendisinininki gibi bir denizci pusulasıydı. Başını salladı. "Benim de bir tane vardı ve bahse girerim seninkiyle uyumludur. Ama bunu asla bilemeyeceğiz, çünkü benimkini Ardencourt'tan beri görmedim."

Yüzü düştü. "Bunun bir ipucu verebileceğini umuyordum."

Jenna'nın gözleri yaşardı. Yalnız değildi. Ne de olsa yalnız değildi. Ama-ama-

"Bu ne anlama geliyor? Neden bu şekilde işaretlendik? Ve neden bizden ne istiyor?" Jenna yardım edemedi

denize doğru bakıyor.

Strangward başını salladı. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim. Bu konuda ne yapacağımı anlamama yardımcı olur."

Kuledeki o son gece aklına geldi, Strangward ona tekrar tekrar imparatoriçenin neden onu avladığını sormuştu. Ve ona bunu sormasının tuhaf olduğunu düşünmüştü, çünkü eğer biri bilecekse, o bilmeliydi.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu ona.

"Sanırım on yedi yaşındayım," dedi. "Yani benzer yaşlardayız ama ikimiz de tam olarak bilmiyoruz."

"Bizim gibi başkalarını da tanıyor musunuz?"

"Bildiğim kadarıyla iki kişi daha vardı," dedi Strangward. "Onlar-"

"-tahminimce bizim yaşlarımızda."

Başını salladı. "Cele onların izini buldu ve Kuzey Adaları'na geri götürdü, o zamandan beri de görülmediler." Omuz silkti. "Şimdi imparatoriçenin sarayında misafir olarak boş bir hayat yaşıyor olmaları mümkün ama-"

"Ama sen buna inanmıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, anlamıyorum. Ne zaman bizden birini bulsa, belirgin bir şekilde güçleniyor. İçimizden birini Kuzey Adaları'na çektikten sonra oradan kaçacak kadar güçlendi. Daha fazla güçlenmesini göze alamayız." Strangward hafifçe konuşuyordu ama Jenna onun içindeki derin korkuyu okuyabiliyordu. Ayrıca onun söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini de hissediyordu.

"Bu yüzden mi beni öldürmeyi planladın?" Jenna, sesi kayalıklarda yankılanarak sordu.

Korsan irkildi ve Teza'yla bakiştılar.

Odamdaki konuşmalarına kulak misafiri olduğumun farkında değil, diye düşündü Jenna, Teza araya girip beni öldürmeyi teklif ettiğinde Strangward bunu yapmak zorunda kalmamıştı. Strangward bunu kendisinin yapacağını söyleyerek reddetmişti.

Tek bildiğim, planlarını değiştirmediyi.

"Lordum," dedi Teza çabucak. "zorunda değilsin-"

"Hayır," dedi Strangward. "Her seferinde araya girip beni kurtaramazsın." Doğrudan Jenna'ya baktı. "İmparatoriçe'nin beni öldürmek için birçok fırsatı oldu ama öldürmedi. İnanıyorum ki, amacı ne olursa olsun, bize canlı ihtiyacı var. Bu yüzden. Seni kurtaramazsam öldürmeyi planladım, çünkü bazen insan çaresiz kaldığında umutsuz şeyler yapar."

Haklısın. Tabii ki. Jenna ayağa kalktı ve eteğinin tozunu aldı. "Teşekkür ederim, Strangward. Bu çok bilgilendirici oldu. İmparatoriçe'nin yolundan uzak durarak sana şans dilerim."

Strangward ona göz kırptı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kendi işlerim var," dedi Jenna.

"Ama ... senin ... birlikte kalmamız gerekiyor," dedi korsan, "böylece Celestine'i yenmenin bir yolunu bulabiliriz. Ortak olmalıyız."

"Belki de seni bir ortak olarak istemiyorum," dedi Jenna. "Belki de sana güvenmiyorum."

"Hatalıydım, bunu şimdi anlıyorum. Özür dilerim. Bunu neden itici bulduğunuzu anlayabiliyorum."

Jenna, "İnsanlar hayatımı mahvettiğinde ve sonra beni öldürmeye çalıştığında, evet, bunu itici buluyorum," dedi.

"Görmüyor musunuz? Eğer birlikte çalışmazsak, Cele kazanacak," dedi Strangward.

Jenna, "Sanırım seninle şansımı denemektense bu şans denemeyi tercih ederim," dedi.

"Onun eline düşme riskini göze alamam." "Bu senin riskin değil," dedi Jenna. "Bu benim riskim. Ben karar vereceğim. alıp almayacağımı."

Strangward'ın yüzü sertleşti. "Üzgünüm Jenna. Gitmene izin veremem." Mürettebatına başıyla işaret etti ve mürettebat hızla hareket ederek kaçışını engellemek için onu çevreledi. "Umarım zamanla bunu anlayacaksın-"

Jenna onların yanından geçip girişe doğru baktı. "İşte buradasınız," dedi parlak bir sesle. Eliyle işaret etti. "Seni arkadaşım Cas'la tanıştırmış mıydım?"

Strangward başını salladı, sanki onun hile girişiminden sabırsızlanmış gibiydi. "Sana söz veriyorum, sana zarar vermek niyetinde değilim."

Jenna, "Ben olsam beni ikna etme konusunda endişelenmezdim," dedi. İşaret etti. "Onu ikna et."

Mürettebatının şaşkın bakışları sonunda Strangward'ın dönüp bakmasını sağladı.

Duvarдан duvara tüm vadiyi dolduran devasa, öfkeli bir ejderhaydı. Derisinin üzerinde alevler yüzüyordu ve kehribar rengi gözleri tehdit doluydu. Dudaklarını geri çekerek kılıç gibi dişlerini ortaya çıkardı.

Strangward gerçekten de iki kez baktı. Gözleri büyüdü ve tilsimini kavrayarak iki adım geri çekildi.

Jenna, "Elini çekmeni tavsiye ederim, Strangward," dedi. "Cas sana karşı büyük bir kin besliyor ve bu kinini tatmin etmesi için ona bir bahane vermek istemezsin."

Korsan yavaşça elini indirdi. Yüzünde şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifade vardı. "Bu... bu benim-?" Ayaklarının dibindeki yapraklar alevler içinde patlayınca tekrar geriye sıçradı.

"Sana gerçekten zarar vermek niyetinde değilim," dedi Jenna, "ama ejderhalarla anlaşmanın her zaman o kadar kolay olmadığını fark ettim." Biraz da kasıla kasıla Cas'a doğru yürüdü. Korsanlar sessizce kenara çekilip onun gitmesine izin verdiler. Cas'ın yan tarafını nazikçe okşarken ona baktılar.

"Anlaşılan seni hafife almışım," dedi Strangward. "Bunu çok sık yaşıyorum."

"Güçlü müttefikler olabiliriz."

"Her zaman arkamı kollamakla ilgili kısım hariç." Ayağını üzengiye geçirerek çevik bir hareketle eyere atladı ve onların şaşkın yüzlerine baktı. "Şimdi, dediğim gibi, ben-"

"Jenna, lütfen," dedi Strangward, alçak sesle ve ikna edici bir şekilde konuşarak. "Bana iki dakika ver. Bu çok önemli."

",," dedi. "Konuş benimle."

"Gerçek şu ki Celestine burada," dedi Strangward. "İnanın bana, o bizim için ve bizim türümüzden diğeri için burada. Delphi'de izinizi bulmak için çektiğı onca zahmeti düşünün. Bizi avlamaktan asla vazgeçmeyecek. Biz konuşurken kıyılarda gemileri ve Chalk Cliffs'e doğru yürüyen bir ordusu var. Derin su limanını ele geçirdiğinde ordusunu boşaltmaya başlayacak. Son sığınağımızı yok edebilmek için bu diyarları fethetmek istiyor. Onun için bu kadar önemli."

Jenna platoyu geçerken gördüğü orduyu düşündü ve titremesine engel olamadı.

"Askerleri kana bulanmış kölelerdir; fiziksel olarak güçlendirilmişlerdir ve öldürölmeleri neredeyse imkânsızdır." Strangward durakladı ve mürettebatı kıpırdanıp mırıldandı. "Bu sulak alanlıların savaşmasına yardım etmemiz gerekecek."

"Biz mi?"

"Şu andan itibaren. Chalk Cliffs'teki garnizon karadan bir saldırı beklemeyecektir. Onları uyarmalıyız. Cele beni saklanmaya sürüklediğinde oraya gidiyordum. Oraya zamanında varmamın imkânı yok. Ama sen" -Cas'i işaret etti- "yapabilirsin. Yine de çok orantısız olacak ama belki biraz uyarıyla-?"

Doğruyu söylüyor, diye düşündü Jenna. Bu sefer. ",
dedi Jenna. "Ne yapabileceğimize bakacağız." Cas
hâlâ korsanlara özlemle bakıyordu.

Piçleri kızartmak mı?

"Hayır,

Cas."

Lütfen mi?

"Hayır,

Cas."

Gemi

yakmak

mı?

"Madem ısrar ediyorsunuz." Jenna Strangward ve ekibine gülümseyerek, "Kenara çekilsek iyi olur. Koşarak başlamamız gerekecek."

Strangward ve ekibi kendilerini uçurumun yüzüne, çıkıntının altına sıkıştırdılar. Cas kumun üzerinde hızla ilerledi, sonra da havaya fırladı. Gizli geminin üzerinden geçerken, onu baştan kışa kadar alevlendirdi.

Oops.

Geminin üzerine yığılmış yapraklar hemen alev aldı.

Çok geçmeden alevler havada yükselmeye başladı.

Görünüşe göre başka bir gemiye ihtiyacın olacak, diye düşündü Jenna.

Cas güneye dönüp Chalk Cliffs'e doğru uçmadan önce iki takla attı.

UÇLARDA YAŞAMAK

Lyss kayalık patikadan yukarı doğru ilerledi, Indio'dan sıçrayan suların zemini tehlikeli hale getirdiği ıslak ve kaygan noktalardan kaçındı. Matelon arkasında, ölçülü bir mesafede yürüyordu. Kurtlarından dördü de arkalarından geliyordu. Körfezin etrafında birkaç mil yol almışlardı ve şimdi de boğazlara bakan kayalıkların tepesine tırmanıyorlardı.

Otobüsçüyle yaptığı görüşmeden bu yana geçen bir hafta içinde Matelon'u neredeyse her gün yürüyüşe çıkarıyordu. Onun formda kalmak istediğini biliyordu ve biraz temiz hava almayı hak ediyordu. İkisinin de enerji yakmaya ihtiyacı vardı. Ve bu, öpüşme riski olmadan birlikte yapabilecekleri bir şeydi.

Onun ne yapabileceği konusunda endişeli değildi. O çok onurlu biriydi. Baştan çıkarılmaya boyun eğen kişinin kendisi olmasından endişeleniyordu. Bu sadece kuzeyli kadınların cadı ve fahişe olduğu yönündeki güneyli düşünciyi pekiştirecekti.

Genel olarak güneylilerin ne düşündüğünü umursadığından değil, ama giderek daha fazla bu güneylinin ne düşündüğünü umursadığını fark etti.

Önceki öpüşmelerinin sürekli kabaran canlı anıları karşısında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Anahtarın anı yaşamak olduğunu söylememiş miydin? İnsanların aptalca davranışları için kullandıkları bahane bu.

Yürüyüş için harika bir gün değildi. Körfezin etrafındaki tüm yol boyunca rüzgâr yüzlerine sulu kar yağdırıyordu. Matelon artık engebeli zeminde ona yardım etmek için dirseğini tutmaktan ya da rüzgârla savrulan yağmur ve sulu kar onları içeri sokmakla tehdit ettiğinde pelerinini vermekten daha iyisini biliyordu.

"Pelerinimi getiremeyecek kadar aptalsam, ıslanmayı hak ediyorum demektir," demişti Lyss ona. "Aptal olmamayı böyle öğreniriz."

"Bu da üşütmek için iyi bir yol," dedi Matelon. "Eğer pelerinimi unuttuysan sana vermemi bekler misin? Senin mi?" diye sordu. Ve bu her şeyin sonu oldu. O öğretilebilir biriydi.

Lyss öldürücü bir tempo tutturdu ama Ardenine pek de yorulmamış gibiydi. Sonunda uçurumun tepesine ulaştılar ve kenar boyunca yürüdüler. Çok aşağıda, okyanus gelgitle birlikte kırık kayalara çarpıyordu.

Kale, Indio'ya doğru uzanan kayalık bir burnun üzerine tünemişti ve limana açılan dar boğazları koruyordu. Boğazın karşısındaki kayalıklar tahkim edilmiş ve yollara davetsiz giren gemilere ateş açabilecek toparla kaplanmıştı.

Limana bakan noktanın sonunda, uçurumun kenarı boyunca uzanan taş bir duvar vardı. Lyss dar su şeridini işaret etti. "Gördün mü? İşte bundan bahsediyorum."

Matelon bu görüntüyü alçak bir ıslıkla karşıladı. "Bunlar Compton'lar mı?"

Lyss başını salladı. "Demis. Bu bize yeniden doldurma konusunda daha hızlı geri dönüş sağlıyor. Sizinkinden de daha verimli, zira rüzgar yönünü azaltmak için daha yakın bir tolerans kullanıyoruz."

"Bu riskli değil mi?"

"Eğer ne yaptığınızı biliyorsanız, hayır. Ve biz biliyoruz."

Matelon uzun bir süre silahlara baktı, sanki onlara hayranlık duyuyor ya da konumlarını ezberliyordu. Sonra döndü ve sırtını duvara yasladı. Saçları buzgibi bir tutam halindeydi; yanakları pembeleşmişti.

soğuk. "Bunu bana neden gösteriyorsun? Sırlarını ifşa etmekten korkmuyor musun?"

"General Karn'ın bunları bildiğinden hiç şüphem yok," dedi Lyss. "Muhtemelen planları duvarına asmıştır. Muhtemelen donanmanızın Boğazlar üzerinden cepheden bir saldırı denememiş olmasının nedeni de budur." Durakladı. "Her neyse, ilgileneneğinizi biliyordum. Sonunda müttefik de olsak düşman da olsak ne yaptığımızı bildiğimize sizi ikna edebilir."

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim." Omuzlarını kamburlaştırdı ve yakasının altındaki buzları temizledi. "Burada barutunuzu nasıl kuru tutuyorsunuz?"

Lyss güldü. "Sana tüm sırlarımızı anlatmayacağım, düz dünyalı. Ama kara büyü içerdiğini söyleyebilirim."

Matelon denize baktı, eldivenli ellerini duvara dayadı ve karla karışık yağmura karşı gözlerini kıstı. Sonra duruşunu değiştirerek sırtını rüzgâra döndü ve güneye baktı.

"Düşünceleriniz için bir polis," dedi Lyss. Adam irkildiğinde, Lyss onun evi ve oraya nasıl düşündüğünü anladı.

"Bir gemide olmak için iyi bir gün olmadığını düşünüyordum," dedi Matelon, hâlâ uzaklara, Spiritgate'in olması gereken yere bakarak.

"Bir gemide olmak için asla iyi bir gün değildir," dedi Lyss, Ardenine'in ona dönüp kaşlarını kaldırmasına neden olacak kadar sıcak bir sesle. "Gemileri ya da okyanusu sevmem," dedi. Adam bir şey söylemeyince, "Umarım yakında babandan haber alırız," diye ekledi.

Homurdanarak cevap verdi. Sessizlik büyüdü, ağır ve yoğun ve tamamen bilinçli, Kraliçe Sarayı'nın anısı olgunlaşmış meyve gibi aralarında asılı kaldı. Lyss pavyonun diğer ucundan Kurtların yumuşak seslerini duyabiliyordu. Göz ucuyla Matelon'un çenesindeki kirli sakalın gölgesini, elmacık kemiğini kaplayan çürük lekesini, yakasının üstüyle kulak memesi arasındaki dar deri şeridini görebiliyordu. Hepsi - açıkta kalan her et parçası-

öpölmeye fena halde ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Lyss parmaklarını buza gömdü ve top hakkında düşünmeye çalıştı.

Matelon omuzlarını oynattı, ayaklarını yere vurdu, ellerini koyun postundan paltosunun ceplerine soktu, dudaklarını yaladı ve ondan başka her yere baktı. "Pekala. Belki de-"

"Bekle." Lyss'in gözüne bir hareketlilik çarpmıştı. Kuzeydoğuda, ufkun hemen üzerinde bir şey yükseliyordu. Bir kuşa benziyordu. Çok büyük bir kuştı, bulutların arasına dalıp çıkıyordu. Neredeyse aydınlanmış gibiydi.

Matelon gözlerini kısarak onun bakışlarını takip etti. "Ne oldu?"

Lyss bardağını çıkardı ve ufka doğru tuttu. "Bilmiyorum," diye mırıldanarak bardağı Matelon'a uzattı. "Senin gözlerin benimkilerden daha mı iyi?"

Yaratık, eğilmiş bir kuş gibi okyanusa doğru daldı, dalgaları sıyırdı ve avucunda çok büyük bir balıkla gökyüzüne doğru yol aldı. Bulutların arasında kaybolmadan önce alçak güneşte bir kez parıldadı.

Matelon bardağı geri uzattı. "Siz benden daha iyi bilirsiniz hanımefendi. Her ne ise, Arden'de bunlardan yok."

"Burada da yoklar." Lyss camdan tekrar baktı ama kanatlı yaratık, her neyse, ortadan kaybolmuştu.

Matelon, "Işığı mücevherli, zırhlı ya da başka bir şeymiş gibi yansıtıyordu," dedi. "Bunun yardımı oldu mu?"

Başını iki yana salladı. Bardağı kaldırırken yüksek bir gong sesi duydu ve bunun bir geminin gelişini işaret eden çan olduğunu anladı.

Lyss gri ve dalgalı bir şekilde ufka doğru uzanan denize baktı. Bomboştı. Tekrar limana doğru baktığında geminin çoktan boğazdan geçtiğini ve rıhtıma doğru ilerlerken yelkenlerini indirdiğini gördü.

"Seninkilerden biri," dedi Hal, hayal kırıklığının iziyle. "Beyaz bir tarlada gri bir kurt."

Adrian'la birlikte dönen Hadley olabilir miydi? Lyss'in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. "Geri dönelim," dedi.

Lyss noktadan aşağıya doğru kıvrımlı patikadan son derece hızlı bir şekilde iniyor, Matelon ona ayak uydurmak için elinden geleni yaparken virajlarda uçuyordu. Bu kadar acele etmesi için bir neden yoktu. Geminin rıhtıma yerleşmesinin, yolcuları ve yükü boşaltmasının biraz zaman alacağını biliyordu.

Yolun sonunda Matelon'u Gri Kurt eskortlarına teslim etti ve aceleyle rıhtımdan aşağı inerek geminin bağlandığı yere gitti. Üç direkli bir gemiydi ve baş kısmında hırlayan bir kurt vardı. Bu, sancakla birlikte ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Hadley'nin gemisi Deniz Kurdu'ydu.

Şimdi kalbi kulaklarında çınılıyordu ve soğuk terler döktü. Kendine, buzla çevrelenmiş ve ıslak yün kokan kışlık pelerinine baktı. Başboş saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Küçükken ağabeyinin onayı onun için çok önemliydi. Şimdi onun hakkında ne düşünürdü? Onu tanıyacak mıydı?

Onun hakkında ne düşünecekti? Anneleri, gördüklerinden ve yaşadıklarından dolayı çok zarar gördüğünü ve kaçması gerektiğini söylemişti. Kendi canına kıyabileceğinden endişelendiğini söylemişti.

Önemli değildi. Her zaman yakın olmuşlardı. Bunu birlikte düzeltmenin bir yolunu bulacaklardı.

Lyss onun diğerlerinin üzerinde yükselen başını, kızıl-kahverengi saçlarını aradı. Onu göremedi. Tanıdığı insanları seçerek yavaşça onlara doğru yürümeye başladı. Hadley orada, az miktarda yük ve bagaj indiren mürettebatı yönetiyordu. Highlanders'da albay olan Garret Fry'ı ve Gri Kurt Talia Abbott'ı tanıdı. Her ikisi de ailesinin eski dostlarıydı. Yanlarında birkaç kişi daha vardı ama hiçbirini tanımıyordu.

Bu kadar değişmiş olabilir miydi? Lyss annesinin ona verdiği küçük portreyi çıkardı. Ve onu inceledi. Hayır. Onu görürse tanırdı.

Hâlâ gemide miydi? Belki de bir araya getirmesi gereken bir sürü eşyası vardı. Biri ona yardım edemez miydi? Sonra iskeleden aşağı indiklerini gördü.

Dehşet karnını yumrukladı. Adrian neredeydi? Her şeye rağmen gelmeyi reddetmiş miydi? Onu bulamamışlar mıydı? Hızla koşmaya başladı.

İşte o zaman Hadley döndü ve onu gördü. Hadley'nin gözleri irileşti, ağzı büzüştü ve rengi dalgalı sulardaki buz gibi soldu. Sanki onunla karşılaşmamak için dönüp rıhtımın ucundan kaçacakmış gibi görünüyordu.

Ama yapmadı. Bunun yerine duruşunu genişletti, omuzlarını geriye itti ve Lyss kayarak önünde durana kadar bekledi.

"Lyss," dedi Hadley. Durdu ve boğazını temizledi. "Burada olacağınızı bilmiyordum."

"Adrian nerede? Seninle geri dönmedi mi?" Lyss bir o yüze bir bu yüze baktı. Yüzleri dümdüz edilmiş gibi görünüyordu.

Hadley onun iki elini de kavradı. "Lyss," dedi yüzü biraz buruşarak. "İçeri girelim, orada konuşabiliriz."

"Neden?" Lyss ayağa kalktı. "Sadece soruma cevap ver." Kimse onun sorusuna cevap vermedi, en azından yüksek sesle.

"Adrian'a bir şey oldu," dedi Lyss. Nefes üstüne nefes emmesine rağmen, hâlâ havasızlık hissediyordu.

Hadley onun ellerini sıkarak, "Size bildiklerimizi anlatacağız," dedi. "Ama bu hikâyeyi size ayakta anlatmayacağım. Özel bir yere gidip oturacağız." Lyss ellerini çözdü, topuklarının üzerinde döndü ve yürüdü Karaya doğru.

Ne olursa olsun vardı oldu, o Hadley'nin suçu olmadığını düşündü. Onu öldürmek zorunda değilsin.

Haberci.

Kale, mahremiyet bulmanın zor olduğu çıplak bir yerdi. Lyss cephaneliğe doğru ilerledi, zira günün bu saatinde silah ustası hariç genelde terk edilmiş olurdu ve onu dışarı çıkardı. Bir banka oturdu ve ellerini dizlerine dayadı, kalbi boğazında güm güm atıyordu.

Üçü, Hadley, Abbott ve Fry, hesap vermeye çağrılan öğrenciler gibi onun karşısındaki bankta yan yana oturuyorlardı.

"Eee?" Lyss, kimse konuşmayınca "Evet," dedi.

"Böylece," dedi Hadley, "kıyıda Baston Körfezi'ne doğru yelken açtık ve oradan iç kesimlere doğru ilerledik. Ancak Oden's Ford'a vardığımızda, birkaç ay önce Adrian'ın yatakhanesine bir saldırı olduğunu öğrendik. Beş rahip, iki başrahip ve iki yatakhane müdürü olmak üzere çok sayıda insan ölmüş." Durdu, sesi boğazında düğümlendi.

"İki öğrenci ortadan kayboldu," diye bitirdi Fry onun yerine. "Adrian o iki öğrenciden biriydi."

Hadley, Lyss'in besleyebileceği umut kırıntılarını yok etmek istercesine, "Saldırı Adrian'ın odasında yoğunlaşmış gibi görünüyor," dedi. "Mystwerk'in dekanı Joniah Balthus'la konuştuk. Adrian'ın yatağının kana bulanmış olduğunu söyledi. Ölü rahiplerden ikisi onun odasında bulunmuş."

Bu kelime Lyss'in kasvetli kaotik düşüncelerine nüfuz etti. "Rahipler mi? Neden rahipler?"

"Balthus onların Malthus Kilisesi içindeki radikal bir grup olduğunu etrafta dolaşıp büyücüleri öldürdüklerini söylüyor... ve..." Hadley'nin sesi kesildi.

Sonra Lyss bir şey söyleyecekmiş gibi beklediler. Ama cevap vermedi. Ağzını açsa, bir kasını oynatsa, donmuş halinden çıksa çığlık atmaya ve çırpınmaya başlayabilirdi. Ve bunu yapmayacaktı.

Tabii ki Adrian geri gelmeyecekti. Tabii ki dönmeyecekti. Sürekli aynı şakaya kanan genç bir öğrenci gibiydi.

Sonunda Lyss Fry'a baktı. "Adrian'ın cesedini bulamadılar mı?"

Gri Kurt başını salladı. "Özür dilerim, Majesteleri." "Kaptan Gray," diye düzeltti Lyss onu otomatik olarak. "Kim diğer öğrenci miydi?"

"Adı Lila Byrne," dedi Hadley. "Yüzbaşı Byrne'ün kızı."

"Ah. Elbette." Lyss kolundaki kabukla uğraştı, kırık tırnaklarıyla kan yeniden akana kadar tırmıkladı. Kanın kolundan aşağı süzülüşünü izledi.

İçgüdüleri ona Adrian'ın öldüğünü söylüyordu -kesinlikle öldüğünü- ama belki de merak, bekleme ve umutla dolu boş bir kuşatmaya daha dayanamayacağı içindi. Her kalabalıkta onun yüzünü görmeye, köşe başlarında sesini duymaya, tekrar bir araya geldiklerinde ona söyleyeceği her şeyi biriktirmeye.

Bunu daha önce de yaptım, diye düşündü. Bir daha yapmayacağım.

Lyss kafasının içinde sürekli tekrar eden sesi susturamıyordu: Birlikte olabilirdiniz. Bu dört yılı geçirebilirdiniz ve şimdi o yok, çünkü annemiz onun nerede olduğunu başından beri biliyordu ve düşmanlarımız bulup öldürene kadar orada bıraktı.

Bu yüzden annem Adrian eve gelene kadar bu sırrı saklamak istedi. Bir şekilde bunun olacağını biliyordu.

Sanki Gerard Montaigne mezardan ölü elini uzatmış ve Lyss'in kalbini son bir kez daha kırmıştı.

Lyss sonunda, "Kaptan Byrne için bir şey söylemek gerek," dedi. "Davası uğruna bir çocuğunu feda etmekten asla çekinmez. Daha fazla çocuğu olmalıydı. Benim annemin de."

Fry yumuşak bir sesle, "Özür dilerim Kaptan," dedi. "Bu operasyonun bu şekilde bitmesini beklemiyorduk."

Hadley boğazını temizledi. "Kraliçeye ve Kaptan Byrne'e ne bulduğumuzu bildirmek için buradan başkente gidiyoruz. Sen de bizimle gelmelisin. Sen ve annen şu anda birlikte olmalısınız."

"Hayır," dedi Lyss. "Dört yıl önce kardeşim için yas tuttum. Bütün bunları tekrar yaşamayacağım. Ben sadece

tüm bunları unutacağım. Burada işim bittiğinde Delphi'ye geri döneceğim."

"Lütfen," dedi Hadley. "Onunla konuşmalısınız. Eminim o ve Yüzbaşı Byrne sorularınızın çoğuna cevap verebilirler, eğer onlara-"

"Hayır." Lyss başını salladı. "Adrian'ın kendi şehrinde, babamızın yanında, çok uzakta değil de yabancıların arasında öldüğünü varsaymayı tercih ederim."

Hadley'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu artık. "Annene ne söylememi istiyorsun?"

Lyss onun elini okşadı ve kendisini onu teselli etmek gibi tuhaf bir pozisyonda buldu. "Şu anda oraya geri dönemem. Birimizin affedilemeyecek bir şey söyleme riski çok yüksek. Ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyle."

Hadley ona baktı, sanki tanıdığı Lyss bir yabancıyla yer değiştirmiş gibi yüzünü inceledi.

Abbott, "Başkente gitmeden bir ya da iki gün önce burada olacağız," dedi. "Yani hâlâ fikrinizi değiştirebilirsiniz. Bu arada, Adrian'ın kişisel eşyalarından oluşan küçük bir sandık getirdik. İncelemek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Teşekkür ," dedi Lyss. "Bunu çok isterim."

Hadley bir kolunu ona doladı. "Hadi gidip Sasha'yı bulalım," dedi.

DUEL

Uyuyamayan Hal sırt üstü uzanmış, parmaklarını başının arkasında birleştirmiş, beyni bir sorundan diğerine koşan bir araba gibi tıkırdıyordu. Kulenin tepesindeki çanın sesini duymayalı epey olmuştu ama Kaptan Gray'le birlikte rüzgâr ve karla karışık yağmur altında yaptığı uzun yürüyüşe rağmen hayal kırıklığı onu uyanık tutuyordu.

Gördüğü muameleden şikâyet edemezdi. Eğer bir mahkûmsa, açık bir el tarafından kucaklanıyordu. Başka bir kaçış girişiminde o elin yumruk haline geleceğini biliyordu. Yani kaleden kaçmak yeterli değildi. Delphi'de en azından sınıra yakındı. Burada, dost topraklara ulaşmadan önce kat etmesi gereken çok fazla açık alan vardı.

Eğer hala Matelon'lara dost olsaydı.

Kilitli odasından sadece yemek yemek ve Kaptan Gray'le yürüyüşe çıkmak için ayrılıyordu ki bu da kendine has bir eziyetti. Bu arada, gemiyle ne ya da kimin gelmesini bekliyordu? Neden peşinde iblisler varmış gibi merdivenlerden hızla inmişti?

Şimdiye kadar bir planı olmalıydı. Güneydeki olaylar onsuz devam ederken zaman boşa geçiyordu. Babası çoktan başkente yürüyor olabilirdi. Annesi ve kız kardeşi ölmüş olabilirdi. Ya da daha kötüsü. Eve dönmek istemesi için pek çok nedeni vardı. Ve kalmak için özellikle bir nedeni.

Bosley'le olan kavgasından sonra Gray'e söylediklerini hatırladı. Bizim kadınlarımız senin gibi değil.

Kimse onun gibi değildi. Ve şimdi, belki de, başkaları için mahvolmuştu. Bu arada, birlikte bir gelecekleri olmadığını açıkça belirtmişti.

Kralı onu ölmesi için kuzeye göndermişti. Şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmıştı ama bu deneyim onu değiştirmişti. Eve döndüğünde uyum sağlayabilecek miydi?

Kendimi kaybetmeden önce cadılı kuzeyden çıkmalıyım, diye düşündü. Tabii çok geç olmadıysa.

Kapısının önünden gelen bir ses doğrulmasına neden oldu. Koridordaki muhafızlar birileriyle tartışıyor gibiydi. Bir ses diğerlerinin üzerine yükseldi ve tartışmayı sonlandırdı. "Onu göreceğim, saatin kaç olduğu umurumda değil. Şimdi yolumdan çekil."

Yüzbaşı Gray'di.

Hal el yordamıyla pantolonunu bulup aceleyle giydi. Tam kemerini takıyordu ki kapı çarparak açıldı ve kadın karşısındaydı, bir elinde bir şişe vardı, diğer elini de kapının pervazına dayamıştı. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş, dizlerinin ortasına kadar sarkmıştı. Ayaklarında çorap vardı ve uzun saç telleri yüzüne doğru sarkıyordu. Gözlerinde derin bir acı ve keder vardı.

"Kaptan Gray," dedi Hal ihtiyatla. "Geç oldu."

"Geç oldu," dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Geç oldu. Hem de çok geç." Bakışları adamın göğsünde ve omuzlarında gezindi, bir süre orada oyalandı, sonra odaklanır gibi oldu. "Gömleğin nerede?"

"Affet beni," diye mırıldandı Hal. kaptığı gibi, düğmelerini açmadan başının üzerine çekti. Kadının arkasından bakarken, koridorda ne yapacaklarını bilemez halde dolaşan süvari erlerini gördü. Gray şişeyi abartılı bir özenle bir köşeye koydu. Sonra döndü ve omzunu kapıya atarak yüzlerine çarptı. Hal şaşkınlık içinde onu izlerken, kapıyı kapatana kadar devasa bir büfeyi sürükledi. Elleri kalçalarında bir süre inceledi, sonra dönüp Hal'in yüzüne baktı.

"Şimdi," dedi, şişeyi kaptı ve ona doğru itti. "Bir oyun oynayacağız."

Hal şişeye baktı. "Bir oyun mu?" "Bir bilmece oyunu."

Hal şişeye baktı, sonra tekrar Gray'e baktı ve onun yavaş, kasıtlı konuşmasından içtiğini anladı. Hem de çok. "Ben de tam uyuyacaktım," dedi. "Yarın oynayabilir miyiz?"

Şişeyi onun yüzüne doğru salladı. "Bunu şimdi yapıyoruz." Bir adım geri çekildi. "Yarına kadar bekleyelim."

"Sorun nedir? Korktun mu?"

"Evet," dedi Hal dürüstçe. "koparıyorsun." Şişeyi aldı, başını geriye eğdi ve dikkatli bir yudum aldı. Mavi harabe. Kafasının tepesini kaldırdı. "Hey! Henüz oynamıyoruz." Şişeyi geri aldı ve içti, her yutkunuşta boğazı zıplıyordu. Elindekini Hal'in küçük masasının üzerine bıraktı ve sandalyelerden birine yığıldı. "Sen. Otur," diye emretti, sandalyeyi göstererek.

Diğer sandalye.

Hal sat karşısında itibaren Onu,dinleniyor
onun eller üzerinde masa üstü.

"İşte kurallar," dedi Gray. "Size bilmeceler soracağım ve cevaplayamazsanız bir içki içmek zorundasınız."

"Hanımefendi, ben gerçekten pek-"

"Ve her 'hanımefendi' dediğinizde bir içki almak zorundasınız."

Hal dudaklarını birbirine bastırdı ve bekledi.

"Şimdi, o zaman," Gri dedi. "Önce Soru:
Neden Güneyliler bu kadar şerefsiz mi?"

"Bu bir bilmece değil," dedi Hal.

"Soruya cevap ver."

"Neden benimle kavga etmeye çalışıyorsun?"

"Ulaşabildiğim tek düz arazi insanı sensin."

Hal onun bitkin yüzünü inceledi. Doğrusu, bir at takımı tarafından ezilmiş gibi görünüyordu. Bunu görmüştü.

daha önce, emrindeki bazı adamların üzerinde. Keder tarafından pusuya düşürüldüklerinde, onu boğmak için içkiye sarılmışlardı.

Kalp kırıklığının yüzüydü. O öğleden sonra gelen gemiyle bir ilgisi var mıydı?

"Ne oldu?" dedi. "Bana sorunun ne olduğunu söyle." "Bu bir cevap değil." Şişeyi adama doğru itti. ve tehlikeli bir şekilde sallandı. "İç bakalım"

"Bunu yapmayacağım," dedi sandalyesini geriye iterek. "Muhafızları çağıracağım." Kapıya doğru ilerledi, parmaklığı tuttu ve kenara çekmeye çalıştı. Gray ona doğru hamle yapmadan önce göz ucuyla bir hareket gördü.

Bu sefer Hal ayaklarına dikkat edecek kadar akıllıydı, son anda onları tehlikeden uzaklaştırdı, böylece onları altından çekip alamadı. Sarhoş olmasına rağmen onu omzunun üzerinden yuvarlamaya çok yaklaşmıştı. Kollarını ona bir tür ayı sarılması gibi doladı ve çırpınan kollarını ve bacaklarını sıkıştırabilmek için onu yere yatırdı. Onu yerde tutmak için vücudunun tüm ağırlığını kullanması gerekti. Kadın ona tekrar tekrar bir şeyler bağıırıyordu.

"Bunu neden yaptınız? Siz piçler kardeşimi neden öldürdünüz? O bir şifacıydı! Hiç kimseye zarar vermedi."

Şaşkınlık içindeki Hal, kızın ona ailesi hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. Eğer doğru hatırlıyorsa, ağabeyi yıllar önce ölmüştü.

Bazen içki, su basmış bir mezarlıktan yüzen cesetler gibi, uzun süredir gömülü olan acıları su yüzüne çıkarırdı. Hal bunu daha önce de görmüştü, tavernalarda ve hanlarda, saat geç olduğunda ve bira akmaya başladığında.

"Kardeşin için üzgünüm," dedi Hal. "Bu savaşta çok fazla insan öldü - kaybetmeyi göze alamayacağımız insanlar."

"Özür dilemek onu geri getirmez," dedi Gray, sesi titreyerek. Mücadele etmeyi bırakmıştı ve şimdi taş zeminde yatıyordu, gevşek ve ağlıyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Biliyorum." Tam olarak bilmiyordu ama savaş Harper ve Robert'ı ondan alırsa nasıl hissedeceğini tahmin edebiliyordu. Gerçi şu anda, savaşmaları gereken düşmandan çok kendi kralından dolayı risk altında görünüyordlardı.

Şansını deneyen Hal, kollarını Gray'in altına soktu, sırtını duvara yasladı ve onu kucağına aldı. Gray yüzünü onun gömleğine gömdü ve kumaşı bir avuç tutarak ağlamaya devam etti. Adam onu nazikçe salladı, saçlarını düzeltti ve alnından öptü, aklına ne gelirse mırıldandı. Sonunda, dudakları hafifçe ayrılmış, kirpiklerinin altından hala gözyaşları sızarken uyudu.

Ona söylediği, tarih boyunca ölüm ticaretini savunan askerler tarafından kullanılan bahaneyi hatırladı.

Bu bir savaş. İnsanlar ölüyor, masumlar bile ölüyor maalesef.

Onu yatağa taşımayı düşündü ama bu yüzlerce açıdan riskliydi. Bu yüzden oturdu, onu kollarının arasına aldı ve gitmesine asla izin vermek istemediğini düşündü.

Koridorda yeni sesler duydu. Biri kapıya sertçe vurdu ve ön taraf biraz kaydı. Üç darbe daha aldıktan sonra kapı, Talbot önde, hâlâ omzunu ovuşturarak içeri girmelerine izin verecek kadar açıldı. Dondu kaldı, etrafı taradı, masanın üzerindeki şişeyi, Hal duvara yaslanmıştı, Gray ona sokulmuştu, parmakları saçlarına dolanmıştı.

Talbot iki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. Ne be?

Hal Talbot'a işaret etti ve Talbot onların önünde çömeldi. Gray'i Talbot'un kollarına bıraktı. Talbot ayağa kalktı, ortaklıklarını onaylarcasına Hal'e başını salladı ve Gray'i odadan çıkardı. Diğer mavi ceketliler mobilyaları yerlerine yerleştirdiler ve kapıyı arkalarından kapatarak çıktılar.

Neyse ki mavi harabe şişesini arkalarında bırakmışlardı ve bu şişe Hal'in uyumasına yardımcı oldu.

EJDERHA

Delphi'li olan Jenna soğuk ve kötü koşullara yabancı değildi. Ama kuzeydeki donmuş kıyı şeridi boyunca uçmak çok acımasızdı. Indio'dan esen rüzgâr tüyler ürperticiydi ve kıyı dalgaların sıçradığı yerlerde buzla kaplıydı.

Aciliyet onlara hız kazandırmış, bu da soğuk rüzgârı Jenna'nın yeni giysilerinin içinden geçirmişti. Chalk Cliffs'i kurtarmak için çok geç kalmış olabileceği bilgisi damarlarında zonkluyordu.

Evan Strangward'a güvenmiyordu ama gözlerini kapadığında, karlı bozkırdan geçerken gördüğü ordunun istila ettiği harabe halindeki kasabayı görebiliyordu. Celestine bu kıyılarda bir yer edinirse, bunun ikisi için de kötü haber olacağını söylediğinde ona inanmıştı.

Flamecaster'ın pullarının altında sürekli kaynayan ısı için minnettardı. Bu koşullarda Cas'a binmek, Delphian kışının ortasında Brit Fletcher'ın sobasına göbek atmak gibiydi; önu kavruluyor, arkası donuyordu.

Normalde Jenna gece uçuşlarını severdi, karla örtülü uyuyan köylerin üzerinde süzülür, ışıkları karanlıkta küçük fenerler gibi görünürdü. O ve Cas klan kulübelerinin çok yakınından uçmamaya dikkat etmek zorundaydılar. Köpekler her zaman onların varlığını hisseder ve havlayarak peşlerinden koşarlardı.

Yemek mi?

"Aç olman mümkün değil. Kahvaltıda koca bir koyun yedin."

Koyunlar çoğunlukla yün, fazla et yok.

Bu gece, fark edilmemek için o kadar alçaktan uçuyorlardı ki, zaman zaman etraflarını saran köpüklü dalga duvarlarıyla yüzüyormuş gibi hissediyorlardı. Uçmaya başladıkları ilk günlerde Cas bazen yanlış hesap yapmış ve kendilerini dondurucu deniz suyunun içinde bulmuşlardı. Bugünlerde bu nadiren oluyordu.

Güneye doğru uçarlarken, düzensiz bir patlama sesi duymaya başladılar ve Cas'ın uçuşu hissedilir derecede yavaşladı.

Silahlar. Eve gidip koyun mu bulalım?

Jenna ejderhanın omurgası boyunca dizlerini sıktı. "Onları uyarmalıyız."

Cas'la tartıştıklarında, sanki kendisiyle tartışıyor gibiydi. Bazen kimin hangi tarafta olduğunu anlamak zor oluyordu. Aynı fikirde olduklarında, aynı fikirdeydiler.

Şimdi, daha önce gördükleri limanın beyaz kayalıklarına yaklaşırken yamaç boyunca parlayan ışıklar görebiliyorlardı. Liman ağzının hemen dışında, küçük bir filo ateşle karşılık veriyordu.

Aşağıdakiler için karanlıkta sadece leke olacak şekilde yüksek, yüksek, daha yüksek uçtular, sonra savaş sahnesi boyunca birkaç kez ileri geri süpürdüler. Gemiler saldırıya geçeceklerine dair hiçbir işaret göstermiyor, sadece kayalıklardaki topların menzilinın dışında, orada öylece . Sanki denizden bir saldırıyı göze almaya niyetleri yokmuş gibiydi.

Jenna bunun bir şaşırtmaca olduğunu, böylece diğer yönden gelen belayı fark etmeyeceklerini düşündü.

"Batıya uçalım."

Cas yan yattı, döndü ve kıyı şeridinden geri süzülerek iç kısımlara doğru giden yolu takip ettiler. Aşağıda hareketleri görebiliyorlar, arada bir metalden yansıyan ışığın parıltısını duyabiliyorlar ve karda nal seslerini işitiyorlardı; bu da büyük bir atlı grubunun karadan kasabaya yaklaştığını, yoldan uzakta ve ormanın örtüsü içinde kaldığını gösteriyordu. Bunlar yarımadaadaki donmuş araziden geçerken gördükleri olmalıydı. Artık varış noktaları hakkında hiçbir şüphe kalmamıştı.

Strangward doğruyu
söylemişti. Ne yapmalı?

Onları yaklaşan ordu hakkında uyarmak için yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. Ama şehrin ortasına bir ejderha indiremezdi. Her şey çözülene kadar birileri ölmüş olurdu. Cas bir yere iner ve Jenna şehre yürüyerek girmeye çalışırsa çok geç kalabilir ya da daha kötüsü çatışmanın ortasında kalabilirdi.

Ancak kendilerini riske atmadan kasabaya nasıl net bir mesaj gönderebilirlerdi?

RÜYALARDAN KABUSLARA

Hadley ve diğerkleri ertesi sabah Fellsmarch'a gitmek üzere yola çıktılar. Lyss geride kalmış, berbat bir akşamdan kalmalığa katlanmıştı. İşte bu yüzden içmiyorum, diye düşündü. En azından fazla değil. Şu andan itibaren elma şarabıyla idare edeceğim. Ve belki bira. Özel durumlar hariç, savaşı kazandığımız zamanlar gibi.

Matelon'u yolcularla birlikte Fellsmarch'a gönderme isteğine direndi. Odasında olanlar hakkında pek bir şey hatırlayamıyordu. Hatırladığı kısımlar ise utanç verici ve açıklanamaz derecede şefkatli bir karışımıdı.

Onunla konuşma şekli, sesi sakinliğin alçak gürültüsüydü. Saç çizgisi boyunca diktığı öpücükler, her biri kendi içinde mükemmeldi. Kalbinin onun sırtına çarpması. Yağmur sonrası liken rengindeki gözleri, kuzguni saçlarıyla uyumlu kirpiklerle saçaklanmıştı.

Uzun zamandır ilk kez Matelon'un kollarında kendini güvende hissetmişti. Korunmak istediğinden değildi bu. Daha çok, onun kendisini kollayacağını bilerek gözlerini kapatabileceğine güvenebiliyordu. Ve eğer yer değiştirirlerse, o da Matelon'unkini izleyecekti.

Ama ne zaman şefkatli, hassas anların tadını çıkarmaya çalışsa, utanç verici bir şeye takılıp kalıyordu.

Ve nasıl oldu da bir güneylinin kollarına düştü, oraya ne için gitmişti - ne demişti adam? Kavga etmek mi? Bu şey hakkında Matelon-o görünüyordu

Sakin, kolay, neredeyse sıkıcı ... ve sonra ona hiç yapmak istemediği bir şey yaptırdı

Bunu sana o mu yaptırdı? Kim kime saldırdı? dedi kafasının içindeki ses. Bahse girerim o zayıf güneyli çiçeklerinden hiçbiri onu içki oyununa davet etmemiştir.

Yine de, herhangi bir gecede, diyarın her yerinde insanlar biraz fazla içiyor ve ertesi gün pişman olacakları şeyler söylüyor ve yapıyorlardı. Kendisinin de bunu yapve gülüp geçebilmeyi diledi.

Lyss Matelon'un odasına gitmeye karar verdiğini bile hatırlamıyordu. Hadley ve Sasha günün büyük bölümünde onunla birlikte oturmuş, bir nevi üç kişilik bir uyanış yaşamışlardı. Arkadaşlarının bildiği son şey, onun yatmaya gittiği idi. Bir gece önceki gezintisi için şimdi kendilerini suçladıklarını biliyordu.

Lyss'in iştahı yok denecek kadar azdı ve normalde yemeyi reddettiği bir parça tost ve bir kase yulaf lapasından daha zorlayıcı bir şey istemiyordu.

Günün sonuna doğru, tamamen giyinik bir şekilde yatağının üstüne uzanarak uykuya daldı, ancak kapısının ısrarla çalınmasıyla uyandı.

"buradan!" dedi halsizce.

"Lyss! Açın kapıyı! Saldırı altındayız!"

O zaman onlara gitmelerini söyle, diye düşündü Lyss, tamamen uyanmadan önce. Yataktan yuvarlandı, kapıya doğru gitti ve kapıyı kırarak açtı.

Sasha'ydı, saçları dağınıktı, gömlek kuyruğu üniforma tuniğinin altından dışarı sarkıyordu, o da yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu.

"Bize kim saldırıyor?" Lyss kapı çerçevesine yaslanarak konuştu.

"Kesin olarak bilmiyoruz. Liman ağzının ötesinde top mevzilerine ateş eden üç gemi var."

"Bir şey vurdular mı?"

"Bilmiyorum."

"Silahları bizimkilerden çok daha iyi değilse, onlara bu şekilde ateş etmek kolay olmayacaktır." Lyss onun üzerine oturdu

yatağına uzandı ve botlarını çekti. İyi bir dövüş, utanç ve kalp kırıklığına çare olabilirdi.

Koridorda aceleyle ilerlerken, Lyss top atışlarının gümbürtüsünü duyabiliyordu. "Nöbetçi subay kim?"

"Graves. Bataryaların üzerinde, ateşi yönetiyor."

Sasha peşindeyken Lyss dik merdivenlerden boğaza bakan bataryalara tırmandı. Zirveye yaklaştığında barutun keskin kokusunu içine çekti ve ayaklarının altındaki perküsyonun ürpertisini hissetti.

Indio'dan esen rüzgâr merdivenlerden çıkar çıkmaz Lyss'in yüzüne çarptı. Kibritleri ateşleyen topçu ekibinin yüzünü alev fişkırımları aydınlatıyordu. Boğazın bu yakasında tam mürettebatlı iki, diğer yakasında ise iki tane yirmi dört librelik top vardı; Lyss'e göre bu üç gemiyi durdurmak için yeterli olmalıydı. Denize baktı ama gemideki topların işaret fişekleri onları belirleyene kadar hava bir şey görmeyi zorlaştırıyordu. Atışları zararsız bir şekilde denize doğru yaylanıyor ya da bataryaların çok altındaki kayalıklara çarpıyordu.

Munroe Graves, boğazın karşısındaki topçu ekibine bağırarak emir vermekten sesi kısılmıştı bile.

"Haberler nedir?" Lyss top sesleri ve rüzgârın uğultusu arasında sesini duyurmaya çalışarak sordu.

Graves, "Menzilimizi anlamaları uzun sürmedi ve bunun hemen dışında kaldılar," dedi. "Bu da demek oluyor ki onlar bizi vuramaz, biz de onları vuramayız. Öyleyse ne anlamı var? Hepimiz yatakta kalmalıydık."

"Yolun karşısında kim var?" Lyss başıyla güney tarafındaki bataryaları işaret etti.

"Bosley."

"Renklerini gösterdiler mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar bu kadar uzaktayken pek bir anlamı yok."

"Ama bunu neden yapsınlar ki? Mühimmatlarını denize de atabilirlerdi."

"Atış talimi mi?" Graves önerdi.

"Topçularınıza söyleyin, her yaylım ateşine cevap vermek zorunda değiliz. Belki onların boşa harcayacak atışları vardır, ama bizim asla olmaz."

"Sadece onları dürüst tutacağız, hepsi bu."

Lyss'in aklına bir fikir geldi. "Biz dikkatimizi dağıtırken küçük gemilerin aşağıya inmediğinden emin olmak için konuşlandırılmış nöbetçileriniz var mı?"

Graves, "Çoktan halledildi, Kaptan," dedi.

Lyss kollarını korkuluklara dayamış, bombardımanı ve onların gönülsüz karşılıklarını izliyordu. Endişe onu rahatsız ediyordu. Neyi gözden geçiriyorlardı? Dışarıda kimin olduğundan emin olsalar yardımı olurdu.

"O gemilere daha iyi bakabilmemiz için bize biraz ışık verebilecek bir şeyiniz var mı?"

"Elimizde birkaç yangın çıkarıcı var," dedi Graves. "Gemiler menzil dışında olsa bile, onları yükseğe ateşleyebiliriz ve onları aydınlatacak kadar yakında patlayabilirler."

"Bunu yapalım. Ama benim onayımı bekleyin."

Lyss Sasha'yı uçurumun kenarındaki askerlerin arasında buldu. "Sasha, Matelon nerede? Odasında mı?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Sasha ona kısıp gözlerle bakarak. "Kontrol etmemi ister misin?"

"Kamarasına bir üçlü götürün ve ona buraya kadar eşlik edin. O gemilere bir göz atmasını istiyorum."

"," dedi Sasha yumruğunu göğsüne götürerek.

Hal rüyasında şekilde evine, White Oaks'a döndüğünü gördü - çocukluğunun White Oaks'ına, daha çok bir malikâne ve daha az kale olduğu zamanlara. Küçük kız kardeşi Harper ile bahçede yürüyor ve ona kuzeydeki maceralarını anlatıyordu.

"Kuzeydeki cadıların iblisleri gökyüzünde gezdirip asi çocukları aradıkları doğru mu?"

"Varsa bile ben hiç görmedim," dedi Hal. "Genelde asi yetişkinleri ararlar."

Harper çenesini kaldırarak, "Hayır, öyle değil," dedi. "Yetişkinlerin başı hiçbir şey için derde girmez."

"Bazen yaparlar," dedi Hal.

"Yani bu sadece ebeveynlerin çocuklarını yola getirmek için anlattıkları bir hikâye mi?" Harper, Leydi Matelon'un yakınlarda olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakarak ısrar etti.

"Belki bazıları öyle düşünüyor ama bence diğerleri buna gerçekten inanıyor," dedi Hal. "Canavarlarla savaşmak etten kemikten insanlarla savaşmaktan çok daha kolay."

"Hayır, değil," dedi Harper. "Canavarların insanlardan daha büyük ve daha vahşi olduğunu herkes bilir."

Hal güldü. "Kuzeyde bizim canavar olduğumuzu söyleyen insanlar olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" Harper gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Yanılıyorlar!"

"Belki," dedi Hal.

Harper onun kolunu tuttu. "Kuzeyliler hakkında da yanılıyor olmamız mümkün mü sence?"

"Belki," dedi Hal.

Metale çarpan bir metal gürültüsü onu rüyalar kuyusundan çekip çıkardı.

"Flatlander!" Biri onu sertçe sarstı. "!"

Hal gözlerini açtı, yüzüne tutulan fenere karşı gözlerini kısarak baktı. Fenerin arkasında kimin durduğunu göremiyordu. "Ne?"

"Kaptan Gray sizi görmek istiyor, hem de hemen."

Şimdi sesi tanıyordu. Bu Onbaşı Talbot'tu, Gray'in mavi ceketli gölgesi.

Hal doğrulup oturdu. "Saat kaç?"

Talbot koyun postundan paltosunu ona doğru itti. "Bunu giy ya da yarı çıplak git, umurumda değil. Çifte dedim."

Hal gömleğini, ona verdiği ağır ceket, şapkasını ve eldivenlerini giydi. O da havaya uygun giyinmişti.

"Sanırım dışarı çıkıyoruz," dedi. Talbot cevap olarak homurdandı.

Hal, Talbot'u kuleden aşağıya kadar takip etti ve asma köprüden geçerek limana adını veren kayalıklar boyunca uzanan surlara ulaştı.

"O nasıl?" Hal sordu.

"Kim?"

"Kaptan Gray."

Talbot onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını salladı. "Göreceksin."

"Kardeşine bir şey mi oldu?" diye sordu hain merdivenleri tırmanırken.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Talbot, sonra da bildiğini ama ona cevap vermeyeceğini belirten bir bakış attı.

Sonunda, tam zamanında yirmi dört librelik bir topun kükremesiyle karşılaşmak için uçurumun tepesine çıktılar.

"Kime ateş ?" diye sordu, kulakları hâlâ çınlıyordu.

Talbot işaret etti. "Kaptana sorun."

"Matelon," dedi Kaptan Gray, ona duvarın dibinde kendisine katılmasını işaret ederek; tavırları hızlı ve işveli, gözleri denize dikilmişti.

Yanına geldiğinde yüzündeki yorgunluk çizgilerini, gözlerinin altındaki mor gölgeleri gördü. Kederli ve akşamdan kalma ama yine de işini yapan birine benziyordu.

Ona bir kahraman gibi göründü.

"Size biraz ışık vereceğim ve buradaki bazı gemilere bakmanızı ve onları tanımlayıp tanımlayamayacağınızı bana söylemenizi istiyorum." En yakındaki topun mürettebatına işaret etti ve onlar da kibriti çaktılar.

Bum! Mermi yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe fırladı, sonra açıkta patladı ve okyanusu parlak bir ışıkla doldurdu.

Rüzgâra karşı gözlerini kısıyan Hal, ufukta siluet halinde beliren üç gemiyi inceledi.

"Eee?" Gray her zamanki gibi nazik bir şekilde konuştu.

"Bunlar senin mi?" Hal parlaklık kaybolana ve gemiler tekrar karanlığın içinde kaybolana kadar izledi. "Emin olmak için çok uzaktalar."

"Ama onların imparatorluk gemileri olmadığını söyleyebilirim. En azından normal donanmaya ait gemiler değiller." Karanlığa bakarken gözüne başka bir şey takıldı, gökyüzünde parlak bir şey belirliyordu. Başka bir mermi mi? Kayan bir yıldız mı?

"Bu nedir?" İşaret etti.

"Şehitlerin kanı," diye mırıldandı Gray, aniden yanı başında, duvarın dibinde. "Hiçbir fikrim yok."

Gizemli gemilerin direkleri arasından geçer gibi olana kadar alevli bir ok gibi aşağı doğru süzüldü. Sanki direklerden birine çarpmış gibi hafif bir çatırtı sesi suyun üzerinde yayıldı. Cisim döndü, giderek büyüdü ve Hal onun doğrudan kendilerine doğru uçuğunu fark edene kadar büyüdü.

"Siper al!" diye bağırdı ve Gray'i aşağı, duvarın yanına çekerek vücuduyla örttü. Tepesinden devasa bir şey geçerken yakıcı bir sıcaklığın ve yanık odun kokusunun farkına vardı ve ardından bir şey kaldırım taşlarının üzerine düşerken donuk bir gümbürtü duydu.

İblisler, diye düşündü, soğuğa rağmen sırtından ter damlıyordu. Uçan iblisler. Bunu biliyordum. Hal buna gerçekten inanmıyordu ama başka bir açıklama bulmakta da zorlanıyordu.

Başını kollarıyla sardı, bir patlama olmasını bekledi ve hayatının burada, Tebeşir Kayalıkları'nda, denizde köpekbalığı yemi olarak son bulup bulmayacağını merak etti. Ama hiçbir şey olmadı ve bir süre sonra dikkatlice doğrulup kayalıkların üzerine düşen şeye baktı.

Bir geminin direği gibi görünüyordu, yerinden sökülmişti ve kırık arma izliyordu.

Hal ayağa fırladı ve direğe doğru hamle yaptı ama Kaptan Gray ondan önce davranarak enkazı karıştırdı ve üzerinde ölü başı olan bir sancak buldu.

"Korsanlar mı?" Talbot parmağını Gray'in gösterdiği amblemin üzerinde gezdirerek "Korsanlar" dedi.

"Geri geliyor!" diye bağırdı biri. Hal döndüğünde uçan yaratığın bu kez karadan üzerlerine doğru geldiğini ve pençelerinde bir şey tuttuğunu gördü. O sırada

bataryaların üzerinden uçtu, bıraktı ve yine bir şey mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı.

Bu kez bir adamdı. Hal, cesedin kaldırıma yayılış şeklinden bir daha ayağa kalkamayacağını anlayabiliyordu.

Cesedin etrafında toplandılar. Bir askere ait olduğu anlaşılıyordu, silahlarla donatılmıştı ve soğuğa uygun giyinmişti. Hal izlerken Talbot adamın kemerindeki kından kavisli bir bıçak çıkardı ve görmeleri için havaya kaldırdı.

"Korsan mı?" Talbot tekrar "Korsan," dedi ama Hal parçalanmış cesedin yanına diz çöktü ve adamın mahmuz takılmış çizmeler giydiğini, ağır bir at ve kurumuş ter kokusu aldığını gördü.

"O her kimse, atla gelmiş," dedi Hal. "Ama nereden gelmiş olabilir? Ve uçan canavar onların tarafında mı yoksa bizim tarafımızda mı?"

"Bak!" Gray gökyüzünü işaret etti. Kanatlı yaratık sıkı bir manevrayla uçuyor, alev ve duman püskürterek gökyüzünde bir iz bırakıyordu. Bir çeşit amblem...

"Bu bir ok," dedi Talbot.

"Batıyı gösteriyor," dedi Gray, işaret ettiği yöne bakmak için dönerek. Hal onun bakışlarını takip ederek kasabanın üzerinden batı duvarına baktı. Onun ötesi karanlıktı.

"Graves!" Kaptan Gray bağırdı. "Alarmları çalın. Şehrin kara tarafındaki surlarında mümkün olduğunca çok asker istiyorum. Bence bu bombardıman gerçek saldırıdan bir saptırma."

"Emredersiniz, Yüzbaşı." Graves koşarak ayrıldı.

Aşağıda bir yerlerde alarm zilleri çalmaya başladı. Hal gökyüzünü taradığında, alev alev yanan canavar gözden kaybolmuştu.

Gray Talbot ve Hal'e döndü. "Talbot, Matelon'u kuledeki hücre bloğuna götürmeni istiyorum. Başına üçlü bir nöbetçi dikin. Eğer ziyaretçilerimizin onun peşinde olduğu ortaya çıkarsa, bunu kolaylaştırmayacağım."

"Ama Kaptan ... Yardım edebilirim," dedi Hal, içinde kaynayan hayal . "Size söyledim. Bunlar imparatorluk gemileri değil.

Bana bir silah verin ve ben-"

"Bu sefer değil Kaptan," dedi Gray, arkasını dönerek.

ÇOK AZ, ÇOK GEÇ

Bu savaşı Lyss'in daha önce yaptığı savaşlardan farklı olacağı başından beri belliydi. Her zaman arazide savaşmıştı, araziyi kendi avantajına kullanmıştı ve hareketlilik savaş stratejisinin önemli bir parçasıydı. İlerlemeler, geri çekilmeler, kanat hareketleri, pusular; bunların hepsi uyguladığı taktiklerdi. Kalenin koruması için minnettar olsa da, bu aynı zamanda bir tuzaktı. İlerleme yoktu, sadece geri çekilme vardı.

Bu düşman da farklıydı. Lyss, Arden'in paralı askerleri ve isteksiz askerleriyle savaşmaya alışkındı, çoğu zaten ibislere ve cadılara karşı savaşmak için can atıyordu. Bunlar öldürölmesi neredeyse imkânsız olan, kıvrık bıçaklara sahip, sert, sertleşmiş savaşçılardı. Lyss onlardan birinin kafasını kestiğinde, bacaklarını da kesene kadar gelmeye devam etti. Sanki ele geçirilmiş gibiydiler - sanki acı hissetmiyorlardı ve ölümü istekle kucaklıyorlardı.

Askerler Ardenine değildi, ancak Arden tarafından kiralanmış paralı askerler olabilirlerdi. Yine de bunlar paralı askerler gibi savaşmıyordu.

Eğer bunlar korsansa, Lyss'in daha önce hiç duymadığı türdendi. Korsanları vur-kaç ustaları, yumuşak hedefleri ele geçirenler olarak düşünürdü. Hadley'nin dediğı gibi, korsanlar karşılık veren hedefleri sevmezlerdi.

Chalk Cliffs yumuşak bir hedef değildi ama bu korsanlar gelmeye devam ediyordu. Onları harekete geçiren her neyse, cehennem kadar korkunçtu.

Aldıkları uyarı, düşman atlılarının ilk dalgası kasaba duvarından içeri girmeden önce kapıyı kapatıp emniyete almaları için onlara zaman kazandırmıştı. Çok geçmeden düşmanın bir kısmının çoktan içeride olduğu anlaşıldı - belki de garnizonun endişelendiği yabancılar. Saklandıkları yerden fırladılar ve etkisiz hale getirilmeden önce düzinelerce kişiyi öldürdüler.

Kasabanın en güçlü tahkimatı kara tarafına değil okyanusa bakıyordu ve batıdaki yüksek arazi saldırganların başlarına ok ve yangın çıkarıcı yağdırmasına izin veriyordu. Lyss kasaba halkını yangınları söndürmek ve binaları ıslatmakla görevlendirdi.

Kalenin büyük topları denizden saldıran gemilere ateş açmak üzere yerleştirilmişti. Ancak düşman gemileri limanın çok dışında kalmış, hiç şüphesiz içeri girmeden önce savunmayı yumuşatmak ve topları etkisiz hale getirmek için kara saldırısını beklemişlerdi.

Sonunda, İskoçyalılar mevzilerindeki topları döndürmeyi ve şehrin her tarafına ateş etmeyi başardılar ve böylece düşman silahlarının bir kısmını etkisiz hale getirdiler.

Büyücü alevi onlara karşı etkili olabilirdi ama bunu asla bilemeyeceklerdi çünkü üstün yetenekliler başka yerlerde, özellikle de şehrin alınmasına yardım ettikleri Delphi'deydiler. Lyss onlara tekrar sahip olabilmeyi çok isterdi.

Herhangi bir müdahalenin kasabayı kurtarmak için çok geç olacağını bilmesine rağmen Kayalar Kalesi ve Fellsmarch'a kuş gönderilmesini emretti. Sasha, Lyss'i duvarlardan uzak tutamadığı ve savaşın dışında tutamadığı için ve kusursuz bir kaçış planı da bulamadığı için kendinden geçmişti.

Sokakları dolduran çatışmalar ve binaların çoğunda çıkan yangınlarla birlikte Sasha sonunda Lyss'i kaleye girmeye zorlamayı başardı.

"Dışarı çıkmanız gerekiyor, Majesteleri," dedi. "Hâlâ yapabiliyorken gitmelisiniz."

"Bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Lyss. "Ne olduğunu anladığımız anda etrafımız sarılmıştı."

"Kendini riske atarken Kaptan Matelon'u korumak için neden bu kadar çok çalışıyorsun? Krallığın geleceği için kimin daha önemli olduğunu düşünüyorsun, onun mu yoksa senin mi?"

"Arka kapıdan gizlice çıkarken öldürülmektense savaşıarak ölmeyi tercih ederim."

"Peki ya ön kapı?" Sasha söyledi. "Tekneyle çıkın."

Hayır. Mümkün değil. Söz konusu bile olamaz.

"Dışarıdaki gemileri gördün mü? Ne kadar uzağa gidebileceğimizi düşünüyorsun?"

"Toplarımızın menzilinden uzak duruyorlar," dedi Sasha. "Hava karanlık ve berbat. Küçük bir tekne alın, boğazdan çıkın, kıyı şeridini kucaklayın ve karaya çıkmak için güvenli bir yere ulaşana kadar takip edin."

"Hayır," dedi Lyss hızlıca. "Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, gitsem iyi olacak-"

"Tekneleri sevmediğini biliyorum ama-"

"Kuru toprakta öleceğim, teşekkürler," dedi Lyss. Bağırsakları şimdiden suya dönüşmeye başlamıştı ve dilinde metalik panik tadı vardı. Bir kez daha suyun başının üzerine kapandığını gördü, boğucu basıncını hissetti, ciğerleri rahatlamak için çığlık atıyordu.

"Hangisi daha kötü olurdu - bir tekneye binmek mi yoksa Arden tarafından yakalanmak mı?"

"Yakalanmak istemiyorum," dedi Lyss suratsızca.

"Hayatta kalmayı kraliçe annene borçlusun!" Sasha ona bağırdı.

Bana yalan söyleyen annemden mi bahsediyorsun? Bana ihanet eden mi? Onunla birlikte olabilecekken ya da en azından vedalaşabilecekken bunca yıl kardeşimin öldüğünü düşünmeme izin veren mi?

Lyss tüm bunları düşündü ama hiçbirini söylemedi çünkü bunun haksızlık olduğunu tüm kalbiyle biliyordu. Bu yüzden tek söylediği "Hayır" oldu. Sesinin titremesini engellemesi bir zaferdi.

Sasha onun omuzlarını kavradı ve sarstı. "Peki ya baban? Senden ne yapmanı isterdi? O ister miydi

kendini feda edip anneni yalnız mı bırakacaksın? Yoksa Gri Kurt soyunu korumak mı isterdi? Onun ve kardeşlerinin bir hiç uğruna ölmesini mi istiyorsun?"

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandı Lyss. "Bu hiç adil değil."

"Aşk ve savaş hakkında ne derler? Eğer sen Gitti, o zaman onun çizgisi de öyle. Hadi bakalım. Kiler rıhtımına ineceğiz. Kimsenin haberi olmadan kaleden çıkıp tekneye binebilirsin."

"Hayır."

Sasha, "Sakın kafana vurup seni bir fıçı tuzlu balık gibi tekneye bindirmeyeyim," diye uyardı.

Lyss'in elinden gelse bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu. İçini çekti, uzun bir teslimiyet nefesi verdi.

"Sen kazandın," dedi Lyss. "Tekneyi deneyeceğim ama sen de benimle geliyorsun."

"Hayır!" Sasha ağzından kaçırdı. "Yani, sen önden git, ben de biraz sonra geleceğim. Sadece birkaç çamur sırtlı ya da her neyse onu daha öldürmem gerekiyor, sonra ben-"

"Sen gitmiyorsan ben de . Yardıma ihtiyacım var. Matelon'u ve otobüsçüyü alıyoruz."

"Ne? Aklını mı kaçırdın?" Sasha'nın ifadesi muhtemelen öyle olduğunu söylüyordu. "İkisi boğazımızı kesip bizi kenara itecek."

"Bunu önlemek için sana güveniyorum," dedi Lyss. "Hâlâ işportacının bu cinayetlerin arkasında kimin olduğunu bulmamıza yardım edebileceğini düşünüyorum. Matelon'dan da vazgeçmeyeceğim, eğer güneylilerden bazılarını bize getirmeye yardım edebilirse." Lyss durakladı. "Madem babamdan alıntı yapmayı bu kadar çok seviyorsun, işte onun en sevdiği sözlerden biri daha: Al ya da git."

Breon top ateşinin sesini ne zamandır duyduğundan emin değildi. Bir süre için hızlı ve öfkeli gelmişti ama sonra göğüs kemiğinde ara sıra oluşan bir titreşime dönüşmüştü. Belki savaş hâlâ devam ediyordu ama bir zindanda kilitliken bunu söylemek zordu.

Daha önce hiç savaşı girmemişti, bu yüzden ilginçti. Özellikle de şu anda ateş hattının dışında olduğu için.

Yine de burada, başka hiçbir mahkûmun olmadığı hücre bloğunda yalnızdı ve gardiyanlar bile pek sosyal olmamıştı. Karnını doyurdular, suyunu verdiler ve lazımlığını boşalttılar ama hepsi o kadar.

Aklını endişelerinden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı. Çok yaratıcı bir endişeliydi. Aubrey onu kurtarmak için bir ordu getirmedeği sürece, kimin kazandığı onun için gerçekten önemli değildi. Mahkûmlar savaş zamanında pek iyi durumda olmazlardı. Kimsenin ihtiyaç duymadığı bir karmaşaydılar.

Uyumaya çalıştı. Ancak top ateşi, uzaktan gelen bağırışlar, endişeler ve bir tutam yaprak için duyduğu hafif, dırdırcı özlem yüzünden uyuyamadı.

Hayır. o noktaya geldiyse, temiz ölecekti.

En azından bu hapisane daha önce bulunduğu hapisanelerden farklıydı. Bu konuda uzman olduğundan değil. Çoğu hücre, kalın tahta kapıları ve küçük gözetleme delikleri olan soğuk, nemli, karanlık dolaplar gibiydi. Bunlar taştan inşa edilmişti ama önleri ışık ve havayı içeri alan demir parmaklıklardan oluşuyordu. Boynunu büktüğünde koridorun başından sonuna kadar görebiliyordu. Uzun zamandır görececek bir şey yoktu.

Bir süre sonra birinin geldiğini duydu; ayak sesleri ve anahtar şingirtisi. Doğrulup oturdu. Uzun gölgeler yeni gelenleri hücreler arasındaki koridorda takip ediyordu. Tartışıyor gibiydiler.

"Elime bir kılıç verin ve bırakın savaşayım," diyordu içlerinden biri. "Surlardaki tüm güçlü kuvvetli adamlara ihtiyacınız var. Burada kimsenin işine yaramam."

"Alınma ama kimse sümüklü bir güneylinin yanında dövüşmek istemez."

Alınmadın mı? Breon düşündü. En vurdumduymaz insan bile-

"Kim oldukları önemli değil," diye ısrar etti birinci adam.
"Onlar benim arkadaşım değil. Yardım edebilirim."

Bırak yardım etsin, diye düşündü Breon. Eğer bunu isteyecek kadar deliyse için.

"Nefesini boşa harcama," dedi gardiyanlardan biri. "Memnun olurum

ama Yüzbaşı Gray seni buraya kilitlememizi emretti ve biz de öyle yapacağız." Breon'un kinin karşısındaki hücrenin kilidini açtılar, mahkûmu içeri ittiler ve kapıyı arkasından kilitlediler.

"Umarım burada çürürsün," dedi geveze olan. Sonra ikisi de koridora geri dönüp merdivenlerden yukarı çıktılar.

Breon'un yeni komşusu arkalarından küfretti ve sonra sanki bir çıkış tüneli ya da fazladan bir anahtar seti bulabileceğini umuyormuş gibi hücresinin etrafında biraz volta attı.

"Hey," dedi Breon. Adam döndü ve sanki orada bir kılıç bulmaya alışkınmış gibi kalçasını yokladı. "Bana kalsa dövüşmene izin verirdim. Bu işte iyi olacağı benziyorsun."

Diğer adam kafesinin parmaklıklarını kavradı ve ona doğru baktı. Uzun boylu ve kaslıydı, askeri bir görünüm arıyorsanız iyi yapılmış denebilecek türdendi.

"Maalesef," dedi adam Ardenine aksanıyla, "yetkili siz değilsiniz."

"Ben Breon d'Tarvos," dedi Breon. "İşlemediğim bir suç yüzünden haksız yere hapsedilmiş bir müzisyenim." Belki bu konuyu açmak için erkendi ama yeni komşusunun yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu - kendisinin bir suçlu ya da başka bir şey olduğu gibi. "Bana Breon de."

Asker, hangi itham edildiğini tahmin etmeye çalışıyormuş gibi ona baktı. "Halston Matelon, savaş esiri. Bana Hal derler."

"Orada neler oluyor?" Breon sordu. "Kiminle savaşıyoruz ve kazanıyor muyuz yoksa kaybediyor muyuz?"

Hal'in çenesi gerildi. "Atlıların üniforması ya da işareti yok ama bizi kuşatan gemiler ölümün başını taşıyan bir sancak taşıyor."

"Korsanlar o zaman," dedi Breon, karnının derinliklerinde tuhaf bir ürperti hissederek.

"Ya da korsan gibi davranan sıralı askerler."

Breon ikinci soruyu sormaktan nefret ama sordu. "Ee, nasıl gidiyor?"

Hal başını salladı. "Bir mucize olmazsa, işimizin bittiğini söyleyebilirim. Bir ay içinde ikinci savaşımın kaybeden tarafında olacağım."

"Dövüşmene izin vermiyorlarsa, seni suçlayamazlar, değil mi?" Breon bunun mantıklı bir çıkarım olduğunu düşündü ama Hal sadece başını salladı ve parmaklıkların taşla birleştiği yerleri inceleyerek, belki de içinden sıyrılabileceği bir boşluk bulmayı umarak gezinmeye devam etti. Yine de o omuzlarla ...

Breon avucunu parmaklıklara vurarak, "Bunlar oldukça iyi yapılmış," dedi. "Yasalara saygılı biri olarak uzman olduğumdan değil."

Bir süre daha volta atıp mırıldandıktan sonra Hal sonunda pes eder gibi oldu ve oturup duvara yaslandı. "Yapmadığın halde neyle suçlanıyorsun?" dedi.

Breon, Hal'in gerçekten umursamadığını, sadece kibarlık yaptığını tahmin ediyordu ama yine de sorması güzeldi.

"Prenses Alyssa'yı öldürmek için komplo kurduğumu düşünüyorlar," dedi.

Hal ona bakmak için başını çevirdi. "Sen mi?"

Breon alınmadan başını salladı. "İnanması zor, değil mi?" "Neden senin yaptığını düşünüyorlar?"

Breon, "Her şey olup bittiğinde orada olduğum doğru," dedi. "Ama ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Prenses sürekli buraya gelip bu işin arkasındaki kişileri bulmamı istiyor ama bilmediğim bir şeyi ona söyleyemem."

Bu Hal'in dikkatini çekti. "Prenses Alyssa. .
Burada mı?"

Breon başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hâlâ öyle."

"Burada olamazdı," dedi Hal inançla. "Hepimiz
katledileceğiz."

Breon, Hal'in karamsar bir tip olduğunu öğreniyordu. "O
sert, askeri bir prenses. Muhtemelen
Orada, savaşın ortasında." Breon durakladı ve Hal kaşlarını
çatıp üzerinde çalışmaya devam edince ekledi, "Yani, gitmiş
olması mümkün. Onu en son dün akşam yemeğinde gördüm."

"Dün mü? Ama ... o zaman neden onu görmedim?"

Breon omuz silkti. "Kendini kötü hissetme. O meşgul bir
insan ve sanırım önemli mahkûmlara odaklanmak zorunda.
Belki de senden koparmak istediği bir şey yoktur."

Hal bunu bir süre düşündükten sonra biraz doğruldu ve "Bu
prensес neye benziyor?" diye sordu.

"Şey, çok uzun boylu ve uzun saplı, soluk karamel renginde
saçları var. Son zamanlarda saçlarını kalın bir örgüyle
ördürmüş-"

"Azizler ve şehitler," diye yemin etti Hal, gözlerini tavana
dikerek. "Ben neden görmedim?"

"Yani onunla tanıştınız mı?"

Hal başını salladı. Yüzünde, yürüdüğü yolda geriye dönüp
baktığında çok ince bir buz üzerinde yürüdüğünü fark eden ve
geri dönüşü olmayan bir adamın kederli ifadesi vardı.

"Ben ... olduğumda ne her zaman yardımcı olur biliyor
musun? ?" Breon'un cümlesi, yaklaşan hızlı ayak seslerini ve
anahtar şingirtilerini duyunca kesildi. Ayağa kalktı, boynunu
büktü ve koridordan aşağıya baktı.

Ekselansları, Sasha ile birlikte, yüzlerinde sert bakışlar,
omuzlarında çantalar ve tepeden tırnağa silahlılardı.

Sasha, Breon'un kafesinin kapısını açtı ve Hal'i
onurlandırması için anahtarları Majestelerine attı. Hal

Prensese, sanki gözlerinin önünde maskesini çıkarıp başka birine dönüşecekmiş gibi bakmaya devam etti.

Sasha ona balıkçıların ve denizcilerin giydiği türden sıcak tutan su geçirmez bir palto uzatarak, "Hadi gidelim, işportacı," dedi. "Bunu giy ve eşyalarını getir."

"Nereye gidiyoruz?" Breon ceketinin içine kayarak konuştu.

"Düşman kalenin içinde, bu yüzden bir tekne gezintisine çıkıyoruz."

GECE GEMİLERİ

"Yüzbaşı Gray" ve Onbaşı Talbot onu ve Breon'u iki kat daha merdivenden aşağı indirirken, "Sen bir aptalsın, Halston Matelon," dedi Hal kendi kendine. Savaşmaya devam etsen iyi olur, en azından biraz yeteneğin var.

Ona Gri Kurt diyorlardı. Hal bu ismi yıllardır duyuyordu. Sınırın her iki tarafında da bir efsaneydi, vahşi ve bilgili bir savaşçı olarak bilinirdi.

Gri Kurt, Kaptan Gri'ydi. Tabii ki öyleydi. Ayrıca Alyssa ana'Raisa, Gri Kurt tahtının varisi. Ayrıca Lyss. Düşündükçe, konuşmanın parçaları geldikçe utancı artıyordu. Hal ona, tahtta kim oturursa otursun, asker olarak hayatlarının pek değişmeyeceği konusunda kayıtsızca güvence veriyor. Hal, bir kraliyet evlilik, barış anlaşmasının üzerine koca bir yay koyabilir.

Onun gözlerinin içine bir daha nasıl bakabilirdi?

Aralarında olanların ne kadarı gerçektir? Hevesli öpücükler ve kucaklaşmaların ardında ona gülüyor muydu?

Hayır. Tanıştıkları günden beri ona yalan söyleyen birine göre, tanıdığı en dürüst insandı.

Hal yan gözle Lyss'e baktı, daha önce gözden kaçırdığı bir kraliyet kanıtı arıyordu. Hiçbirini göremedi. Aslında, onu hiç görmediği kadar solgun ve perişan görünüyordu. Her an bayılıp ölecekmiş gibi görünüyordu.

Kendisini aptal yerine koymuş olmasına rağmen kalbi onun için çarpıyordu. "İyi misiniz, Kaptan?" dedi,

Koluna girme isteğine direniyordu.

"İyi," diye fısıldadı, inandırıcı olmayan bir şekilde. "Daha iyi olamazdı."

Ne kadar alçalırlarsa hava o kadar . Hal denizin kokusunu alabiliyor ve kalenin duvarlarına çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu. En alt katta küçük bir rıhtım vardı, hava koşullarından korunuyordu, muhtemelen insanların ve malzemelerin kayalıklara çarpma riski olmadan indirilmesine izin vermek için yapılmıştı. Orada birkaç küçük tekne bağlıydı ve içeriye doğru yol bulan dalgalarla sallanıyordu.

Talbot malzeme çantalarını teknelerin en büyüğüne atarak ağırlığı dikkatlice dağıttı. "Siz öne oturun Kaptan," dedi ve tekneye binmesine yardım etmesi için elini uzattı.

"Ben ... ben ortada oturabilir miyim?"

"Bu ikisini kürekleri idare etmeleri için geminin ortasına koyarız diye düşündüm. Ben arkada oturup onlara göz kulak olurum. Geriye pruva kalıyor."

"Ah," dedi Gray sefilce. Sanki tekneye adım atacakmış gibi bir ayağını uzattı, sonra geri çekti. "Kapıları kapatsak ve burada saklansak nasıl olur? Eğer korsanlarsa, muhtemelen çalabildiklerini çalıp tekrar gideceklerdir."

"Tekneye bin, Lyss," diye homurdandı Talbot. "Şimdi."

Korkmuş, diye düşündü Hal. Kesinlikle dehşete düşmüş. O zaman kızın ne dediğini hatırladı. Gemileri ya da okyanusu sevmiyorum.

Gray tekrar ileri atıldı ve bu kez Talbot onu yarı kaldırarak tekneye bindirdi. Ön tarafa doğru süründü ve pruvada toplandı. Hal onu takip etti, sonra da Breon, her biri bir dümen ve bir çift kürek aldı. Talbot tekneden indi ve en son tırmanarak tekneyi rıhtımdan uzaklaştırdı.

Su geçidinden çıkmak, köşeyi dönmek ve daha başlamadan parçalanma riskine girmemek için tekneyle kayalıklar arasında boşluk açmak için sırtlarını tekneye dayamak zordu. Bu kıyı şeridi en iyi koşullarda bile tehlikeliydi ama şimdi kuzeydoğudan bir fırtına geliyor gibiydi. Bu

Bu kadar küçük bir teknede olmalarının bir faydası olmadı. Bir mantar gibi çukurun içine inip tepelerin üzerinden yukarı çıkıyorlardı. İyi haber ise bu denizlerde açıkta pusuya yatmış gemiler tarafından fark edilme risklerinin çok az olmasıydı.

Hal'i şaşırtacak şekilde Breon yetenekli bir kürekçiydi, hatta Hal'den bile iyiydi. Belli daha önce kürek çekmişti. Ama bir sokak müzisyeni böyle bir deneyimi nereden edinebilirdi ki?

Breon omzunun üzerinden Gray'e bakmaya devam etti. Hal bir bakış attığında onun başını eğdiğini, gözlerini kapattığını, sanki başka bir yerdeymiş gibi davranabilmek için küpeşteyi sıkıca kavradığını gördü.

"Sence fırlayacak mı?" Breon, Gray'e doğru başını sallayarak Hal'e fısıldadı. "Daha körfeze bile girmedik."

Başını sertçe sallayan Hal, çalgıcıya hayır anlamında bir şeyler söyledi. Belki yapardı, belki de yapmazdı ama Hal ona herhangi bir fikir vermek istemiyordu.

Neyse ki akıntı onların lehineydi ve boğazdan geçerken çok az kürek çekmeleri gerekiyordu, sadece iki taraftaki kayalıklardan uzak durmaları gerekiyordu. Hâlâ uçuşumun kenarındaki bataryalardan gelen top seslerini duyabiliyor ve ufukta düşman gemilerinden açılan ateşe cevap olduğunu bildiği kızıl parıltıları görebiliyordu. Hal kayalıkların tepesine bakmaya çalıştı, gözlerini yağmur ve karla karışık yağmura karşı kısarak tepede hâlâ savaşıyor biri olup olmadığını görmeye çalıştı. Ama anlayamadı. Omuzları şimdiden yanmaya başlamış, haftalar süren tembellikten sonra alışılmadık bir şekilde gerilmeyi protesto ediyordu.

Açık körfeze çıkışa yaklaşmışlardı ve şimdi Hal dalgaların ilerideki kayalıklara çarptığını duyabiliyordu. Talbot kış tarafta durmuş, kayalara çarpacak gibi olduklarında çığlık atarak onlara yol gösteriyordu. Sonunda köşeyi dönmüşlerdi ve akan gelgitin gücüne karşı çekiyorlardı, çekiyorlardı, çekiyorlardı. Küçük tekneleri akıntıda çılgınca sallanıyordu ve ayaklarının altındaki zeminde bir şeylerin yuvarlandığını ve Gray'in arkasında inlediğini duyabiliyordu.

Sonunda, boğazları arkalarında bıraktıklarında, sallanma hafifledi. Körfezde bile hava hâlâ sertti ama Breon'la birlikte idare edilebilirdi. Düşman gemilerine fark edilecek kadar yaklaşmadan körfezden çıkabileceklerini umarak sahili kuzeydoğuya doğru takip ettiler.

Sonuç olarak uzun ve berbat bir geceydi. Körfezden açık denize çıktıklarında neredeyse alabora oluyorlardı ama bir kara noktasının etrafından dolaşp tekrar kıyı şeridinin korunağına girmeyi başardılar. Hal yakıcı bir acıdan uyuşuk bir kabullenişe geçmişti; bedeni küreklerin taleplerine otomatik olarak tepki verirken, aklı kaçış olasılığına takılmıştı.

Diğerlerinden uzaklaşabilirse hâlâ Fells'te olacaktı ama eninde sonunda güneye inebilecek kadar iyi uyum sağlayabilecekti. Tabii medeniyete yeterince yakın bir yere indiklerini ve sığınacak bir yer bulamadan açıkta kalıp ölmeyeceğini varsayarsak.

Gecenin bir noktasında Breon oturduğu yerden teknenin dibine yığıldı ve yorgunluktan bitkin düştü. Kaptan Gray tek kelime etmeden geri çekildi, omuzlarından tuttu ve onu öne doğru çekti, teknenin dibinde çalkalanan suda boğulmaması için bumbanın üzerine örttü. Üzerine bir yağ tulumu örterek onu öndeki küreklere oturttu.

Hal, bir prensese göre pek de şikâyetçi biri değil, diye düşündü. Bu bir şekilde güven vericiydi, aşık olduğu vahşi Fellsli kaptan hâlâ oradaydı.

En azından bu şekilde kanının hareket etmesini sağlar, böylece donarak ölmez.

Nihayet sabaha doğru fırtına dindi ve sığınacak küçük bir girinti buldular. Hal, Talbot ve Gray alabildikleri kadar suyu boşalttılar, ısınmak için birbirlerine sokuldular ve yelkeni açtılar. Soğuğa ve tüm ağırlarına rağmen Hal ölü gibi uyuyordu.

CASTAWAYS

Hal uyandığında, kısa kış günü iyice başlamıştı. Gray'in kendisine sokulduğunu, yüzünü göğsüne gömdüğünü, nefesinin yün tuniğinin içinden onu ısıttığını fark etti. Uzun bacaklarından biri kalçasının üzerine atılmıştı ve ... neyse. Bundan sonra artık uyumak yoktu.

Prenses huzursuzca uyuyor, nefesinin altında mırıldanıyor, uzuvları sanki hâlâ uykusunda kendi kişisel savaşını veriyormuş gibi şiddetle seğiriyordu. Ne zaman hareket etse, Hal'ın hain bedeni tepki veriyordu.

Daha fazla dayanamayınca Hal ondan uzaklaştı ve doğrulup oturdu. Şimdi sırtına bir şey batıyordu. Uzandı ve fildişinden oyulmuş, deniz canavarları ve ejderhalarla süslenmiş uzun bir nesne buldu. Uzunluğu boyunca uzanan parmak delikleri ona bunun bir denizci flütü olduğunu söylüyordu. Çok güzel bir eserdi ve onu oraya kimin bırakmış olabileceğini merak etti. Kız kardeşi Harper'ın buna bayılacağını biliyordu, eğer ona verme şansı olursa.

düşünme. Düşüneceksin.

Flütü paltosunun içine yerleştirdikten sonra başını brandanın altından çıkardı.

Talbot kıyıdaıdı, bir kum buzları temizlemiş ve bir ateş yakmıştı. Islak giysilerini kuruması için dallara asmış ve dumanı tüten bir fincandan su içiyordu. Breon da ayaktaydı, bir kayanın üzerine oturmuş, kucağında bir şey tutuyor, sanki ölmüş bir çocukmuş gibi onun yasını tutuyordu.

"Bunu aşacak mısın, işportacı?" Talbot homurdandı. "O şeyi yere bırak ya da düzgün bir cenaze töreni yap. Sen hayattasın. Şikayet etmek yerine bunun için Yaratıcı'ya teşekkür etmelisin."

"Babamındı," dedi Breon. "Ondan bana kalan tek şey buydu. Daha yeni tamir edildi ve şimdi yine mahvoldu. Sırılsıklam oldu ve eklem yerleri parçalanıyor."

"Hadi ama," dedi Talbot sert bir sesle. "Bugün yeni bir gün. Sana sıcak çay getirdim, peksimetini çayın içinde ıslatabilirsin, bir parça da peynirim var. Dün gece o teknede kürek çekerken çok çalıştın ve acıkmış olmalısın."

Breon başını salladı. "Aç değilim." Boynunun arkasını ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve boynum fena halde ağrıyor."

Talbot, "Muhtemelen bir kasını falan çekmişsindir," dedi.

Breon, "Daha çok yanıyor gibi," dedi. Parmakladı tekrar. "Bir sorun var, hissedebiliyorum."

Talbot kendini ayağa kaldırdı. "İşte, bir bakmamı ister misin?"

Şimdi iki elini ensesinde birleştirdi. "Hayır!" dedi. "Boş ver."

Talbot omuz silkerek, "Sen bilirsin," dedi. "Kısa bir süre sonra döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Breon sordu.

"Tuvalet, madem bilmen gerekiyordu." Ve ormanın içinde kayboldu.

Hal tekneden dışarı çıktı. "Ne oldu Breon?" dedi.

"Cafem," dedi ve dikkatini tekrar kucağındaki nesneye çevirerek onu hafifçe okşadı. "Talbot onu gemide aldı ve şimdi mahvoldu."

Hal onun yanına çömeldi. Uzman değildi ama tamir edilemeyecek gibi görünüyordu. "Bunu hiç duymamıştım, jafasa."

Breon koluyla gözlerini silerken, "Carthis'ten bir müzik aleti," dedi. "Çalmayı bana babam öğretti."

"kadarıyla baban artık yok," dedi Hal. Breon başıyla onayladı.

Talbot haklıydı. Her şey bir yana, kırık bir müzik aleti için yas tutmak pek mantıklı değildi. Ama çalgıcının acısının gerçek olduğu belliydi. Hal söyleyecek bir şeyler aradı ama kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Elini cebine atarak oyma flütü çıkardı.

Nasıl olsa eve asla dönemeyeceğim, diye düşündü.

"Al," dedi ve Breon'a doğru itti. "Aynı şey değil, biliyorum, ama belki bu bir şekilde babanla ilgili bu konuşmayı hatırlatabilir."

Bir an için çalgıcının reddedeceğini düşündü. Sonra Breon uzandı ve flütü onun elinden aldı. "Teşekkür ederim," dedi fantastik oymayı okşayarak. "Flütü her zaman sevmişimdir. Babam bazen denizci kavalı çalardı." Biraz daha neşeli görünerek flütü yırtık pırtık paltosunun içine soktu ve kendisi de ormana doğru bir yolculuğa çıktı.

Umutsuz görünse de Hal cafasayı yağlı derisine yeniden sardı ve teknede ona bir yer buldu. İşportacıyı umutlandırmak istemiyordu ama belki güvenli bir yere ulaştıklarında onunla bir şeyler yapılabilirdi.

"Geç oldu! Neden kimse beni uyandırmadı?" Gray tekneden dışarı tırmandı, neredeyse tekneyi devirecekti ve kıyıya doğru yürüdü. Sahili taradı ve görünüşe bakılırsa gözetimsiz olduklarını görerek, "Çalgıcı nerede? Ve Talbot?"

"Ben buradayım," dedi Talbot ağaçların arasından çıkarak, Breon da onu izledi. "Kimse bir yere gitmiyor. Bir uçuşla karşılaşmadan herhangi bir yönde yüz adımdan fazla yürüyemezsiniz. Buradan çıkmanın tek yolu geldiğimiz yol."

"O halde yola çıksak iyi olur," dedi Gray, tepelerindeki kayalıkları tarayarak. "İç kısımlara doğru bir yol bulabileceğimiz bir yer bulacağız." Bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

tekrar denize açılmak, ama yine de buna razı görünüyordu.

Hal, yolculuğun bu ayağının biraz daha kolay geçeceğini umarak ağrıyan omuzlarını sıvazladı.

"Otursana," dedi Breon, boşalttığı kayaya doğru eliyle işaret ederek. "Ben yelken donanımına bir göz atacağım. Tekrar açık sulara ulaştığımızda, rüzgârı bulabilirsek daha iyi zaman geçiririz." Tekneye adım atarak halatlarla boğuşmaya başladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı, işportacı?" Talbot dedi ki.

Bir saat içinde tekrar yola koyuldular. Körfeze açıldıklarında Breon yelkenleri açtı. Ayaklarını orta klemensin altına bağlayarak bir eliyle yekeyi, diğer eliyle de halatları tuttu ve sanki tüm hayatını bir direğe bağlı olarak geçirmiş gibi bumbanın altına eğildi.

Bir çalgıcı neden bir yelkenlinin içinde evindeymiş gibi görünür?

Güneş bulutların arasından çıktı ve rüzgâr güneyden tazelendi, böylece iyi bir ilerleme kaydettiler. Gray'in bile yanakları biraz daha renklenmişti. Ama Breon boynunu parmaklamaya ve ufku taramaya devam ediyordu, yüzü endişeyle bulutlanmıştı.

Talbot "Misafirimiz var" dediğinde bir saat yol almışlardı.

Kıyıya paralel ilerleyen iyi büyüklükte bir gemiydi ve aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyordu.

"Belki de," dedi Talbot, "bizimkilerden biridir." Ama sesi pek umutlu gelmiyordu.

Hal, geminin görünüşüne bakarak, Chalk Cliffs'teki limanın dışında gördükleri gemilerden biri olduğunu tahmin etti.

"Bizi nasıl bu kadar çabuk buldular?" Hal mırıldandı. "En azından bir ya da iki günlerini almalıydı."

"Anlamadığım şey, neden şehri yağmalamayı bırakıp bizim peşimize düştükleri," dedi Gray, sanki cevabı biliyormuş gibi dar gözlerle işportacıyı inceleyerek.

Breon sanki ölümün yüzüne bakıyormuş gibi kasvetli bir ifadeyle gemiye bakıyordu. Çocuk tam bir bilmeceydi,

Ama Hal'in çözmesi gereken bir sorun değildi. Karaya doğru baktığında, yüksek kayalıkları geride bıraktıklarını, dolayısıyla buradaki kıyı şeridinin biraz daha erişilebilir olduğunu gördü. Yine de iyimser değildi. Ne teçhizatları, ne atları, ne de yiyecekleri vardı. Kıyıda daha fazla uzaklaşmadan avlanmaları muhtemeldi.

"Karaya çıkacak bir yer bulalım," dedi Talbot. "Karaya çıktığımızda, umarım saklanacak bir delik bulabiliriz ve onlar da vazgeçerler."

"Vazgeçmeyecekler," dedi Breon, biraz daha rüzgâr yakalamak için ana yelkeni ayarlarken ve teknenin bir yanından diğerine koşuştururken.

"Siz Bay Neşeli'siniz, değil mi?" Talbot gülmeye zorlayarak şöyle dedi.

"Herkes yüzebilir mi?" diye sordu aniden.

Yeşil köpük rengine dönen Gray hariç herkes başını salladı.

"Merak etme," dedi. "Fazla yüzmene gerek kalmayacak." Öne doğru eğildi, hızlı ve ikna edici bir şekilde konuştu. "Eğer karaya çıkarsak, nerede olduğumuzu bilirler. İşte yapacağımız şey. İlerideki kayalık noktayı görüyor musun? Bizi oraya olabildiğince . Ben emrettiğimde, geri kalanınız tekneden kayacak ve kıyıya doğru yüzecek, ben de gemiyi terk etmeden önce onu biraz daha ileriye götüreceğim. Umarım tekneyi takip ederler."

"Ama o zaman seni yakalarlar," dedi Talbot.

"Belki de yakalanmak istiyordur," dedi Gray.

Hepsi dönüp ona baktı.

Düşman gemisini başıyla işaret ederek, "Belki de bizim korsanlar çalgıcıyla işbirliği yapıyordur," dedi. "Belki de kaleye yapılan saldırı onu kurtarmak içindi."

Breon ona baktı, bir an için havalanarak çırpınmaya başlayan yelkenlerin izini kaybetti. Başparmağını denize doğru salladı. "Emrimde bir ordu ve bir gemi dolusu korsan olduğunu mu sanıyorsun?"

Gray gözlerini devirdi. "Bir işportacının neşeli bir tekneye tırmanıp sihirli bir şekilde denizciye dönüşmesinin tuhaf olduğunu düşünen başka kimse yok mu?"

Breon acı acı güldü. "Sana hemen söyleyeyim, kimse arkamı kollamıyor. Fellsmarch'a üç arkadaşım ile geldim ve şimdi ikisi öldü, üçüncüsü de ortadan kayboldu. Bugünlerde tüm arkadaşlarımı bir araya getirsem, bir mahzeni dolduracak kadar şanslı olurlar."

"Gerçekten mi? Eskiden bir ailem vardı, işportacı, şimdi ise annem ve bana kaldı."

"İyi," dedi Breon. "İtiraf ediyorum, beni yakaladın. Bu sadece kaçmak için ayrıntılı bir plan."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Hal söyledi. "Biz farkına varmadan tepemize binmiş olacaklar. Eğer teslim olmaktan başka bir şey yapacaksak, bunu şimdi yapsak iyi olur."

Breon tekneye doğru hamle yaptı, halatları yakaladı, yekeyi itti ve teknenin burnuna doğru yan yattılar. "Ne istersen yap. Onlar kelle sayacak kadar yaklaşımadan ben içeri giriyorum. Olabildiğince yaklaştığımızda söyleyeceğim, işte o zaman atlayacaksın." Tekrar Gray'e baktı. "Hayatta kalırsam teslim olacağıma ve kraliçenin adaletine boyun eğeceğime söz veriyorum."

"Matelon," dedi Gray.

Hal ona doğru eğildi. "Ne oldu?"

Şaşırtıcı bir şekilde, kadın adamın omuzlarını kavradı ve teknedeki diğer herkes onlara bakarken onu sertçe ve derinlemesine öptü.

"Bunun bir veda olması ihtimaline karşı," dedi. "Pek çok şey için üzgünüm ama tanıştığımız için üzgün değilim. Çok şey öğrendim ve-" Sertçe yutkundu ve gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Düşman olarak tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

Hal inatla, "Bu bir veda değil," dedi.

Artık su o kadar sığlaşmıştı ki, Hal rüzgârla dalgalanan yüzeyin altından çıkan kayaları görebiliyordu. İşportacı yelkenleri açarak havayı boşalttı ve ilerleyişlerini yavaşlattı.

"Herkes hazır mı?" Teknelerini noktadan ayıran çalkantılı su sadece birkaç metre kalınca, "Şimdi!" diye bağırdı.

Hal yan tarafa ve şaşırtıcı derecede soğuk suya yuvarlandı. Kıyıya doğru birkaç güçlü kulaç atarken başını suyun altında tuttu. Bildiği bir sonraki şey, sığıltaki kayalara doğru koştuğu oldu. Kendini karaya çekmekten başka bir şey istememesine rağmen, bir nefes almak için yukarı çıktı, sonra tekrar suya daldı, neşeli tekne iyice uzaklaşmadan önce fark edilmemek için nefesini tuttu.

Sonunda soluk soluğa su yüzeyine çıktı ve denize baktı.

Küçük tekneleri çoktan kuzeye doğru yol almış, tam yelkenle kıyı şeridi boyunca ilerliyordu. Düşman gemisi de onunla birlikte kuzeye dönmüş, daha derin sularda paralel olarak ilerliyordu.

Hal sudan çıktı ve ellerini ve dizlerini kayalara sürterek kıyıya çıktı. Talbot'u kısa bir mesafe ötede, elleri ve dizleri üzerinde, deniz suyu öksürürken gördü. Bir aşağı bir yukarı baktı.

"Kaptan Gray nerede?" dedi.

Talbot, "Tekneden atladığımdan beri onu görmedim," dedi. "Bu akıntılarda neredeyse boğuluyordum." Mavi ceketli ayağa kalktı, gözlerini gölgeledi ve kıyı şeridini inceledi. Sonra da kayalara çaprazlamasına çarpan dalgaları taradı. "Lyss!" diye bağırdı. "Lyss! Neredesin sen? Cevap ver ki yerini tespit edebileyim!"

Ama yanıt gelmedi. Hal akıntının aktığı yöne doğru kıyı şeridine baktı ama hiçbir şey göremedi. Breon d'Tarvos ve onu takip eden gemi bir dönemeci dönmüş ve gözden kaybolmuştu.

"Onu tutmalıydım," dedi Talbot, sesinde bir titreme vardı. "Ya da tekne kalmalıydık. Bu benim hatam. Sudan korktuğunu biliyorum."

"Belki de kumsalın daha aşağısına sürüklenmiştir. Kıyayı takip edelim, belki onu buluruz."

"Ama ya bizi aramak için buraya gelirse ve biz gitmiş olursak?" Talbot söyledi.

"," diye önerdi Hal. Talbot ona ters ters ekledi: "Kaçmaya çalışmayacağıma dair sana şeref sözü vermemin bir yararı olur mu?"

"Birlikte kalacağız," dedi Talbot. "Hadi gidelim."

PLAJ MÜZİĞİ

"Tekneden atlamam gerekiyordu," dedi Breon, omzunun üzerinden Majestelerinin kış tarafında sinmiş olduğu yere bakarak.

"Yapacaktım," dedi dişleri takırdayarak. "Gerçekten, ama fikrimi değiştirdim." Bununla birlikte, sonunda kendini bıraktı ve yan tarafa doğru kustu. Sonra orada asılı kaldı, kolları küreklere dolanmış, başı aşağıda.

Bu kadar küçük bir tekneyle gidilemeyecek kadar hızlı . Tekneyi hareket ettirmek ve onları kayalıklarda paramparça bırakacak bir yanlış hesaplamadan kaçınmak Breon'un konsantrasyonunun her zerresini almalıydı. Yine de ... bir bakıma yelkenleri idare etmek ve tekneyi yönetmek nefes almak gibiydi. Tuz serpintisinin kokusu sarhoş ediciydi; bir yaprak gibi kafasına vuruyordu. Acaba yaprağı bunun yerine kötü bir alternatif olarak mı kullanıyordu?

"Bu işte gerçekten iyisin," dedi Majesteleri, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

"Biliyorum," dedi. Bu bir övünme değildi, gerçektir. Bu sadece iyi ve kötü sürprizlerle dolu uzun bir serinin sonuncusuydu. Defterin diğer tarafında, ensesindeki büyü işareti vardı. Şu anda öfke gibi yanıyordu. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamıyordu.

"Yelken açmayı nasıl öğrendin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama fırsatın varken atlamalıydın."

"Kaçıp gitmeni istemedim." Zayıfça gülümsedi.

Dehşet boğazında kara safra gibi yükseldi ve onu yuttu. Hiçbir zaman gemide kusan biri olmamıştı ve şimdi de kusmaya başlamayacaktı.

"Aslında benden uzaklaşmamı istedin," dedi. "Mümkün olduğunca uzağa. Seni öldürecekler." Gemiye doğru başını salladı.

"Arkadaşların mı?"

Ürperdi. "Onlar benim arkadaşım değil."

"Kim onlar?"

"Bilmiyorum."

"Yapraktan uzun zaman önce vazgeçmeliydin," dedi, her zamanki çok bilmiş huysuzluğuna geri dönerek.

"Sorun bu değil," dedi. "Yaprak kullandığım için hafızamı kaybetmedim. Hatırlayamadığım şeyler yüzünden yaprak kullandım."

Örneğin, gemideki kadının onu neden aradığını bilmiyordu ama artık kadının onu bulmasını istemediğini biliyordu.

Şimdiye kadar siyah gemi onları geride bırakmış ve kıyıya doğru dönerek onların sol tarafında kalmıştı. O izlerken, gemi neşeli teknelerden oluşan bir çöp bırakmaya başladı.

"Geri dönelim mi?" Ekselansları baldric'ini kuşandı ve metodik olarak her türlü silahı kuşandı.

"Denizin bu kadar güçlü olması bir işe yaramayacak. Karaya çıkıp onları atlatmayı ummanın zamanı geldi. Tekrar küreklere binebilir misin?"

İtiraz mırıltısı duymadan en arkadaki dümene doğru ilerledi ve büyük bir istekle çekmeye başladı. Sanki onu karaya daha çabuk çıkaracak her şey ter dökmeye değermiş gibi.

"Şimdi," dedi, "karaya oturur oturmaz atlayıp kaçın ve arkanıza bakmayın. Eğer ayrılırsak, belki birimiz kaçabilir."

Homurdandı, bu da onu gerçekte ne yapacağı konusunda karanlıkta bıraktı.

Ama sığığa vardıklarında, teknenin kenarından atladı ve koşmaya başladı, kumsal ile ötesindeki dağlar arasında uzanan kırık kaya yığınının içinde kayboldu.

İyi, diye düşündü. Bu onun için bir endişe kaynağı olmaktan çıkmıştı. Belki kız ondan nefret ediyordu ama o nefret etmiyordu. Ailesinin başına gelenler için kendini kötü hissediyordu. Adalet istediği için onu kim suçlayabilirdi ki?

Ben bir aşığım, nefret eden değil, diye düşündü.

İki tekne kıyıya doğru sertçe çekiliyor, ona yaklaşıyordu. Şimdi ne olacak?

Prensesin gittiğinden farklı bir yöne doğru yola koyuldu, sudan fark edilmemek için bir kaya labirentine doğru ilerledi. Tırmanmaya başlaması gereken bir noktaya geldi, tutunacak bir yer bulmaya çalıştı, uzandı, taşı kavradı, kendini yukarı çekti. Sonunda bir çıkıntıya geldi ve daha ileri gidemedi. Bu yüzden tüneğine yerleşti, paltosunun içine iyice sokuldu ve bekledi.

Çok geçmeden sahilden sesler duydu, bu yüzden teknelerin karaya çıkmış olması gerektiğini biliyordu. Kısa bir süre sonra seslerin yaklaştığını duydu, ensesindeki büyülü işaretin yandığını, yandığını, yandığını hissetti. Arazinin yapısıyla ilgili bir şey sesleri ona doğru yönlendiriyordu.

Sıcak tereyağlı rom kadar sıcak ve sarhoş edici bir kadın sesi duydu. "Bu taraftan. Şimdi yaklaşıyoruz." Kadının sesindeki heyecanı duyabiliyordu.

Ve sonra başka bir ses, tanıdığı, yüksek ve endişeli bir ses. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi? Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin. Onu geminizle eve götüreceksiniz."

Aubrey'di.

Ve sonra büyüyle süslenmiş ilk ses. "Elbette," dedi. "Pazarlık buydu, değil mi? Büyüyle işaretlenmiş arkadaşınıza çok iyi bakacağım."

Breon umut dolu bir an için uydurduğu hikâyenin doğru olup olmadığını, Aubrey'nin onu kurtarmak için bir ordu getirip getirmediğini merak etti.

Ama hayır. Bunun Aubrey'nin tarzı olmadığını tüm kalbiyle biliyordu. Bunu asla başaramazdı.

Kalbinin derinliklerinde, bunun onun kendisine ihanet ettiği anlamına geldiğini biliyordu.

Bir an için başını öne eğdi ve umutsuzluğa teslim oldu.

"İyi olacağız," demişti. "Baston Koyu'na varır varmaz oyunumu oynamaya başlayacağım." Bu yüzden mi onu Baston Koyu'na dönmeye ikna etmişti? Oynadığı yeni oyunun ödülü o muydu?

Sana sadıktım, Aubrey. Bana işkence etmekle tehdit ettiklerinde bile seni Majestelerine ve ekibine teslim etmedim.

Bir düzeltme yapmak istiyorum, Majesteleri, diye ekledi. Aslında benim hiç arkadaşım yok.

Çıkıntının üzerinde öne doğru kaydı, böylece aşağıya, geldiği yöne bakabildi. Sonunda, mor-mavi auraları olan korsanlardan ya da savaşçılardan oluşan bir kalabalık görüldü. Grubun başında, ışıltılı zırhlar giymiş, gümüş saçları başının etrafında yılan gibi kıvrılan, bir eliyle Aubrey'nin koluna kenetlenmiş uzun boylu bir kadın vardı. Kadının aurası mavi-beyazdı, o kadar parlaktı ki gözlerini kısarak bakmak zorunda kalmıştı. Yine de gençti - beklediğinden daha gençti.

Aubrey ufak tefek değildi ama o topluluk içinde çok ufak görünüyordu. Onu son gördüğünde giydiği kıyafetleri giymişti. Belki de henüz paraya çevirmemişti.

En dik yokuşun dibine vardıklarında büyücü doğruca Breon'un saklandığı yere baktı. Büyülü işareti teninde bir alev gibi yeniden parladı. Şimdi daha yakın olduğu için gümüş saçlarında biri altın, diğeri mavi iki geniş çizgi olduğunu görebiliyordu.

"Yukarıda," diye mırıldandı büyücü Aubrey'e. "Onu aşağı çağır."

"Breon!" Aubrey ona doğru bakarak ve elini sallayarak seslendi. "Hey, Breon! Ben Aubrey. Buraya gel. Yardım getirdim."

Breon hiçbir şey söylemedi. Belki büyücü onun yukarıda olduğundan şüpheleniyordu ama ağzını açıp şüpheyi yer bırakmayacaktı.

"Sen hapisteyken çok endişelenmiştim," dedi Aubrey. "Seni dışarı çıkarmanın bir yolunu bulamadım. Ve işte kendi başına çıktın. Bunu nasıl başardığını duymak için sabırsızlanıyorum."

Breon hiçbir şey söylemedi.

"Çocuğun senin arkadaşın olduğunu söylediğini sanıyordum," diye tısladı büyücü.

"Öyle," dedi Aubrey. "olduğuna emin misin?"

"O yukarıda," dedi büyücü kesin bir ifadeyle. Aubrey'i kendine yaklaştırarak kulağına bir şeyler mırıldandı, sonra da onu patikanın eteğine doğru itti.

"Bree!" Aubrey eskisinden daha solgun görünerek konuştu. "Muhtemelen arkadaşlarımdan kim olduğunu merak ediyorsundur. Bu Celestine ve kendisi gerçek bir imparatoriçe! Sen nereden geliyorsan o da oradan. Sana ailen hakkında bilmediğin her şeyi anlatabileceğini söylüyor. Bu iyi olmaz mı?" Ellerini Breon'a doğru uzattı, sanki atlarsa onu yakalayabilecekmiş gibi.

Breon kollarını dizlerine doladı. Bunu yaparken cebinde yumrulu bir şey hissetti. Çıkardığında bunun Hal'in ona verdiği flüt olduğunu gördü. Onu ellerinde tarttı.

Aşağıda, Celestine büyücü korsanlarından dördünü seçti. "Yukarı çıkıp onu almanızı istiyorum. Ne dediğimi unutmayın, çocuğun hiçbir şekilde zarar görmesini istemiyorum. Ona bir şey olursa, doğduğunuz güne pişman olursunuz."

Endişesi güven verici, hatta iç açıcı olmalıydı belki ama değildi. Hava durumu gibi

Indio'da, diye düşündü Breon. Göz açıp kapayınca kadar fırtınaya dönüşür.

Şimdi savaşçıların patikadan ona doğru koştuklarını duyuyordu. Kenardan baktığında onları görebiliyordu. Neredeyse yolu yarılamışlardı ama zorlu bir çıkıntıya ulaşmışlardı. O izlerken, içlerinden biri kemerinden bir kanca çıkardı ve Breon'un saklandığı noktanın hemen üzerine nişan alarak yan silahını çekti. Kanca kayaya çarptı, sonra aşağıya sarkan ipi yakaladı ve tuttu. Birkaç dakika sonra ip gerildi. Tırmanıyorlardı.

Doğru ya. Korsanlar kanca taşırlar, değil mi? Sadece onun şansı. Arkasına uzanarak, onu kurcaladı. Ama o kadar sıkı sıkışmıştı ki hareket ettiremedi.

Ama başka bir seçenek daha vardı.

Sen şiddet yanlısı biri değilsin, dedi kendi kendine.

Sen bir aşıksın, nefret eden değil.

Yine de flütü hep sevmişsindir.

Breon tekrar yukarı uzandı, kancayı kavradı ve müziği dinledi.

Bir kanca genellikle sevilen bir nesne değildir, bu yüzden istediği kadar net gelmedi. Yine de bir ipucu yakaladı.

Breon flütü dudaklarına götürerek canlı bir melodi, bir tür jig çalmaya başladı. Ona doğru tırmanan savaşçılar bir an donakaldı. Sonra en öndeki savaşçı -kancanın sahibi- gülümsemeye başladı. Doğruldu, dik durdu ve dans etmeye başladı, daha hızlı ve daha hızlı. Arkasındaki savaşçılar geri çekildi, yoldan çekilmeye çalıştılar ama o onlara çarptı. Düştüler, kolları savruldu, bir, iki kez kayalara çarptılar, sonra kuma indiler.

Dans eden meslektaşları da onları uçurumun kenarından takip etti. Yere indiğinde öylece yattı, kolları ve bacakları melodinin ritmine göre seğiriyordu.

Üçü açıkça ölmüştü. Dördüncüsü görünüşte hayattaydı ama kırılmıştı.

Aşağıda, tüm savaşçılar ayaklarını hafifçe sürüyerek hareket ediyordu. Aubrey bile hâlâ paniğe kapılmış bir ifade takınıyordu. Sadece Celestine katılmamıştı. Breon'a sanki ağacın tepesinde, ulaşamayacağı kadar büyük, sulu bir elmaymış gibi bakıyordu.

Son savaşçının da ölmesiyle Breon oynamayı bıraktı. Sonra, dehşet içinde, hayatta kalan savaşçı kendini uçurumun dibine doğru sürüklemeye başladı. Parçalanmış uzuvlarına rağmen hâlâ ona ulaşmaya çalışıyordu.

Celestine, Aubrey'i daha yakına çekti ve Aubrey'in kolundan aşağı bir alev çizgisi geçirdi.

Aubrey çığlık attı, bağırdı ve kolunu böğrüne vurdu ama alev sönmedi.

Breon çalmayı bıraktı ve ellerini kulaklarına götürerek sesi engellemeye çalıştı. Ama yapamadı. Ve sorgu sırasında kendi kolunun yanmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamadan edemedi.

Celestine, "Buraya gel evlat, yoksa genç arkadaşını yavaş yavaş yakıp kül ederim," diye hırladı. "Bu uzun zaman alacak."

"Söz vermiştin," diye hıçkırdı Aubrey. "Bize zarar vermeyeceğine söz vermiştin."

"Ona zarar vermeyeceğime söz verdim," dedi Celestine. "Ama senin hakkında hiçbir söz vermedim." Başını kaldırıp Breon'a baktı. "Madem dansı bu kadar çok seviyorsun, bakalım senin kız bu işte iyi mi?"

Şimdi de alevi Aubrey'nin ayaklarına yöneltti. Aubrey kaçmaya çalıştı ama alev onu buldu ve söndürmeye çalıştı ama alev yanmaya devam etti. Bu yüzden suya daldı ama bu da bir işe yaramadı.

Breon buna daha fazla dayanamadı. Belki Aubrey ona ihanet etmişti ama bunu hak etmemişti.

"Kes şunu!" diye bağırdı, uçurumun kenarında durup büyücüye bakarak. "Ona zarar vermeyi bırak!"

"Konuşuyor," dedi Celestine, acımasız bir memnuniyetle. "Eğer ona zarar vermeyi bırakmamı istiyorsan, o zaman buraya gel."

"," dedi flütü tekrar cebine sokarken. "Pekâlâ. Bana bir dakika ver."

Böylece Breon yukarı çıktığı yoldan aşağı indi, ama çok daha hızlıydı, aceleyle kayıyor ve kayıyordu, böylece birden fazla kez neredeyse topuklarının üzerine yuvarlanıyordu.

Sonunda sahile varmıştı. Aubrey kumların üzerinde kıvranıyordu, yarı suyun içinde yarı dışındaydı. Aceleyle yanına gitti, başını kucakladı ve yanağındaki kumu fırçaladı.

"Özür dilerim Bree," dedi acıdan nefesi kesilmiş bir halde.

"Ben asla

kötü bir insan olmak istemedim, ama öyle oldu."

"Boş ver," dedi onu yatıştırmaya çalışarak. Tebeşir Kayalıkları'ndaki zindanda çıkan yangını düşünüp duruyordu ve bundan kendisinin sorumlu olup olamayacağını merak ediyordu.

Sonunda başını kaldırıp Celestine'e baktı. "Buradayım," diye hırladı. "İstediğin buydu, değil mi? Şimdi onu iyileştir."

Celestine pişman olmuş gibi yaparak başını salladı. "Özür dilerim evlat. Bir zamanlar sana yardım edebilirdim. Artık o yeteneğe sahip değilim."

"En azından acıyla ilgili bir şey yapamaz mısın?" Breon'un sesi titriyordu.

Başını iki yana salladı. "Senin kız sana ihanet etti, evlat. Ona hiçbir şey borçlu değilsin." Breon cevap vermeyince, önce kabzasıyla ona doğru bir bıçak uzattı. "İstersen onun işini bitirebilirsin."

Breon orada durmuş, öfke ve gözyaşlarından oluşan kırmızı bir sisin içinden büyücünün elindeki bıçağa bakıyordu. Sanki bir rüyadaymış gibi, bir ses duydu, bir tür çatırtı. Celestine'in etrafındaki hava parıldadı ve sertleşti. Bir şey ona çarptı, sekti ve ayaklarının dibine düştü.

Bir oktu.

Bu Breon'u hayal aleminden kopardı. İleri atıldı, bıçağın kabzasını kavradı ve İmparatoriçe'nin göğsüne saplamak için elinden geleni yaptı. Ama bıçak aynı bariyere çarptı ve Breon'un elinden uçup gitti.

Sonra Celestine'in iki savaşçısı daha onu kollarından tutup kadının yanından geriye doğru sürükledi. İki darbe daha ve

Breon'u yakalayanlar sendeleyerek göğüslerinden çıkan oklara baktılar. Ama kanları kuma damlarken bile tutuşlarını hiç gevşetmediler.

Celestine'in arkasından bakan Breon, Aubrey'nin hareket ettiğini, kendini sudan çıkarıp kumların üzerinden imparatoriçeye doğru sürüklediğini görebiliyordu. Elinde bir şey olduğunu görebiliyordu, belki sivri bir deniz kabuğu.

Ama Celestine başka bir yere odaklanmıştı.

"Burada neyimiz var?" dedi gözlerini kapatarak ve okların yöne bakarak. "Bir kahraman mı?"

"Onları rahat bırakın!" diye bağırdı biri yakındaki bir uçurumun tepesinden. "Bırakın gitsinler."

"Ya da belki bir kadın kahraman," diye düzeltti

Celestine. Ekselanslarıydı.

"Çıkın buradan!" Breon bağırdı. "Git! Aptal olma." "Belki de kendine yardım edemiyordur, evlat." Celestine güldü.

"Ne de olsa sen büyüleyici birisin. Bu bir çeşit aşk üçgeni mi?" Dönüp su ile hedefinin arasında kalan Aubrey'e baktı. "Biliyorsun," dedi İmparatoriçe, "aşk üçgenlerinden nefret ederim." Tılsımını kavradı ve elini kaldırarak Aubrey'i alevin içine daldırdı.

Breon kendisini esir alanlardan kurtulmaya çalıştı ama yerde ölmüş olmaları gerektiği halde onu sıkıca tuttular.

Aubrey ayağa kalktı, bir adım, iki adım sendeleyerek ilerledi. Ekselansları'nın bir sonraki oku hedefini bulduğunda geri tökezledi ve sonra Aubrey yere düştü, hâlâ yanıyordu ama artık Celestine'in ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Breon art arda üç tıkırtı daha duydu. Bir ok daha Celestine'in bariyerine çarptı. İki tanesi daha askerlerinin arasında hedefini buldu.

"Bravo," dedi Celestine, sanki çok sevinmiş gibi. "Ordumda senin gibi daha fazla okçu kullanabilirim. Kanlı muhafızlarıma katılmaya ne dersin?"

"Teknenize geri dönün ve gidin," dedi Majesteleri, sesi öfkeyle titreyerek.

"Bunu yapmaya niyetim var," dedi Celestine. "Ama çocuk olmadan olmaz. Onu bulmak için muazzam bir zahmete girdim. Ama endişelenmeyin. Bizimle gelebilirsin."

Bununla birlikte, prensesin bulunduğu yerin hemen altındaki uçuruma bir alev topu gönderdi. Taşlar paramparça oldu ve uçurum aşağı inerek dibinde bir moloz yığınınna dönüştü.

Breon uçurumda prensesin bulunduğu noktadan aşağıya, kayanın düştüğü yere baktı. Hareket eden hiçbir şey göremedi. Birinin bundan kurtulmuş olması imkânsız görünüyordu.

"Celestine kimseye belli etmeden, "Onları canlı yakalamak zorunda olmadığın zaman çok daha kolay," dedi. Breon'un kollarını bağlayan korsanlara başıyla işaret etti. "Daha fazla kahraman gelmeden çocuğu gemiye alalım."

SU GENİŞ

Halston Matelon uçurumdan kumsala kadar olan son yirmi metrelik mesafeyi yarı sendeleyerek, yarı d  şerek kat etti. Aya a kalkmak için yuvarlanırken bile çok geç kaldığını biliyordu ama bu onu kumların üzerinden suyun kenarına doğru ko maktan ve dalgalara doğru birkaç metre sı ramaktan alıkoymadı.

   e yaramadı. Hal'i neşeli tekneden ayıran iki yüz metrelik tunç rengi su, kürekçiler zorladıkça ve çektikçe büyüyen bir uçurumdu. Tekne çoktan girişin ağzında bekleyen gemiye giden yolu yarılamı tı.

Hal kaçan korsanlara yumruk sallama dürtüsüne direndi.

Talbot bir dizi küfür savurarak kayarak onun yanında durdu. Gözlerini gölgeleyerek, artık büyük geminin yanına yana mı  olan teknenin ardından baktı. "Bunlar onlar mı? Gemide olduklarını mı d    n yorsun?"

Hal başını salladı. "Bilmiyorum. Sanırım ya gemideler ya da    ler, o yüzden belki de ilkinin ummalıyoruz. Kıyı sularından ayrılmadan önce donanmanız tarafından durdurulma ihtimalleri var mı?"

Talbot'un gözlerinde umut bir an için parladı, sonra aynı hızla söndü. "Bunun pek olası olmadığını söyleyebilirim. O kadar çok gemimiz yok, özellikle de Chalk Cliffs'in bu kadar kuzeyinde. Doğu limanlarımızı açık tutmaya, yollarımızı ve  ehirlerimizi korumaya odaklanmalıyız." Titrek bir nefes verdi. "Bu benim hatam. Tekneyle kaçmak benim fikrimdi.

Lyss sudan ölesiye korkuyor. Onu dinlemeliydim."

Hal sadece yarım yamalak dinliyordu. Daha iyi görebilmek için Lyss'in kendisinde olmasını diledi. Görünüşe bakılırsa tekmeden birini güverteye çıkarıyorlardı. Ya ölü ya da bilinçsiz birini. Tekneyi de güverteye çektiler ve aceleyle demir aldılar.

Yelkenleri direklerle bağladılar. İlk başta yelkenler çırpınarak hava saçtı, ama gemi döndükçe ve gemi hızlandı.

Hal'in büyüğü bir yanı yoktu ama içgüdüleri ona Alyssa Gri Kurt'un o gemide olduğunu ve hızla uzaklaştığını söylüyordu.

Hal daha fazla izleyemedi ve sahile doğru döndü. Cesetler kuma yayılmıştı, hepsinde oklar vardı. Kıyafetlerine bakılırsa Hal gemiden indiklerini tahmin ediyordu.

Talbot oklardan birini çekip çıkardı ve inceledi. "Lyss birkaç atış yaptı zaten. Bu oklar klan yapımı ve bunu yapanın çalgıcı olmadığını biliyorum." Sahilde bir aşağı bir yukarı baktı. "Beş aşağı sayıyorum."

"Altı," dedi Hal. Suyun kenarındaki kumların üzerinde, göğsünün ortasına bir ok saplanmış, kömürleşmiş bir ceset yatıyordu. Cesedin büyük bir kısmı tükenmiş olsa da hâlâ için için yanıyordu.

Hal cesedin yanına çömeldi ve yanık et kokusuna karşı kolunu burnuna bastırdı. Kıyafet kalıntılarından bunun bir kız olduğunu, sahildeki diğer cesetlerden farklı giyinmiş biri olduğunu tahmin etti. Ama Highlander kıyafeti giymemişti.

"Yanılmıyorsam bu büyüyle yapılmış," dedi topuklarının üzerinde geriye yaslanarak. "Savaş alanında böyle yakılmış cesetler görmüştüm."

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Talbot. "Korsanlar büyü mü kullanıyor?"

Hal kumu geçerek uçurumun dibinde birkaç ev büyüklüğünde kaya parçasının bulunduğu yere geldi. Bunun yeni bir düşüş olduğunu görebiliyordu - kenarları hamdı, rüzgâr ve yağmurla cilalanmamıştı. Kafa büyüklüğündeki parçalar suyun kenarına kadar dağılmıştı.

Uçurumun dibinde, yarısı enkazın içine gömülmüş iki ceset gördü. Yine gemiden gelen savaşçılar, belki de düşerken ölmüşlerdi.

"Dikkatli ol," diye seslendi Talbot. "Dengesiz olabilir."

"Görünüşe göre bir patlama ya da onun gibi bir şey olmuş. Ya da daha fazla büyü." Metodik bir şekilde, bulabileceklerine karşı kalbini koruyarak molozları karıştırmaya başladı. Uçurumun tepesinde, iki büyük kayanın birbirine yaslandığı bir noktada kum kanla lekelenmişti. Çok fazla kan yoktu ama-

Neredeyse göz hizasındaki bir yarıktan bir şey parlıyordu. Hal nesneyi çıkardı. Bu bir kolyeydi, aslında altın bir madalyondu ve üzerinde bir gül işlenmişti. Döndüğünde Talbot'u tam arkasında buldu.

"Bunu tanıdın mı?" diye sordu ona.

Talbot çatlak dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Lyss'e aitti."

"giyiyor muydu?"

Talbot başıyla onayladı. "Evet, taktığı zamanlar dışında onu hiç onsuz görmedim."

Hal önce uçuruma, sonra da cesetlerin sahile vurduğu yere baktı. Hafifçe küfretti.

"Ne var? Ne oldu?" Talbot tersledi.

"Sanırım Kaptan Gray buradan bir yerden ateş ediyordu ve bir patlama oldu - ya da bir büyü şimşegi
-Ve düştü."

Bununla birlikte Talbot, elleri hırpalanana ve kanayana kadar deli bir kadın gibi molozları kazmaya başladı. Kısa süre sonra kendi kanını kayalara bulaştırmaya başladı. Hal da ona katıldı. Yan yana kayaları yuvarladılar.

Sahilde çok fazla moloz yoktu ve kısa süre sonra Hal, Lyss'in cesedinin molozların altında olmadığını anladı. İcini bir rahatlama duygusu kapladı.

"Talbot," dedi nazikçe.

Talbot kazdığı yerden başını kaldırdı, yüzü gözyaşlarıyla doluydu.

"Ne?"

"O burada değil." Durakladı ve kız ona ters ters bakınca ekledi: "Benim teorimi duymak ister misin?"

İsteksizce başını salladı.

"Sanırım Gray düşerken yaralandı," dedi. "Ama bilinci yerindeydi, çünkü madalyonunu bulmamız için kayalardaki oyuğa saklamıştı. Bunun ona ait olduğunu ve hayatta olduğu anlamına geldiğini bileceğinizi biliyordu."

Talbot'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun teorisini çok beğenmişti.

"Bakalım başka neler bulabileceğiz," dedi. Sahili ikiye böldüler ve metodik bir şekilde yürüdüler.

"Anlamadığım şey," dedi Talbot, "bizi buraya kadar nasıl takip ettikleri. Sanki kokumuzu falan almışlar. Ve şehir ellerindeyken neden bizimle uğraşsınlar ki? Orada yağmalanacak çok şey var."

"Otobüsçü korsanlarla işbirliği yapmış olabilir mi? Belki de onları uyaran oydu. Belki de onu kurtarmak için kaleye saldırdılar ve burası da önceden ayarlanmış bir buluşma yeri idi. Bu da neden bizi bulmaya bu kadar kararlı olduklarını açıklar."

"Hayır!" Talbot, "Hayır," dedi ve Hal onun sertliği karşısında şaşırdı.

"Onu kilit altında tuttuğunuzu biliyorum, ama bir şekilde bir şeyler öğrenmiş olması mümkün değil mi-?"

"Hayır." Belli ki Talbot'un böyle bir niyeti yoktu.

"Belki de çalgıcının peşindeydiler," dedi. "Ama o bulunmak istemedi." Hal'e bir bakış attı. "Benim teorimi duymak ister misin?"

". "

"İşportacı ile iki hafta geçirdim. O bir yalancı, bir büyücü ve yaprağa kendi iyiliği için fazla düşkün. Onu korkarken de gördüm, pislik atarken de gördüm."

Durakladı ve Hal, "Yani?" dedi.

"Geminin geldiğini gördüğünde dehşete kapıldı. Hayatım üzerine bahse girerim. Bize tekneden çıkmamızı söylediğinde, geri kalanımızı kurtarmaya çalışıyordu. Lyss atlamasaydı kurtarabilirdi de."

"Haklı olabilirsin, sanırım... ." diye başladı Hal, ama Talbot olduğu yerde durdu ve Hal'in kolunu kavradı. "Şuna bak," dedi, kumu işaret ederek.

Hal, kumu aynı açıdan görebilmek için kendi etrafında döndü.

En üst satır bir sevgilinin yazıtına benziyordu.

AG + BdT

Altında da denizi gösteren bir ok vardı. "Bu da ne demek oluyor?" Hal sinirli bir şekilde konuştu.

Talbot işaret parmağıyla harfleri takip ederken neredeyse gülümsüyordu. "Alyssa Gray artı Breon d'Tarvos. Esir alındıkları anlamına geliyor. Hâlâ hayattalar demek. Şimdi tek yapmamız gereken onları nasıl geri getireceğimizi bulmak."

Doğru, diye düşündü Hal, denize, korsan gemisinin ufukta kaybolduğu noktaya bakarak. Eğer Lyss Gray birlikte bir gelecek planlayabileceği bir asker değilse, belki de bir gün hizmet edebileceği bir kraliçeydi. Ailesinin güvenliğini sağladıktan sonra.

"Bu bir veda değil," dedi tekrar, bu sefer o kadar yumuşaktı ki rüzgârın ve dalgaların sesinde kayboldu.

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmak çocuk sahibi olmaya çok benzer. Yaklaşık aynı süreyi alır ve bu sürenin çoğunda tek başınasınızdır. Bazı bölümleri yalnız, acı verici ve iğrençtir - öyle ki en başta bu yola neden girdiğinizi merak edersiniz. Ne de olsa pek çok insan, bırakın bir seriyi, bir fantezi romanı bile yazmadan dolu dolu ve ödüllendirici bir hayat yaşıyor.

Bir de diğer zamanlar vardır. Karnınızın derinliklerinde o ürpertiye hissettiğiniz ya da bunun iyi ve doğru bir şeyin başlangıcı olduğunu söyleyen o olasılık akoruna çarptığınız zamanlar. Ya olursa sorularının yanıtları hızlı ve akıcı bir şekilde geldiğinde. Bu sevinç habercileri diğer kısımları atlatmanızı sağlar.

Ve sonra o mecazi çocuğu kırmızı ve buruşuk, ciyak ciyak bağırان ve medeniyetsiz bir şekilde teslim ettiğinizde, onu kabul etmek ve sevmek için bekleyen başka eller bulursunuz. Bilge kadınlar (ve bazı erkekler) onun tam potansiyeline nasıl ulaşabileceği konusunda size tavsiyelerde bulunmaya hazırdır.

Yıllar önce şehre kaçtıktan sonra açıklanamaz bir şekilde yazar ve diğer yaratıcı tipleri (ayrıca domatesleri) yetiştirdiği ülkeye geri dönen menajerim Christopher Schelling'in anlayışlı danışmanlığından yararlanmaya devam ediyorum. Kitaplarımı artık bizzat ziyaret etmek istediğim pek çok yerde satan yabancı haklar temsilcilerim Chris Lotts ve Lara Allen'a teşekkürler.

HarperCollins'in yayın ekibi bu yeni seriyi dünyaya tanıtmak için çok çalıştı. Bilge kadın ve

Kıdemli editör Abby Ranger, tüm güzel atları dizginlememe ve okuyucuyu geride bırakmadan gerçekten bir yere vardığımızdan emin olmama yardımcı oluyor. Emily Brenner, Kate Jackson ve Suzanne Murphy bu projeye sağduyuları ve destekleriyle katkıda bulunurken Rose Pleuler da çok ihtiyaç duyduğum yardımı sunuyor.

Editoryal ve metin düzenlemesini yönetmek, yol boyunca hiçbir detayın gözden kaçmamasını sağlar. Emily Rader, Bethany Reis, Mark Rifkin ve Josh Weiss'a teşekkürler.

Harper'dan Erin Fitzsimmons, Amy Ryan ve Barbara Fitzsimmons'dan oluşan tasarım ekibi ve illüstratörler Sasha Vinogradova ve Alessandro "Talexi" Taini serinin kapaklarıyla kendilerini aştılar. Tasarımcılar, sanat yönetmenleri ve illüstratörler okuyucuları benim dünyama çeken kapı bekçileridir. Onların o tehlikeli yerde kalmak istemelerini sağlamak bana bağlı.

Tanıtım, satış ve pazarlama ekibi çalışmalarımı okuyucularla buluşturmamda kritik öneme sahip. Paramparça Diyarlar'la birlikte, orijinal Yedi Diyar serisinin hayranlarına ulaşmanın yanı sıra, yıldızların çarpıştığı bir kraliçelik hakkında dört büyük kitaba şans vermek isteyen yeni okuyucular bulmak gibi ikili bir görevleri oldu. Stephanie Hoover ve Cindy Hamilton'dan oluşan tanıtım ekibi, Julie Yeater, Bess Braswell ve Nellie Kurtzman'dan oluşan pazarlama ekibi ve Jennifer Wygand, Kathleen Faber ve Andrea Pappenheimer'dan oluşan satış grubu sayesinde bu yan seri sıcak bir şekilde karşılandı.

Her zaman olduğu gibi, cesur kitap taşıyıcısı ve gelmiş geçmiş en duyarlı webmaster olan kocam Rod'a, oğullarıma ve diğer ilk okuyuculara ve eleştiri, destek, övgü, bilgece tavsiye ve ara sıra bir kadeh şarap sunan diğer tüm yazarlara teşekkürler. Kadehimi hepinize kaldırıyorum.

GERİ AD

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf: Augusten Burroughs

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı **CINDA WILLIAMS CHIMA**, Heir Chronicles ve Seven Realms serileri de dahil olmak üzere her yaştan genç için fantezi yazıyor. Eleştirmenlerce beğenilen kitapları çok sayıda devlet ödülü listesinde yer aldı. Ailesiyle birlikte Ohio'da yaşıyor ve her zaman bir sonraki romanı üzerinde çalışıyor. Daha fazlasını www.cindachima.com adresinde bulabilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

CINDA WILLIAMS CHIMA'NIN KİTAPLARI

PARÇALANMIŞ DİYARLAR SERİSİ

[Flamecaster](#)

[Shadowcaster](#)

THE HEIR CHRONICLES

Savaşçı Varis

Büyücü Varis

Ejderha Varis

Büyücü Varis

Büyücü Varis

YEDİ DİYAR SERİSİ

Şeytan Kral

Sürgün Kraliçe

Gri Kurt Tahtı Kızıl Taç

KREDİLER

Kapak resmi Alessandro Taini
Kapak tasarımı Erin Fitzsimmons

TELİF HAKKI

Kâğıt sonu harita illüstrasyonu © 2009 Disney Enterprises, Inc. tarafından, Cinda Williams Chima'nın THE SEVEN REALMS SERİSİ'nden alınmıştır. Disney-Hyperion Books'un izniyle yeniden basılmıştır. Tüm hakları saklıdır.
Laszlo Kubinyi tarafından ilave harita illüstrasyonu.

SHADOWCASTER. Telif Hakkı © 2017 Cinda Williams Chima tarafından.
Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.
Tarafından

gerekli ücretlerin ödenmesi halinde, size münhasır olmayan
bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma hakkı devredilemez. Bu metnin hiçbir
bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez,
indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da
elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi
bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde
saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

www.epicreads.com

ISBN 978-0-06-266291-0 (uluslararası baskı) ISBN
978-0-06-238097-5 (ciltli)
EPub Baskı© Mart 2017 ISBN 9780062380999

17 18 19 20 21

PC/LSCH 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BASKI

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat Toronto,
ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway

New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.